

LÖFTESTIDEN

Ellen G. White

Kapitel 1

Hans spegel

Den kristna församlingen har organiserats av Gud för att människor skall få del av hans frälsning. Den skulle tjäna mänskligheten och förkunna evangelium för världen. Redan från början var det Guds avsikt att hans församling skulle spegla hans frälsande makt för världen. Han har kallat församlingens medlemmar ut ur det andliga mörkret och in i sin frälsnings sällsamma ljus. Församlingen skall därför uppenbara hans härlighet. Den är den plats där Kristi nåds rikedomar finns förvarade. Genom församlingen skall slutligen Guds kärlek klarläggas även för ”furstarna och väldigheterna i den himmelska världen” (Ef. 3:10), och det i full utsträckning.

Många och underbara är de löften som i Bibeln ges till församlingen. ”Mitt hus skall kallas ett bönehus för alla folk.” -- Jes. 56:7. ”Jag skall låta dem själva och landet runt min höjd bliva till välsignelse. Jag skall låta regn falla i rätt tid; regnskurar till välsignelse skall det bliva.” ”Jag skall åt dem låta en plantering växa upp, som skall bliva dem till berömmelse; och de som bo i landet skola icke mer ryckas bort av hunger, ej heller skola de mer lida smälek av folken. Och de skola förnimma, att jag Herren, deras Gud, är med dem och att de, Israels hus, äro mitt folk, säger Herren. Ja, I ären mina får, I ären får i min hjord, människor, som I ären, och jag är eder Gud, säger Herren, Herren.” -- Hes. 34:26, 29-31.

I ären mina vittnen, säger Herren, I ären min tjänare, den som jag har utvalt, på det att I mån veta och tro mig och förstå, att det är jag; före mig är ingen Gud danad, och efter mig skall ingen komma. Jag, jag är Herren, och förutom mig finnes igen frälsare. Jag har förkunnat det och skaffat frälsning, jag har kungjort det och ingen främmande gud bland eder. I ären mina vittnen, säger Herren; och jag är Gud. Jag, Herren, har kallat dig i

rättfärdighet, och jag vill fatta dig vid handen och bevara dig och fullborda i dig förbundet med folket och sätta dig till ett ljus för folkslagen, för att du må öppna blinda ögon och föra fångar ut ur fångelset, ja, ur fångenskapen dem som sitta i mörkret. -- Jes. 43:10-12; 42:6, 7.

Jag bönhör dig i behaglig tid, och jag hjälper dig på frälsningens dag; jag skall bevara dig och fullborda i dig förbundet med folket, så att du skall upprätta landet och utskifta de förödda arvslotterna och säga till de fångna: 'Dragen ut', till dem som sitta i mörkret: 'Kommen fram.' De skola finna bete utmed vägarna, ja, betesplatser på alla kala höjder; de skola varken hungra eller törsta, ökenhettan och solen skola icke skada dem, ty deras förbarmare skall leda dem och skall föra dem till vattenkällor. Och jag skall göra alla mina berg till öppna vägar, och mina farvägar skola byggas höga . . . Jublen, I himlar, och fröjda dig, du jord, och bristen ur i jubel, I berg; ty Herren tröstar sitt folk och förbarmar sig över sina betryckta. Men Sion säger: 'Herren har övergivit mig, Herren har förgätit mig.' Kan då en moder förgäta sitt barn, så att hon icke har förbarmande med sin livsfrukt? Och om hon än kunde förgäta sitt barn, så skulle dock jag icke förgäta dig. Se, på mina händer har jag upptecknat dig; dina murar stå alltid inför mina ögon. -- Jes. 49:8-16.

Församlingen är Guds borg, den fristad som han byggt i en revolterande värld. Varje svek från församlingens sida är trohetsbrott mot honom som har köpt mänskligheten med sin enfödde Sons blod. Från första början har trofasta människor utgjort församlingen på jorden. Under varje tidsålder har Gud haft sina väktare som troget vittnat om honom i den generation i vilken de levat. Dessa vaktposter har förmedlat varningsbudskap. När de uppmanats att lägga av sin rustning har andra tagit upp arbetet. Gud förde dessa budbärare in i ett förbundsförhållande med sig själv. Därmed förenade han församlingen på jorden med sin församling i den himmelska världen. Dödsrikets portar, säger Bibeln, har därför inte kunnat

bli hans folk övermäktiga.

Som han förutsagt

Genom århundraden av förföljelser, strider och vantro har Gud uppehållit sin församling. Ingen skugga har fallit på den, som han inte har förberett den för. Inte något enda motstånd har uppstått för att motarbeta hans avsikter som han inte har förutsett. Allt har ägt rum så som han har förutsagt det. Han har inte övergett sin församling. I profetiska uttalanden har han angett konturerna av allt det som skulle inträffa. Allt det som hans Ande inspirerade profeterna att tala om, har också inträffat.

Alla hans syften har förverkligats. Hans lag är knuten till hans regeringssäte. Ingen ondskans makt kan omintetgöra den. Evangelium är, liksom all biblisk sanning, inspirerat och skyddat av Gud. Det kommer att triumfera över allt motstånd. Under tidsåldrar av andlig okunnighet har Guds församling varit ”en stad som är byggd på ett berg.”

Från tidsålder till tidsålder, genom generationer som följt på generationer, har himmelens rena undervisning uppenbarats inom församlingens gränser. Hur svag och bristfällig Guds församling än må förefalla, är det ändå den som Gud ägnar sin upphöjda uppmärksamhet. Den är skådeplatsen för hans nåds och hans godhets välviljas manifestationer. Han finner tillfredsställelse av att i den uppenbara sin makt och kraft att förvandla människor.

Vad, sade Jesus, skola vi likna Guds rike vid, eller med vilken liknelse skola vi framställa det? -- Mark. 4:30. Han kunde inte använda världens riken som utgångspunkt för en liknelse. I samhället fann han inte någonting, med vilket han kunde jämföra det. Jordiska riken styrs av den fysiska styrkans överlägsenhet. I Kristi rike är varje mänskligt vapen, varje

instrument för tvångsvälde, bannlyst. Detta rike skall lyfta och förädla mänskligheten. Guds församling är det eviga livets förgård, fylld med olika gåvor och utrustad med den helige Ande. Dess medlemmar skall finna sin lycka i deras lycka som de hjälpt och för vilka de blivit till välsignelse.

Underbart är det verk som Herren har avsett att utföra genom sin församling för att hans namn skall bli förhärligat. En bild av detta verk ges i Hesekiels vision vid botandets flod: ”Detta vatten rinner fram mot Östra kretsen och flyter ned till Hedmarken och faller därefter ut i havet. Vattnet, som fick bryta fram, går alltså till havet, och så bliver vattnet där sunt. Och överallt, dit den dubbla strömmen kommer, där upplivas alla levande varelser, . . . Och vid strömmen, på dess båda stränder, skola allahanda fruktträd växa upp, vilkas löv icke skola vissna och vilkas frukt icke skall taga slut, utan var månad skola träden bära ny frukt, ty deras vatten kommer från helgedomen. Och deras frukter skola tjäna till föda och deras löv till läkedom.” -- Hes. 47:8-12.

Från begynnelsen har Gud arbetat genom sitt folk för att förmedla välsignelser till världen. För det forntida Egypten gjorde Gud Josef till en livets källa. Genom Josefs redbarhet blev hela detta folks liv bevarat. Genom Daniel räddade Gud livet på alla de vise männen i Babylon. Dessa räddningsaktioner skulle vara en åskådningsundervisning. De illustrerar de andliga välsignelser som erbjuds världen genom gemenskap med den Gud som Josef och Daniel tillbad. Alla, som låter Kristus bo i sitt sinne, var och en som vill uppenbara hans kärlek för världen, är en medarbetare med Gud för mänsklighetens bästa. Då vi tar emot nåd från Frälsaren för att förmedla den till andra, kommer vi att bli en källa till liv för världen.

En källa till frälsning

Gud valde Israel för att uppenbara sitt väsens egenskaper för

människorna. Han ville att de skulle bli en frälsningens källa för världen. Åt dem anförtroddes himmelens budskap, uppenbarandet av Guds vilja. Under Israels första tid hade världens nationer genom fördärvade seder förlorat kunskapen om Gud. De hade en gång känt honom, men på grund av att de ”fastän de hade lärt känna Gud, prisade och tackade de honom dock icke såsom Gud, utan förföllo till fåfängliga tankar; och så blevo deras oförståndiga hjärtan förmörkade”. (Rom. 1:21.) I sin barmhärtighet utplånade emellertid inte Gud dem från jorden. Hans avsikt var att ge dem ett tillfälle att åter lära känna honom genom sitt utvalda folk. Genom den undervisning som gavs genom offertjänsten skulle Kristus ha blivit upphöjd inför nationerna. Alla som ville se upp till honom skulle få leva. Kristus var grunden till hela det judiska gudstjänstsystemet. Alla bilder och symboler var en koncentrerad framställning av evangelium, i vilken alla frälsningens löften fanns inrymda.

Israels folk glömde emellertid sina höga förmåner som Guds representanter. De övergav Gud och lyckades därför inte fullfölja sin heliga uppgift. De välsignelser som de tog emot förmedlades inte till världen och blev därför inte till nytta för den. Alla sina förmåner utnyttjade de enbart till sitt eget förhärlikande. De avskärmade sig från världen för att undgå att frestas. De begränsningar som Gud hade föreskrivit ifråga om deras umgänge med de avgudadyrkande folken, för att hindra dem att från inrätta sig efter dessa folks seder och vanor, använde de för att bygga upp en barriär mellan sig själva och alla andra nationer. De berövade Gud den tjänst som han krävde av dem och de berövade sina medmänniskor den religiösa ledningen och ett helgat föredöme.

Präster och rådsherrar blev fastlåsta i en formalistisk rutin. De lät sig nöja med en legalistisk religion. Det var omöjligt för dem att förmedla himmelens levande budskap till omvärlden. De betraktade sin egen rättfärdighet som tillräcklig och ville inte att någonting nytt skulle föras in i

deras religion. Guds nåd och välvilja mot människorna godtog de inte som någonting som gällde fler än dem själva. De betraktade den som en belöning för deras egna förment goda gärningar. Den tro som är ”verksam i kärlek och som renar själen” kunde inte förenas med fariséernas religion. De byggde ju sin tro på ceremonier och människors gärningar och traditioner.

Om Israel hade Gud förklarat: ”Jag hade ju planterat dig såsom ett ädelt vinträd av alltigenom äkta art; huru har du då kunnat förvandlas för mig till vilda rankor av ett främmande vinträd?” -- Jer. 2:21. ”Israel var ett frodigt vinträd, som satte frukt.” -- Hos. 10:1. ” Och nu, I Jerusalems Invånare och I Juda män, fällen nu eder dom mellan och min vingård. Vad kunde mer göras för min vingård, än vad jag har gjort för den? Varför bar den då vilddruvor, när jag väntade att den skulle bära äkta druvor?

Så vill jag nu kungöra för eder, vad jag skall göra med min vingård: Jag skall taga bort dess hägnad, och den skall givas till skövling; jag skall bryta ned dess mur, och den skall bliva nedtrampad. Jag skall i grund fördärva den, ingen skall skära den eller gräva däri. Den skall fyllas med tistel och törne; och molnen skall jag förbjuda att sända ned regn på den. Ty Herren Sebaots vingård, det är Israels hus; och Juda folk är hans älsklingsplantering. Men när han väntade laglydnad, då fann han lagbrott, och när han väntade rättfärdighet, fann han skriande orättfärdighet.” -- Jes. 5:3-7. ”De svaga stärkten I icke, det sjuka heladen I icke, det sargade förbunden I icke, det fördrivna förden I icke tillbaka, det förlorade uppsökten I icke, utan med förtryck och hårdhet foren I fram mot dem.” -- Hes. 34:4.

De judiska ledarna betraktade sig som alltför kloka för att behöva undervisning, alltför rättfärdiga för att behöva frälsning, alltför högt uppskattade för att behöva Kristi erkännande. Frälsaren vände sig därför ifrån dem. Han överlämnade åt andra de förmåner som judarna hade avvisat och det uppdrag som de hade ringaktat. Guds härlighet måste uppenbaras och

hans evangelium om frälsning förkunnas. Kristi rike måste grundas i världen. Guds frälsning måste göras känd över hela världen. Apostlarna kallades för att fullgöra det uppdrag som de judiska ledarna hade försummat att utföra.

Kapitel 2

De följde honom

Kristus valde inte de lärda eller vältaliga i judarnas Sanhedrin eller Roms makt för att fortsätta hans arbete. Mästaren gick förbi de självrättfärdiga, judiska lärarna. Han valde i stället ödmjuka, utbildade människor till att förkunna det evangelium som skulle sätta världen i rörelse. Dessa skulle han undervisa och utbilda till sin församlings ledare. De skulle i sin tur utbilda andra och sända dem ut för att förkunna evangeliets budskap. För att de skulle få framgång i sitt arbete, skulle de få del av den helige Andes kraft. Det var inte genom mänsklig makt eller mänsklig kunnighet som evangelium skulle förkunnas, utan genom Guds kraft.

Under tre och ett halvt år hade apostlarna undervisats av den främste lärare som världen någonsin känt. Genom personligt umgänge och föredöme utbildade Kristus dem för sin tjänst. Dag efter dag vandrade de tillsammans med honom och samtalande med honom, lyssnade till hans uppmuntrande ord till de nedtryckta och bekymrade och såg hur han hjälpte sjuka och hemsökta. Ibland undervisade han dem, då han satt tillsammans med dem på en bergssluttning, ibland vid sjöstranden eller under det att de vandrade på vägarna. Vid dessa tillfällen uppenbarade han för dem Guds rikes hemligheter. Varhelst de fann människor som öppnade sina sinnen för att ta emot det gudomliga budskapet, förklarade han frälsningsvägens sanningar för dem. Han uppmanade inte sina efterföljare att göra så eller så utan sade: ”Följ mig”. Under sina vandringar genom landsbygd och städer tog han dem med sig, för att de skulle få se hur han undervisade folket. De färdades med honom från plats till plats. De delade med honom hans torftiga kost. Liksom han var de ibland hungriga och ofta trötta. De var tillsammans med honom på de till trängsel fyllda gatorna, vid sjöstranden eller i den ensliga

ödemarken. De såg honom i det dagliga livets alla förhållanden och situationer.

Det var när Jesus utvalde tolv efterföljare att bli hans apostlar som första steget togs för att organisera en församling. Den skulle efter hans himmelfärd fullfölja hans uppdrag på jorden. Om detta säger Bibeln: ”Han gick upp på berget och kallade till sig några som han själv utsåg; och de kommo till honom. Så förordnade han tolv som skulle följa honom och som han ville sända ut till att predika.” -- Mark. 3:13, 14.

Betrakta den tilltalande scenen. Se på himmelens Majestät, där han sitter omgiven av de tolv som han har utvalt. Han står just i begrepp att avskilja dem för deras arbete. Genom dessa svaga förmedlare, genom sitt ord och sin Ande skall han ställa frälsningen inom räckhåll för alla.

Med glädje och jubel betraktar Gud och änglarna denna scen. Fadern visste att från dessa människor skulle himmelens ljus lysa, att deras ord då de vittnade för hans Son skulle genljuda från generation till generation ända till tidens slut.

Apostlarna skulle gå ut som Kristi vittnen för att förklara för världen, vad de hade sett och hört av honom. Deras uppdrag var det mest betydelsefulla som människor någonsin har kallats till. De skulle vara medarbetare med Gud för att leda människor till frälsning. På samma sätt som de tolv patriarkerna i Gamla Testamentet stod som Israels representanter, skulle de tolv apostlarna stå såsom representanter för församlingen under den evangeliska tidsåldern.

Under sin jordiska gärning började Kristus bryta ned den skiljemur som byggts upp mellan judar och icke-judar. Han predikade frälsning för hela mänskligheten. Trots att han som människa var jude umgicks han fritt med

samariterna. Därmed förkastade han det fariséiska sätt, på vilket judarna traditionellt behandlade detta föraktade folk. Han sov under deras tak, åt vid deras bord och undervisade på deras gator.

Inga barriärer

Frälsaren längtade efter att för sina apostlar få förklara varför han ville bryta ned ”den skiljemur” som hade uppbyggts mellan Israel och de andra nationerna. Det förhöll sig nämligen så att ”hedningarna i Kristus Jesus äro våra medarvingar” och ”delaktiga i löftet -- detta genom evangelium”. (Ef. 2:14; 3:6.) Detta avslöjades delvis vid det tillfälle, då han belönade den tro som den romerske kaptanen i Kapernaum visade, liksom då han förkunnade evangelium för invånarna i Sykar. Ännu klarare avslöjades det vid det tillfälle, då han besökte Fenicien och botade den kananeiska kvinnans dotter. Dessa händelser hjälpte apostlarna att förstå, att bland dessa, som många betraktade som ovärdiga frälsningen, fanns människor som hungrade efter evangelii ljus.

På detta sätt försökte Kristus undervisa sina apostlar om sanningen att det i Guds rike inte fanns några territoriella gränser, inga klasskillnader, ingen aristokrati. De måste gå ut till alla nationer och för dem förkunna budskapet om Frälsarens kärlek. Men det var först senare som de i all dess fullhet förstod, att Gud ”har skapat människosläktets alla folk, alla från en enda stamfader, till att bosätta sig utöver hela jorden; och han har fastställt för dem bestämda tider och utstakat de gränser inom vilka de skola bo -- detta för att de skola söka Gud, om de till äventyrs skulle kunna treva sig fram till honom och finna honom; fastän han ju icke är långt ifrån någon enda av oss”. (Apg. 17:26, 27.)

Bland dessa första apostlar kunde man se klara skiljaktigheter. De skulle bli världens lärare. De representerade vitt skilda karaktärstyper. För att

framgångsrikt kunna utföra och befrämja det arbete, till vilket de hade kallats, behövde dessa män, som skilde sig från varandra både till karaktär och till livsvanor, bli överens i känslor, tankar och handlingar. Denna enhet var det, som Jesus ville säkerställa. Därför försökte han föra dem in i gemenskap med sig själv. Ansvaret för dem kommer till uttryck i hans bön till sin Fader: ”. . . att de alla må vara ett, och att, såsom du, Fader, är i mig, och jag är i dig, också de må vara i oss;” så att ”världen kan förstå att du har sänt mig, och att du har älskat dem, såsom du har älskat mig”. (Joh. 17:21, 23.) Hans ständiga bön för dem var, att de skulle bli helgade genom evangelium. Han bad med tillförsikt, eftersom han visste att en allsmäktig förordning hade utfärdats, innan världen var skapad. Han visste att evangelium om riket skulle förkunnas för alla nationer för att bekräfta detta. Han visste att evangelium med stöd av den helige Andes allmakt skulle vinna seger i kampen mot det onda och att den blodstänkta fanan en dag skulle vaja triumferande över hans efterföljare.

När Jesu jordiska uppdrag närmade sig sitt slut insåg han, att han snart måste lämna sina apostlar att fortsätta arbetet utan hans personliga övervakning. Därför försökte han uppmuntra dem och bereda dem för framtiden. Han bedrog dem inte med några falska förhoppningar. Som i en öppen bok kunde han läsa vad som skulle komma. Han visste att han skulle skiljas ifrån dem och att de skulle utlämnas såsom får bland vargar. Han visste att de skulle utsättas för förföljelse. De skulle drivas ut ur synagogorna och kastas i fängelse. Han visste också att några av dem skulle lida döden, därför att de vittnade om honom som Messias. Något av detta talade han om för dem. Då han talade med dem om deras framtid, talade han öppet och bestämt, för att de under den kommande prövningen skulle komma ihåg vad han hade sagt och bli starkare i sin tro på honom som Frälsaren.

Mod och tillförsikt

Han försökte också hos dem ingjuta hopp och mod. ”Edra hjärtan vare icke oroliga”, sade han. ”Tron på Gud; tron ock på mig. I min Faders hus äro många boningar; om så icke vore, skulle jag nu säga eder, att jag går bort för att bereda eder rum. Och om jag än går bort för att bereda eder rum, så skall jag dock komma igen och taga eder till mig; ty jag vill att där jag är, skolen I ock vara. Och vägen som leder dit jag går, den veten I. ” -- Joh. 14:1-4. Det är för er skull som jag har kommit till världen. För er har jag arbetat. När jag går bort skall jag fortsätta att ivrigt arbeta för er. Jag kom till världen för att uppenbara mig själv för er, för att ni skulle tro. Jag går till min Fader och till er Fader för att samarbeta med honom för ert bästa.

Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som tror på mig, han skall ock själv göra de gärningar som jag gör; och ännu större än dessa skall han göra. Ty jag går till Fadern. -- Joh. 14:12. Med detta menar inte Kristus att apostlarna skulle komma att göra mer upphöjda gärningar än han hade gjort, utan att deras arbete skulle få större omfattning. Han avsåg inte enbart underverk, utan allt det som skulle komma att äga rum under den helige Andes ledning. När Hjälparen kommer, sade han, som jag skall sända eder ifrån Fadern, sanningens Ande, som utgår ifrån Fadern, då skall han vittna om mig. Också I kunnen vittna, eftersom I haven varit med mig från begynnelsen. -- Joh. 15:26, 27.

På ett sällsamt sätt blev dessa ord uppfyllda. Efter det att den helige Ande hade kommit, blev apostlarna så fyllda av kärlek till Kristus och till dem för vilka han hade dött, att människor påverkades av det som de talade och av de böner de bad. De talade i Andens kraft. Under inflytandet av denna kraft omvändes tusentals.

Som Kristi representanter skulle apostlarna komma att göra ett starkt intryck på världen. Att de var ödmjuka människor skulle inte förminska deras inflytande, utan i stället öka det. Deras åhörares tankar skulle riktas

från dem till Frälsaren som, fastän han inte kunde ses med ögonen, alltjämt arbetade tillsammans med dem. Apostlarnas upphöjda undervisning, deras uppmuntrande och förtröstansfulla ord skulle försäkra alla, att det inte var i sin egen kraft som de arbetade, utan i Kristi kraft. I det att de ödmjukade sig själva skulle de förklara att han, som judarna hade korsfäst, var livets Furste, den levande Gudens Son. De skulle förklara att det var i hans namn som de gjorde samma saker som han hade gjort.

Under sitt avskedssamtal med sina apostlar kvällen före korsfästelsen nämnde Frälsaren inte det lidande som han hade utstått och alltjämt måste utstå. Han talade inte om den förödmjukelse som låg framför honom. I stället försökte han få dem att fatta sådant som skulle styrka deras tro så att de skulle se framåt till den glädje som väntar övervinnaren. Han glädde sig över att han visste att han kunde och skulle göra mer för sina efterföljare, än han hade lovat. Han visste att den kärlek och medkänsla som han gav dem skulle rena deras själs tempel och göra människorna lika honom. Han visste att hans evangelium i Andens kraft skulle gå ut, ”segrande för att segra”.

Detta har jag talat till eder, sade han, för att I skolen hava frid i mig. I världen liden I betryck; men varen vid gott mod, jag har övervunnit världen. -- Joh. 16:33. Kristus misslyckades inte. Inte heller blev han missmodig. Apostlarna skulle visa en tro av samma uthålliga natur. De skulle arbeta som han hade arbetat, och lita på honom för att få kraft. Även om deras väg skulle komma att spärras av skenbara omöjligheter, skulle de ändå genom hans nåd fortsätta vidare framåt, inte låta någonting göra dem förtvivlade, utan vara hoppfulla i alla avseenden.

Kristus hade fullbordat det uppdrag som han hade fått att utföra. Han hade valt ut dem som skulle fortsätta hans arbete bland människorna. Han förklarade: ”jag är förhärligad i dem. Jag är nu icke längre kvar i världen, men de äro kvar i världen, när jag går till dig. Helige Fader, bevara dem i ditt

namn -- det som du har förtrott åt mig -- för att de må vara ett, likasom vi äro ett.” ”Icke för dessa allenast beder jag, utan ock för dem som genom deras ord komma till tro på mig; jag beder, att de alla må vara ett, . . . jag i dem och du i mig -- ja, för att de skola vara fullkomligt förenade till ett, så att världen kan förstå, att du har sänt mig, och att du har älskat dem, såsom du har älskat mig.” -- Joh.17:10, 11, 20-23.

Kapitel 3

Det sällsamma uppdraget

Efter Kristi död var apostlarna nästan helt överväldigade av missmod. Deras Mästare hade förkastats, dömts och korsfästs. Prästerna och rådsherrarna hade hånfullt förklarat: ”Andra har han hjälpt; sig själv kan han icke hjälpa. Han är ju Israels konung; han stige nu ned från korset, så vilja vi tro på honom.” -- Matt. 27:42. Förhoppningarnas sol hade gått ned för apostlarna. Nattmörkret hade sänkt sig över deras sinnen. De hade ofta upprepat orden: ”Vi hoppades att han var den som skulle förlossa Israel.” -- Luk. 24:21. Då de nu kände sig övergivna och förtvivilade, kom de ihåg att han hade sagt: ”om man gör så med det friska trädet, vad skall icke då ske med det torra!” -- Luk. 23:31.

Jesus hade vid flera tillfällen försökt avslöja framtiden för sina apostlar, men de hade inte fattat mycket av vad han sade. På grund av detta hade hans död kommit över dem fullständigt oväntat. När de senare tänkte tillbaka på det som hänt och såg resultatet av sin otro, fylldes de av sorg. När Kristus blev korsfäst, trodde de inte att han skulle uppstå. Han hade öppet förklarat, att han skulle uppstå på den tredje dagen. De hade emellertid varit alltför förvirrade för att förstå vad han menade. Denna oförmåga att förstå hade vid tiden för hans död lämnat dem i ytterlig hopplöshet. De var bittert besvikna. Deras tro kunde inte tränga bortom de skuggor som Satan hade kastat över deras horisont. Allt tycktes dunkelt och mystiskt för dem. Hur mycken sorg skulle de inte ha kunnat undgå om de hade trott Frälsarens ord.

Nedbrutna av misströstan, sorg och förtvivlan samlades apostlarna i det rum där de hade ätit påskmåltiden. De stängde och barrikerade dörrarna av fruktan för att deras älskade lärares öde skulle bli deras. Det var här som

Frälsaren efter sin uppståndelse uppenbarade sig för dem. Under fyrtio dagar blev Kristus kvar på jorden efter det att han uppstått. Under denna tid förberedde han sina apostlar för det arbete som låg framför dem. Han förklarade allt det som de hittills inte hade kunnat förstå. Han talade om profetiorna om sin ankomst. Han förklarade hur han skulle förkastas av judarna. Han talade om sin död och visade hur alla detaljer i dessa profetior hade gått i uppfyllelse. Han talade om för dem att de skulle betrakta dessa uppfyllda profetior som en försäkran om den kraft som skulle åtfölja dem i deras framtida arbete. ”Därefter öppnade han deras sinnen, så att de förstodo skrifterna”, läser vi. ”Och han sade till dem: ’Det är så skrivet, att Messias skulle lida och på tredje dagen uppstå från de döda, och att bättring till syndernas förlåtelse i hans namn skulle predikas bland alla folk och först i Jerusalem.’ Och han tillade: ”I kunnen vittna härom.” -- Luk. 24:45-48.

De började förstå

Under dessa dagar som Kristus tillbringade tillsammans med sina apostlar, fick de en ny upplevelse. När de hörde sin älskade Mästare förklara Skrifterna i ljuset av allt det som hade hänt, blev deras tro på honom fast grundad. De kom så långt att de kunde säga: ”Jag vet på vem jag tror.” -- 2 Tim. 1:12. De började förstå omfattningen av hans uppgift och dess natur. De började förstå att de för världen skulle förkunna det evangelium som han hade anförtrott dem. Händelserna i Kristi liv, hans död och uppståndelse, de profetior som hade pekat fram till dessa händelser, frälsningsplanens hemligheter, Jesu makt att försona för synd -- alla dessa saker hade de varit vittnen till och de skulle nu låta världen få del av dem. De skulle förkunna ett evangelium av frid och frälsning genom omvändelse och Frälsarens kraft.

Innan Jesus uppfor till himmelen gav han sina apostlar deras uppdrag. Han talade om för dem att de skulle förverkliga hans testamentsförordnande, i vilket han till världen hade överlämnat det eviga livets skatter. Ni har varit

vittnen till mitt uppoffrande liv för världens skull, sade han till dem. Ni har sett mitt arbete för Israel. Och även om mitt folk inte vill komma till mig, så att de skulle kunna få liv, trots att präster och rådsherrar har gjort med mig som de hade planlagt och trots att de har förkastat mig, kommer de ändå att få ytterligare ett tillfälle att ta emot Guds Son. Ni har sett att alla som har kommit till mig och bekänt sina synder, har jag fritt tagit emot. Den som kommer till mig honom, skall jag inte i något avseende kasta ut. Till er, mina apostlar, anförtror jag detta barmhärtighetens budskap. Det skall förkunnas för både judar och icke-judar, i första hand för Israel och därefter till alla folk, språkområden och nationer. Alla som tror kommer att sammansluta sig i en enda församling.

Evangelii uppdrag är Kristi rikes stora missionsuppdrag. Apostlarna skulle arbeta ivrigt för att vinna människor. De skulle för alla förkunna nådens inbjudan. De skulle inte vänta på att människor skulle komma till dem. De skulle gå ut till alla folk med sitt budskap.

Apostlarna skulle utföra sitt uppdrag och föra det framåt i Kristi namn. Allt vad de sade och gjorde skulle fästa uppmärksamheten på hans namn som äger den levande kraft, genom vilken människor kan bli frälsta. Deras tro skulle inriktas på honom som är barmhärtighetens och kraftens källa. I hans namn skulle de bedja till Fadern och de skulle få svar. De skulle döpa i Faderns, Sonens och den helige Andes namn. Kristi namn skulle vara deras lösenord, deras igenkänningstecken, deras föreningsband, auktoriteten bakom deras handlingssätt och källan till deras framgång. Ingenting skulle komma att erkännas i hans rike som inte bar hans namn och underskrift.

När Kristus sade till sina apostlar, att de skulle gå ut i hans namn för att till en enda församling samla alla som trodde, förklarade han öppet för dem nödvändigheten av att bevara enkelheten. Ju mindre skrytsamma de var i sitt uppträdande, dess större skulle deras inflytande för det goda bli. Apostlarna

skulle tala på samma enkla sätt som Kristus hade talat. De skulle i sina åhörarens sinnen inskräpa den undervisning som han hade lärt dem. Kristus sade inte till sina apostlar att deras arbete skulle bli lätt. Han visade dem att omfattande sammansvärjningar från det ondas sida skulle smidas mot dem. De skulle få kämpa ”mot furstar och väldigheter och världshärskare, som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna”. (Ef. 6:12.) Men de skulle inte lämnas att kämpa ensamma. Han försäkrade dem att han skulle vara med dem och att de, om de ville gå framåt i tro, skulle göra det under den Allsmäktiges skydd. Han uppmanade dem att vara modiga och starka. En som var mäktigare än änglar skulle finnas ibland dem, han som är anföraren för himmelens arméer. Han skapade alla förutsättningar för att de skulle kunna fullfölja sitt uppdrag. Han tog också själv på sig ansvaret för dess framgång. Så länge de lydde hans ord och arbetade i gemenskap med honom skulle de inte kunna misslyckas. Gå ut till alla länder, sade han till dem. Gå till de mest avlägsna trakter av den bebodda världen och var förvissade om att min närvaro alltid kommer att vara med er där. Arbeta med tro och tillförsikt. Den tiden kommer nämligen aldrig då jag kommer att överge er. Jag kommer alltid att vara med er, hjälpa er att utföra era plikter, leda, trösta, helga och uppehålla er och ge er framgång, då ni talar ord som skall rikta andra människors uppmärksamhet mot himmelen.

Fullständigt och tillfredsställande

Kristi offer för människan var fullständigt och tillfredsställande. Alla försoningens villkor hade uppfyllts. Det uppdrag som han hade kommit till världen för att utföra hade blivit fullbordat. Han hade vunnit riket. Han hade vridit det ur fiendens händer och blivit arvinge till allting. Han var nu på väg till Guds tron för att äras av de himmelska härskarorna. Han som hade fått obegränsad auktoritet gav sina apostlar deras uppdrag: ”Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn, lärande dem att hålla allt vad jag har befallt eder. Och

se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände.” -- Matt. 28:19, 20.

Strax innan Jesus lämnade sina apostlar, klargjorde han ännu en gång sitt rikes natur för dem. Han påminde dem om vad han tidigare hade sagt om sitt rike. Han förklarade att det inte var hans avsikt att upprätta ett förgängligt rike i denna värld. Han hade inte utsetts till att regera såsom en jordisk monark på Davids tron. När apostlarna frågade honom: ”Herre, skall du nu i denna tid upprätta igen riket åt Israel?” svarade han dem: ”Det tillkommer icke eder att få veta tider eller stunder som Fadern i sin makt har fastställt.” -- Apg. 1:6, 7. Det var inte nödvändigt för dem att se längre in i framtiden än de avslöjanden som han gjort det möjligt för dem att kunna förstå. Deras uppdrag var att förkunna evangelium.

Kristi personliga, synliga gemenskap med apostlarna skulle snart upphöra. En ny kraftkälla skulle emellertid göras tillgänglig för dem. Den helige Ande skulle ges dem i sin fullhet. Han skulle göra dem dugliga för deras uppgift. ”Och se”, sade Frälsaren, ”jag vill sända till eder vad min Fader har utlovat. Men I skolen stanna kvar här i staden, till dess I från höjden bliven beklädda med kraft.” -- Luk. 24:49. ”Ty Johannes döpte med vatten, men få dagar härefter skolen I bliva döpta i helig ande.” ”När den helige Ande kommer över eder, skolen I undfå kraft och bliva mina vittnen, både i Jerusalem och i hela Judéen och Samarien och sedan intill jordens ända.” -- Apg. 1:5, 8.

Frälsaren visste att inga argument, hur logiska de än vore, skulle kunna uppmjuka hårda sinnen eller bryta igenom världslighetens och själviskhetens hårda skal. Han visste att hans apostlar måste ta emot den himmelska kraftkällans gåva. Han visste att evangelium skulle få effekt bara om det förkunnades av människor som blivit entusiastiska och vältaliga genom en levande kännedom om honom som är ”vägen, sanningen och livet”. Det uppdrag som anförtrotts åt apostlarna skulle kräva stor effektivitet, eftersom

ondskans tidvåg strömmade djup och stark emot dem. En påpasslig och beslutsam ledare anförde mörkrets makter. Kristi efterföljare kunde därför kämpa för det rätta bara genom den hjälp som Gud genom sin Ande skulle ge dem.

Kristus talade om för sina apostlar att de skulle börja sitt arbete i Jerusalem. Den staden hade varit skådeplatsen för hans häpnadsväckande offer för mänskligheten. Där hade han, klädd i mänsklig gestalt, vandrat bland människorna och talat med dem. Några få hade upptäckt hur nära himmelen hade kommit jorden. Där hade han blivit dömd och korsfäst. I Jerusalem fanns många som i hemlighet trodde att Jesus av Nasaret var Messias. Många hade förstått att de blivit vilseledda av prästerna och rådsherrarna. För dem måste evangelium förkunnas. De skulle kallas till omvändelse och bättring. Den underbara sanningen att det endast var genom Kristus som förlåtelse och försoning för synd kunde vinnas, måste klart förkunnas. Medan ännu hela Jerusalem var i rörelse på grund av de överväldigande händelserna under de gångna få veckorna, skulle apostlarnas förkunnelse göra det djupaste intrycket.

Under sin verksamhet hade Jesus ständigt förklarat för sina apostlar, att de måste vara ett med honom i hans uppdrag att rädda världen från syndens slaveri. När han sände ut tolv och därefter sjuttio av sina efterföljare för att förkunna Guds rike, lärde han dem att det var deras plikt att meddela andra människor vad han hade låtit dem få kännedom om. I all sin verksamhet hade han utbildat dem för enskilt arbete. Detta skulle komma att utvidgas, efterhand som deras antal ökade. Slutligen skulle det nå ut till jordens yttersta gränser. Den sista undervisning han gav sina efterföljare var att de hade fått ansvaret för frälsningens glada budskap som de skulle förkunna för världen.

Hans skyddande omsorg

När tiden var inne då Kristus skulle återvända till sin Fader, förde han sina apostlar utanför staden till trakten av Betania. Där stannade han. Apostlarna samlades omkring honom. Med händerna utsträckta i en välsignande gest, som för att försäkra dem om hans skyddande omsorg, lyftes han sakta upp från dem. ”Och medan han välsignade dem, försvann han ifrån dem och blev upptagen till himmelen.” -- Luk. 24:51.

Under det att apostlarna ivrigt tittade uppåt för att uppfånga en sista glimt av sin uppfarande Herre, togs han emot av himmelska änglars jublande skaror. Under det att dessa änglar följde honom till den himmelska världen sjöng de i triumf: ”I riken på jorden, sjungen till Guds ära; lovsägen Herren, Sela, honom som far fram på urtidshimlarnas himmel. . . . Given Gud makten; över Israel är hans härlighet, och hans makt är i skyarna.” -- Ps. 68:33-35.

Apostlarna tittade fortfarande ivrigt mot himlen, när de fick se att det plötsligt ”stodo hos dem två män i vita kläder. Och dessa sade: ’I galileiske män, varför stån I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen på samma sätt som I haven sett honom fara upp till himmelen.’” - Apg. 1:10, 11.

Löftet om Kristi återkomst skulle alltid hållas i friskt minne bland hans apostlar. Samme Jesus som de hade sett uppstiga till himmelen, skulle komma tillbaka för att hämta upp till sig dessa, som härnere hade vikt sitt liv åt hans tjänst. Och samma röst som hade sagt till dem: ”Se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände”, skulle bjuda dem välkomna till gemenskap med honom i det himmelska riket.

Liksom översteprästen i den avbildande tempeltjänsten lade av sig sin översteprästliga dräkt och tjänstgjorde I den vanlige prästens vita

linneklädnad, skulle Kristus lägga av sig sin konungsliga dräkt och klä sig i mänsklig gestalt och offra offret, själv präst och själv offer. På samma sätt som översteprästen, efter det att han hade utfört sin tjänst i det allraheligaste, kom ut till den väntande folkskaran i sin översteprästliga dräkt, skulle Kristus komma för andra gången, klädd i en klädnad av det vitaste vita , ”så att ingen valkare på jorden kan göra kläder så vita”. (Mark. 9:3.) Han skall komma i sin egen härlighet och i sin Faders härlighet och alla änglar kommer att följa honom på hans väg.

Så skulle Kristi löfte till hans efterföljare uppfyllas: ”Så skall jag dock komma igen och taga eder till mig.” -- Joh. 14:3. De som har älskat honom och väntat på honom, kommer han att kröna med härlighet, ära och odödlighet. De rättfärdiga döda skall komma fram ur sina gravar. De levande frälsta kommer att hämtas upp tillsammans med dem för att möta Herren i luften. De kommer att höra Jesu röst, ljuvligare än någon musik som människor någonsin lyssnat till, säga till dem: Er strid är över. ”Kommen, I min Faders välsignade, och tagen i besittning det rike som är tillrett åt eder från världens begynnelse.” -- Matt. 25:34.

Så visst fanns det skäl för apostlarna att glädja sig i hoppet om sin Herres återkomst.

Kapitel 4

Tungor av eld

När apostlarna återvände från Oljeberget till Jerusalem, betraktade folket dem och väntade sig att i deras ansikten få se uttryck av sorg, förvirring och nederlag. I stället såg de glädje och triumf. Apostlarna sörjde inte längre över grusade förhoppningar. De hade sett sin uppståndne Frälsare. Orden i hans avskedslöfte ekade ständigt i deras öron.

I lydnad för Kristi befallning avvaktade de i Jerusalem uppfyllelsen av Faderns löfte -- utgjutandet av Anden. De väntade emellertid inte i sysslolöshet. Berättelsen säger att de sedan alltid "var i helgedomen och lovade Gud". (Luk. 24:53.) De samlades också för att framlägga sina böner för Fadern i Jesu namn. De visste att de hade en representant i himmelen, en som talade för dem inför Guds tron. I högtidlig vördnad böjde de sig i bön och upprepade den försäkran de fått: "Vad I bedjen Fadern om, det skall han giva eder i mitt namn. Hittills haven I icke bett om något i mitt namn; bedjen, och I skolen få, för att eder glädje skall bliva fullkomlig." -- Joh. 16:23, 24. Allt högre och högre sträckte de ut trons hand med det mäktiga argumentet: "Kristus Jesus är den som har dött, ja, än mer, den som har uppstått; och han sitter på Guds högra sida, han manar ock gott för oss." -- Rom. 8:34.

Under det att apostlarna väntade på uppfyllelsen av löftet, ödmjukade de sig i sann ånger och bekände sin otro. De erinrade sig vad Kristus hade sagt till dem före sin död. Nu förstod de helt vad han menat. Sanningar som de hade glömt kom åter fram i deras sinnen och de upprepade dessa för varandra. De förebrådde sig själva för att de hade missförstått sin Frälsare. Liksom i en procession framträdde scen efter scen av hans sällsamma liv

inför dem. De tänkte på hans rena, heliga liv. De kände att ingen kamp skulle bli för hård, inget offer för stort, om de bara kunde i sina liv vittna om älskligheten i Kristi väsens egenskaper. Om de bara på nytt kunde få återuppleva de gångna tre åren tänkte de, hur annorlunda skulle de då inte handla. Om de bara kunde få träffa sin Mästare på nytt, hur ivrigt skulle de inte sträva efter att visa honom hur djupt de älskade honom. De skulle visa hur uppriktigt de sörjde över att de någonsin orsakat honom sorg genom ord eller en handling av otro. Men de tröstades av tanken att de hade fått förlåtelse. De beslöt sig för att så långt det var möjligt skulle de gottgöra sin otro genom att frimodigt bekänna honom inför världen.

Apostlarna bad med intensiv iver om att bli beredda att söka upp människor och att i sitt dagliga umgänge med dem kunna samtala på ett sätt som skulle leda dem till Kristus. De undanröjde alla skiljaktigheter, all önskan att vara bland de främsta och slöt sig samman i kristen gemenskap. De sökte sig närmare och närmare Gud. Under det att de gjorde detta insåg de vilken förmån de hade som fick umgås så nära med Kristus. Sorg fyllde deras sinnen, då de tänkte på hur många gånger de hade orsakat honom sorg, då de inte kunde fatta den undervisning som han till deras bästa hade försökt meddela dem. Dessa dagar av beredelse var dagar av djup självrannsakan. Apostlarna kände sitt andliga behov. De ropade till Gud om den heliga smörjelse som skulle göra dem lämpliga att arbeta för människors frälsning. De bad inte enbart om välsignelse för sig själva. De kände också starkt sitt ansvar för att rädda människor. De insåg att evangelium skulle förkunnas för världen. De gjorde därför anspråk på den kraft som Kristus hade utlovat.

Under den patriarkaliska tiden hade den helige Andes inflytande uppenbarats på ett markant sätt, men aldrig i sin fullhet. Nu uppsände apostlarna, såsom Frälsaren hade sagt dem, sina bönder om denna gåva. I himmelen vädjade Kristus för dem. Han gjorde anspråk på Anden, så att han skulle kunna utgjuta den över sitt folk.

När sedan pingstdagen var inne, voro de alla församlade med varandra. Då kom plötsligt från himmelen ett dån, såsom om en våldsam storm hade farit fram; och det uppfyllde hela huset där de sutto.

Den Oändlige uppenbarar sig

Anden kom över de väntande, bedjande apostlarna med en fullhet som nådde dem alla. Den Oändlige uppenbarade sig i kraft för sin församling. Det var som om detta inflytande under tidsåldrar hade hållits tillbaka men som himmelen nu gladde sig över att kunna ge med hela rikedomerna av Andens nåd till församlingen. Och under Andens inflytande blandades böner av ånger och bekännelse med sånger av lovprisande över förlåtna synder. Ord av tacksägelse och profetia hördes. Hela himmelen sänkte sig ned för att se och beundra den oändliga kärlekens överväldigande klokhet. Med stor förundran utropade apostlarna: ”Häri består kärleken.” De tog emot den skänkta gåvan. Och vad hände? Andens svärd som på nytt vässats med kraft och doppats i himmelens ljus högg sin väg genom otron. Tusentals omvändes på en dag.

Det är nyttigt för eder att jag går bort, sade Jesus till sina apostlar, ty om jag icke ginge bort, så komme icke Hjälparen till eder; men då jag nu går bort, skall jag sända honom till eder. När han kommer, som är sanningens Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen. Ty han skall icke tala av sig själv, utan vad han hör, allt det skall han tala; och han skall förkunna för eder vad komma skall. -- Joh.16:7, 13.

Kristi himmelsfärd var signalen att hans efterföljare skulle få den utlovade välsignelsen. De skulle vänta tills de fått den innan de tog itu med sitt arbete. När Kristus gick in genom de himmelska portarna kröntes han under änglarnas beundran. Så snart denna ceremoni var fullbordad sänkte sig

den helige Ande ned över apostlarna i rika strömmar. Kristus blev verkligen förhärligad också med den härlighet som han hade hos Fadern från all evighet. Detta pingstens andedop var himmelens bekräftelse på att Frälsarens kröning var fullbordad. Som han hade lovat hade han sänt den helige Ande från himmelen till sina efterföljare. Detta var bekräftelsen på att han som präst och konung hade tagit emot all auktoritet i himmelen och på jorden och att han nu var ”den Smorde” över sitt folk.

Och tungor såsom av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på dem, en på var av dem. Och de blevo alla uppfyllda av helig ande och begynte tala andra tungomål, efter som Anden ingav dem att tala. Den helige Ande visade sig i form av tungor av eld som vilade över de församlade. Detta var en symbol på den gåva som apostlarna tog emot och som gjorde det möjligt för dem att flytande tala språk som de hittills hade varit helt obekanta med. Elden som visade sig, var en symbol på den iver och uthållighet med vilken apostlarna skulle arbeta och den kraft som skulle följa deras arbete.

Nu bodde i Jerusalem fromma judiska män från allahanda folk under himmelen. Under landsflykten hade judar spritts över nästan hela den bebodda världen. I sin landsflykt hade de i sina nya hemländer lärt sig dessas språk. Många av dessa judar var vid detta tillfälle samlade i Jerusalem, där de deltog i de religiösa fester som då pågick. Varje känt språk var representerat bland dem som var samlade. Denna mångfald av språk skulle ha varit ett stort hinder för förkunnandet av evangelium. Gud avhjälpte därför på ett undergörande sätt apostlarnas otillräcklighet. Den helige Ande gjorde för dem det som de inte själva skulle ha kunnat åstadkomma under en hel livstid. De kunde nu förkunna evangelium i andra länder och korrekt tala det språk som folket talade på de platser där de arbetade. Denna undergörande gåva var ett starkt bevis inför världen att deras uppdrag kom från himmelen. Från denna stund var apostlarnas språk rent, enkelt och korrekt, oavsett om de

talade på sitt eget språk eller på något främmande språk.

Ingen naturlig förklaring

”Och när dånet hördes, församlade sig hela hopen, och en stor rörelse uppstod, ty var och en hörde sitt eget tungomål talas av dem. Och de uppfylldes av stor häpnad och förundran och sade: ’Äro de icke galiléer, alla dessa som här tala? Huru kommer det då till, att var och en av oss hör sitt modersmål talas?’”

Prästerna och rådsherrarna blev mycket upprörda över dessa sällsamma händelser. De vågade emellertid inte ge uttryck åt sin förargelse. De var rädda för att de själva skulle drabbas av folkets våldsamhet. Prästerna hade dödat nasaréen, men här stod nu hans efterföljare, okunniga män från Galiléen, och berättade om hans liv och arbete på alla kända språk. De hade bestämt sig för att ge något slags naturlig förklaring till den undergörande kraft som tog sig uttryck genom apostlarna. Därför spred de ryktet att apostlarna var berusade på grund av att de druckit för mycket av det nya vin som beretts för festen. Några av de mest okunniga i folkskaran godtog denna förklaring, medan de mer upplysta visste att den var falsk. De som förstod de olika språken, bekräftade också att apostlarna verkligen talade dem korrekt.

Som svar på prästernas anklagelse visade Petrus, att det som hände var en direkt uppfyllelse av profeten Joels förutsägelse. Han förutsade ju att en sådan kraft skulle komma över människor för att utrusta dem för ett särskilt arbete. ”I judiske män och I alla Jerusalems invånare”, sade Petrus, ”detta mån I veta, och lyssnen nu till mina ord: Det är icke så, som I menen, att dessa äro druckna; det är ju blott tredje timmen på dagen. Nej, här uppfylles det som är sagt genom profeten Joel: ’Och det skall ske i de yttersta dagarna, säger Gud, att jag skall utgjuta av min Ande över allt kött, och edra söner och edra döttrar skola profetera, och edra ynglingar skola se syner, och edra

gamla män skola hava drömmar; ja, över mina tjänare och tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta av min Ande, och de skola profetera.”

Klart och med kraft vittnade Petrus om Jesu död och uppståndelse: ”I män av Israel, hören dessa ord: Jesus från Nasaret, en man som inför eder fick vittnesbörd av Gud genom kraftgärningar och under och tecken, vilka Gud genom honom gjorde bland eder, såsom I själva veten, . . . honom haven I genom män som icke veta av lagen låtit fastnagla vid korset och döda. Men Gud gjorde en ände på dödens vända och lät honom uppstå, eftersom det icke var möjligt att han skulle kunna behållas av döden.”

Petrus hänvisade inte till Kristi undervisning för att bevisa hans anspråk. Han visste att hans åhörarens fördomar var så stora att hans ord i det avseendet skulle ha varit utan effekt. I stället talade han till dem om David, som av judarna betraktades som en av deras lands patriarker. ”David säger med tanke på honom:”, förklarade han, ”Jag har haft Herren för mina ögon alltid, ja, han är på min högra sida, för att jag icke skall vackla. För den skull gläder sig mitt hjärta, och min tunga fröjdar sig, och jämväl min kropp får vila med förhoppning: den, att du icke skall lämna min själ åt dödsriket och icke låta din Helige se förgängelse. . .

Mina bröder, jag kan väl fritt säga till eder om vår stamfader David att han är både död och begravnen: hans grav finnes ju ibland oss ännu idag.” ”Därför förutsåg han, att Messias skulle uppstå. . . och sade, att Messias icke skulle lämnas åt dödsriket, och att hans kropp icke skulle se förgängelse. Denne -- Jesus -- har nu Gud låtit uppstå; därom kunna vi alla vittna.”

En avslöjande scen

Denna scen innehåller mycket av intresse. Betrakta folket som kommer från alla håll för att lyssna på apostlarnas vittnesbörd om evangelium om

Jesus. De tränger sig in och fyller tempelgårdarna. Präster och rådsherrar är där. De har ett bistert, hotande uttryck i sina ansikten av djupt rotad ovilja. Deras sinnen är alltjämt uppfyllda av kvardröjande hat mot Kristus. Deras händer är fortfarande befläckade av blod, sedan de korsfäste världens Frälsare. De hade väntat sig finna apostlarna skrämde av den starka förföljelsen och mordet. I stället finner de dem med kraft förkunna Jesus av Nasaret som Guds Son. De tycks vara höjda över all fruktan och fyllda av Anden. De hör dem frimodigt förklara att den som så nyligen hade förödmjukats, förlöjligats, slagits av grymma händer och blivit korsfäst, är Livets furste som nu upphöjts till Guds högra sida.

Några av dem som lyssnade till apostlarna hade tagit aktiv del i att döma och döda Jesus. Deras röster hade blandats med pöbelns för att kräva att han skulle korsfästas. När Jesus och Barabbas stod inför dem i domsalen och Pilatus frågade: ”Vilken viljen I att jag skall giva eder lös?”, hade de ropat: ”Icke honom, utan Barabbas.” -- Matt. 27:17; Joh. 18:40. När Pilatus överlämnade Jesus till dem, då han sade: ”Tagen I honom, och korsfästen honom; jag finner honom icke skyldig till något brott; jag är oskyldig till denne mans blod” , hade de ropat: ”Hans blod komme över oss och över våra barn.” -- Joh. 19:6; Matt. 27:24, 25.

Nu hörde de apostlarna förklara att det var Guds Son som de hade korsfäst. Präster och rådsherrar darrade. Överbevisning och djup beklämning grep folket. De kände ”ett styng i hjärtat. Och de sade till Petrus och de andra apostlarna: ’Bröder, vad skola vi göra?’” Bland dem, som lyssnade till apostlarna, fanns hängivna judar, som var uppriktiga i sin tro. Den kraft, som åtföljde apostelns ord, övertygade dem om, att Jesu verkligen var Messias.

Er gäller löftet

”Petrus svarade dem: ’Gören bättring; och låten alla döpa eder i Jesu

Kristi namn till edra synders förlåtelse; då skolen I såsom gåva undfå den helige Ande. Ty eder gäller löftet och edra barn, jämväl alla dem som äro i fjärran, så många som Herren, vår Gud, kallar.’”

Petrus förklarade för de övertygade människorna, att de hade förkastat Kristus på grund av att de hade blivit bedragna av präster och rådsherrar. Om de fortsatte att se upp till dessa män för att få vägledning och råd, och väntade att de skulle erkänna Kristus, innan de själva vågade göra det, skulle de aldrig ta emot honom. Dessa mäktiga män bekände sig visserligen vara fromma, men deras främsta ambition var att vinna jordisk rikedom och ära. De var inte villiga att komma till Kristus för att få upplysning.

Under inflytandet av denna himmelska undervisning kom de Skrifter som Kristus hade förklarat för apostlarna att uppfattas av dem som fullkomlig sanning. Den förvirring som hade hindrat dem från att se upplösningen av den gudstjänstordning som hade avskaffats, hade nu skingrats. De fattade med fullkomlig klarhet avsikten med Kristi uppdrag och hans rikets natur. De kunde med kraft tala om Frälsaren. När de förklarade frälsningsplanen för sina åhörare, blev många övertygade och överbevisade. De traditioner och den vidskepelse som prästerna påtvingat dem sveptes undan ur deras sinnen och de tog emot Frälsarens undervisning.

De som då togo emot hans ord läto döpa sig; och så ökades församlingen på den dagen med vid pass tre tusen personer.

De judiska ledarna hade trott att Kristi verk skulle sluta med hans död. Nu hade de i stället fått uppleva de sällsamma scenerna på Pingstdagen. De hörde apostlarna, utrustade med en kraft och en makt som hittills varit okänd, förkunna Kristus. Deras ord följdes av tecken och under. I Jerusalem, judendomens starkaste fäste, förklarade tusentals öppet sin tro på Jesus av Nasaret som Messias.

Apostlarna blev förvånade och överväldigade av storheten i denna skörd av människor. De betraktade inte detta som ett resultat av sitt eget arbete. De insåg att de skördade vad en annan sått. Ända sedan Adams fall hade Kristus uppdragit åt utvalda budbärare att förkunna hans vilja och budskap för människorna. Under sitt liv på denna jord hade han sått sanningens säd och vattnat den med sitt blod. De omvändelser, som ägde rum på Pingstdagen, var resultatet av denna sådd, skörden av Kristi arbete, uppenbarelsen av kraften i hans undervisning.

Enbart apostlarnas argument, hur klara och övertygande dessa än var, kunde inte ha avlägsnat de människors fördomar, som förkastat så många bevis. Men den helige Ande lät dessa argument sjunka in i människors sinnen med gudomlig kraft. Apostlarnas ord blev som skarpa pilar från den Allsmäktige, som övertygade människor om deras fruktansvärda skuld, då de förkastade och korsfäste härlighetens Herre.

Under Kristi undervisning hade apostlarna lärt sig att förstå sitt behov av Anden. Under Andens fostran fick de sin slutgiltiga utbildning. De gick nu ut för att utföra sitt livsverk. De var inte längre okunniga eller okultiverade. De var inte längre en samling av varandra oberoende enheter eller disharmoniska människor, som stred mot varandra. Deras förhoppningar var inte längre inriktade på världslig storhet. De var "endråktigt" tillsammans: De var av "ett hjärta och en själ". (Apg. 2:46; 4:32.) Kristus fyllde deras tankar, utvidgandet av hans rike var deras mål. Till sinne och karaktär hade de blivit lika sin Mästare. Omvärlden "kände igen dem och påminde sig att de hade varit med Jesus". (Apg. 4:13.)

Klarnande sammanhang

Pingsten skänkte dem den himmelska upplysningen. Det, som de inte

kunde förstå medan Jesus vandrade tillsammans med dem, blev nu klarlagt. Med en tro och en tillförsikt, som de aldrig förut känt, tog de emot de Heliga Skrifternas undervisning. Det var för dem inte längre fråga om tro, att Jesus Kristus var Guds Son. De visste att han, fastän han var klädd i mänsklig gestalt, verkligen var Messias och de berättade om sin upplevelse för världen med en tillförsikt, som övertygade människor om, att Gud var med dem.

De kunde tala om Jesu namn med tillförsikt. Var han inte deras vän och äldre broder? Då de fördes in i en nära gemenskap med Kristus, satt de tillsammans med honom i den himmelska världen. Med vilket brinnande språk klädde de inte sin undervisning, då de vittnade för honom! Deras sinnen var överfyllda av en välvilja så full, så djup, så vidsträckt att den tvingade dem att gå ut till jordens mest avlägsna länder och vittna om Kristi kraft. De kände en intensiv längtan efter att få föra det verk vidare som han hade börjat. De insåg storheten i sin skuld till himmelen och sitt ansvar för sitt arbete. Styrkta av den helige Andes gåva gick de ut, fyllda av iver att utvidga korsets triumf. Anden gjorde dem entusiastiska och talade genom dem. Kristi frid lyste ur deras ansikten. De hade helgat sina liv åt honom för att tjäna honom och varje uttryck vittnade om den omvändelse de hade upplevt.

Kapitel 5

Den överväldigande gåvan

När Jesus gav sina apostlar löftet om den helige Ande, närmade han sig slutet av sitt jordiska uppdrag. Han befann sig i korsets skugga. Han var klart medveten om den börda av skuld som skulle komma att vila på honom. Innan han gick för att offra sig som ett försoningsoffer, undervisade han sina apostlar om en högst väsentlig och fullständig gåva, som han skulle skänka sina efterföljare, -- en gåva som skulle ställa hans nåds outtömliga tillgångar inom räckhåll för dem. ”Jag skall bedja Fadern”, sade han, ”och han skall giva eder en annan Hjälpare, som för alltid skall vara hos eder: sanningens Ande, som världen icke kan taga emot, ty hon ser honom icke och känner honom icke. Men I känner honom, ty han bor hos eder och skall vara i eder.” -- Joh.14:16, 17. Frälsaren riktade deras uppmärksamhet framåt till den tidpunkt, då den helige Ande skulle komma för att utföra ett omfattande verk som hans representant. Det onda som hade samlats under århundraden skulle komma att motverkas av den helige Andes gudomliga kraft.

Vad blev resultatet av Andens utgjutande på pingstdagen? De glada nyheterna om en uppstånden Frälsare förkunnades till den bebodda världens yttersta gränser. När apostlarna förkunnade budskapet om den frälsande nåden, öppnades människors sinne för evangeliets kraft. Församlingen fick se nya troende komma i skaror från alla håll. De, som förlorat sin andliga upplevelse, väcktes till nytt liv. De likgiltiga förenade sig med de ivriga i sökandet efter evangeliets ”dyrbara pärla”. Några, som hade varit evangeliets bittraste motståndare, blev dess försvarare. Profetian blev uppfylld: ”Den skröpligaste bland dem. . . skall. . . vara såsom David, och Davids hus. . . såsom Herrens ängel.” -- Sak. 12:8. Varje troende såg i sin medmänniska en uppenbarelse av gudomlig kärlek och välvilja. Ett enda intresse dominerade.

Ett enda föremål för tävlan uppslukade alla andra. De troendes hela strävan var att efterlikna Kristi väsens egenskaper och att arbeta för utvidgandet av hans rike.

Med stor kraft framburo apostlarna vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse; och stor nåd var över dem alla. -- Apg. 4:33. Under deras arbete anslöt sig till för samlingen ädelt sinnade människor som, då de tog emot evangelium, helgade sitt liv åt att låta andra få del av det hopp som fyllde deras sinnen med frid och glädje. De kunde varken hindras eller avskräckas genom hotelser. Herren talade genom dem. Då de reste från plats till plats förkunnade de evangelium för de fattiga och utförde underverk av gudomlig nåd.

Så kan Gud arbeta, när människor överlämnar sig själva åt hans Andes ledning.

Löftet om den helige Ande är inte begränsat till någon särskild tidsålder eller någon särskild grupp av människor. Kristus förklarade att hans Andes gudomliga inflytande skulle följa hans efterföljare ända till tidens slut. Från den första kristna pingstdagen och till nutiden har Hjälparen sänts till alla som har överlämnat sig själva helt åt Gud och hans tjänst. Till alla som har tagit emot Kristus som sin personlige Frälsare har den helige Ande kommit såsom rådgivare, vägledare, som ett vittne och som den som helgar. Ju mer nära de som tagit emot Kristus har vandrat med Gud, dess klarare och kraftfullare har de vittnat om sin Frälsares kärlek och om hans frälsande nåd. Människor, som under långa århundraden av förföljelse och umbäranden åtnjutit en hög grad av Andens närvaro i sina liv, har stått såsom tecken och under i världen. Inför änglar och människor har de uppenbarat den återlösande kärlekens förvandlande kraft.

De, som vid Pingsten blev beklädda med kraft från höjden, blev

emellertid inte därigenom befriade från framtida frestelser och umbäranden. Under det att de vittnade för sanning och rättfärdighet, blev de upprepade gånger angripna av all sannings fiende, som försökte beröva dem deras kristna erfarenhet. De tvingades kämpa med all sin gudsgivna kraft för att såsom människor växa upp till vad Bibeln kallar "Kristi Jesu fullhets åldersmått". De bad dagligen om ny nåd, så att de skulle kunna nå högre och alltjämt högre på fullkommandets väg. Under den helige Andes påverkan lärde sig också de allra svagaste att, genom att utöva tro på Gud, förbättra och föröka den kraft de hade anförtrotts och att bli helgade, förfinade och förädlade. Då de i ödmjukhet underordnade sig den helige Andes omformande inflytande, tog de emot gudaktighetens fullhet och omformades till likhet med den gudomliga förebilden.

För alla tider och grupper

Tidens gång har inte åstadkommit någon förändring i Kristi avskedslöfte att sända den helige Ande som sin representant. Det är inte på grund av några restriktioner från Guds sida, som hans nåds rikedomar inte kommer jorden och människorna till del. Om detta löfte inte ser ut att uppfyllas så som det borde göra, beror det på att löftet inte uppskattas som det skulle. Om alla vore villiga, skulle alla fyllas av Anden. Varhelst behovet av den helige Ande är en angelägenhet som man föga tänker på, finner man andlig torka, andligt mörker, andlig tillbakagång och död. Överallt där mindre angelägenheter upptar intresse och uppmärksamhet, saknas den gudomliga kraft som är nödvändig för församlingens tillväxt och framgång och som skulle föra andra välsignelser med sig. Ändå erbjuds den i obegränsat överflöd.

Varför hungrar och törstar vi inte efter Andens gåva? Det är ju ändå genom denna gåva som vi skall få kraft. Varför talar vi inte om den, beder om den och predikar om den? Herren är mer villig att ge den helige Ande till

den som tjänar honom, än föräldrar är villiga att ge goda gåvor till sina barn. Varje Kristi medarbetare skulle varje dag bedja till Gud om ett dagligt dop i den helige Ande. Grupper av kristna arbetare skulle samlas för att bedja om särskild hjälp, om himmelsk visdom, så att de skulle förstå hur de skall planera och arbeta på ett klokt sätt. Framförallt skulle de bedja att Gud skulle döpa sina utvalda representanter på missionsfälten med ett rikt mått av sin Ande. Guds Andes närvaro bland Guds budbärare kommer att åt evangeliets förkunnande skänka en kraft, som inte all hedersbetygelse och ära i världen skulle kunna ge det.

Den helige Ande blir kvar hos varje Guds helgade medarbetare, var denne än må befinna sig. Det, som sades till apostlarna, har sagts också till oss. Hjälparen är vår likaväl som deras. Anden skänker den kraft, som uppehåller kämpande, arbetande människor i varje nödläge, mitt ibland världens hat och trots att de inser sina egna misslyckanden och misstag. I sorger och hemsökelse, när allting ser mörkt ut och framtiden tycks förvirrande och vi känner oss hjälplösa och ensamma -- just då är det som den helige Ande, som svar på trons bön, skänker våra sinnen tröst.

Det är inte något avgörande bevis för att en människa är kristen, att hon ger uttryck för andlig extas under extraordinära omständigheter. Helgelse är inte hänförelse. Det är ett fullständigt överlämnande av viljan åt Gud. Det är att leva av och genom varje ord som kommer från Gud. Det är att göra vår himmelske Faders vilja. Det är att lita på Gud i svårigheter, i mörker så väl som i ljus. Det är att vandra i tro och inte i åskådning. Det är att lita på Gud med obetingat förtroende och att vila i förvissning om hans kärlek.

Det är inte nödvändigt för oss att kunna definiera exakt vad den helige Ande är. Kristus talar om för oss att Anden är Hjälparen, "sanningens ande, som utgår ifrån Fadern". Det förklaras öppet ifråga om den helige Ande att "han skall icke tala av sig själv", då han arbetar för att leda människor in i

hela sanningen. (Joh. 15:26; 16:13.)

Hans natur ett mysterium

Den helige Andes natur är ett mysterium. Människor kan inte förklara den, eftersom Herren inte har uppenbarat det för dem. Människor med fantasifulla åsikter kanske kan sammanställa vissa citat ur Bibeln och ge dessa en mänsklig tolkning, men att godta sådana åsikter kommer inte att stärka församlingen. Ifråga om sådana mysterier, vilka är alltför djupa för mänsklig förmåga att förstå, är tystnad guld.

Den helige Andes uppdrag har klart detaljerats i Kristi ord: ”När han kommer, skall han låta världen få veta sanningen ifråga om synd och rättfärdighet och dom.” -- Joh. 16:8. Det är den helige Ande, som övertygar om synd. Om en människa ger sitt gensvar på Andens väckande inflytande, kommer hon att föras till omvändelse och till insikt om betydelsen av, att lyda de gudomliga föreskrifterna.

För den ångerfulle, som hungrar och törstar efter rättfärdighet, uppenbarar den helige Ande Guds Lamm, som utplånar världens synd. ”Han skall förhärliga mig, ty av mitt skall han taga och skall förkunna det för eder”, sade Jesus. ”Han skall lära eder allt och påminna eder om allt vad jag har sagt eder.” -- Joh. 16:14; 14:26.

Anden har getts som en omskapande kraft ,för att förverkliga den frälsning, som åstadkommits genom vår Frälsares död. Anden söker ständigt dra människors uppmärksamhet till det stora offer, som gjordes på Golgata kors. Han försöker för världen uppenbara Guds kärlek, och för den övertygade människan öppnar han Bibelns dyrbara skatter.

När den helige Ande har kunnat övertyga en människa om synd och

öppnat hennes sinne för rättfärdighetens måttstock, utplånar Anden tillgivenheten till de ting, som hör till denna värld och fyller sinnet med en önskan om helgelse. ”Då skall han leda eder fram till hela sanningen” (Joh. 16:13), förklarade Frälsaren. Om människan är villig att låta sig omskapas, kommer hela människan att helgas. Anden kommer att ta det, som hör Gud till och prägla det i själen. Genom hans kraft kommer livets väg att göras så klar, att ingen behöver ta miste på den.

Från begynnelsen har Gud med sin helige Ande arbetat genom människor för att förverkliga sina avsikter med den fallna mänskligheten. Detta kom till uttryck i patriarkernas liv. Också för församlingen i ödemarken på Moses' tid gav Gud sin ”gode Ande. . . att undervisa dem”. (Neh. 9:20.) På apostlarnas tid utförde han märkliga gärningar för sin församling genom den helige Andes medverkan. Samma kraft, som uppehöll patriarkerna, som gav Kaleb och Josua tro och mod och som gjorde den apostoliska församlingen effektiv, har uppehållit Guds trofasta barn under varje följande tidsålder. Det var genom den helige Andes kraft, som de valdensiska kristna under den Mörka Tidsåldern hjälpte till att bereda vägen för Reformationen. Det var samma kraft, som gjorde de ädla människors möda framgångsrik, som var pionjärer för att öppna vägen för den moderna missionen och Bibelns översättning till alla länders och folks språk och dialekter.

Och idag använder Gud fortfarande sin församling för att göra sina avsikter på jorden kända. Idag färdas korsets härolder från stad till stad, från land till land för att bereda vägen för Kristi andra ankomst. Guds lags moraliska normer upphöjs. Den Allsmäktiges Ande påverkar människor och de, som svarar på dess inflytande, blir vittnen för Gud och hans sanning. På många platser kan man se helgade människor till andra förmedla den upplysning, som har gjort frälsningens väg genom Kristus klar för dem. Och i det att de fortsätter att låta sitt ljus lysa på samma sätt som de gjorde, som

blev döpta med Anden på pingstdagen, får de ta emot mer och mer av Andens kraft. Detta är det sätt, på vilket jorden skall bli upplyst med Guds härlighet.

Särskild gudomlig ynnest

Å andra sidan finns det människor, som i stället för att klokt förbättra och vidga de nuvarande tillfällena, väntar i sysslolöshet på någon särskild tid av andlig förnyelse. När den tiden kommer, menar de, skall deras förutsättningar och förmåga att upplysa andra starkt förbättras. De försummar därför de nuvarande plikterna och förmånerna och låter sitt ljus brinna svagt, under det att de ser fram mot en tid då de, utan någon ansträngning från sin egen sida, skall få en särskild välsignelse, genom vilken de skall bli förvandlade och lämpliga för tjänst.

Det är sant att på ändens tid, då Guds verk på jorden skall avslutas, kommer en ivrig ansträngning att göras av helgade kristna under den helige Andes ledning. Denna skall följas av särskilda tecken på gudomlig ynnest. Under bilden av det tidiga och det sena regnet, som föll i Österlandet vid såningstiden och skördetiden, förutsade de hebreiska profeterna utgjutandet av andlig nåd i särskilt hög grad över Guds församling. Utgjutandet av Anden på apostlarnas tid var början till det tidiga regnet eller såddens regn och resultatet blev överväldigande. Ända fram till tidens slut kommer Andens närvaro att bli kvar hos den sanna församlingen.

Men då vi närmar oss slutet av jordens skörd, har ett särskilt utgjutande av andlig nåd lovats för att bereda församlingen för Människosonens ankomst. Detta utgjutande av Anden liknas vid att det sena regnet eller mognandets regn faller. Det är om denna ökade kraft, som de kristna skall sända sina böner upp till skördens Herre ”när vårregnets (eller mognandets regn), tid är inne”. Som svar på dessa böner blir det Herren, ”som sänder

ljungeldarna. Regn skall han då giva människorna i ymnigt mått”. ”Han giver eder höstregn, . . . han som ock förr sände ned över eder regn, både höst och vår.” -- Sak. 10:1; Joel 2:23.

Men med mindre medlemmarna i Guds församling idag har en levande förbindelse med källan till all andlig tillväxt, kommer de inte att vara beredda för skördens tid. Med mindre de håller ”sina lampor putsade och brinnande”, kommer de att gå miste om detta ökade tillskott av nåd i en tid av särskilda behov.

Endast de, som ständigt tar emot nya förråd av nåd, kommer att ha en kraft, som står i proportion till deras dagliga behov och deras förutsättningar att använda denna kraft. I stället för att se framåt mot någon framtida tidpunkt, då de, genom ett särskilt utgjutande av andlig kraft, kommer att på ett undergörande sätt bli lämpliga att vinna människor för Gud, skulle de i stället dagligen överlämna sig åt Gud, så att han kan göra dem till redskap som han kan använda. De skulle dagligen förbättra de möjligheter till tjänst, som ligger inom räckhåll för dem. De skulle dagligen vittna för Mästaren, var de än må befinna sig, oavsett om de är i någon anspråkslös arbetsmiljö, i hemmet eller inom något offentligt arbetsområde.

För en helgad Kristi medarbetare ligger det en underbar tröst i medvetandet om, att även Kristus under sitt liv på jorden dagligen bad till sin Fader, för att få nya tillskott av den nåd han behövde. Från denna gemenskap med Gud gick han ut, för att styrka och välsigna andra. Betrakta Guds Son, böjd i bön inför sin Fader. Trots att han är Guds Son, styrker han sin tro genom bön. Genom gemenskap med himmelen samlar han kraft att motstå det onda och för att tjäna och tillgodose människornas behov. Såsom vår äldre broder vet han, vad vi behöver, som är begränsade av svaghet och som lever i en värld av synd och frestelse, men som alltjämt vill tjäna honom. Han vet att de budbärare, som han finner lämpliga att sända ut, är svaga,

felande människor. Men åt alla, som ger sig själva helhjärtat åt hans tjänst, lovar han gudomlig vägledning. Hans eget exempel är en försäkran om, att uppriktiga, uthålliga böner till Gud i tro, en tro som leder till ett fullkomligt beroende av Gud och oreserverad helgelse åt hans verk, kommer att skänka människor den helige Andes vägledning i striden mot synden.

Varje Guds medarbetare, som följer Kristi exempel, kommer att bli beredd att ta emot och använda den kraft, som Gud har lovat sin församling för att inbärga jordens skörd. Morgon efter morgon, då evangeliets härolder böjer knä inför Herren och förnyar sina löften om hängivenhet åt honom, kommer han att försäkra dem om sin Andes närvaro med dess upplivande, helgande kraft. Då de går ut till dagens plikter, har de en försäkran om, att denna osynliga förmedlan av den helige Ande kommer att göra det möjligt för dem att vara "Kristi medarbetare".

Kapitel 6

Undret vid sköna porten

Kristi apostlar hade en djup känsla av sin egen bristande effektivitet. Med ödmjukhet och under bön anslöt de sin svaghet till hans kraft, sin okunnighet till hans visdom, sin ovärdighet till hans rättfärdighet, sin fattigdom till hans outtömliga rikedomar. Styrkta och utrustade på detta sätt tvekade de inte att rycka fram i Mästarens tjänst.

En kort tid efter det att den helige Ande hade kommit över dem och omedelbart efter en period av ivrig bön var Petrus och Johannes på väg upp till templet för att tillbedja. De fick då vid Sköna porten se en krympling, fyrtio år gammal. Hans liv hade från födelsen varit ett liv i smärta och svaghet. Denne olycklige man hade länge önskat att få träffa Jesus för att han skulle bli botad. Han var emellertid i det närmaste hjälplös och hade flyttats långt ifrån scenen för den store läkarens arbete. Hans vädjanden gjorde till slut att några av hans vänner bar honom till tempelporten. Men då han väl kommit dit, fick han veta att den som han satt sitt hopp till, hade blivit grymt dödad.

Hans besvikelse väckte sympati hos dem som visste, hur länge han ivrigt hade hoppats på att bli botad av Jesus. De förde honom därför dagligen till templet för att de förbipasserande skulle gripas av medkänsla och ge honom något litet för att lindra hans nöd. Då Petrus och Johannes passerade, bad han om en gåva från dem. Apostlarna betraktade honom med medkänsla och Petrus sade: ”Silver och guld har jag icke.” Efter det att Petrus på detta sätt förklarat sin fattigdom, såg krymplingen besviken ut, men hans ansikte lyste upp av en förhoppning, då aposteln fortsatte: ”Men vad jag har, det giver jag dig i Jesu Kristi, nasaréens, namn: stå upp och gå.”

Mer än silver och guld

”Och så fattade han honom vid högra handen och reste upp honom. Och strax fingo hans fötter och fotleder styrka, och han sprang upp och stod upprätt och begynte gå och följde dem in i helgedomen, alltjämt gående och springande, under det att han lovade Gud. Och allt folket såg honom, där han gick omkring och lovade Gud. Och när de kände igen honom och sågo, att det var samme man som plägade sitta och begära allmosor vid Sköna porten i helgedomen, blevo de uppfyllda av häpnad och bestörtning över det som vederfarits honom.”

Då han nu höll sig till Petrus och Johannes, strömmade allt folket, utom sig av häpnad, tillsammans till dem på den plats som kallades Salomos pelargång. De blev förvånade över att apostlarna kunde utföra underverk, liknande dem som utfördes av Jesus. Men här fanns dock mannen som under fyrtio år hade varit en hjälplös krympling, men som nu gladde sig över att i full utsträckning kunna använda sina lemmar, fri från smärta och lycklig i sin tro på Jesus.

När apostlarna såg folkets förvåning, frågade Petrus: ”I män av Israel, varför undren I över denne man, och varför sen I så på oss, likasom hade vi genom någon vår kraft eller fromhet åstadkommit att han kan gå?” Han försäkrade dem att botandet hade utförts i Jesu namn och genom Jesus av Nasarets förtjänster, denne som Gud hade uppväckt från de döda. ”Och det är på grund av tron på hans namn”, förklarade aposteln, ”som denne man, vilken I sen och kännen, har undfått styrka av hans namn; och den tro som verkar genom Jesus har, i allas eders åsyn gjort, att han nu kan bruka alla lemmar.”

Apostlarna talade öppet om judarnas stora synd att förkasta och döma

Livets furste till döden. De var emellertid noga med att inte driva sina åhörare till förtvivlan. ”Ja I förnekaden honom, den helige och rättfärdige, och begärden, att en dråpare skulle givas åt eder. Och livets furste dräpsten I, men Gud uppväckte honom från de döda; därom kunna vi själva vittna.” ”Nu vet jag väl, mina bröder, att I såväl som edra rådsherrar haven gjort detta, därför att I icke vissten bättre. Men Gud har på detta sätt låtit det gå I fullbordan, som han förut genom alla sina profeters mun hade förkunnat, nämligen att hans Smorde skulle lida.” Han förklarade att den helige Ande nu kallade dem till att göra bättring och omvända sig. Han försäkrade dem att det inte fanns något hopp om frälsning utom genom dens nåd som de hade korsfäst. Endast genom tro på honom kunde deras synder bli förlåtna.

Gören därför bättring och omvänden eder , vädjade han, sa att edra synder bliva utplånade, på det att tider av vederkvickelse må komma från Herren.

I ären själva barn av profeterna och delaktiga i det förbund som Gud slöt med edra fäder, när han sade till Abraham: ’Och i din säd skola alla släkter på jorden varda välsignade.’ För eder först och främst har Gud låtit sin tjänare uppstå, och han har sänt honom för att välsigna eder, när I, en och var, omvänden eder från eder ondska.

På detta sätt förkunnade apostlarna Kristi uppståndelse. Många bland dem som lyssnade väntade på detta vittnesmål. Då de hörde det, trodde de. Det påminde dem om de ord som Jesus hade talat. De anslöt sig till deras led som hade tagit emot evangelium. Den säd som Frälsaren hade sått växte upp och bar frukt.

Under det att apostlarna talade till folket kommo prästerna och tempelvaktens befälhavare och sadducéerna över dem. Ty det förtröt dem, att de undervisade folket och i Jesus förkunnade uppståndelsen från de döda.

Efter Jesu uppståndelse hade prästerna nära och fjärran spritt den lögnaktiga rapporten att hans kropp hade stulits av apostlarna, medan den romerska vakten sov. Det är därför inte överraskande att de blev missnöjda, då de hörde Petrus och Johannes förkunna den mans uppståndelse som de hade mördat. Främst blev sadducéerna i hög grad uppretade. De kände det som om deras mest omhuldade lära var i fara och deras anseende ifrågasatt.

Apostlarna fängslas

De som anslöt sig till den nya tron ökade hastigt i antal och både fariséer och sadducéer var överens om, att om dessa nya lärare skulle tillåtas att fortsätta okontrollerade, skulle deras eget inflytande befinna sig i större fara, än då Jesus var kvar på jorden. Därför arresterades Petrus och Johannes av kaptenen för tempelvakten med hjälp av ett antal sadducéer. De kastades i fängelse, eftersom det var för sent på dagen för att de skulle kunna förhöras.

Apostlarnas fiender kunde inte annat än vara övertygade om att Kristus hade uppstått från de döda. Bevisen var alltför uppenbara för att kunna betvivlas. Inte dess mindre förhärdade de sig och vägrade att ångra det fruktansvärda brott som de hade begått, då de utlämnade Jesus till att dödas. De judiska rådsherrarna hade fått övertygande bevis om, att apostlarna talade och handlade under gudomlig inspiration. De avvisade emellertid ihärdigt det evangeliska budskapet. Kristus hade inte kommit på det sätt som de hade väntat. Även om de tidvis hade varit övertygade om att han var Guds Son, hade de avvisat denna övertygelse och korsfäst honom. I sin barmhärtighet gav Gud dem ytterligare bevis. Nu fick de åter ett tillfälle att vända sig till honom. Han sände apostlarna för att tala om för dem att de hade dödat Livets furste. I denna fruktansvärda anklagelse gav han dem åter en kallelse till ånger och omvändelse. Men de judiska lärarna kände sig säkra i sin egen rättfärdighet. De vägrade att medge, att de män som anklagade dem för att ha

korsfäst Kristus, talade under den helige Andes ledning.

Eftersom de hade valt att motsätta sig Kristus, blev varje ny vägran för prästerna ytterligare ett skäl till att fortsätta i samma riktning. Deras egensinnighet blev mer och mer avgjord. Det var inte så att de inte kunde ge efter. De kunde ge efter, men de ville inte. Det var inte enbart på grund av att de var skyldiga och förtjänade döden, inte enbart därför att de hade dömt Guds Son till döden, som de blev avskurna från frälsningen. Det var på grund av att de stålsatte sig i oppositionen mot Gud. De förkastade ihärdigt ljuset och undertryckte Andens övertygelse. Det inflytande som styr olydnadens barn verkade i dem. Det kom dem att avvisa de män genom vilka Gud verkade. Den elakartade karaktären i deras uppror intensifierades av varje följande handling av motstånd mot Gud och mot det budskap som han hade gett sina budbärare att förkunna. För varje dag som de vägrade att ångra sig och ändra på sin attityd förstärkte de judiska ledarna sitt uppror och beredde sig för att skörda det som de hade sått.

Guds vrede förklaras inte vara riktad mot förhärdade upproriska människor enbart på grund av de synder de har begått, utan på grund av att de, när de kallats till omvändelse, väljer att fortsätta i motstånd. Därigenom upprepar de det förgångnas synder genom att förkasta den information de får. Om de judiska ledarna hade gett efter för den helige Andes övertygande inflytande, skulle de ha fått förlåtelse. De hade emellertid bestämt sig för att inte ge efter. På samma sätt försätter sig den upproriska människan själv, genom ständigt motstånd, i ett läge där den helige Ande inte längre kan påverka henne.

Dagen efter det att den sjuke hade botats, samlades Hannas och Kaifas och de andra höga tjänstemännen i templet till rättegång och fångarna fördes inför dem. Det var i detta rum och inför några av dessa män som Petrus så skamligt hade förnekat sin Herre. Detta mindes han mycket klart då han

fördes fram för att rannsakas. Han hade nu ett tillfälle att rentvå sig från sin feighet.

De av de närvarande som kom ihåg hur Petrus hade betett sig, då hans Mästare rannsakades, smickrade sig med att de nu skulle kunna skrämma honom genom hot om fängelse och död. Men den Petrus som förnekade Kristus under hans yttersta nöd, var impulsiv och självmedveten och skilde sig avsevärt från den Petrus som nu förts fram inför Sanhedrin för att förhöras. Efter sitt misslyckande då, hade han blivit omvänd. Han var inte längre stolt och skrytsam. Han hade blivit anspråkslös och litade inte längre på sig själv. Han var fylld av den helige Ande. Med hjälp av denna kraft hade han beslutat sig för att avlägsna den fläck som hans förnekande hade orsakat honom. Nu skulle han ära det namn som han en gång hade vanärat.

Frimodig förklaring

Hittills hade prästerna undvikit att nämna Jesu korsfästelse och uppståndelse. För att kunna fullfölja sina syften måste de nu fråga de anklagade, hur den ofärdige mannen hade kunnat botas. Av vilken makt eller genom vilket namn haven I gjort detta?, frågade de.

Frimodigt och i den helige Andes kraft förklarade Petrus utan fruktan: I folkets rådsherrar och äldste, eftersom vi i dag underkastas rannsaking för en god gärning mot en sjuk man och tillfrågas varigenom denne har blivit botad så mån I vita, I alla och hela Israels folk, att det är genom Jesu Kristi, nasaréens, namn, hans som I haven korsfast, men som Gud har uppväckt från de döda -- att det är genom det namnet, som denne man står inför eder frisk och färdig. Han är 'den stenen, som av byggnings männen' -- av eder själva -- 'aktades för intet, men som har blivit en hörnsten'. Och i ingen annan finnes frälsning; ej heller finnes under himmelen något annat namn, bland människor givet, genom vilket vi kunna bliva frälsta.

Detta frimodiga försvar gjorde de judiska ledarna betänksamma. De hade tagit för givet att apostlarna skulle vara uppskrämda och förvirrade när de fördes inför Sanhedrin. Men i stället talade de på samma sätt som Kristus hade talat, med en övertygande kraft som tystade alla deras motståndare. Det fanns inte ett spår av fruktan i Petrus röst da han förklarade om Kristus: Han är 'den stenen som av byggningsmännen' - av eder själva - 'aktades för intet, men som har blivit en hörnsten'

Petrus använde sig här av ett bildligt uttryck, som var välbekant för prästerna. Profeten hade talat om den förkastade stenen. Kristus själv hade vid ett tillfälle då han talade till prästerna och de äldste, sagt: Haven i aldrig läst i skrifterna: 'Den sten som byggningsmännen förkastade, den har blivit en hörnsten; av Herren har den blivit detta, och underbar är den i våra ögon'? Därför säger jag eder att Guds rike skall tagas ifrån eder, och givas åt ett folk som bär dess frukt. Var och en som faller på den stenen, han skall bliva krossad; men den som stenen faller på, honom skall den söndersmula. -- Matt. 21:42, 43; Luk. 20:18.

Då prästerna lyssnade till apostlarnas oförskräckta ord, kände de igen dem och påminde sig att de hade varit med Jesus.

Om apostlarna sades det, efter det att de hade varit med Kristus på förklaringsberget, att vid slutet av denna underbara scen sågo de ingen utom Jesus allena. (Matt. 17:8.) Utom Jesus allena -- i dessa ord inryms hela hemligheten i det liv och den kraft som utmärkte den första kristna församlingens historia. När apostlarna först hörde Jesu ord, kände de att de ville följa honom. De sökte honom. De fann honom och de följde honom. De var med honom i templet. De åt tillsammans med honom. De satt med honom på bergssluttningen. De vandrade med honom över fälten. De var som elever som följde sin lärare. De fick dagligen höra hans undervisning

om evig sanning.

Efter Frälsarens himmelfärd var känslan av den gudomliga närvaron, full av kärlek och ljus, alltjämt hos dem. Det var en personlig närvaro. Jesus, Frälsaren, som hade vandrat med dem, talat med dem, deltagit med dem i bön, uppmuntrat dem och tröstat dem, hade farit upp till himmelen, medan han gett dem löftet om sin frid. När ljusmolnet slöt sig om honom hade hans ord nått fram till dem: Se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände. -- Matt. 28:20. Han hade uppstigit till himmelen i mänsklig gestalt. De visste att han nu befann sig inför Guds tron och alltjämt var deras vän och Frälsare. De visste att hans sympatier var oförändrade, att han för alltid skulle identifiera sig med den lidande mänskligheten. De visste att han inför Gud åberopade sitt blods förtjänster, hur han visade sina sårade händer och fötter som en påminnelse om det liv som han hade betalat för sina återlösta. Denna tanke gav dem kraft att uthärda förföljelse för hans sak. Deras förening med honom var starkare nu, än då han personligen var hos dem. Ljuset, härligheten och kraften av en inneboende Kristus lyste ut från dem så att människor, när de såg dem, förundrade sig.

Kristus bekräftade de ord som Petrus talade till hans försvar. Alldeles vid sidan av aposteln stod, som ett övertygande vittne, den man som på ett så undergörande sätt hade blivit botad. Denne man, som för bara några få timmar sedan var en hjälplös krympling men som nu hade återställts till full hälsa, gav ytterligare tyngd åt Petrus' ord. Präster och rådsherrar blev tysta. De kunde inte motbevisa Petrus' uttalande. Deras beslut att sätta stopp för apostlarnas undervisning blev emellertid inte mindre fast.

Övertygande bevis

Jesu främsta underverk -- att väcka Lazarus till liv -- hade förstärkt prästernas beslutsamhet att befria världen från Jesus och hans sällsamma

gärningar, vilka snabbt minskade deras inflytande över folket. De hade korsfäst honom. Här fanns emellertid ett övertygande bevis för att de inte hade kunnat stoppa utförandet av underverk i hans namn eller förkunnelsen av den sanning som han undervisade om. Botandet av krymplingen och apostlarnas förkunnelse hade redan fyllt Jerusalem med upphetsning.

För att dölja sin förvirring befallde prästerna och rådsherrarna att apostlarna skulle föras ut, så att de kunde rådgöra inbördes. De hade alla klart för sig att det skulle vara meningslöst att förneka att mannen hade blivit botad. De skulle gärna ha bortförklarat underverket genom att tala om bedrägeri, men detta var omöjligt, eftersom det hade utförts i fullt dagsljus inför en stor skara människor. Tusentals människor kände redan till det. De insåg att apostlarnas arbete måste stoppas, om inte Jesus skulle få ännu fler efterföljare. De skulle då själva falla i onåd, eftersom de skulle komma att betraktas som skyldiga till mordet på Guds Son.

Men trots att de gärna ville röja apostlarna ur vägen, vågade prästerna inte göra mer än hota dem med det strängaste straff, om de fortsatte att tala eller arbeta i Jesu namn. De lät åter föra dem inför Sanhedrin och befallde dem att vare sig tala eller undervisa i Jesu namn. Men Petrus och Johannes svarade: Om det är rätt inför Gud att vi hörsamma eder mer än Gud, därom mån I själva döma; vi för vår del kunna icke underlåta att tala, vad vi hava sett och hört.

Prästerna skulle med glädje ha straffat dem för deras orubbliga trohet mot sin heliga kallelse, men de var rädda för folket eftersom alla prisade Gud för vad som hade skett. Därför frigavs apostlarna, efter det att förbuden och hotelserna upprepats.

Medan Petrus och Johannes var fångar hade de andra apostlarna, som väl kände till judarnas ondska, hållit oavbruten förbön för sina bröder. De var

rädda för att den grymhet som hade visats mot Jesus skulle upprepas. Så snart apostlarna blev befriade, sökte de upp de övriga apostlarna och berättade för dem resultatet av rannsakingen. De troendes glädje var stor. Då de hörde detta, ropade de endräktigt till Gud och sade: 'Herre, det är du, som har gjort himmelen och jorden och havet och allt vad i dem är. Och du har genom vår fader Davids, din tjänares, mun sagt genom helig ande: 'Varför larmade hedningarna och tänkte folken fåfänglighet? Jordens konungar trädde fram, och furstarna samlade sig tillhopa mot Herren och hans Smorde.' Ja, i sanning, de församlade sig i denna stad mot din helige tjänare Jesus, mot honom som du har smort: Herodes och Pontius Pilatus med hedningarna och Israels folkstammar; de församlade sig till att utföra allt vad din hand och ditt rådslut förut hade bestämt skola ske.

Och nu, Herre, se till deras hotelser, och giv dina tjänare att de med all frimodighet må förkunna ditt ord, i det att du uträcker din hand till att bota de sjuka, och till att låta tecken och under ske genom din helige tjänare Jesu namn.”

Apostlarna bad att större kraft skulle ges dem i förkunnelsearbetet, eftersom de förstod, att de skulle möta samma hårda motstånd som Jesus hade mött, då han var på jorden: Under det att deras förenade böner i tro uppsteg till himmelen kom svaret. Platsen där de befann sig skakades och de blev på nytt beklädda med den helige Ande. De fattade nytt mod och gick åter ut för att förkunna Guds ord i Jerusalem. ”Med stor kraft framburo apostlarna vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse.” Och Gud välsignade på ett häpnadsväckande sätt deras ansträngningar.

Om det är rätt inför Gud...

När apostlarna som svar på befallningen att inte tala mer I Jesu namn förklarade: ”Om det är rätt inför Gud att vi hörsamma eder mer än Gud

därom mån I själva döma”, var den princip som apostlarna så oförskräckt höll fast vid, samma princip som anhängarna av evangelium kämpade för att vidmakthålla under reformationstiden. När de tyska furstarna samlades till riksdagen i Speyer år 1529, lade kejsaren fram sitt dekret, som begränsade religionsfriheten och förbjöd all vidare förkunnelse av reformationens doktriner. Det såg då ut som om världens hopp var på väg att krossas. Skulle furstarna godta dekretet? Skulle evangeliets ljus utsläckas för de skaror som alltjämt vandrade i mörker? För världen livsavgörande angelägenheter stod på spel. De som hade tagit emot reformationens tro, samlades och deras enhälliga beslut blev: ”Låt oss förkasta detta dekret. I angelägenheter som rör samvetet har majoriteten inte någon makt.” -- Merle d'Aubigné, History of the Reformation, b. 13, kap. 5.

En fast princip

Det är denna princip som vi också i vår tid bestämt skall hävda. Sanningens och den religiösa frihetens baner lyftes högt av den evangeliska församlingens grundare och av Guds budbärare, som fört det vidare under de århundraden som gått sedan dess. Nu har det, under denna sista sammandrabbning, överlämnats i våra händer. Ansvaret för denna stora gåva vilar på dem som Gud har anförtrott kunskap om sin vilja. Vi skall ta emot detta ord såsom en över alla stående auktoritet. Vi skall erkänna mänsklig regering som ett ämbete genom gudomlig förordning och vi skall undervisa om lydnad för dess föreskrifter inom dess legitima sfär. Men när dess anspråk kommer i konflikt med Guds anspråk, måste vi lyda Gud mer än människor. Guds ord måste erkännas stå högre än all mänsklig lagstiftning. Ett ”så säger Herren” får inte sättas åt sidan för ett ”så säger kyrkan” eller ett ”så säger staten”. Kristi krona skall lyftas högre än jordiska makthavares anspråk.

Det krävs inte av oss att vi skall bekämpa myndigheterna. Våra ord

skulle, vare sig de är skrivna eller talade, vara omsorgsfullt genomtänkta, så att vi inte försätter oss själva i ett läge, där vi kan få våra uttalanden citerade på ett sätt som kommer oss att få sken av att vara motståndare till det etablerade samhället. Vi skall inte säga eller göra någonting som onödigtvis stänger vägen för oss. Vi skall gå framåt i Kristi namn och förkunna det evangelium som anförtrotts åt oss. Om vi av människor förbjuds att utföra detta arbete, har vi rätt att som apostlarna säga: ”Om det är rätt inför Gud, att vi hörsamma eder mer än Gud, därom mån I själva döma. Vi för vår del kunna icke underlåta att tala vad vi hava sett och hört.”

Kapitel 7

Falska förespeglingar

Då apostlarna förkunnade evangelii sanningar i Jerusalem bekräftade Guds kraft deras ord, och stora skaror kom till tro. Många av dessa tidiga troende blev omedelbart uteslutna ur sina familjer och förlorade sina vänner på grund av de nitiska judarnas fanatism. Det blev därför nödvändigt att förse dem med mat och husrum.

Berättelsen härom förklarar: ”Bland dem fanns ingen som led nöd.” Det talas också om hur behoven blev fyllda. De bland de troende som hade pengar och fast egendom offrade glatt dessa för att tillgodose behoven. De sålde sina hus och sin jord och tog med sig pengarna och lade dem vid apostlarnas fötter ”och man delade ut därav så att var och en fick, efter som han behövde”.

Denna frikostighet från dem, som tagit emot evangelium, var ett resultat av Andens utgjutande. De, som hade tagit emot evangelium, var ”ett hjärta och en själ”. Ett gemensamt intresse behärskade dem -- framgång för det uppdrag, som anförtrotts dem. Avund hade inte någon plats i deras liv. Deras kärlek till sina medkristna och den sak, som de hade anslutit sig till, var större än deras kärlek till pengar och ägodelar. Deras arbete bekräftade, att de betraktade människor vara av större värde än jordisk rikedom.

Så kommer det alltid att vara, när Guds Ande behärskar livet. De, som är fyllda av kärlek till Kristus, kommer att följa hans exempel, som blev fattig för vår skull, så att vi genom hans fattigdom skulle kunna göras rika. Pengar, tid, inflytande -- alltsammans gåvor som de fått av Gud -- kommer de att betrakta som värdefulla, bara som medel för att befrämja evangelii

utbredning. Så var det i den första församlingen. När man i nutidens församling ser att medlemmar genom Andens kraft vänder sin tillgivenhet från det som tillhör världen och visar sig villiga att göra uppoffringar, för att deras medmänniskor skall få kännedom om evangelium, kommer de sanningar som förkunnas att få ett kraftfullt inflytande över åhörarna.

I skarp kontrast till det exempel på välgörenhet, som visades av de uppriktiga troende, står Ananias' och Safiras beteende. Detta har beskrivits genom inspirationen och har lämnat en mörk fläck i den första församlingens historia. Tillsammans med andra hade dessa, som menade sig vara Kristi efterföljare, delat förmånen av att få lyssna till det evangelium som förkunnades av apostlarna. Då de var närvarande tillsammans med andra troende, ”skakades platsen där de voro församlade, och de blevo alla uppfyllda av den helige Ande”. (Apg. 4:31.) Djup övertygelse hade vilat över alla de närvarande. Under direkt inflytande av Guds Ande hade Ananias och Safira gett ett löfte att till Herren ge behållningen av försäljningen av viss egendom.

Efteråt hade Ananias och Safira bedrivit den helige Ande, genom att ge efter för girighet. De började ångra sitt löfte och förlorade snart det värdefulla inflytandet av den välsignelse som värmt deras sinnen med en önskan om att göra mycket för Kristi sak. De menade att de hade förhastat sig, att de borde ompröva sitt beslut. De samtalade om saken och beslöt att inte uppfylla sitt löfte. De såg emellertid att de som sålde vad de ägde för att tillgodose sina fattigare trosfränders behov fick högt anseende bland de troende. Eftersom de skämdes för att låta sina trossyskon veta att de i sin själviskhet var missnöjda med det som de högtidligt hade helgat åt Gud, beslöt de frivilligt att sälja sin egendom och förege sig skänka hela summan till den allmänna fonden, medan de i själva verket tog undan en stor del av den för egen del. Därigenom skulle de tillförsäkra sig underhåll från den allmänna fonden och samtidigt vinna sina trossyskons stora uppskattning.

Hyckleriets följder

Men Gud hatar hyckleri och falskhet. Ananias och Safira var bedrägliga i sitt sätt att handla med Gud. De hade ljugit för den helige Ande, och deras synd bestraffades med snabb och fruktansvärd dom. När Ananias kom med sitt offer, sade Petrus: ”Ananias, varför har Satan fått uppfylla ditt hjärta, så att du har velat bedraga den helige Ande och taga undan något av betalningen för jordstycket? Detta var ju din egendom, medan du hade det kvar; och när det var sålt, voro ju penningarna i din makt. Huru kunde du få något sådant i sinnet? Du har ljugit, icke för människor, utan för Gud.”

När Ananias hörde dessa ord, föll han ned och gav upp andan. Och stor fruktan kom över alla som hörde detta.

Detta var ju din egendom, medan du hade det kvar , sade Petrus. Ingen hade försökt påverka Ananias att offra sina ägodelar för det allmännas bästa. Han hade handlat av eget val. Men i ett försök att bedra apostlarna, hade han ljugit för den Allsmäktige.

Vid pass tre timmar därefter kom hans hustru in, utan att veta om, vad som hade skett. Petrus sade då till henne: ’Säg mig, var det för den summan I sålden jordstycket?’ Hon svarade: ’Ja, för den summan.’ Då sade Petrus till henne: ’Huru kunden I vilja komma överens om att fresta Herrens Ande? Se, här utanför dörren höras nu fotstegen av de män, som hava begravt din man; och de skola bära ut också dig.’ Och strax föll hon ned vid hans fötter och gav upp andan; och när de unge männen kommo in, funno de henne död. De buro då ut henne och begrovo henne bredvid hennes man. Och stor fruktan kom över hela församlingen och över alla andra som hörde detta.

Den oändliga visdomen såg att detta påtagliga uttryck för Guds vrede

var nödvändigt för att skydda den unga församlingen från att bli demoraliserad. Dess antal ökade snabbt. Församlingen skulle ha blivit utsatt för stor fara, om den under denna snabba tillväxt hade fått ta emot människor som, trots att de bekände sig tjäna Gud, var giriga och oärliga. Denna dom bekräftar att människor inte kan bedra Gud och att han upptäcker sinnets fördolda synd. Han genomskådar allt. Denna dom var avsedd som en varning för församlingens medlemmar, för att de inte skulle komma med falska förespeglingar och hyckleri. Man får inte röva från Gud.

Detta exempel på att Gud inte godtar girighet, bedrägeri och hyckleri gavs som en varning för de faror som hotade. Detta gällde inte bara den första församlingen utan alla framtida generationer. Det var girighet som Ananias och Safira först hade gripits av. De ville för egen del behålla något av det som de hade lovat Herren. Detta ledde dem sedan in i bedrägeri och hyckleri.

Gud hade gjort förkunnandet av evangelium beroende av sitt folks arbete och gåvor. Frivilliga offergåvor och tionde utgör Kristi församlings inkomster. Av de medel som anförtrotts människorna gör Gud anspråk på en viss del -- tionden. Han lämnar alla frihet att säga om de vill eller inte vill ge mer än så. Men när människor påverkas av den helige Andes inflytande och man ger ett löfte att ge en viss summa, har den som ger löftet inte längre någon rätt till den avskilda delen. Löften av detta slag som görs till människor, skulle betraktas som bindande. Skulle då inte de löften som ges till Gud vara ännu mer bindande? Är löften, som prövas i samvetets domstol, mindre bindande än skrivna överenskommelser mellan människor?

När gudomligt ljus lyser in

När gudomligt ljus lyser in i sinnet med ovanlig klarhet och kraft, lossnar den vanemässiga självskhetens grepp och en önskan väcks att ge till

Guds sak. Men ingen behöver tro att de kommer att tillåtas att infria de löften de gjort utan någon protest från Guds och människors fiende. Han tycker inte om att se Frälsarens rike på jorden byggas upp. Han intalar dessa människor att det löfte som gjorts var förhastat, att det skulle komma att begränsa dem i deras möda att trygga sin existens eller tillfredsställa sina familjers önskemål.

Det är Gud som skapar möjlighet för människor att skaffa sig materiellt välstånd. Han gör det för att de skall kunna ge för att befrämja hans sak. Han sänder solsken och regn. Han kommer vegetationen att växa. Han ger hälsa och förmåga att tjäna pengar. Allt vi äger och får kommer från hans frikostiga hand. Han vill att människor i sin tur skall visa sin tacksamhet genom att ge tillbaka till honom en del i tionde och offergåvor -- i tackoffer, i frivilliga offer. Om medel skulle inflyta till församlingens fonder i överensstämmelse med denna av Gudomen utformade plan -- en tiondel av all inkomst och frikostiga offer -- skulle det finnas ett överflöd av medel för att befrämja förkunnelsen av evangelium.

Men människor blir förhårdade genom själviskhet. I likhet med Ananias och Safira frestas de att behålla en del av sina tillgångar, samtidigt som de gör anspråk på att fullfölja Guds avsikter. Många använder pengar slösaktigt för att tillfredsställa sig själva. Människor rådgör med sin nöjeslystnad och tillfredsställer sin smak, medan de nästan ovilligt ger åt Gud ett kringskuret offer. De glömmer att Gud en dag kommer att kräva en korrekt redogörelse för hur hans medel har använts. Han kan lika litet godta de smulor de lämnar till församlingen som han kunde godta Ananias' och Safiras offer.

Skeppsbrott i tron

Med det stränga straff som utmättes för dessa som begick mened, vill

Gud få oss att förstå, hur djup hans motvilja och hans förakt är för allt hyckleri och allt bedrägeri. Under föregivande av att de hade gett allt, ljög Ananias och Safira för den helige Ande. Som resultat därav förlorade de sitt jordiska liv och det liv som skall komma. Samme Gud som straffade dem, fördömer idag all falskhet. Lögn är en styggelse för honom. Han förklarar om den heliga staden att ”intet orent skall någonsin komma ditin. . . ingen som gör vad styggeligt är och lögn”. (Upp. 21:27.) Nödvändigheten att tala sanning får inte behandlas med lös hand eller osäkert grepp. Låt det bli en del av livet. Att behandla sanningen som en lekboll och förställa sig, för att det skall passa ens egna planer, betyder skeppsbrott i tron. ”Stån därför omgjordade kring edra länder med sanningen.” -- Ef. 6:14. Den som tillgriper osanningar säljer sin själ billigt. Hans bedrägerier kan synas användbara i en nödsituation. Han kan därigenom tyckas vinna fördelar i sitt arbete, som han inte skulle kunna vinna genom att vara hederlig, men slutligen försätter han sig i ett läge, där han inte kan lita på någon. Själv förfalskare, kan han inte ha något förtroende för andra människors ord.

I fallet Ananias och Safira blev bedrägeriets synd mot Gud snabbt bestraffat. Samma synd upprepades ofta under kyrkans senare historia, och den begås av många i vår egen tid. Men även om den inte tycks följas av Guds synbara ogillande, är den inte mindre skändlig i hans ögon nu, än den var på apostlarnas tid. Varningen har getts. Gud har klart visat sin avsky för denna synd. Alla som ger efter för hyckleri och girighet kan vara förvissade om att de fördärvar sin egen själ.

Kapitel 8

Inför Sanhedrin

Det var korset, vanärens och tortyrens instrument, som förde hopp och frälsning till världen. Apostlarna var bara anspråkslösa människor utan välstånd. De hade inga andra vapen än Guds ord. Men i Kristi styrka gick de ut för att förkunna den underbara berättelsen om krubban och korset och för att triumfera över allt motstånd. Utan jordisk ära eller erkännande, blev de trons hjältar. Från dem kom ord av gudomlig värtalighet, som omskakade världen.

I Jerusalem, där de starkaste fördomarna existerade och där de mest förvirrade idéer rådde ifråga om honom som hade blivit korsfäst som en missdådare, fortsatte apostlarna att med frimodighet förkunna evangelium. De förklarade för judarna Kristi uppdrag och mission, hans korsfästelse, uppståndelse och himmelfärd. Präster och rådsherrar hörde med förvåning apostlarnas klara, frimodiga förkunnelse. Den uppståndne Frälsarens kraft hade verkligen kommit dessa apostlar till del. Deras arbete åtföljdes av tecken och under som dagligen ökade antalet av dem som tog emot Kristus. Längs gatorna, där man väntade att apostlarna skulle passera, lade folket sina sjuka ”på bårar och i sängar, för att, när Petrus kom gående, åtminstone hans skugga måtte falla på någon av dem”. Hit fördes också sådana som var behärskade av orena andar. Skaror samlades omkring dem. De som blev botade lovprisade Gud och förhärligade Frälsarens namn.

Präster och rådsherrar såg att Kristus upphöjdes över dem. Liksom sadducéerna trodde de inte på någon uppståndelse. Därför greps de av raseri när de hörde apostlarna förklara, att Kristus hade uppstått från de döda. De insåg att om apostlarna skulle tillåtas att predika en uppstånden Frälsare och

att utföra underverk i hans namn, skulle deras undervisning om att det inte skulle bli någon uppståndelse förkastas av alla. Sadducéernas sekt skulle komma att utplånas. Fariséerna greps av vrede, då de förstod att tendensen i apostlarnas undervisning var att visa att de judiska ceremonierna inte längre hade någon funktion och att förklara att de heliga offren inte längre hade någon verkan.

Hittills hade alla ansträngningar som gjorts för att undertrycka denna nya undervisning visat sig vara förgäves. Nu beslöt emellertid både sadducéer och fariséer att apostlarnas arbete måste stoppas, eftersom den bevisade att de var skyldiga till Jesu död. Fyllda av indignation använde sig prästerna av våld mot Petrus och Johannes och kastade dem i det allmänna fängelset.

Förhårdade domare

Ledarna för den judiska nationen hade nu öppet och klart misslyckats att fullfölja Guds avsikter med sitt utvalda folk. De som Herren hade gjort till förvaltare av sanningen hade visat sig otrogna sitt uppdrag. Gud valde nu andra för att utföra sitt verk. I sin blindhet gav nu dessa ledare fullt uttryck åt vad de kallade för ”rättfärdig indignation” mot dem som åsidosatt deras omhuldade lärosatser. De ville inte ens medge möjligheten av att de själva inte rätt hade förstått Skrifterna eller att de kunde ha misstolkat eller på felaktigt sätt tillämpat dem. De handlade som människor som hade förlorat sitt förnuft. Vilken rätt hade dessa lärare, sade de, som i flera fall bara var enkla fiskare, att framlägga idéer som stod i klar motsats till de lärosatser som de hade undervisat folket om? Eftersom de nu hade bestämt sig för att undertrycka förkunnandet av dessa idéer, fängslade de dem som förkunnade dem.

Apostlarna blev emellertid inte skrämda eller nedslagna av denna

behandling. Den helige Ande påminde dem om det som Jesus hade sagt: ”Tjänaren är icke förmer än sin herre. Hava de förföljt mig, så skola de ock förfölja eder; hava de hållit mitt ord så skola de ock hålla edert. Men allt detta skola de göra mot eder för mitt namns skull, eftersom de icke känna honom som har sänt mig.” ”Man skall utstöta eder ur synagogorna; ja, den tid kommer, då vemhelst som dräper eder skall mena sig därmed förrätta offertjänst åt Gud.” ”Men detta har jag talat till eder, för att I, när den tiden är inne, skolen komma ihåg att jag har sagt eder det.” - Joh. 15:20, 21;16:2, 4.

Himmelens Gud, den mäktige härskaren över universum, tog emellertid fångslandet av apostlarna i sina egna händer, eftersom människor började krig mot honom. Under natten öppnade Herrens ängel fångslandets dörrar och sade till apostlarna: ”Gån åstad och träden upp i helgedomen, och talen till folket alla det sanna livets ord.” Denna befallning stod i direkt motsats till den order som de judiska rådsherrarna hade gett. Sade nu apostlarna: ”Vi kan inte göra detta, förrän vi har rådfrågat myndigheterna och fått deras tillåtelse?” Nej, Gud hade sagt: ”Gå” och de lydde. ”När de hade hört detta, gingo de inemot dagbräckningen in i helgedomen och undervisade.”

När Petrus och Johannes visade sig bland de troende och berättade hur ängeln hade lett dem rakt igenom de grupper av soldater som vaktade fångslandet och befallt dem att återuppta det arbete som hade blivit avbrutet, blev de förvånade och glada.

Under tiden hade emellertid översteprästen och de som höll med honom kommit. De ”sammankallade Stora rådet, alla Israels barns äldste”. Prästerna och rådsherrarna hade beslutat att anklaga apostlarna för uppvigling och för att ha mördat Ananias och Safira. De hade ju dessutom konspirerat för att beröva prästerna deras auktoritet. Prästerna hoppades därigenom kunna upphetsa pöbeln, så att den skulle ta saken i egna händer och behandla apostlarna på samma sätt, som den hade behandlat Jesus. De

var emellertid medvetna om att många, som inte hade tagit emot Kristi undervisning, var trötta på de judiska myndigheternas godtyckliga och egenmäktiga sätt att styra och var angelägna om att få en förändring till stånd. Prästerna fruktade, att om dessa som var missnöjda, skulle ta emot och tro på apostlarnas undervisning och erkänna Jesus som Messias, skulle hela folkets vrede väckas mot de religiösa ledarna. De skulle då ställas till ansvar för att ha mördat Kristus. De beslöt därför att ta i på allvar för att förebygga detta.

När de sände efter fångarna för att de skulle föras fram inför dem, blev deras förvåning stor, då de fick besked att fängelsedörrarna visat sig vara ordentligt låsta och att vakten stod på sin post framför portarna men att fångarna inte stod att finna någonstans.

Snart kom det överraskande beskedet: ”De män som I haven insatt i fängelset, de stå nu i helgedomen och undervisa folket. Befälhavaren gick då med rättstjänarna åstad och hämtade dem; dock brukade de icke våld ty de fruktade att bliva stenade av folket.”

Även om apostlarna genom ett underverk hade befriats från fängelset, var de inte skyddade mot rannsaking och förföljelse. Jesus hade, medan han fortfarande var hos dem sagt: ”Tagen eder till vara. Man skall då draga eder inför domstolar.” -- Mark. 13:9. Genom att sända en ängel för att befria dem hade Gud gett dem ett bevis på sin kärlek och en försäkran om sin närvaro. Det var nu deras öde att lida för Guds sak och hans evangelium.

I profeters och apostlars historia finns många ädla exempel på lojalitet mot Gud. Kristi vittnen har uthärdat fångenskap, tortyr och även döden, hellre än att förneka Gud. Den berättelse som getts om Petrus och Johannes talar om lika stort hjältemod som någon annan under hela den evangeliska tidsåldern. När de nu för andra gången stod inför de människor som tycktes

ha beslutat sig för att röja dem ur vägen, kunde man inte finna något spår av fruktan eller tvekan i deras ord eller beteende. När översteprästen sade: ”Vi hava ju allvarligt förbjudit eder att undervisa i det namnet, och likväl haven I uppfyllt Jerusalem med eder undervisning, och I viljen nu låta den mannens blod komma över oss”, svarade Petrus: ”Man måste lyda Gud mer än människor.” Det var en ängel från himmelen som befriade dem från fängelset och sade till dem att undervisa i templet. Genom att följa ängelns uppmaning lydde de den gudomliga befallningen. Detta måste de fortsätta att göra till vilken som helst kostnad och risk för dem själva.

De anklagade blir anklagare

Då kom inspirationens Ande över apostlarna och de anklagade blev anklagare. De anklagade Rådets medlemmar för att ha mördat Jesus. ”Våra fäders Gud har uppväckt Jesus”, förklarade Petrus, ”som I haden upphängt på trä och dödat. Och Gud har med sin högra hand upphöjt honom till en hövding och frälsare, för att åt Israel förläna bättring och syndernas förlåtelse. Om allt detta kunna vi själva vittna, så ock den helige Ande, vilken Gud har givit åt dem som äro honom lydiga.”

Judarna blev så rasande över dessa ord, att de beslöt att ta lagen i egna händer och att utan vidare rannsaking eller utan bemyndigande från de romerska officerarna låta avrätta fångarna. De var redan skyldiga till Kristi blod. Nu var de ivriga att få fläcka sina händer också med hans apostlars blod.

Han kände igen Guds röst

Men i Rådet fanns en man som hade känt igen Guds röst i det som apostlarna sade. Denne var Gamaliel, en farisé med gott rykte och en lärd man i hög samhällsställning. Hans klara intellekt såg att de våldsamma

åtgärder som planlades av prästerna, skulle leda till fruktansvärda konsekvenser. Innan han vände sig till dem som var närvarande, begärde han att fångarna skulle föras ut ur domsalen. Han visste mycket väl vilka han hade att ta itu med. Han visste att Kristi mördare inte skulle tveka inför någonting för att genomföra sina avsikter.

Därefter började han tala, lugnt och med väl övervägda ord: ”I män av Israel, sen eder för, vad I tänken göra med dessa män. För en tid sedan uppträdde ju Teudas och gav sig ut för att något vara, och till honom slöt sig en hop av vid pass fyra hundra män. Och han blev dödad, och alla som hade trott på honom förskingrades och blevo till intet. Efter honom uppträdde Judas från Galileen, vid den tid, då skattskrivningen pågick; denne förledde en hop folk till avfall, så att de följde honom. Också han förgicks, och alla som hade trott på honom blevo förskingrade. Och nu säger jag eder: Befatten eder icke med dessa män, utan låten dem vara; ty skulle detta vara ett rådslag eller ett verk av människor, så kommer det att slås ned; men är det av Gud, så kunnen I icke slå ned dessa män. Sen till, att I icke mån befinnas strida mot Gud själv.”

Prästerna såg det förnuftiga i dessa synpunkter. De blev tvungna att hålla med Gamaliel. Ändå kunde deras fördomar och deras hat knappt hållas tillbaka. Mycket motvilligt befriade de apostlarna efter att ha låtit gissla dem. De sade på nytt till dem att de, med risk för sina egna liv, inte längre fick förkunna i Jesu namn. ”Och de gingo ut från rådsförsamlingen, glada över att de hade aktats värdiga att lida smälek för det namnets skull. Och de upphörde icke att var dag undervisa i helgedomen och hemma i husen och förkunna evangelium om Jesus Kristus.”

Strax innan Jesus korsfästes, hade han överlämnat åt apostlarna ett fridsarv. ”Frid lämnar jag efter mig åt eder”, sade han, ”min frid giver jag eder; icke giver jag eder den såsom världen giver. Edra hjärtan vare icke

oroliga eller försagda.” -- Joh. 14:27. Denna frid är inte den frid som kommer genom likformighet med världen. Jesus köpte aldrig frid genom att dagtinga med det onda. Den frid som Jesus lämnade efter sig åt sina apostlar är en inre frid, snarare än en yttre. Den skulle alltid förbli hos hans vittnen under tvister och åsiktsstrider.

Kristus sade om sig själv: ”I skolen icke mena att jag har kommit för att sända frid på jorden. Jag har icke kommit för att sända frid, utan svärd.” -- Matt. 10:34. Han var fridens furste, men han skulle ändå orsaka splittring. Han som kom för att förkunna det glada budskapet och för att skänka hopp och glädje åt människor, gav upphov till en strid som brinner stark och väcker intensiva passioner i människors sinnen. Och han varnar sina efterföljare: ”I världen liden I betryck.” Då ”skall man gripa eder, man skall förfölja eder och draga eder inför synagogorna och sätta eder i fångelse och föra eder fram inför konungar och landshövdingar, för mitt namns skull.” ”I skolen bliva förrådda till och med av föräldrar och bröder och fränder och vänner; och somliga av eder skall man döda.” - Joh. 16:33; Luk. 21:12, 16.

Denna profetia har uppfyllts på ett markant sätt. Varje skymf, förebråelse och grymhet som Satan kunnat uppegga människor att tänka ut, har drabbat Jesu efterföljare. Och den kommer åter att uppfyllas på ett markant sätt. Människor är alltjämt fiender till Guds lag och vill inte underordna sig dess bud. Världen befinner sig inte mer i harmoni med Kristi principer idag, än den gjorde på apostlarnas tid. Samma hat som väckte ropet: ”Korsfäst honom! Korsfäst honom!”; samma hat som ledde till förföljelsen av apostlarna, behärskar alltjämt de gudsfrånvända. Samma anda som under den mörka tidsåldern överlämnade människor till fängelse, landsförvisning och död, som tänkte ut den ohyggliga tortyr som utövades av Inkquisitionen, den som planerade och förverkligade massakern på Bartolomeinatten och som tände bålen i Smithfield, behärskar alltjämt med fördärvbringande energi de icke-pånyttföddas sinnen. Evangelii historia har

alltid varit berättelsen om en kamp mellan rätt och orätt. Förkunnandet av evangelium har alltid förts vidare i denna värld under opposition, faror, förluster och lidanden.

Vilken var den kraft som i det förgångna uppehöll dem som fick lida förföljelse för Kristi sak? Det var gemenskap med Gud, gemenskap med den helige Ande, gemenskap med Kristus. Vanära och förföljelse har skilt många från jordiska vänner, men aldrig från Kristi kärlek. Aldrig är en hårt ansatt människa mer djupt älskad av sin Frälsare, än då hon lider vanära för sanningens skull. ”Jag skall älska honom”, sade Jesus, ”och skall uppenbara mig för honom.” -- Joh. 14:21. När den troende för evangelii skull står inför jordiska domstolar, står Kristus vid hans sida. När han är instängd inom fängelsemurar, uppenbarar sig Kristus själv för honom och uppmuntrar honom med sin kärlek. När han får offra sitt liv för Kristi skull, säger Frälsaren till honom: De må kunna döda kroppen, men de kan inte skada själen. ”Varen vid gott mod, jag har övervunnit världen.” ”Frukta icke, ty jag är med dig; var ej försagd, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig ock, jag uppehåller dig med min rättfärdighets högra hand.” - Joh. 16:33; Jes. 41:10.

De som förtrösta på Herren, de likna Sions berg, som icke vacklar utan förbliver evinnerligen. Jerusalem omhägnas av berg, och Herren omhägnar sitt folk, ifrån nu och till evig tid. Ifrån förtryck och våld skall han förlossa deras själ, och deras blod skall aktas dyrt i hans ögon. -- Ps. 125:1, 2; 72:14.

Herren Sebaot, han skall beskärma dem; . . . Herren, deras Gud, skall på den tiden giva dem seger, ty de äro ju ett folk som han har till sin hjord. Ja, ädelstenar äro de i en krona, strålande över hans land. - Sak. 9:15, 16.

Kapitel 9

Hotfull kris avvärjd

”Vid denna tid, då nu lärjungarnas antal förökades, begynte de grekiska judarna knorra mot de infödda hebréerna över att deras änkor blevo förbisedda vid den dagliga utdelningen.”

Den unga församlingen utgjordes av många olika grupper av människor av olika nationaliteter. Vid tiden för utgjutandet av den helige Ande vid pingsten ”bodde i Jerusalem fromma judiska män från allahanda folk under himmelen”. (Apg. 2:5.) Bland judarna som var samlade i Jerusalem, fanns några som vanligen var kända som ”de grekiska judarna”. Mellan dessa och de palestinska judarna hade det länge existerat misstroende och till och med antagonism.

De som hade blivit omvända under apostlarnas arbete hade förändrats och förenats av den kristliga kärleken. Trots tidigare fördomar levde alla i gemenskap med varandra. Satan visste att så länge denna gemenskap fortsatte att existera, skulle han inte kunna hämma evangelii framgång. Han försökte därför utnyttja tidigare tankebanor i förhoppningen att därigenom kunna införa splittring och oenighet i församlingen.

När därför de kristna blev allt fler, lyckades fienden väcka misstankar hos somliga, som tidigare hade varit vana att med avundsjuka betrakta sina medtroende och finna fel hos deras andliga ledare. Därigenom ”begynte de grekiska judarna knorra mot de infödda hebréerna”. Orsaken till klagomålen var att man menade att de grekiska änkorna förbigicks vid den dagliga utdelningen. Varje orättvisa skulle ha stridit mot evangelii anda. Ändå lyckades Satan väcka misstankar. Omedelbara åtgärder måste nu vidtas för

att avlägsna alla orsaker till missnöje. I annat fall skulle fienden lyckas i sina bemödanden att åstadkomma splittring bland Kristi efterföljare.

Jesu efterföljare hade nått en kris i sin utveckling. Under förständig ledning av apostlarna, som arbetade tillsammans i den helige Andes kraft, hade det arbete som anförtrotts evangeliets budbärare snabbt utvecklats. Församlingens medlemsantal ökade ständigt. Denna tillväxt lade ökande, tunga uppgifter på dem som hade ansvaret. Ingen enda människa eller ens en enda grupp av människor kunde fortsätta att ensamma bära detta ansvar utan att äventyra församlingens fortsatta framgång. Det var nu nödvändigt att ytterligare fördela det ansvar som hittills hade burits så troget av några få under församlingens allra första tid. Apostlarna måste nu ta ett betydelsefullt steg i fullkommandet av evangeliets ordning i församlingen, genom att på andra lägga en del av det ansvar som de hittills hade burit själva.

Apostlarna sammankallade ett möte med de troende. De hade letts av den helige Ande att skissera en plan till en bättre organisation av alla arbetsstyrkor i församlingen. Tiden hade kommit, förklarade apostlarna, när de andliga ledare som hade tillsyn av församlingen måste befrias från uppgiften att dela ut hjälp till de fattiga och från liknande uppgifter, så att de skulle mera fritt kunna befrämja arbetet att förkunna evangelium. ”Så utsen nu bland eder”, sade de, ”I bröder, sju män, som hava gott vittnesbörd om sig och äro fulla av ande och vishet, män som vi kunna sätta till att sköta denna syssla. Vi skola då helt få ägna oss åt bönen och åt ordets tjänst.” Man följde detta råd och under bön och handpåläggning blev sju män högtidligt avskilda för sina uppgifter som diakoner.

Tillsättandet av dessa sju för att ta ledningen av och utföra särskilda arbetsuppgifter visade sig bli till stor nytta för församlingen. Dessa församlingstjänare ägnade särskild uppmärksamhet åt de enskilda medlemmarnas behov, liksom åt församlingens allmänna finansiella

intressen. Genom deras omtänksamma och förståndiga åtgärder och deras föredömligt kristna exempel blev de en betydelsefull hjälp för sina medarbetare för att sammanföra församlingens olika intressen till ett gemensamt helt.

Gynnsamma resultat bekräftar

Att denna åtgärd var inspirerad av Gud, avslöjades i de omedelbara gynnsamma resultaten. ”Guds ord hade framgång och lärjungarnas antal förökades mycket i Jerusalem; och en stor hop av prästerna blevo lydiga och trodde.” Att de troendes antal ökade, berodde både på den större frihet som apostlarna fick och den iver och kraft som kom till uttryck i de sju diakonernas arbete. Dessa hade blivit avskilda för den särskilda uppgiften att övervaka och tillgodose de fattigas behov. Detta uteslöt dem emellertid inte från att undervisa om evangelium. Tvärtom var de fullt kvalificerade att undervisa andra och de gick in i arbetet med stor hänförelse och framgång.

Åt den första församlingen hade anförtrotts ett ständigt växande arbete -- att på plats efter plats upprätta centra av ljus och välsignelse, varhelst det fanns ärliga människor som var villiga att ägna sig åt Kristi tjänst. Förkunnandet av evangelium skulle bli världsomfattande till sin utsträckning. Korsets budbärare kunde inte hoppas att kunna fullfölja sitt betydelsefulla uppdrag, med mindre de förblev förenade i kristen enhet och därigenom visade omvärlden att de var ett med Kristus i Gud. Hade inte deras gudomliga Ledare bätt till Fadern: ”Bevara dem i ditt namn -- det som du har förtrott åt mig -- för att de må vara ett, likasom vi äro ett.” Och hade han inte förklarat om sina efterföljare: ”Världen har hatat dem, eftersom de icke äro av världen.” Hade han inte vädjat till Fadern att de skulle ”vara fullkomligt förenade till ett” ”för att världen skall tro att du har sänt mig.” -- Joh. 17:11, 14, 23, 21. Deras andliga liv och kraft var beroende av en nära förbindelse med honom som hade gett dem uppdraget att förkunna

evangelium.

Endast i den utsträckning som de var förenade med Kristus, kunde apostlarna hoppas på att få ha den helige Andes kraft och få samarbeta med himmelens änglar. Med hjälp av dessa gudomliga makter kunde de inför världen visa en enad front och bli segervinnare i en strid, som de var tvungna att utkämpa utan uppehåll mot mörkrets makter. I det att de fortsatte att arbeta i enighet, skulle himmelska budbärare gå framför dem och öppna vägarna. Människors sinnen skulle förberedas att ta emot evangelium. Många skulle vinnas för Kristus. Så länge de förblev enade skulle församlingen gå framåt ”skön såsom månen, strålande såsom solen, överväldigande såsom en härskara”. (Höga Visan 6:9.) Ingenting skulle kunna motstå hennes ökande framgång. Församlingen skulle gå vidare från seger till seger. På ett härligt sätt skulle den fullfölja sitt gudomliga uppdrag att förkunna evangelium för världen.

Organiserandet av församlingen i Jerusalem skulle tjäna som förebild för organiserandet av församlingar på alla andra platser där evangeliets budbärare skulle vinna människor för evangelium. De som hade fått ansvaret för den allmänna ledningen av församlingen, skulle inte vara herrar över Guds arvedel, utan kloka herdar som skulle vara ”föredömen för hjorden”. (1 Petr. 5:3.) Diakonerna skulle vara ”män som hava gott vittnesbörd om sig och äro fulla av ande och vishet”. Dessa skulle stå enade på det rätts sida och hävda det rätta med fasthet och beslutsamhet. Därigenom skulle de utöva ett sammanhållande inflytande över hela hjorden.

Senare i den första församlingens historia, när många grupper av troende på olika platser i världen hade organiserats till församlingar, utvecklades församlingsorganisationen ytterligare, så att ordning och gemensamt handlande kunde vidmakthållas. Varje medlem uppmanades att väl sköta sin egen uppgift. Var och en skulle på ett klokt sätt utnyttja de

gåvor som anförtrotts honom. Några utrustades av den helige Ande med särskilda gåvor -- ”först och främst några till apostlar, för det andra några till profeter, för det tredje några till lärare, vidare några till att utföra kraftgärningar, ytterligare några till att hava helbrägdagörelsens gåvor, eller till att taga sig an de hjälplösa, eller till att vara styresmän eller till att på olika sätt tala tungomål”. (1 Kor. 12:28.) Men alla dessa olika grupper skulle arbeta i samförstånd.

Gåvornas mångfald

”Nådegåvorna äro mångahanda, men Anden är en och densamme. Tjänsterna äro mångahanda, men Herren är en och densamme. Kraftverkningarna äro mångahanda, men Gud är en och densamme, han som verkar allt i alla. Men de gåvor i vilka Anden uppenbarar sig, givas åt var och en så, att de kunna bliva till nytta. Så gives genom Anden åt den ene att tala visdomens ord, åt en annan att efter samme Ande tala kunskapens ord, åt en annan gives tro i samme Ande, åt en annan givas helbrägdagörelsens gåvor i samme ene Ande, åt en annan gives gåvan att utföra kraftgärningar, åt en annan att profetera, åt en annan att skilja mellan andar, åt en annan att tala tungomål på olika sätt, åt en annan att uttyda, när någon talar tungomål. Men allt detta verkar densamme ene Anden, i det han, alltefter sin vilja, tilldelar åt var och en någon särskild gåva. Ty likasom kroppen är en och likväl har många lemmar, och likasom kroppens alla lemmar, fastän de äro många, likväl utgöra en enda kropp, likaså är det med Kristus.” -- 1 Kor. 12:4-12.

Högst allvarligt är det ansvar som vilar på dem som kallas till att vara ledare i Guds församling på jorden. Under teokratins dagar, då Moses ensam försökte bära bördor, som var så tunga att han snart skulle ha blivit utsliten under dem, råddes han av Jetro att planera en klok fördelning av ansvaret. ”Du må vara folkets målsman inför Gud”, rådde Jetro, ”och framlägga deras

ärenden inför Gud. Och du må upplysa dem om stadgar och lagar och kungöra dem den väg de skola vandra och vad de skola göra.” Jetro rådde vidare att män skulle utses att fungera som ”föreståndare . . . över tusen, andra över hundra, andra över femtio och andra över tio”. Dessa skulle vara ”dugande män som frukta Gud, pålitliga män som hata orätt vinning”. ”Dessa må alltid döma folket.” Detta skulle befria Moses från det betungande ansvaret att ägna uppmärksamhet åt många mindre angelägenheter, som kunde behandlas på ett klokt sätt av helgade medarbetare.

De människors tid och kraft, som av Guds försyn hade placerats på ledande positioner av ansvar i församlingen, skulle användas för att sköta viktiga angelägenheter som kräver särskild klokhet och vidsynthet. Det är inte i överensstämmelse med Guds ordning att man skall vända sig till dessa för att lägga tillrätta mindre angelägenheter, som andra är väl kvalificerade att handlägga. ”Kommer något viktigare ärende före må de hänskjuta det till dig”, föreslog Jetro Moses, ”men alla ringare ärenden må de själva avdöma. Så skall du göra din börda lättare, därigenom att de bära den med dig. Om du vill så göra och Gud så bjuder dig, skall du kunna hålla ut; och allt folket här skall då kunna gå hem i frid.”

I överensstämmelse med denna plan utvalde Moses ”dugande män ur hela Israel och gjorde dem till huvudmän för folket, till föreståndare, somliga över tusen, andra över hundra, andra över femtio och andra över tio. Dessa skulle alltid döma folket. Alla svårare ärenden skulle de hänskjuta till Moses, men alla ringare ärenden skulle de själva avdöma.” -- 2 Mos. 18:19-26.

En klok organisation

När sjuttio äldste senare utsågs till att dela ledarskapets ansvar, var Moses mycket noga med att som sina medhjälpare utvälja män som var

respekterade, hade sunt omdöme och erfarenhet. I sin instruktion till dessa ledare, när de skulle invigas till sina ämbeten, skisserade han några av de kvalifikationer som gör en person lämplig att vara en klok ledare i församlingen. ”Hören efter, vad edra bröder hava sig emellan”, sade Moses, ”och om någon har en sak med sin broder eller med en främling som bor hos honom, så dömen rättvist mellan dem. I skolen icke hava anseende till personen, när I dömen, utan höra den ringe likaväl som den höge; I skolen icke frukta för någon människa, ty domen hör Gud till.” -- 5 Mos.1:16, 17.

Konung David riktade mot slutet av sin regering en högtidlig förmaning till dem som bar ansvaret för Guds uppdrag på hans tid. Han samlade i Jerusalem ”alla Israels hövdingar, stamhövdingarna och häravdelningarnas hövitsmän, dem som voro i konungens tjänst, och över- och underhövitsmännen och uppsyningsmännen över alla konungens och hans söners ägodelar och boskap, så ock hovmännen och hjältarna och alla tappra stridsmän” och den åldrade konungen förmanade dem högtidligt ”inför hela Israel, Herrens församling, och inför vår Gud som hör det: Hållen och akten på alla Herrens, eder Guds, bud.” --1 Krön. 28:1, 8.

Till Salomo, som hade kallats att inta en ledande ställning av ansvar, hade David en särskild förmaning: ”Du, min son Salomo, må lära känna din faders Gud och tjäna honom med hängivet hjärta och med villig själ; ty Herren rannsakar alla hjärtan och förstår alla uppsåt och tankar. Om du söker honom, så låter han sig finnas av dig, men om du övergiver honom, då förkastar han dig evinnerligen . . . Var frimodig.” -- 1 Krön. 28:9, 10.

Samma principer i dag

Samma principer av fromhet och rättvisa, som skulle vägleda ledarna bland Guds folk på Moses' och Davids tid, skulle också följas av dem som skulle leda den nyligen organiserade Guds församling under den evangeliska

tidsåldern. I arbetet att skapa ordning i alla församlingar och tillsätta lämpliga män att fungera som församlings tjänare höll sig apostlarna till den höga standard för ledarskap som angetts i Gamla Testamentets skrifter. De hävdade att den som kallades att inneha en ledande ställning och ansvar i församlingen, ”bör vara oförvitlig, så som det höves en Guds förvaltare, icke självgod, icke snar till vrede, icke begiven på vin, icke våldsam, icke sniken efter slem vinning. Han bör fastmer vara gästvänlig, nitälska för vad gott är, leva tuktigt, rättfärdigt, heligt och återhållsamt; han bör hålla sig stadigt vid det fasta ordet, såsom han har fått lära det, så att han är mäktig både att förmana medelst den sunda läran och att vederlägga dem som säga emot.” -- Tit. 1:7-9.

Den ordning som upprättades i den unga kristna församlingen gjorde det möjligt för den att gå framåt, välordnat som en väl disciplinerad arme, klädd i Guds rustning. Hela skaran av troende var medlemmar av en enda organisation, även om de var spridda över ett stort område. Alla arbetade i samförstånd och i harmoni med varandra. När meningsskiljaktigheter uppstod i en lokal församling, som senare hände i Antiokia och på andra platser, och de troende inte kunde komma överens med varandra, skulle sådana angelägenheter inte tillåtas orsaka splittring i församlingen. Saken skulle framläggas för ett allmänt möte. Detta skulle bestå av valda delegater från de olika lokala församlingarna tillsammans med apostlarna och de äldste, som hade ledande ansvar. Därigenom skulle Satans försök att angripa församlingen på isolerade platser mötas av en gemensam aktion av alla, och fiendens planer att splittra och förstöra skulle omintetgöras.

Gud är ju icke oordningens Gud, utan fridens. -- 1 Kor. 14:33. Han kräver att ordning och planering iakttas vid fullgörandet av församlingens angelägenheter idag, i lika hög grad som under gångna tider. Han vill att hans uppdrag skall föras framåt med grundlighet och exakthet, så att han kan ge det sitt godkännande. Kristen skall vara förenad med kristen, församling

med församling, de mänskliga förmedlarna skall samarbeta med Gudomen och underordna sig den helige Ande. Alla skall tillsammans inför världen förkunna de goda nyheterna om Guds nåd.

Kapitel 10

Den förste martyren

Stefanus, den främste av de sju diakonerna, var en man av djup fromhet och stark tro. Trots att han var jude till börden talade han grekiska och var väl bekant med grekernas seder och vanor. Han fick därför tillfälle att predika evangelium i de grekiska judarnas synagogor. Han var mycket aktiv för Kristi sak och förkunnade frimodigt sin tro. Lärda rabbiner och laglärare tog upp offentliga diskussioner med honom, övertygade om att de skulle vinna en lätt seger. ”Dock förmådde de icke stå emot den vishet och den ande som här talade.” Han inte bara talade i den helige Andes kraft, utan det var uppenbart att han ivrigt studerade profetiorna och var lärd ifråga om alla lagens angelägenheter. Han kunde på ett skickligt sätt försvara de sanningar som han hävdade och grundligt besegra sina opponenter. På honom uppfylldes löftet: ”Märken därför noga, att I icke förut mån göra eder bekymmer för huru I skolen försvara eder. Ty jag skall giva eder sådana ord och sådan vishet, att ingen av edra vedersakare skall kunna stå eder emot eller säga något emot.” -- Luk. 21:14, 15.

När präster och rådsherrar såg den kraft som åtföljde Stefanus' förkunnelse, fylldes de av bittert hat. I stället för att ge efter för de bevis som han framlade, beslöt de sig för att tysta honom genom att röja honom ur vägen. Vid flera tillfällen hade de mutat de romerska myndigheterna att låta vissa saker passera utan åtgärder från deras sida, där judarna hade tagit lagen i egna händer och hade rannsakat, dömt och avrättat fångar i överensstämmelse med sina egna nationella lagar. Stefanus' fiender tvivlade inte på att de skulle kunna följa samma kurs ännu en gång utan risk för sig själva. De beslöt att ta risken av eventuella konsekvenser. Därför arresterade de Stefanus och förde honom inför Sanhedrin för att rannsakas.

Lärda judar från de omgivande länderna samlades för att motbevisa de argument som fången kunde komma med. Saulus av Tarsus var närvarande och tog ledningen mot Stefanus. Han satte in hela tyngden av sin vältalighet och rabbinernas logik för att påverka saken och övertyga folket om att Stefanus predikade bedrägliga och farliga läror. I Stefanus mötte han emellertid en som hade full förståelse för Guds avsikter ifråga om förkunnandet av evangelium för andra folk.

Eftersom präster och rådsherrar inte kunde åstadkomma något mot Stefanus' lärdom, hans klara, lugna framställning, beslöt de att med honom statuera ett exempel. Medan de på detta sätt tillfredsställde sitt eget hämndlystna hat, skulle de kunna skrämman andra, så att de inte skulle våga ta emot hans tro. Vittnen hyrdes för att komma med falska vittnesmål, att de hade hört honom tala hädiska ord mot templet och lagen. ”Vi hava hött honom säga”, förklarade dessa vittnen, ”att Jesus, han från Nasaret, skall bryta ned denna byggnad och förändra de stadgar, som Moses har givit oss.”

Då Stefanus stod ansikte mot ansikte med sina domare för att svara på anklagelsen för hädelse, lyste en helig strålgång på hans ansikte och ”alla som sutto i Rådet fäste sina ögon på honom, och då syntes dem hans ansikte vara såsom en ängels ansikte”. Många som såg ljuset darrade och dolde sina ansikten, men de hårdnackade rådsherrarna lät sig inte rubbas i sin otro och sina fördomar.

När Stefanus tillfrågades om sanningen i de anklagelser som riktades mot honom, började han sitt försvar med klar, hänförande röst som genljöd genom hela rådssalen. Med ord som höll hela den församlade skaran trollebunden, gav han en resumé av Guds utvalda folks historia. Han visade sig äga en grundlig kunskap om det judiska samhällssystemet och den andliga tolkning av det som nu hade framställts genom Kristus. Han citerade

Moses' ord som förutsade Messias: ”En profet skall Gud låta uppstå åt eder, av edra bröder, en som är mig lik, skall Herren, din Gud, låta uppstå åt dig; honom skolen I lyssna till.” Han klargjorde sin egen lojalitet mot Gud och mot den judiska tron samtidigt som han visade, att den lag på vilken judarna förlitade sig för att vinna frälsning, inte hade kunnat frälsa Israel från avgudadyrkan. Han förband Jesus Kristus med hela den judiska historien. Han hänvisade till byggandet av Salomos tempel och till både Salomos och Jesajas ord: ”Dock, den Högste bor icke i hus, som äro gjorda med händer, ty det är, såsom profeten säger: ’Himmelen är min tron, och jorden är min fotapall; vad för ett hus skullen I då kunna bygga åt mig, säger Herren, och vad för en plats skulle tjäna mig till vilostad? Min hand har ju gjort allt detta.’”

När Stefanus kommit så långt, uppstod det tumult ibland folket. När han sammanknöt Kristus med profetiorna och talade som han gjorde om templet, rev prästen sönder sin mantel under föregivande av att han var skräckslagen. För Stefanus var denna handling den signal som sade att hans röst snart skulle vara tystad för evigt. Han såg det motstånd som hans ord mötte. Han visste att han nu hade avlagt sitt sista vittnesbörd. Trots att han var mitt i sin framställning avslutade han den brådstörtat.

I det han plötsligt avbröt den historiska tråd som han följde och vände sig mot sina rasande domare, ropade han: ”I hårdnackade, med oomskurna hjärtan och öron, I stån alltid emot den helige Ande, I likaväl som edra fäder. Vilken av profeterna hava icke edra fäder förföljt? De hava ju dräpt dem som förkunnade att den Rättfärdige skulle komma, han som I själva nu haven förrått och dräpt, I som fingen lagen eder given genom änglars för sorg, men icke haven hållit den.”

Himlarna öppnade sig

När präster och rådsherrar hörde detta, blev de utom sig av vrede. Mer lika rovdjur än människor rusade de mot Stefanus, under det att de gnisslade tänder. I de grymma ansiktena över honom kunde fången läsa sitt öde, men han vacklade inte. För honom var dödens fruktan över. För honom innebar inte de rasande prästerna och den upphetsade pöbeln någon skräck. Hela scenen framför honom försvann från hans blick. För honom stod himmelens portar öppna, och i det att han såg in genom dem såg han Guds tronsals härlighet och Kristus, som just hade rest sig från sin tron, stå färdig att stödja sin budbärare. Med ord av triumf utropade Stefanus: ”Jag ser himmelen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida.”

I det att han beskrev den underbara scen som han betraktade, blev det mer än hans förföljare kunde uthärda. De stoppade fingrarna i öronen så att de inte skulle höra hans ord. Under höga rop rusade de i raseri på honom, alla på en gång ”och förde honom ut ur staden”. ”Så stenade de Stefanus, under det att han åkallade och sade: ’Herre Jesus, tag emot min ande.’ Och han föll ned på sina knän och ropade med hög röst: ’Herre, tillräkna dem icke denna synd.’ Och när han hade sagt detta, av somnade han.”

Ingen laglig dom hade dömts över Stefanus, men de romerska myndigheterna hade mutats med stora penningssummor och gjorde inte någon undersökning av saken.

Stefanus’ martyrdöd gjorde ett djupt intryck på alla som var vittne till den. Minnet av Guds tecken på hans ansikte, hans ord som påverkade alla som hörde honom, blev kvar i åskådarnas minne och vittnade om sanningen i det som han hade förkunnat. Hans död blev en svår prövning för församlingen, men den resulterade i Saulus’ omvändelse. Han kunde nämligen inte ut sitt minne utplåna martyrens tro och fasthet och den härlighet som hade vilat över hans ansikte.

Under hela Stefanus' rannsakan och död tycktes Saulus ha varit behärskad av en frenetisk iver. Efteråt var han förargad över sin egen hemliga övertygelse att Stefanus hade hedrats av Gud, samtidigt som han vanhedrades av människor. Saulus fortsatte att förfölja Kristi efterföljare, jagade dem, grep dem i deras hus och överlämnade dem till prästerna och rådsherrarna för att kastas i fängelse och dödas. Hans iver att föra denna förföljelse vidare, gjorde att panik utbröt bland de kristna i Jerusalem. De romerska myndigheterna gjorde inte någon särskild ansträngning att hejda det grymma verket. I hemlighet vägledde de judarna för att blidka dem och tillförsäkra sig deras välvilja.

Efter Stefanus' död valdes Saulus till medlem av Sanhedrin som belöning för sin insats vid detta tillfälle. Under en tid var han ett kraftigt instrument i Satans händer för att utföra sitt uppror mot Guds Son. Men snart skulle denne skoningslöse förföljare komma att ivrigt arbeta för att bygga upp den församling, som han nu försökte bryta ned. En som var mäktigare än Satan hade utvalt Saulus till att ta martyren Stefanus' plats, att lida för hans namn och att fjärran och nära förkunna budskapet om frälsning genom Kristi blod.

Kapitel 11

Flykt från fängelse och död

Efter Stefanus' död uppstod i Jerusalem en så skoningslös förföljelse mot dem som tagit emot evangelium att "alla. . . blevo kringsspridda över Judéens och Samariens landsbygd. Saulus for våldsamt fram mot församlingen; han gick omkring i husen och drog fram män och kvinnor och lät sätta dem i fängelse." Om sitt nit i detta grymma verk sade han vid ett senare tillfälle: "Jag för min del menade alltså, att jag med all makt borde strida mot Jesu, nasaréens, namn; så gjorde jag ock i Jerusalem. Och många av de heliga inspärrade jag i fängelse. . . Och överallt i synagogorna försökte jag gång på gång att genom straff tvinga dem till hädelse. I mitt raseri mot dem gick jag så långt, att jag förföljde dem till och med ända in i utländska städer." Att Stefanus inte var den ende, som fick lida döden kan man se av Saulus' egna ord: "Och när man ville döda dem, röstade jag ock därför." -- Apg. 26:9-11.

I denna farofyllda tid bekände Nikodemus oförskräckt sin tro på den korsfäste Frälsaren. Nikodemus var medlem av Sanhedrin. Tillsammans med andra hade han påverkats av Jesu undervisning. Under det att han lagt märke till Kristi säregna gärningar hade han blivit övertygad om att denne var den av Gud sände. Eftersom han var för stolt för att öppet erkänna att han sympatiserade med den galileiske läraren, hade han sökt upp honom för ett hemligt samtal. I detta samtal hade Jesus förklarat frälsningsplanen och sitt uppdrag i världen, men Nikodemus hade ändå tvekat. Han höll det han fått veta för sig själv. Under tre år såg man föga av påtagliga resultat. Men även om Nikodemus inte hade bekänt Kristus offentligt, hade han i Sanhedrin upprepade gånger omkullkastat prästernas planer att röja honom ur vägen. När slutligen Kristus hade upphöjts på korset, kom Nikodemus ihåg det som

Jesus hade sagt till honom under det nattliga samtalet på Oljeberget: ”Såsom Moses upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen bliva upphöjd.” -- Joh. 3:14. Och nu såg han i Jesus världens Frälsare.

Oväntat ingripande

Tillsammans med Josef från Arimatea hade Nikodemus betalat kostnaderna för Jesu begravning. Apostlarna hade varit rädda för att öppet framträda som Kristi efterföljare, men Nikodemus och Josef kom oförskräckt till deras hjälp. Denna hjälp från dessa rika och hedrade män var högst nödvändig i denna mörka stund. Dessa hade kunnat göra för deras döde Mästare vad som skulle ha varit omöjligt för dem själva som fattiga efterföljare att göra. Dessa mäns välstånd och inflytande hade i stor utsträckning skyddat dem från prästernas och rådsherrarnas ondska.

När nu judarna försökte utplåna den unga församlingen, framträdde Nikodemus till dess försvar. Nu var han inte längre försiktig eller frågande. Han uppmuntrade apostlarnas tro och använde sin rikedom för att hjälpa till att underhålla församlingen i Jerusalem och för att befrämja evangeliets verk. De som tidigare hade visat honom aktning och vördnad, hånade honom nu och förföljde honom. Han blev fattig, men han vacklade aldrig i sitt försvar av sin tro.

Den förföljelse som drabbade församlingen i Jerusalem resulterade i att det evangeliska arbetet fick en impuls till stark framryckning. Evangeliets förkunnelse hade vunnit framgång i Jerusalem. Det fanns risk för att apostlarna skulle dröja kvar där alltför länge, utan att tänka på Frälsarens uppdrag att gå ut till hela världen. De glömde att man får den största kraften att motstå det onda genom en aggressiv insats. De började tro att de inte hade något arbete som var mer betydelsefullt än att skydda församlingen i Jerusalem från fiendens attacker. I stället för att utbilda nya omvända att föra

evangelium vidare till dem som inte hade hört det, stod de i fara att välja fel kurs. Den skulle ha lett till att alla skulle komma att låta sig nöja med det som redan utförts. För att skingra sina representanter över världen, där de kunde arbeta för andra, tillät Gud förföljelse att komma över dem. De troende som nu drevs bort ifrån Jerusalem ”gingo omkring och predikade evangelii ord”.

Bland dem som fått Frälsarens befallning: ”Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar” (Matt.28:19), fanns många som kom från enkla förhållanden, människor som hade lärt sig att älska sin Herre och som hade beslutat sig för att följa hans exempel i osjälviskt tjänande. Till dessa anspråkslösa människor, likaväl som till apostlarna, som hade varit med Frälsaren under hans jordiska uppdrag, hade getts ett stort förtroende. De skulle förkunna för världen de glada nyheterna om frälsning genom Kristus.

När de nu skingrades genom förföljelsen gick de ut, fyllda av missionsiver. De insåg det ansvar de hade för sitt uppdrag. De visste att de i sina händer höll livets bröd för en hungrande värld och de tvingades av Kristi kärlek att dela detta bröd med alla som befann sig i nöd. Gud arbetade genom dem. Varhelst de gick, blev de sjuka botade och folket fick höra evangelium.

Filippus, en av de sju diakonerna, var bland dem som drevs bort från Jerusalem. Han ”kom så ned till huvudstaden i Samarien och predikade Kristus för folket där. Och när de hörde Filippus och sågo de tecken som han gjorde, aktade de endräktigt på det som han talade. Ty från många som voro besatta av orena andar foro andarna ut . . . och många lama och ofärdiga blevo botade. Och det blev stor glädje i den staden.”

Jesu budskap till den samaritiska kvinnan, som han hade talat med vid Jakobs brunn, hade burit frukt. Efter att ha lyssnat till hans ord hade kvinnan

gått till människorna i staden och sagt: ”Kommen och sen en man, som har sagt mig allt vad jag har gjort. Månne icke han är Messias?” Folket gick med henne, lyssnade till Jesus och trodde på honom. Eftersom de var angelägna om att få höra mer, bad de honom stanna kvar hos dem. Under två dagar stannade han hos dem ”och långt fler kommo då till tro för hans egna ords skull”. (Joh. 4:29, 41.)

När Kristi apostlar drevs ut ur Jerusalem fann några en trygg tillflykt i Samarien. Samariterna välkomnade dessa evangelii budbärare. De judiska omvända samlade en värdefull skörd bland dessa som en gång hade varit deras bittraste fiender.

Filippus’ arbete i Samarien fick stor framgång. Detta uppmuntrade honom och han sände bud till Jerusalem om hjälp. Apostlarna förstod nu mera klart betydelsen av Jesu ord: ”I skolen bliva mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judéen och Samarien och sedan intill jordens ända.” -- Apg. 1:8.

Under det att Filippus alltjämt var kvar i Samarien fick han besked av en himmelsk budbärare: ”Begiv dig vid middagstiden ut på den väg, som leder ned från Jerusalem till Gasa. . . . Då stod han upp och gick åstad.” Han ifrågasatte inte detta besked, inte heller tvekade han att lyda, eftersom han hade lärt sig att följa Guds vilja.

Och se, en etiopisk man for där fram, en hovman som var en mäktig herre hos Kandace, drottningen i Etiopien, och var satt över hela hennes skattkammare. Denne hade kommit till Jerusalem för att där tillbedja, men var nu stadd på hemvägen och satt i sin vagn och läste profeten Esaias. Denne etiopier var en man med god ställning och stort Inflytande. Gud såg att han, om han blev omvänd, skulle kunna förmedla till andra den undervisning som han hade tagit emot. Han skulle komma att utöva ett starkt

inflytande till förmån för evangelium. Guds änglar följde denne som sökte kunskap. Han drogs till Frälsaren. Genom den helige Andes medverkan förde Gud honom i förbindelse med en som kunde undervisa honom om evangelium.

Vem talar han om?

Filippus fick besked om att han skulle gå fram till etiopiern, och förklara för honom den profetia som han läste. ”Gå fram”, sade Anden, ”och närma dig till denna vagn”. När Filippus kom närmare, frågade han hovmannen: ”Förstår du vad du läser? Han svarade: ’Huru skulle jag väl kunna förstå det, om ingen vägleder mig?’ Och han bad Filippus stiga upp och sätta sig bredvid honom.” Det ställe i Skrifterna som han läste var Jesajas profetia om Kristus: ”Såsom ett får fördes han bott till att slaktas; och såsom ett lamm, som är tyst inför den som klipper det, så öppnade han icke sin mun. Genom hans förnedring blev hans dom borttagen. Vem kan räkna hans släkte? Ty hans liv ryckes undan från jorden.”

Jag beder dig, sade hovmannen, säg mig om vilken profeten talar detta, om sig själv eller om någon annan? Då förklarade Filippus för honom den stora sanningen om återlösningen. Han började med samma ställe i Skrifterna och förkunnade för honom evangelium om Jesus .

Mannen blev hänförd av intresse under det att Skrifterna förklarades för honom. När aposteln hade slutat, var han beredd att ta emot evangelium. Han använde inte sin höga ställning vid hovet som ursäkt för att avvisa evangelium. ”Och medan de färdades vägen fram, kommo de till ett vatten. Då sade hovmannen: ’Se, här finnes vatten. Vad hindrar att jag döpes?’ Då sade Filippus: ’Om du tror av allt hjärta må det väl ske.’ Han svarade och sade: ’Jag tror, att Jesus Kristus är Guds Son.’ Och han lät vagnen stanna; och de stego båda ned i vattnet, Filippus och hovmannen, och han döpte

honom.

Men när de hade stigit upp ur vattnet, ryckte Herrens Ande bort Filippus, och hovmannen såg honom icke mer, då han nu glad fortsatte sin färd. Men Filippus blev efteråt sedd i Asdod. Därefter vandrade han omkring och förkunnade evangelium i alla städer, till dess han kom till Cesarea.”

Denne etiopier representerade en stor grupp av människor som behöver undervisas av sådana missionärer som Filippus -- människor som vill lyssna till Guds röst och gå dit han sänder dem. Det finns många som läser Bibeln, som inte kan förstå vad den verkligen meddelar. Över hela världen ser människor grubblande upp mot himmelen. Böner och tårar och frågor kommer från människor som längtar efter kunskap, efter nåd, efter den helige Ande. Många står på gränsen till Guds rike och väntar endast på att släppas in.

En ängel vägledde Filippus till denne man som sökte upplysning och som var beredd att ta emot evangelium. Idag kommer änglar att vägleda deras steg som vill tillåta den helige Ande att helga deras tal och förfina och förädla deras sinnen. Den ängel som sändes till Filippus kunde själv ha undervisat etiopiern, men detta är inte Guds sätt att arbeta. Det är hans avsikt att människor skall arbeta för sina medmänniskor.

I det förtroendeuppdrag som gavs de första apostlarna har Kristi efterföljare under alla tidsåldrar fått del. Var och en som har tagit emot evangelium, har fått ta emot helig sanning för att meddela den till världen. Guds trofasta folk har alltid varit energiska missionärer som har helgat sina förutsättningar och möjligheter för att hedra hans namn och förståndigt använda sina gåvor i hans tjänst.

Föredöme och inspiration

De kristnas osjälviska arbete i det förgångna skulle för oss vara ett föredöme och en inspiration. Medlemmarna i Guds församling skall vara ivriga att göra goda gärningar, att skilja sig från världsliga ambitioner och att vandra i hans fotspår, som gick omkring och gjorde gott. Med sinnen fyllda av sympati och medkänsla skall de betjäna dem som lider nöd och låta människor få kännedom om Frälsarens kärlek. Sådant arbete kräver mödosamma ansträngningar, men det skänker också rik belöning. De som tar del i detta med ärligt uppsåt, kommer att få se människor vinnas för Frälsaren. Det inflytande som följer det praktiska förverkligandet av det gudomliga uppdraget är nämligen oemotståndligt.

Det är inte bara den ordinerade pastorn som har ansvaret att gå ut för att fullfölja detta uppdrag. Var och en som har tagit emot Kristus har kallats att arbeta för sina medmänniskors frälsning. ”Anden och bruden säga: ’Kom.’ Och den som hör det, han säge: ’Kom.’” Upp. 22:17. Uppmaningen att förkunna denna inbjudan omfattar hela församlingen. Var och en som har hört denna inbjudan skall låta detta budskap ”kom” genljuda från berg och dal.

Det är ett fatalt misstag att tro att förkunnandet av frälsningens budskap endast vilar på pastorer och predikanter. Den anspråkslöse, helgade troende på vilken vingårdens Mästare lägger ansvar för människors frälsning, skall uppmuntras av dem på vilka Herren har lagt större ansvar. De som står som ledare för Guds församling skall inse att Mästarens uppdrag har getts till alla som tror på hans namn. Gud vill sända ut i sin vingård många som inte har blivit avskilda för förkunnarämbetet genom handpåläggning.

Hundratals, ja, tusentals som har hört frälsningens budskap vandrar

alltjämt ”sysslolösa på marknadsplatsen”, då de i stället skulle vara sysselsatta inom något område av det aktiva arbetet. Till dessa säger Kristus: ”Varför står I här hela dagen sysslolösa?” Och han tillägger: ”Gån ock I till min vingård.” -- Matt. 20:6, 7. Hur kommer det sig att inte många fler svarar på denna kallelse? Beror det på att de tror att de är ursäktade, på grund av att de inte står i en talarstol? Låt dem förstå att det finns ett stort arbete att utföra utanför talarstolen av tusentals helgade församlingsmedlemmar.

Gud har länge väntat på att tjänandets anda skall komma att behärska hela församlingen så att alla skall arbeta för honom i överensstämmelse med sin förmåga. När medlemmarna i Guds församling utför det arbete som anförtrotts dem på de behövande fälten hemma och utomlands för att uppfylla evangeliets uppdrag, kommer hela världen snart att vara varnad och Herren Jesus kommer att återvända till denna jord med makt och stor härlighet. ”Detta evangelium om riket skall bliva predikat i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Och sedan skall änden komma.” -- Matt. 24:14.

Kapitel 12

Förföljare ändrar kurs

En av de främsta bland de judiska ledare som blev grundligt oroade av den framgång som åtföljde förkunnandet av evangelium var Saulus från Tarsus. Saulus var romersk medborgare genom födseln men var inte dess mindre jude till härkomsten. Han hade blivit utbildad i Jerusalem av de mest framträdande av rabbinerna. Saulus var "av Israels folk och av Benjamins stam", "en hebré, född av hebréer, jag som i fråga om lagen hade varit en farisé, i fråga om nitälskan varit en församlingens förföljare, i fråga om rättfärdighet -- den som vinnes i kraft av lagen -- varit. . . ostrafflig". (Fil. 3:5, 6.)

Saulus hade tagit framträdande del i Stefanus' rannsaking och dom. De slående bevisen för Guds närvaro hos martyren hade kommit Saulus att ifrågasätta rättfärdigheten i den sak han anslutit sig till mot Jesu efterföljare. I sitt sinne var han djupt upprörd. I sin förvirring vädjade han till dem, vilkas visdom och omdöme han hade fullt förtroende för. Prästernas och rådsherrarnas argument lyckades slutligen övertyga honom om att Stefanus varit en hädare, att Jesus, som den avrättade efterföljaren till Kristus hade predikat om, var en bedragare och att de som tjänstgjorde i de heliga ämbetena måste ha rätt.

Det var inte utan svår kamp som Saulus kom till denna slutsats. Men slutligen gav honom hans utbildning och hans fördomar, hans respekt för sina tidigare lärare och hans stolthet över sin popularitet, kraft att göra uppror mot samvetets röst och Guds nåd. När Saulus väl hade bestämt sig för att prästerna och de skriftlärde hade rätt, blev han starkt bitter i sin opposition mot de läror som Kristi efterföljare förkunnade. Han såg till att

helgade människor drogs inför domstolar. Några blev dömda till fängelse och andra till och med till döden, enbart på grund av sin tro på Jesus. Detta förde med sig sorg och förstämning i den nyss organiserade församlingen och kom många att söka trygghet i flykt.

De som drevs bort från Jerusalem genom denna förföljelse ”gingo omkring och förkunnade evangelii ord”. (Apg. 8:4.) Bland de städer till vilka de begav sig var Damaskus, där den nya tron hade vunnit många efterföljare.

Hot och mordlust

Prästerna och rådsherrarna hade hoppats att villfarelsen skulle kunna undertryckas genom deras vaksamhet och hårda förföljelse. Nu insåg de att de måste tillämpa de beslutsamma åtgärder som de vidtagit i Jerusalem, också på andra platser för att bekämpa den nya undervisningen. Till det särskilda arbete som de ville ha gjort i Damaskus, erbjöd Saulus sina tjänster. Han ”andades hot och mordlust mot Herrens lärjungar” och ”gick till översteprästen och utbad sig av honom brev till synagogorna i Damaskus, för att, om han funne några som voro på ’den vägen’, vare sig män eller kvinnor, han skulle kunna föra dem bundna till Jerusalem.” Detta skulle han göra ”med fullmakt och uppdrag från översteprästerna”. (Apg. 26:12.) Saulus av Tarsus befann sig i sin mannaålders styrka och vitalitet och var upptänd av missriktat nit. Han begav sig nu ut på den minnesvärda resa, vars egendomliga händelser skulle komma att förändra hela hans livsinriktning.

På resans sista dag, ”mitt på dagen”, då de trötta resenärerna närmade sig Damaskus, kunde de se ut över vidsträckta områden av bördigt land, vackra trädgårdar och fruktodlingar med träd som var fulla av frukt och vattnade av svala bäckar från de omgivande bergen. Efter den långa resan över obefolkade ökenområden var en scen som denna högst uppfriskande. Under det att Saulus tillsammans med sina reskamrater med beundran

betraktade den fruktbara slätten och den vackra staden framför sig, fick Saulus under sin färd ”mitt på dagen se ett sken från himmelen, klarare än solens glans, kringstråla” honom och hans efterföljare. (Apg. 26:13.) Detta sken var alltför bländande för att människor skulle kunna uthärda det. Bländad och förvirrad föll Saulus till marken.

Under det att ljuset fortsatte att lysa runt omkring honom, hörde Saulus ”en röst” säga till honom ”på hebreiska: ’Saul, Saul, varför förföljer du mig?’ . . . Då sade jag: ’Vem är du, Herre?’ Herren svarade: ’Jag är Jesus, den som du förföljer. Det är dig svårt att spjärna mot udden.” -- Apg. 26:14,15.

Fyllda av fruktan och nästan blinda av det intensiva ljuset, hörde Saulus’ följeslagare en röst, men de såg inte någon människa. Men Saulus förstod orden som talades. För honom uppenbarades tydligt den som talade -- Guds Son. I den strålande varelse som stod framför honom, såg han den korsfäste. I den skräckslagne judens sinne stod Frälsarens ansikte för alltid inpräntat. De ord, som sades, nådde hans sinne med skrämmande kraft. De uppenbarade den okunnighet och den förvillelse som kommit till uttryck i hans tidigare liv och hans nuvarande behov av upplysning av den helige Ande.

Saulus insåg nu att han, då han förföljde Jesu efterföljare, i själva verket hade utfört Satans verk. Han såg att hans övertygelse om det rätta och om hans plikt i stor utsträckning hade grundats på hans obetingade förtroende för prästerna och rådsherrarna. Han hade trott dem, då de talade om för honom att berättelsen om uppståndelsen var en skicklig förfalskning av apostlarna. Nu, när Jesus själv stod uppenbarad framför honom, blev Saulus övertygad om sanningen i de anspråk som apostlarna gjorde.

Överväldigande insikt

I detta ögonblick av himmelsk upplysning fungerade Saulus' sinne med anmärkningsvärd snabbhet. De profetiska uttalandena i de Heliga Skrifterna blev klara och tydliga så att han förstod dem. Han förstod att profeterna förutsagt att judarna skulle förkasta Jesus, hans korsfästelse, uppståndelse och himmelfärd. Detta bevisade att han var den utlovade Messias. Stefanus' predikan inför sin martyrdöd stod nu med all tydlighet klar för Saulus' minne. Han insåg att martyren verkligen hade sett "Guds härlighet", när han sade: "Jag ser himmelen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida." -- Apg. 7:55, 56. Prästerna hade förklarat dessa ord vara hädelse, men Saulus visste nu att de var sanna.

Vilken uppenbarelse var inte allt detta för förföljaren! Nu var det för Saulus ställt utom allt tvivel att den utlovade Messias hade kommit till denna jord som Jesus av Nasaret och att han hade blivit avvisad och korsfäst av dem som han hade kommit för att frälsa. Han visste också att Frälsaren hade uppstått i triumf från graven och hade uppstigit till himmelen. I detta ögonblick av gudomlig uppenbarelse kom Saulus med skräck ihåg att Stefanus, som hade vittnat om en korsfäst och uppstånden Frälsare, hade blivit stenad med hans medgivande och att senare, genom hans medverkan, många andra värdiga Jesu efterföljare hade mött sin död genom grym förföljelse.

Frälsaren hade talat till Saulus genom Stefanus, vars klara framställning inte kunde bestridas. De lärda judarna hade sett martyrens ansikte återspegla Kristi härlighets ljus. De hade sett hans ansikte som "en ängels ansikte". (Apg. 6:15.) Han hade varit vittne till Stefanus' medkänsla med sina fiender och att han hade förlåtit dem. Han hade också varit vittne till den tapperhet och den glada underkastelse som många hade visat, som genom hans ingripande hade blivit torterade och plågade. Han hade till och med sett några med glädje offra sina liv för sin tros skull.

Allt detta hade kraftigt vädjat till Saulus. Ibland hade en nästan betvingande övertygelse trängt sig på honom att Jesus var den utlovade Messias. Vid sådana tillfällen hade han kämpat hela nätter mot denna övertygelse. Det hade alltid slutat med att han öppet bekänt sin tro att Jesus inte var Messias och att hans efterföljare var bedragna fanatiker.

Nu hade Kristus talat med Saulus med sin egen röst och sagt: ”Saul, Saul, varför förföljer du mig?” Och frågan: ”Vem är du, Herre?”, hade besvarats av samma röst: ”Jag är Jesus, den som du förföljer.” Kristus hade därmed identifierat sig med sitt folk. I förföljelsen av Jesu efterföljare hade Saulus direkt angripit himmelens Herre. Genom falska anklagelser och vittnesmål mot dem, hade han bedrägligt anklagat och vittnat mot världens Frälsare.

Det fanns i hans sinne inte något tvivel om att den som talade till honom var Jesus av Nasaret, den länge väntade Messias, Israels återlösare och tröst. Darrande och förvånad frågade han: ”Vad skall jag göra, Herre?” Och Herren svarade mig: ’Stå upp och gå in i Damaskus; där skall allt det bliva dig sagt, som är dig förelagt att göra.’”

När strålglansen hade försvunnit och Saulus reste sig från marken fann han, att han totalt hade förlorat sin syn. Det bländande ljuset av Kristi härlighet hade varit alltför intensivt för hans ögon. När det avlägsnades sänkte sig nattens mörker över hans ögon. Han trodde att denna blindhet var ett straff från Gud för hans grymma förföljelse av Jesu efterföljare. I fruktansvärt mörker trevade han sig fram. Med fruktan och förvåning tog hans följeslagare honom ”vid handen och ledde” honom ”så att” han ”kom in i Damaskus”.

På morgonen denna händelserika dag hade Saulus närmast sig Damaskus med en känsla av självtillfredsställelse på grund av det förtroende

som hade visats honom av översteprästen. Han hade fått ett viktigt uppdrag. Han skulle befrämja den judiska religionens intressen genom att om möjligt hindra spridningen av den nya tron i Damaskus. Han hade bestämt sig för att hans uppdrag skulle genomföras med framgång. Han såg framåt med ivrig förväntan mot de händelser som han väntade sig skulle ligga framför honom.

Men hur annorlunda blev inte hans förväntningar, då han verkligen kom in i staden. Slagen av blindhet, hjälplös, torterad av samvetsförebråelser och utan att veta vilka ytterligare straff som fanns i beredskap för honom, letade han reda på aposteln Judas' hem, där han i ensamhet fick de tillfällen han behövde för eftertanke och bön.

Under tre dagar såg han intet; och han varken åt eller drack. Dessa dagar av själsångest föreföll honom som år. Åter och åter erinrade han sig med självförebråelse sitt deltagande i Stefanus' martyrdöd. Med avsky tänkte han på sin skuld att tillåta sig själv att kontrolleras av prästernas och rådsherrarnas fördomar och ondska, till och med när Stefanus' ansikte hade upplysts av himmelens strålgans. I sorg och förkrosselse erinrade han sig de många tillfällen då han hade stängt ögon och öron för de mest slående bevis och obarmhärtigt hade krävt att de som trodde på Jesus av Nasaret skulle förföljas.

Dessa dagar av ingående självrannsakan och förödmjukelse tillbringade Saulus i isolerad avskildhet. De troende hade blivit varnade för avsikten med att Saulus kom till Damaskus. De fruktade nu att han skulle komma att förställa sig, för att så mycket lättare bedra dem. De höll sig därför undan och vägrade honom sin sympati. Han hade ingen önskan att söka upp de icke-omvända judarna med vilka han hade planerat att förena sig för att förfölja de troende. Han visste att de inte skulle lyssna på hans berättelse. Därmed tycktes han vara helt avstängd från all mänsklig sympati. Hans enda hopp om hjälp var hos en barmhärtig Gud. Till honom vädjade han i ödmjuk

förkrosselse.

Djupgående omvärdering

Under de långa timmar då Saulus var ensam inför Gud, erinrade han sig många ställen i Skrifterna som hänvisade till Kristi första ankomst. Omsorgsfullt sökte han sig fram genom profetiorna med ett minne som skärpts av den övertygelse som nu hade tagit hans sinne i besittning. Under det att han tänkte över innebörden i dessa profetior, blev han förvånad över sin tidigare blindhet och oförmåga att förstå. Han förvånades också över judarnas blindhet i allmänhet, som hade lett till att de förkastade Jesus som den utlovade Messias. För hans upplysta blick tycktes nu alltsammans klart. Han visste att hans tidigare fördomar och otro hade förmörkat hans andliga uppfattningsförmåga. De hade hindrat honom från att upptäcka profetiornas Messias i Jesus av Nasaret.

I det att Saulus helt gav efter för den helige Andes övertygande kraft, såg han sitt livs misstag och insåg Guds lags omfattande krav. Han som hade varit en stolt farisé, hade varit övertygad om att han var rättfärdigad genom sina goda gärningar. Nu böjde han sig inför Gud med ett litet barns ödmjukhet och enkelhet och bekände sin egen ovärdighet. Han vädjade om den korsfäste och uppståndne Frälsarens förtjänst. Saulus längtade efter att komma in i full harmoni och gemenskap med Fadern och Sonen. Så intensiv var hans längtan efter förlåtelse och godtagande, att han sände upp brinnande böner till nådens tron.

Den ångerfulle fariséns böner var inte förgäves. Hans innersta tankar och känslor förvandlades av den gudomliga nåden. Hans ädla gåvor fördes in i överensstämmelse med Guds eviga syften. Kristus och hans rättfärdighet blev för Saulus mer än hela världen.

Saulus' omvändelse är ett slående bevis på den helige Andes undergörande kraft att övertyga människor om synd. Saulus hade verkligen trott att Jesus av Nasaret hade visat ringaktning för Guds lag och hade undervisat sina apostlar om att den inte längre hade någon funktion. Men efter sin omvändelse insåg Saulus, att Jesus var den som hade kommit till världen med det uttryckliga syftet att hävda sin Faders lag. Han var övertygad om att Jesus var den som hade byggt upp hela det judiska offersystemet. Han såg att vid korsfästelsen hade avbilderna mött sin motsvarighet i verkligheten och att Jesus hade uppfyllt det Gamla Testamentets profetior om Israels återlösare.

I berättelsen om Saulus' omvändelse framställs betydelsefulla principer för oss, som vi alltid skulle minnas. Saulus fördes direkt in i Kristi närvaro. Han var en som Kristus hade utsett att utföra ett mycket betydelsefullt arbete. Han skulle bli ett "utvalt redskap" åt honom. Ändå talade inte Herren omedelbart om för honom vad han hade i beredskap för honom. Han hejdade honom i hans kurs och övertygade honom om synd. Men när Saulus frågade: "Vad skall jag göra, Herre?", satte Frälsaren den frågande farisen i förbindelse med sin församling. Där skulle han få kunskap om Guds vilja ifråga om sig själv.

Det sällsamma ljus som upplyste Saulus' mörker var ett Guds verk. Det fanns emellertid något som måste göras för honom av Kristi apostlar. Kristus hade uppenbarat sig för honom och övertygat honom. Nu var den ångerfulle i ett sådant tillstånd att han kunde lyssna till den som Gud hade utsett till att undervisa honom om evangelium.

Apostel får uppdrag

Under det att Saulus i avskildhet i Judas' hus fortsatte i bön och självrannsakan, uppenbarade sig Herren i en vision för "en lärjunge vid namn

Ananias”, och talade om för honom att Saulus av Tarsus bad till Gud och stod i behov av hjälp. ”Stå upp och gå till den gata som kallas Raka gatan och fråga i Judas’ hus efter en man som heter Saulus, från Tarsus. Ty se, han beder. Och i en syn har han sett huru en man vid namn Ananias kom in och lade händerna på honom, för att han skulle få sin syn igen.”

Ananias kunde knappt tro på Herrens ord. Rapporterna om Saulus’ bittra förföljelse av församlingen i Jerusalem hade spritt sig vida omkring. Han tog sig friheten att göra allvarliga invändningar: ”Herre, jag har av många hört huru mycket ont den mannen har gjort dina heliga i Jerusalem. Och han har nu här med sig fullmakt ifrån översteprästerna att fånga alla dem som åkalla ditt namn.” Men uppdraget var befällande: ”Gå åstad; ty denne man är mig ett utvalt redskap till att bära fram mitt namn inför hedningar och konungar och inför Israels barn.” Ananias lydde nu Herrens befällning och sökte upp den man som alldeles nyss hade uttalat hotelser mot alla dem som trodde på Jesu namn. Han lade sina händer på den ångerfulle, lidande mannen och sade: ”Saul, min broder, Herren har sänt mig, Jesus, som visade sig för dig på vägen där du färdades; han har sänt mig, för att du skall få din syn igen och bliva uppfylld av helig ande.” ”Då var det strax som om fjäll föllo från hans ögon, och han fick sin syn igen. Och han stod upp och lät döpa sig.”

På detta sätt gav Jesus erkännande åt sin organiserade församlings auktoritet. Han förde Saulus i förbindelse med sina utvalda redskap på jorden. Kristus hade nu en församling som sina representanter på jorden. Åt denna överlämnade han arbetet att leda den ångerfulle syndaren in på livets väg.

Allmaktens kanaler

Många tror att de är ansvariga bara inför Kristus enbart för sin

undervisning och sin erfarenhet, oberoende av hans erkända efterföljare på jorden. Jesus är syndares vän. Hans sinne berörs av deras nöd. Han har all makt både i himmelen och på jorden, men han respekterar de medel som han har utsett för människors upplysning och frälsning. Han leder människor till församlingen, som han har gjort till en kanal för sitt evangelium till världen.

När Saulus mitt i sin blinda villfarelse och sina fördomar fick en uppenbarelse av Kristus som han hade förföljt, sattes han i direkt förbindelse med församlingen, som är världens ljus. I detta avseende representerar Ananias Kristus och representerar också Kristi förkunnare som på jorden har utsetts till att handla i hans ställe. I Kristi ställe vidrör Ananias Saulus' ögon, för att de skall få tillbaka sin syn. I Kristi ställe lägger han sina händer på honom. I det han beder i Kristi namn, får Saulus den helige Ande. Allt utförs genom Kristi auktoritet och i hans namn. Kristus är källan, församlingen är kommunikationskanalen.

Kapitel 13

Förberedelsen

Efter sitt dop bröt Saulus, som nu kallade sig för Paulus, sin fasta och ”därefter var han någon tid tillsammans med lärjungarna i Damaskus. Och strax begynte han i synagogorna predika om Jesus, att han var Guds Son”. Han förklarade frimodigt att Jesus av Nasaret var den länge väntade Messias, som ”dog för våra synder, enligt skrifterna, . . . blev begravnen, och har uppstått på tredje dagen”, och att han därefter lät sig ses av de tolv och av andra. ”Allra sist”, fortsatte Paulus, ”visade han sig också för mig, som är att likna vid ett ofullgånget foster.” -- 1 Kor. 15:3, 4, 8. Hans argumentering från profetiorna var så övertygande och hans framställning så uppenbart åtföljd av Guds kraft, att judarna blev förvirrade och stod där svarslösa.

Nyheten om Paulus' omvändelse hade kommit som en stor överraskning för judarna. Han hade rest till Damaskus ”med fullmakt och uppdrag från översteprästerne” (Apg. 26:12) för att uppsöka och förfölja de kristna. Nu predikade han evangelium om en korsfäst och uppstånden Frälsare och styrkte dem som redan var evangeliets efterföljare. Han fortsatte att föra nya omvända in i den tro som han en gång så bittert hade motarbetat.

Paulus hade tidigare varit känd som en ivrig försvarare av judendomen och en outtröttlig förföljare av Jesu efterföljare. Han var modig, rättrådig och uthållig. Hans begåvning och utbildning kunde ha gjort det möjligt för honom att tjäna i praktiskt taget vilken ställning som helst. Han kunde diskutera med osedvanlig klarhet. Genom sin bitande sarkasm kunde han ställa en opponent i ett inte avundsvärt ljus. Och nu såg judarna att denne unge man, som var så ovanligt lovande, hade förenat sig med dessa som han tidigare hade förföljt. Nu förkunnade han utan fruktan Jesu namn.

En general som dödas i strid har gått förlorad för sin arme, men hans död ger inte fienden någon fördel. Men när en framstående man ansluter sig till motståndarsidan, går man inte bara miste om hans tjänster. De som han ansluter sig till, vinner dessutom en avgjord fördel. Saul från Tarsus kunde på sin väg till Damaskus ytterst lätt ha slagits ned av Kristus och mycken kraft skulle ha gått förlorad för förföljarna. Men i sin försyn sparade Gud inte bara Paulus' liv, utan omvände honom och överförde därigenom en förkämpe från fiendens sida över på Kristi sida. Paulus var en vältalare och kraftfull kritiker. Han ägde med sina fasta syften och sitt oförfärade mod de kvalifikationer som behövdes i den unga församlingen.

Då Paulus predikade Kristus i Damaskus, blev alla de som hörde honom, förvånade och sade: ”Var det icke denne som i Jerusalem förgjorde dem som åkallade det namnet? Och hade han icke kommit hit, för att han skulle föra sådana människor bundna till översteprästerna?” Paulus förklarade att hans övergång till en annan tro inte hade inspirerats av någon impuls eller fanatism utan var resultatet av överväldigande bevis. I sin framställning av evangelium förklarade han de profetior som hade samband med Kristi första ankomst. Han visade på ett fullt bindande sätt, att dessa profetior hade blivit bokstavligen uppfyllda i Jesus av Nasaret. Grunden för hans tro var det tillförlitliga, profetiska budskapet.

Paulus fortsatte att vädja till sina förvånade lyssnare att, ”omvända sig till Gud och göra sådana gärningar som tillhöra bättringen”. (Apg. 26:20.) Han ”uppträdde med allt större kraft och gjorde de judar som bodde i Damaskus svarslösa, i det att han bevisade att Jesus var Messias”. Men många förhärdade sig emellertid och vägrade att godta hans budskap. Snart vändes deras förvåning över hans omvändelse till ett intensivt hat, liknande det som de hade visat mot Jesus.

Till Arabien

Oppositionen blev så häftig, att Paulus inte kunde tillåtas att fortsätta sitt arbete i Damaskus. En budbärare från himmelen uppmanade honom att lämna staden till en tid och han ”for bort till Arabien” (Gal. 1:17), där han fann en trygg tillflyktsort.

Här i öknens avskildhet fick Paulus ett lämpligt tillfälle till studium och meditation i lugn och ro. Han gick igenom sin tidigare erfarenhet och förvissade sig om sin omvändelse. Han sökte Gud av hela sin själ och gav sig inte någon ro förrän han säkert visste att hans omvändelse och ånger hade godtagits och att hans synd var förlåten. Han längtade efter en försäkran om att Jesus skulle vara med honom i hans kommande verksamhet. Han rensade bort ur sitt sinne alla fördomar och traditioner som hittills hade format hans liv. Han fick undervisning från sanningens källa. Jesus meddelade sig med honom och gjorde honom fast i tron och skänkte honom i rikt mått visdom och nåd.

När en människas sinne förs in i gemenskap med Guds sinne, den dödlige med den Oändlige, kan dess verkan på kropp, sinne och själ inte mätas. I en sådan gemenskap finns den högsta utbildning. Detta är Guds eget sätt att utbilda människor på. ”Sök nu förlikning och frid med honom” (Job. 22:21), är hans budskap till mänskligheten.

Det högtidliga uppdrag som hade getts Paulus, då han samtalade med Ananias, vilade med ökande tyngd på hans sinne. När Paulus som svar på Ananias' ord: ”Saul, min broder, hav din syn igen”, för första gången såg in i denne helgade mans ansikte, hade Ananias under den helige Andes inspiration sagt till honom: ”Våra fäders Gud har utsett dig till att känna hans vilja och till att se den Rättfärdige och höra ord från hans mun. Ty du skall vara hans vittne inför alla människor och vittna om vad du har sett och hört.

Varför dröjer du då nu? Stå upp och låt döpa dig och avtvå dina synder, och åkalla därvid hans namn.” -- Apg. 22:13-16.

Dessa ord överensstämde med de ord som Jesus själv hade sagt, då han hejdade Saulus på hans väg till Damaskus. Jesus hade förklarat: ”Därför har jag visat mig för dig, att jag har velat utse dig till en tjänare och ett vittne, som skall vittna både om huru du nu har sett mig, och om huru jag vidare skall uppenbara mig för dig. Och jag skall rädda dig såväl från ditt eget folk som från hedningarna. Ty till dem sänder jag dig, för att du skall öppna deras ögon, så att de omvända sig från mörkret till ljuset, och från Satans makt till Gud, på det att de må, genom tron på mig, undfå syndernas förlåtelse och få sin lott bland dem som äro helgade.” -- Apg. 26:16-18.

Under det att Paulus tänkte igenom dessa saker, förstod han klarare och klarare betydelsen av sin kallelse att ”genom Guds vilja” vara ”kallad till Kristi Jesu apostel”. (1 Kor. 1:1.) Hans kallelse hade kommit ”icke från människor, ej heller genom någon människa, utan genom Jesus Kristus och genom Gud, Fadern”. (Gal. 1:1.) Svårigheten i det arbete som låg framför honom kom honom att ägna mycket studium åt de Heliga Skrifterna, för att han skulle kunna predika evangelium ”icke med en visdom som består i ord, för att Kristi kors icke skall berövas sin kraft”, ”utan med en bevisning i ande och kraft”, eftersom deras tro som lyssnade, ”skulle icke vara grundad på människors visdom, utan på Guds kraft”. (1 Kor. 1:17; 2:4, 5.)

”Det som är långt mera värt”

Under det att Paulus forskade i Skrifterna, förstod han att under tidsåldrarnas lopp ”icke många som voro visa efter köttet blevo kallade, icke många mäktiga, icke många av förnämlig släkt. Men det som får världen var dåraktigt, det utvalde Gud, för att han skulle låta de visa komma på skam. Och det som i världen var svagt, det utvalde Gud, för att han skulle låta det

starka komma på skam. Och det som i världen var ringa och föraktat, det utvalde Gud -- ja, det som ingenting var -- för att han skulle göra det till intet, som någonting var. Ty han ville icke att något kött skulle kunna berömma sig inför Gud." -- 1 Kor. 1:26-29. Och när Paulus så överblickade världens visdom i korsets ljus, bestämde han sig för att "icke veta om något annat än Jesus Kristus, och honom såsom korsfäst". (1 Kor. 2:2.)

Under hela sin senare förkunnargärning förlorade Paulus aldrig källan till sin visdom och kraft ur sikte. Lyssna till honom, när han många år senare förklarar: "Att leva, det är för mig Kristus." -- Fil.1:21. Och återigen: "Ja, jag räknar i sanning allt såsom en förlust mot det som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre. Ty det är för hans skull som jag har gått förlustig alltsammans och nu räknar det såsom avskräde, på det att jag må vinna Kristus och bliva funnen i honom, icke med min egen rättfärdighet, den som kommer av lag, utan med den rättfärdighet som kommer genom tro på Kristus, rättfärdigheten av Gud, på grund av tron. Ty jag vill lära känna honom och hans uppståndelses kraft och få känna delaktighet i hans lidanden." -- Fil. 3:8-10.

Från Arabien återvände Paulus till Damaskus, där han "frimodigt predikat i Jesu namn". (Gal. 1:17.) Eftersom de inte kunde motstå visdomen i hans argumentering, "rådslogo Judarna om att röja honom ur vägen". Stadens portar bevakades omsorgsfullt dag och natt för att hindra honom att fly. Denna kris ledde till att de troende ivrigt bad till Gud om vägledning och slutligen "togo . . . honom en natt och släppte honom ut genom muren, i det att de sänkte ner honom i en korg". (Apg. 9:25.)

Efter sin flykt från Damaskus reste Paulus till Jerusalem. Det hade nu gått ungefär tre år sedan han blev omvänd. Huvudavsikten med detta besök var, som han själv senare förklarar, "för att lära känna Cefas". (Gal. 1:18.) När han kom till den stad där han en gång hade varit välkänd som Saulus,

förföljaren, ”försökte han närma sig lärjungarna; men alla fruktade för honom, ty de trodde icke att han verkligen var en lärjunge”. Det var svårt för dem att tro att en så fantastisk farisé och en som hade gjort så mycket för att utplåna församlingen, skulle kunna bli en uppriktig Jesu efterföljare. ”Då tog Barnabas sig an honom och förde honom till apostlarna och förtäljde för dem huru han på vägen hade sett Herren, som hade talat till honom, och huru han i Damaskus hade frimodigt predikat i Jesu namn.”

De blev övertygade

Då apostlarna hade hört detta, tog de emot honom som en av dem. Snart hade de övertygande bevis för äktheten i hans kristna upplevelse. Han som senare skulle bli hedningarnas apostel, var nu i den stad där många av hans tidigare medarbetare fanns. För dessa judiska ledare längtade han efter att få förklara profetiorna om Messias, som hade uppfyllts genom Frälsarens ankomst. Paulus kände sig övertygad om att dessa lärare i Israel, som han en gång hade varit så väl bekant med, var lika uppriktiga och hederliga, som han själv hade varit. Men han hade misstolkat sina judiska bröders anda. I sina förhoppningar om deras snabba omvändelse var han dömd till att uppleva en bitter besvikelse. Trots att han ”predikade frimodigt i Herrens namn; och talade och disputerade med de grekiska judarna”, vägrade de som stod i ledningen för den judiska församlingen att tro. I stället ”gjorde de försök att röja honom ur vägen”. Sorg fyllde hans sinne. Han skulle villigt ha gett sitt liv, om det hade fått till resultat att några hade kommit till tro på evangelium. Med skam tänkte han på den aktiva del han hade tagit i Stefanus’ martyrdöd. I sin iver att utplåna den fläck som vilade på en så falsk anklagelse, försökte han hävda det evangelium för vilket Stefanus hade gett sitt liv.

Bekymrad över dessa som vägrade att tro, bad Paulus i templet då han, som han senare bekräftar, föll i hänryckning. En himmelsk budbärare

uppenbarade sig för honom och sade: ”Skynda dig med hast bort från Jerusalem; ty de skola icke här taga emot ditt vittnesbörd om mig.” -- Apg. 22:18.

Paulus var benägen att stanna kvar i Jerusalem, där han kunde möta oppositionen. För honom föreföll det som en feg handling att fly om han, genom att stanna kvar, skulle kunna övertyga några av de obstinata judarna om det evangeliska budskapets sanning, även om det skulle kosta honom livet. Och därför svarade han: ”Herre, de veta själva att det var jag som överallt i synagogorna lät fångsla och gissla dem som trodde på dig. Och när Stefanus', ditt vittnes, blod utgöts, var ock jag tillstädes och gillade vad som skedde och vaktade de mäns kläder som dödade honom.” Men det överensstämde inte med Guds avsikter att hans tjänare i onödan skulle äventyra sitt liv. Den himmelske budbäraren svarade: ”Gå; jag vill sända dig åstad långt bort till hedningarna. -- Apg. 22:19-21.

När ledarna för församlingen fick veta om denna vision, påskyndade de Paulus' hemliga flykt från Jerusalem av fruktan för att man skulle döda honom. Därför ”förde de honom ner till Cesarea och sände honom därifrån vidare till Tarsus”. Paulus' avresa dämpade till en tid judarnas våldsamma opposition. Församlingen fick ro en tid, under vilken många anslöt sig till församlingen.

Kapitel 14

Romare söker upplysning

Under sin förkunnargärning besökte aposteln Petrus de troende i Lydda. Det var här han botade Eneas, som under åtta år hade varit bunden vid sjuksängen på grund av förlamning. ”Eneas, Jesus Kristus botar dig’, sade aposteln. ”Stå upp och lägg ihop din bädd.’ Då stod han strax upp. Och alla som bodde i Lydda och Saron sågo honom; och de omvände sig till Herren.”

I Joppe som låg nära Lydda bodde en kvinna som hette Dorkas. Hennes goda gärningar hade gjort henne väldigt uppskattad och älskad. Hon var en värdig Jesu efterföljare. Hennes liv var fyllt av välgörenhet. Hon visste vilka som behövde kläder och vilka som behövde sympati och hon hjälpte frikostigt de fattiga och sorgtyngda i deras nöd. Hennes skickliga fingrar var mer aktiva än hennes tunga.

”Men just i de dagarna hände sig att hon blev sjuk och dog.” Församlingen i Joppe förstod sin förlust. Då de hörde att Petrus var i Lydda sände de budbärare till honom ”och bådö honom att utan dröjsmål komma till dem. Petrus stod då upp och följde med dem. Och när han kom dit, förde de honom upp i salen; och alla änkorna kommo där omkring honom gråtande och visade honom alla livklädnader och mantlar som Dorkas hade gjort, medan hon ännu levde ibland dem”. Med tanke på det tjänande liv som Dorkas hade levat var det inte att undra på att de sörjde.

Aposteln rördes av sympati då han såg deras sorg. Sedan gav han besked om att de sörjande vännerna skulle lämna rummet. Petrus böjde knä och bad ivrigt till Gud att väcka Dorkas till liv och hälsa. ”Sedan vände han

sig till den döda och sade: 'Tabita, stå upp'. Då slog hon upp ögonen, och när hon fick se Petrus, satte hon sig upp." Dorkas hade varit till stor nytta för församlingen och Gud fann det lämpligt att väcka henne till liv igen för att hennes skicklighet och energi åter skulle kunna bli till nytta för andra och också för att hans kraft genom detta skulle bekräfta evangelium.

Det var medan Petrus alltjämt var kvar i Joppe som han kallades av Gud att förmedla evangelium till Kornelius i Cesarea.

Kornelius var en romersk kapten. Han var välbärgad och av ädel börd. Hans tjänsteställning var ärad och ett förtroendeuppdrag. Han var romare till börd, utbildning och fostran, men ändå hade umgänget med judarna gett honom kunskap om Gud. Han tillbad honom uppriktigt. Han visade sin tros ärlighet genom medkänsla med de fattiga. Han var känd vida omkring för sin välgörenhet och sitt rättfärdiga liv. Detta hade gett honom gott rykte bland både judar och icke-judar. Hans inflytande var till välsignelse för alla som han kom i beröring med. Den inspirerade berättelsen beskriver honom som "en from man, som 'fruktade Gud' tillika med hela sitt hus; han utdelade rikligen allmosor åt folket och bad alltid till Gud".

Kornelius trodde på Gud som himmelens och jordens Skapare. Han hyllade honom och erkände hans auktoritet och sökte hans råd i alla livets angelägenheter. Han var trogen mot Herren i sitt hemliv och i sina officiella plikter. Han hade upprättat ett Guds altare i sitt hem, eftersom han inte vågade försöka genomföra sina planer eller bära sitt ansvar utan Guds hjälp.

Kornelius trodde på profetiorna och såg fram emot Messias' ankomst. Men han visste inte någonting om evangelium såsom det uppenbarats i Kristi liv och död. Han var inte medlem av den judiska församlingen och kan ha betraktats av rabbinerna som en icke-jude och oren. Men samme helige väktare, som sade till Abraham: "Jag känner honom", kände också Kornelius

och sände ett budskap direkt från himmelen till honom.

Ängeln närmade sig Kornelius under det att han bad. Då kaptenen hörde sig tilltalas vid namn, blev han rädd, men han visste att budbäraren hade kommit från Gud och han sade: ”Vad är det, herre?” Och ängeln svarade: ”Dina böner och dina allmosor hava uppstigit till Gud och äro i åminnelse hos honom. Så sänd nu några män till Joppe och låt hämta en viss Simon, som ock kallas Petrus. Han gästar hos en garvare vid namn Simon, som har ett hus vid havet.”

Exaktheten i dessa besked, i vilka också den mans yrke nämndes hos vilken Petrus vistades, visar att himmelen väl känner till varje människas historia och sysselsättning under alla livets skeden. Gud känner väl till den mest anspråkslösa människas förhållanden och arbete, lika väl som de mest framstående ämbetsmäns.

Uppdraget

”Sänd nu några män till Joppe, och låt hämta en viss Simon som ock kallas Petrus.” På detta sätt bevisade Gud sin uppskattning av det evangeliska ämbetet och sin organiserade församling. Ängeln hade inte fått i uppdrag att berätta korsets historia för Kornelius. En man som liksom kaptenen själv var en vanlig svag människa och utsatt för frestelser, skulle bli den som skulle berätta för honom om den korsfäste och uppståndne Frälsaren.

Som sina representanter bland människorna utväljer inte Gud änglar som aldrig har fallit, utan människor med samma svagheter och brister som de har, som de skall försöka leda till frälsning. Kristus iklädde sig mänsklig natur för att han skulle kunna nå människorna. En gudomlig-mänsklig Frälsare behövdes för världens frälsning. Och åt människor har det heliga

förtroendet överlåtits att göra ”Kristi outrannsakliga rikedom” känd. (Ef. 3:8.)

I sitt förutseende sammanför Gud de människor som söker efter frälsning, med medmänniskor som har tagit emot evangelium. Det är himmelens plan att de som har tagit emot evangelium skall förmedla det till dem som aldrig har hört något om det. Människor som får sin upplysning och utbildning från all kunskaps rika källa, görs till förmedlare, genom vilka evangelium utövar sin förvandlande kraft på deras medmänniskor.

Kornelius lydde visionen med glädje. När ängeln hade avlägsnat sig ”kallade han till sig två av sina tjänare och en from krigsman, en av dem som hörde till hans närmaste följe, och förtäljde alltsammans för dem och sände dem åstad till Joppe”.

Efter sitt samtal med Kornelius gick ängeln till Petrus i Joppe. Vid den tiden var Petrus försänkt i bön på taket till det hus där han bodde. Vi läser att han ”blev hungrig och ville hava något att äta. Medan man nu tillredde maten, föll han i hänryckning”. Det var inte bara efter fysisk mat som Petrus hungrade. Då han från hustaket såg ut över staden Joppe och den omgivande landsbygden hungrade han efter frälsning för sina landsmän. Han kände en intensiv önskan att för dem få förklara de profetior i Skrifterna som hade samband med Jesu lidande och död.

I sin vision tyckte Petrus att ”han såg himmelen öppen och någonting komma ned som liknade en stor linneduk, och som fasthölls vid de fyra hörnen och sänktes ned till jorden. Och däri funnos alla slags fyrfota och krälände djur som leva på jorden, och alla slags himmelens fåglar. Och en röst kom till honom: ’Stå upp, Petrus, slakta och ät.’ Men Petrus svarade: ’Bort det, Herre! Jag har aldrig ätit något oheligt och orent.’ Åter, för andra gången, kom en röst till honom: ’Vad Gud har förklarat för rent, det må du

icke hålla för oheligt.' Detta skedde tre gånger efter varandra: sedan blev duken strax åter upptagen till himmelen.”

Denna vision förmedlade både tillrättavisning och undervisning för Petrus. Den uppenbarade Guds avsikter -- att de icke-judiska folken genom Kristi död tillsammans med judarna skulle göras till arvingar till frälsningen. Hittills hade inte någon av apostlarna förkunnat evangelium för de kringboende folken. I deras sinnen existerade fortfarande den skiljemur som hade brutits ned genom Kristi död. Deras arbete hade begränsats till judarna, eftersom de hade betraktat de kringboende folken som utestängda från frälsningens välsignelser. Nu försökte Gud undervisa Petrus om den världsvida utsträckningen av denna gudomliga plan.

Många av de icke-judiska folken hade varit intresserade lyssnare till Petrus' och de andra apostlarnas förkunnelse. Många av de grekiska judarna hade blivit Kristi efterföljare, men Kornelius' omvändelse skulle bli den första insatsen av betydelse bland de icke-judiska folken.

Tiden var inne för en helt och hållet ny fas i det arbete som den kristna församlingen skulle gå in i. Den dörr som många av de judiska omvända hade stängt mot de icke-judiska folken, öppnades nu helt och hållet. De icke-judar som tog emot evangelium skulle komma att bli betraktade som likvärdiga med de judiska troende med undantag av att det inte ansågs nödvändigt att de följde omskärelsens ceremoni.

Hur försiktigt arbetade inte Gud för att övervinna de fördomar mot de icke-judiska folken som hade blivit så starkt fixerade i Petrus' sinne på grund av hans judiska uppfostran. Genom visionen med duken och dess innehåll försökte Gud befria aposteln från denna fördom och undervisa honom om den betydelsefulla sanningen, att det i himmelen inte finns något anseende till personen och att judar och icke-judar är lika värdefulla i Guds ögon.

Genom Kristus skulle de icke-judiska folken bli medarvingar till evangeliets välsignelser och förmåner.

Under det att Petrus satt och tänkte igenom betydelsen av visionen, anlände de män som Kornelius hade sänt till Joppe. De stod redan utanför porten till hans hus. Då sade Anden till honom: ”Här äro ett par män som fråga efter dig. Stå upp, och gå ditned och följ med dem, utan att tveka; ty det är jag som har sänt dem.”

För Petrus var detta en prövande befallning. Det var med tveksamhet i varje steg som han underkastade sig den plikt som lagts på honom, men han vågade inte vägra. ”Då steg Petrus ned till männen och sade: ’Se här är jag, den som I frågen efter. Av vilken orsak haven I kommit hit?’” De berättade för honom om sitt säregna ärende och sade: ”’Hövitsmannen Kornelius, en rättfärdig och gudfruktig man, som har gott vittnesbörd om sig av hela det judiska folket, har i en uppenbarelse fått befallning av en helig ängel att hämta dig till sig och höra vad du har att säga.’”

I lydnad för den uppmaning som han just hade fått från Gud, lovade aposteln att gå med. Följande morgon begav han sig iväg till Cesarea, åtföljd av sex andra medlemmar i församlingen. Dessa skulle vara vittnen till allt som han skulle säga och göra under besöket hos dessa icke-judar. Petrus visste nämligen att han skulle bli uppmanad att redogöra för en så direkt överträdelse av den judiska undervisningen.

Då Petrus kom in i detta icke-judiska hus hälsade inte Kornelius honom som en vanlig besökare, utan som en som var hedrad av himmelen och sänd till honom av Gud. Det var en österländsk sed att man skulle buga inför en prins eller någon annan hög dignitär och att barnen skulle buga inför sina föräldrar. Kornelius var emellertid så överväldigad av vördnad för en som var sänd av Gud för att undervisa honom, att han föll ned för apostelns fötter

och tillbad honom. Petrus blev skräckslagen och lyfte upp kaptenen och sade: ”Stå upp; också jag är en människa.”

Under det att Kornelius' budbärare var ute för att fullgöra sitt uppdrag hade kaptenen ”kallat tillhopa sina fränder och närmaste vänner”, för att också de skulle få höra evangelium förkunnas. När Petrus anlände, fann han en stor skara ivrigt väntande på att få lyssna till hans ord.

Till dessa som hade samlats talade Petrus först om judarnas seder. Han talade om att det betraktades som olagligt för judar att umgås sällskapligt med icke-judar och att det innebar ceremoniell orenhet. ”I veten själva”, sade han, ”att det är en judisk man förbjudet att hava något umgänge med en utlänning eller att besöka en sådan; men mig har Gud lärt att icke räkna någon människa för ohelig eller oren. Därför kom jag ock utan invändning hit, när jag blev hämtad. Och nu frågar jag eder av vilket skäl I haven låtit hämta mig?”

Kornelius berättade då om sin upplevelse och om ängelns ord och sade som avslutning: ”Då sände jag strax bud till dig, och du gjorde väl i att du kom. Och nu äro vi alla här tillstädes inför Gud för att höra allt som har blivit dig befallt av Herren.”

Inte anseende till personen

Petrus sade: ”Nu förnimmer jag i sanning att 'Gud icke har anseende till personen', utan att den som fruktat honom och övar rättfärdighet han tages emot av honom, vilket folk han än må tillhöra.”

Sedan berättade aposteln inför denna grupp av ivriga lyssnare om Kristus, hans liv, hans underverk, hur han blev förrådd och korsfäst, om hans uppståndelse och himmelfärd och hans mission i himmelen som människans

representant och förebedjare. När Petrus för de närvarande påpekade att Jesus är människans enda hopp, förstod han själv mera fullt innebörden av den vision han hade sett. Hans sinne hänfördes av andan i den sanning som han förkunnade.

Plötsligt blev hans framställning avbruten av att den helige Ande sänkte sig över dem. ”Medan Petrus ännu så talade, föll den helige Ande på alla dem som hörde hans tal. Och alla de omskurna troende män som hade kommit dit med Petrus blevo uppfyllda av häpnad över att den helige Ande hade blivit utgjuten jämväl över hedningarna, såsom en gåva åt dem. De hörde dem nämligen tala tungomål och storligen prisa Gud.

Då tog Petrus till orda och sade: ’Icke kan väl någon hindra att dessa döpes med vatten, då de hava undfått den helige Ande, de likaväl som vi?’ Och så bjöd han att man skulle döpa dem i Jesu Kristi namn.”

På detta sätt fördes evangelium till dessa som hade varit främlingar och utlänningar och gjorde dem till medarvingar till himmelen och medlemmar av Guds husfolk. Kornelius’ och hans husfolks omvändelse var bara den första frukten av en skörd som skulle inbärgas. Från detta husfolk skulle ett vittomfattande nådens arbete utföras i denna icke-judiska stad.

Idag söker Gud människor inom alla folk och samhällsklasser. Det finns många som liknar Kornelius, människor som Herren vill ansluta till sitt uppdrag i världen. Deras sympatier ligger hos Herrens folk, men de band som binder dem till världen håller dem hårt bundna. Det kräver moraliskt mod för dem att ta ställning för Kristus. Särskilda ansträngningar skulle göras för dessa människor, som befinner sig i så stor fara på grund av sitt ansvar och sitt umgänge.

Tillfällets människor

Gud söker uppriktiga, ödmjuka medarbetare som vill förmedla evangelium också till de högt utbildade och framstående. Där finns underverk att utföras i äkta omvändelse -- underverk som vi inte nu ser. De mest framstående människorna på denna jord ligger inte utom räckhåll för en undergörande Guds kraft. Om de som samarbetar med honom, vill vara tillfällets människor, som utför sin plikt modigt och troget, kommer Gud att omvända människor som innehar ansvarsposter, välutbildade människor med inflytande. Genom den helige Andes kraft kommer många att ta emot de gudomliga principerna. När de tar emot evangelium kommer de att bli redskap i Guds hand för att föra budskapet vidare. De kommer att känna ett särskilt ansvar för andra människor inom sin egen försummade grupp. Tid och pengar kommer att helgas åt arbetet för Gud. Ny effektivitet och kraft kommer att föras in i församlingen.

Eftersom Kornelius levde i lydnad för all den undervisning han hade fått, ordnade Gud händelsernas gång så, att han fick mer upplysning. En budbärare från himmelens regering sändes till denne romerske officer och till Petrus, för att Kornelius skulle komma i förbindelse med en som kunde leda honom in i evangelii ljus.

Det finns i vår värld många som är närmare Guds rike än vi tror. I en värld som är förmörkad av synden har Gud många kostbara ädelstenar, till vilka han vill vägleda sina budbärare. Överallt finns sådana som vill ta ställning för Kristus. Många kommer att sätta Guds visdom högre än varje jordisk förmån. De kommer att bli trogna fackelbärare. Tvingade av Kristi kärlek kommer de att nödgas andra att komma till honom.

När församlingens ledare i Judéen hörde att Petrus hade rest till ett icke-judiskt hus och förkunnat evangelium för dem som där hade samlats,

blev de överraskade och förolämpade. De fruktade att ett sådant handlingssätt, som de betraktade som förmätet, skulle få en effekt som stod i direkt motsats till apostelns egen undervisning. När de därför vid nästa tillfälle träffade Petrus, mötte de honom med allvarliga förebråelser och sade: ”Du har ju besökt oomskurna män och ätit med dem.”

Petrus lade öppet hela saken fram inför dem. Han berättade om sin erfarenhet med avseende på visionen och hävdade att den hade rätt honom att inte längre iaktta ceremoniella gränser mellan omskurna och oomskurna. Inte heller skulle han betrakta de icke-judiska folken som orena. Han berättade om den befallning som getts honom att gå till dessa icke-judar, om budbärarnas ankomst om sin resa till Cesarea och om sammankomsten hos Kornelius. Han återgav huvudinnehållet i sitt samtal med den romerske kaptenen, hur denne hade berättat för honom om den vision han hade fått och genom vilken han hade blivit uppmanad att sända bud efter Petrus.

Och när jag hade begynt tala, sade han, föll den helige Ande på dem, alldeles såsom det under den första tiden skedde med oss. Då kom jag ihåg Herrens ord, huru han hade sagt: ’Johannes döpte med vatten, men I skolen bliva döpta i helig ande.’ Då alltså Gud åt dem hade givit samma gåva som åt oss, som hava kommit till tro på Herren Jesus Kristus, huru skulle då jag hava kunnat sätta mig emot Gud? Då församlingens ledare hörde detta, sade de inte något mera. De blev övertygade om att Petrus’ handlingssätt var en direkt uppfyllelse av Guds plan och att deras egna fördomar och exklusivitet stod i ytterlig kontrast till evangelii anda. Därför förhärligade de Gud och sade: Så har då Gud också åt hedningarna förlänat den bättring som för till liv.

Så kunde fördomar utan strid brytas ned och den avskildhet som etablerats genom tidsåldrars sedvänjor bannlysas och vägen öppnas för evangelium att förkunnas för de icke-judiska folken.

Kapitel 15

Befriad av en ängel

”Vid den tiden lät konung Herodes gripa och misshandla några av dem som hörde till församlingen.” Regeringen i Judéen var då i händerna på Herodes Agrippa, som var underställd Claudius, den romerske kejsaren. Herodes var också tetrark i Galiléen. Han bekände sig vara en proselyt till den judiska tron och var offentligt mycket ivrig att utföra den judiska lagens ceremonier. Han skulle vinna judarnas välvilja i en förhoppning att detta skulle garantera, att han fick behålla sitt ämbete och deras hedersbetygelser. Därför fortsatte han att förverkliga deras önskningar genom att förfölja Kristi församling, beslagta de troendes hus och ägodelar och fängsla de ledande medlemmarna i församlingen. Han kastade Jakob, Johannes’ broder, i fängelse och sände en exekutionspatrull för att avrätta honom med svärd, på samma sätt som en tidigare Herodes hade låtit halshugga profeten Johannes. Då han såg att judarna uppskattade dessa åtgärder, lät han också fängsla Petrus.

Det var under Påsken som dessa grymheter genomfördes. Medan judarna firade sin befrielse från Egypten och gav sken av att starkt ivra för Guds lag, överträdde de samtidigt varje princip i lagen, genom att förfölja och mörda dem som trodde på Kristus.

Jakobs död orsakade stor sorg och förvirring bland de troende. När också Petrus fängslades, samlades hela församlingen för att fasta och bedja.

När Herodes lät avrätta Jakob applåderades detta av judarna, även om några klagade över det privata sätt på vilket avrättningen genomfördes. De hävdade att en offentlig avrättning mycket kraftigare skulle ha skrämt de

troende och dem som sympatiserade med dem. Herodes höll därför Petrus i fängelse för att ytterligare tillfredsställa judarna, genom att göra ett offentligt skådespel av hans avrättning. Då menade man emellertid, att det inte skulle vara klokt att föra denne veteran- apostel fram för att avrättas inför allt folk som då var samlat i Jerusalem. Man fruktade, att när man fick se honom föras fram för att avrättas, kunde det väcka folkskarornas medlidande.

Avrättningen uppskjuts

Prästerna och de äldste var också rädda för att Petrus kanske skulle komma att framföra ett av dessa mycket kraftiga tal som ofta hade väckt folket till att studera Jesu liv och egenskaper, dessa vädjanden som de med alla sina argument dittills inte hade lyckats bestrida. Petrus' iver att förkunna Kristi budskap hade kommit många att avgöra sig för att ta emot evangelium. Rådsherrarna var oroliga för vad som skulle hända, om de gav honom tillfälle att försvara sin tro inför de stora folkskaror som hade kommit till staden för att tillbedja. Dessa kunde ju förledas till att kräva att aposteln befriades av konungen.

Då nu under olika motiveringar Petrus' avrättning uppskjöts till efter Påsken, fick församlingens medlemmar tid till djup självrannsakan och allvarlig bön. De bad utan avbrott för Petrus, eftersom de kände att de inte skulle kunna undvara honom i sin verksamhet. De insåg att de hade kommit i ett läge, i vilket Kristi församling, utan särskild hjälp från Gud, skulle komma att utplånas.

Under tiden sökte sig tillbedjare från alla länder till templet som hade helgats för tillbedjan av Gud. Templet som glittrade av guld och dyrbara stenar var en syn av skönhet och storslagenhet. Men Gud fanns inte längre i detta älsklighetens palats. Israel hade som nation skilt sig från Gud. När Kristus i slutet av sitt jordiska uppdrag för sista gången betraktade templets

inre, sade han: ”Se, edert hus skall komma att stå övergivet och öde.” -- Matt. 23:38. Hittills hade han kallat templet för sin Faders hus, men när Guds Son gick ut genom dess portar, drogs Guds närvaro för alltid bort ifrån det tempel som byggts till hans ära.

Till slut fastställdes dagen för Petrus' avrättande, men de troendes böner uppsteg alltjämt till himmelen. Under det att de med all sin kraft och alla sina sympatier ivrigt vädjade till Gud om hjälp, vakade Guds änglar över den fångne aposteln.

Herodes kom ihåg hur apostlarna vid ett tidigare tillfälle hade undkommit ur fängelset. Han hade därför vid detta tillfälle vidtagit dubbla försiktighetsåtgärder. För att förebygga alla möjligheter till fritagning eller flykt övervakades Petrus nu av sexton soldater, som i olika vakter bevakade honom dag och natt. I sin cell hade han placerats mellan två soldater. Han var kedjad med två kedjor, vilka var och en hade fästs vid handlederna på de båda soldaterna. Han kunde därför inte röra sig utan att de märkte det. Fängelsedörrarna var säkert låsta och en stor vaktstyrka stod utanför dessa, varför alla möjligheter till räddning eller flykt genom mänskliga åtgärder hade förhindrats. Men människors yttersta nöd är Guds tillfälle.

Petrus satt fången i en cell som var uthuggen ur berget. Dess dörrar var starkt barrikerade och låsta. De soldater som stod på vakt var ansvariga för fångens bevakning. Men alla barrikeringar och lås och den romerska vakten, som effektivt avskar alla möjligheter till mänsklig hjälp, skulle bara göra Guds triumf än mera fullständig då Petrus befriades. Herodes hade lyft sin hand mot Allmakten och han skulle komma att bli grundligt besegrad. Genom att sätta in sin makt stod Gud i begrepp att rädda det dyrbara liv som judarna lade planer för att utsläcka.

Befrielsen

Det är sista natten före den planerade avrättningen. En mäktig ängel sänds från himmelen för att rädda Petrus. De starka portar som stänger in gudsmannen öppnas utan hjälp av människor. Den Högstes ängel går igenom och portarna stängs ljudlöst bakom honom. Han går in i cellen. Där ligger Petrus, som sover i den fullkomliga tillförsiktens fridfulla sömn.

Det ljus som omger ängeln fyller cellen, men det väcker inte aposteln. Inte förrän han känner beröringen av ängelns hand och hör rösten: ”Stå nu strax upp”, vaknar han tillräckligt för att se sin cell upplyst av ljuset från himmelen och ser en mäktig, lysande ängel stå framför honom. Mekaniskt lyder han de ord som sägs till honom. Då han lyfter sina händer är han dunkelt medveten om att kedjorna faller från hans handleder.

Åter hör han den himmelske budbärarens röst som säger till honom: ”Omgjorda dig, och tag på dig dina sandaler.” Åter lyder Petrus mekaniskt och ser med förundran på sin besökare och tror att han drömmer eller befinner sig i en vision. Så hör han åter ängeln säga till honom: ”Tag din mantel på dig, och följ mig.” Ängeln går mot dörren följd av den vanligtvis väldigt pratsamme Petrus, som nu är stum av förvåning. De kliver över vakten och når den tungt barrikerade dörren, vilken av sig själv öppnas helt och åter omedelbart stängs, medan vakterna innanför och utanför står orörliga på sin post.

De når den andra dörren som också vaktas inifrån och utifrån. Den öppnas på samma sätt som den första, utan något gnisslande från gångjärnen eller skramlandet av järnbalkar. De går igenom och den stängs åter lika ljudlöst. På samma sätt går de igenom den tredje porten och finner sig stå ute på gatan. Ingenting sägs och inte ett ljud hörs av fotsteg. Ängeln glider vidare, omgiven av ett ljus av bländande klarhet. Petrus följer sin befriare,

förvirrad och alltjämt övertygad om att han drömmer. Så går de en gata fram. Sedan försvinner ängeln plötsligt, eftersom hans uppdrag är fullgjort.

Det himmelska ljuset försvinner och Petrus känner sig stå i ett djupt mörker. Efterhand som hans ögon vänjer sig vid mörkret tycks det gradvis minska. Han ser att han står ensam på en tyst gata med den kyliga nattluften fläktande kring sina tinningar. Han inser nu att han är fri och upptäcker att han befinner sig i en välbekant del av staden. Han känner igen platsen som en av de platser som han ofta har besökt, och som han väntat sig komma att passera nästa morgon för sista gången.

Han försöker erinra sig de senaste få minuternas händelser. Han kommer ihåg att han somnade, kedjad mellan två soldater, efter det att han tagit av sig sina sandaler och den yttre manteln. Han granskar sig själv och finner sig fullt klädd. Hans handleder, som är svullna av att han burit de grova bojorna, är befriade från kedjorna. Han förstår att hans frihet inte är någon illusion, ingen dröm eller vision utan en lycklig verklighet. Nästa morgon skulle han ha förts till döden. Men se, en ängel hade befriat honom från fängelset och från döden. ”När sedan Petrus kom till sig igen, sade han: ’Nu vet jag och är förvissad om att Herren har utsänt sin ängel och räddat mig ur Herodes’ hand och undan allt det som det judiska folket hade väntat sig.’”

Aposteln begav sig genast iväg till det hus där hans trofränder var samlade och där de ivrigt bad för honom. ”Då han nu klappade på portdörren, kom en tjänsteflicka, vid namn Rode, för att höra vem det var. Och när hon kände igen Petrus’ röst öppnade hon i sin glädje icke porten, utan skyndade in och berättade att Petrus stod utanför porten. Då sade de till henne: ’Du är från dina sinnen.’ Men hon bedyrade att det var som hon hade sagt. Då sade de: ’Det är väl hans ängel.’

Men Petrus fortfor att klappa; och när de öppnade, sågo de med häpnad att det var han. Och han gav tecken åt dem med handen att de skulle tiga, och förtäljde för dem huru Herren hade fört honom ut ur fängelset.” Sedan gick Petrus ”därifrån och begav sig till en annan ort”. Glädje och lovprisande fyllde de troendes sinnen. Gud hade hört och besvarat deras böner och befriat Petrus från Herodes.

Fången försvunnen

På morgonen hade en stor skara människor samlats för att bevittna avrättningen av aposteln. Herodes sände en vaktstyrka till fängelset för att hämta Petrus, som skulle föras till honom under stor demonstration av vapen och vakter. Avsikten var inte bara att försäkra sig om att han inte skulle kunna fly, utan också att skrämma alla sympatisörer och visa konungens makt.

När vakterna framför portarna fann att Petrus hade undkommit, greps de av skräck. Det hade uttryckligen sagts, att de med sina egna liv skulle ansvara för dens liv som de skulle bevaka. Därför hade de också varit särskilt vaksamma. När officerarna kom för att hämta Petrus stod soldaterna fortfarande vid fängelseportarna, lås och balkar var alltjämt på plats och kedjorna var alltjämt fästade vid de två soldaternas handleder, men fången var borta.

När rapporten om Petrus' flykt nådde Herodes greps han av ett besinningslöst raseri. Han anklagade fängelsevakten för trohetsbrott och gav order om att de skulle avrättas. Herodes visste att ingen mänsklig makt hade räddat Petrus, men han hade bestämt sig för att inte erkänna att en gudomlig makt hade gjort hans avsikter om intet. Han utmanade hånfullt Gud.

En kort tid efter det att Petrus hade befriats från fängelset reste Herodes

till Cesarea. Under vistelsen där gav han en stor fest som skulle öka folkets beundran och vinna deras applåder. Denna fest besöktes av nöjesälskare ur alla klasser. Det förekom mycket festande och vindrickande. Med stor pompa och ståt visade sig Herodes inför folket och talade till dem i ett vältaligt anförande. Han var praktfull där han stod, klädd i en mantel som glittrade av silver och guld och som fångade solens strålar i sina glittrande veck och bländade åskådarnas ögon. Det majestätiska i hans framträdande och kraften i hans väl valda uttryck påverkade de församlade med stor kraft. Deras sinnen var redan förvända av festande och vindrickande. Nu bländades de av Herodes' utsmyckning och hänfördes av hans uppträdande och vältalighet. Vilda av entusiasm öste de smicker över honom. De förklarade att ingen dödlig kunde framträda på ett sådant sätt eller behärska en så häpnadsväckande vältalighet. De sade vidare att även om de alltid hade respekterat honom som härskare skulle de härefter tillbedja honom såsom en gud.

Några av dessa som nu hördes förhårliga denne urartade gudsföraktare hade bara några få år tidigare höjt det vanvettiga ropet: "Bort med Jesus! Korsfäst honom! Korsfäst honom!" Judarna hade vägrat att ta emot Kristus som hade grova kläder som ofta var fläckade av vandringarnas smuts men som dolde ett hjärta av gudomlig kärlek. Deras ögon kunde inte under den anspråkslösa exteriören upptäcka livets och härlighetens Herre, även om Kristi kraft uppenbarades för dem i handlingar som en vanlig människa inte kunde utföra. Men nu var de färdiga att som en gud tillbedja den högfärdige konungen, vars storslagna dräkt av silver och guld dolde ett korrumperat, grymt sinne.

Förhävelsen

Herodes visste att han inte förtjänade något av det lovprisande och de värnadsbetygelser som riktades till honom, men han tog emot folkets

avgudatillbedjan som något som tillkom honom. Hans hjärta bultade av triumf och en glans av tillfredsställd stolthet spred sig över hans ansikte, då han hörde ropet ljuda: ”En guds röst är detta, och icke en människas.”

Men plötsligt kom en fruktansvärd förändring över honom. Hans ansikte blev blekt såsom döden och förvreds av ångest. Stora svettdroppar trängde fram ur hans hud. Han stod ett ögonblick som förstenad av smärta och skräck. Därefter vände han sitt bleka, askgrå ansikte mot sina skräckslagna vänner och ropade med ihålig, dov, förtvivlad röst: ”Honom som ni har upphöjt som en gud har slagits av döden. ”

Under de mest olidliga smärtor bars han bort ifrån rumlandets och festandets praktfulla skådeplats. Ett ögonblick tidigare hade han varit den stolte mottagaren av lovprisande och tillbedjan från den väldiga folkskaran. Nu insåg han att han befann sig i händerna på en härskare som var mäktigare än han själv. Samvetsförebråelser kom över honom. Han kom ihåg sin skoningslösa förföljelse av Kristi efterföljare. Han erinrade sig sin grymma befallning att döda den oskyldige Jakob och sitt beslut att avrätta aposteln Petrus. Han kom också ihåg hur han i sin grämlises och besvikelses raseri hade låtit en oresonlig hämnd drabba fängelsevakten. Han insåg att Gud nu hade tagit itu med honom, den skoningslöse förföljaren. Han fann ingen lindring från sin kropps smärtor eller sitt sinnes ångest, och han väntade sig inte heller någon.

Herodes kände väl till Guds lag som säger: ”Du skall inga andra gudar hava jämte mig” (2 Mos. 20:3), och han visste att han, då han tog emot folkets tillbedjan, hade fyllt sin ogudaktighets mått och dragit över sig Guds rättmätiga vrede.

Samme ängel som hade kommit från himmelens regering för att rädda Petrus hade varit vredens och domens budbärare till Herodes. Ängeln

vidrörde Petrus för att väcka honom ur hans sömn. Det var en annorlunda beröring som drabbade den ogudaktige konungen, slog ned hans stolthet och lät den Allsmäktiges straff drabba honom. Herodes dog i stark sinnesångest och kroppsliga smärtor under Guds vedergällande dom.

Denna demonstration av gudomlig rättvisa hade ett kraftfullt inflytande på folket. Nyheten att Kristi apostel på ett undergörande sätt hade befriats från fängelset och döden, medan hans förföljare hade slagits ned av Guds förbannelse, spreds till alla länder och blev ett medel att föra många till tro på Kristus.

Filippus leddes av en ängel från himmelen att vandra till en plats där han skulle möta en som sökte efter sanningen. Kornelius fick besök av en ängel med ett budskap från Gud. Petrus, som satt i fängelse och hade dömts till döden, fördes av en ängel ut i trygghet. Alla dessa händelser visar hur nära himmelen och jorden är förbundna med varandra.

För Guds medarbetare skulle berättelsen om dessa änglars besök skänka styrka och mod. Idag liksom på apostlarnas tid vandrar himmelska budbärare över hela jorden och söker trösta de sörjande och skydda de obotfärdiga för att vinna människors sinnen för Kristus. Vi kan inte se dem personligen, men inte dess mindre är de ibland oss och vägleder, instruerar och skyddar.

Himmelen har förts nära jorden genom den mystiska stege vars bas är fast grundad på jorden, medan dess översta stegpinnar når fram till den Oändliges tron. Änglar färdas ständigt upp och ner för denna stege av bländande klarhet och förmedlar de behövandes och nedtrycktas böner till Fadern däruppe, och för välsignelse, hopp, mod och hjälp till människorna. Dessa ljusets änglar skapar en himmelsk atmosfär omkring själen och lyfter oss mot det osedda och eviga. Vi kan inte se deras gestalter med vår

naturliga syn. Bara genom andlig vision kan vi urskilja himmelska ting. Det andliga örat är det enda som kan höra de himmelska rösternas harmoni.

Herrens ängel slår sitt läger omkring dem som frukta honom, och han befriar dem. -- Ps.34:8. Gud ger i uppdrag till sina änglar att rädda hans utvalda från olyckor, att skydda dem för pesten, som går fram i mörkret, och farsoten, som ödelägger vid middagens ljus. (Ps.91:6.) Gång på gång har änglar samtalat med människor såsom människor talar med vänner och fört dem till trygga platser. Gång på gång har änglars uppmuntrande ord tänt nytt hopp i de trognas sinnen och fört deras tankar upp över de jordiska tingen och kommit dem att genom tron betrakta de vita kläderna, kronorna, segerns palmkvistar, som de som övervinner, kommer att få ta emot, när de samlas runt den stora vita tronen.

Det är änglarnas uppgift att komma nära de prövade, de lidande, de frestade. De arbetar outtröttligt till förmån för dem för vilka Kristus har dött. När människor leds till att ge sig själva åt Frälsaren, för änglarna meddelande därom till himmelen och det blir stor glädje bland den himmelska härskaran. Det blir ”större glädje i himmelen över en enda syndare som gör bättring, än över nittionio rättfärdiga som ingen bättring behöva”. (Luk.15:7.) Det rapporteras till himmelen om varje framgångsrikt försök från vår sida att skingra mörkret och förkunna kunskapen om Kristus. När detta rapporteras inför Fadern, känner hela den himmelska härskaran glädje.

Himmelens alla furstar och väldigheter iakttar den kamp som under skenbart nedslående omständigheter utkämpas av Guds tjänare. Nya segrar vinns, ny ära, då de kristna, som samlas runt sin Återlösares fana, går framåt för att utkämpa trons goda kamp. Alla himmelens änglar står till de anspråkslösa troende Guds efterföljares tjänst. Under det att Herrens armé av medarbetare härnere sjunger sina lovsånger, ansluter sig kören därovan till

dem i en beskrivande lovprisning till Gud och hans Son.

Vi behöver bättre förstå änglarnas uppdrag. Vi gjorde väl i att minnas att varje sant Guds barn samarbetar med himmelska väsen. Osynliga arméer av ljus och kraft följer de ödmjuka och anspråkslösa som tror och gör anspråk på Guds löften. Keruber, serafim och änglar som är oöverträffade i styrka, står vid Guds högra sida ”allasammans tjänsteandar, som sändas ur till tjänst för deras skull som skola få frälsning till arvedel”. (Hebr.1:14.)

Kapitel 16

Bortom Palestinas gränser

Efter det att apostlarna hade utdrivits från Jerusalem på grund av förföljelsen spreds evangelium snabbt i de regioner som låg bortom Palestinas gränser. Många smågrupper av troende bildades i betydelsefulla städer. Några av dessa Kristi efterföljare ”drogo. . . ända till Fenicien och Cypern och Antiokia och förkunnade ordet”. Deras arbete var vanligtvis begränsat till de hebreiska och grekiska judarna. Av dessa fanns det stora kolonier vid denna tid i nästan alla städer i världen.

Bland de platser som nämns, där evangelium med glädje togs emot, finner vi Antiokia, som vid den tiden var huvudstad i Syrien. Den intensiva handel som styrdes från denna tät befolkade stad förde många människor av olika nationaliteter till staden. Dessutom var Antiokia välkänt som turistort för människor, som älskade avkoppling och nöjen, på grund av dess hälsosamma läge, dess vackra omgivningar och det välstånd, den kultur och förfining som fanns där. På apostlarnas tid hade staden blivit en lyxens och lastbarhetens plats.

Evangelium förkunnades offentligt i Antiokia av ”vissa apostlar” från Cypern och Cyrene, som ”förkunnade evangelium om Herren Jesus”. ”Herrens hand var med dem” och deras ivriga arbete gav rik frukt. ”En stor skara kom till tro och omvände sig till Herren.”

Ryktet härom nådde församlingen i Jerusalem; och då sände de Barnabas till Antiokia. Då Barnabas kom till sitt nya arbetsfält och såg det arbete som redan hade utförts där genom gudomlig nåd, blev han glad och förmanade dem alla att med hjärtats fasta föresats stadigt hålla sig till Herren.

Barnabas' arbete i Antiokia fick stor framgång. Många omvändes och ökade de troendes antal där. När arbetet utvecklades förstod Barnabas att han behövde lämplig hjälp för att kunna utnyttja alla de tillfällen som Guds försyn skapade. Han reste därför till Tarsus för att söka upp Paulus, som efter sin avresa tidigare från Jerusalem hade arbetat i "Syriens och Ciliciens bygder" och förkunnat "den tro som han förr ville utrota". (Gal.1:21, 23.) Barnabas lyckades finna Paulus och kunde också övertala honom att återvända tillsammans med honom som medarbetare i förkunnelsearbetet.

I den folkrika staden Antiokia fann Paulus ett utmärkt arbetsfält. Hans lärdom, klokhet och iver utövade ett kraftfullt inflytande på invånarna och besökarna i denna kulturens stad. Han blev verkligen den hjälp som Barnabas behövde. Under ett år arbetade de två apostlarna gemensamt i en trogen förkunnelse, så att många fick del av en frälsande kunskap om Jesus av Nasaret, världens Frälsare.

Det var i Antiokia som Kristi efterföljare först kallades för kristna. De fick detta namn på grund av att Kristus var huvudtemat i deras förkunnelse, deras undervisning och deras samtal. De återberättade ständigt händelser som hade inträffat under den tid Kristus vistades på jorden för att utföra sitt uppdrag och hans apostlar hade förmånen att personligen få umgås med honom. Outtröttligt talade de om hans undervisning och hans underverk, då han botade människor. Under djup rörelse och stark känsla talade de om hans ångest i Getsemane. De berättade om hur han förråddes, rannsakades och avrättades, om det tålmod och den ödmjukhet med vilken han uthärdade den vanära och den tortyr som han utsattes för av sina fiender. De talade om den gudomliga barmhärtighet med vilken han bad för dem som förföljde honom. Hans uppståndelse och himmelfärd, hans arbete i himmelen som människors förebedjare och medlare var ämnen som de glädde sig över att samtala om. De icke kristna folken kunde därför gärna kalla dem för kristna,

eftersom de predikade Kristus och riktade sina böner till Gud genom honom.

Smädenamn blir ärenamn

Det var Gud som gav dem namnet kristna. Det är ett kungligt namn som ges till alla som ansluter sig till Kristus. Det var om detta namn som Jakob senare skrev: "Är det då icke de rika som förtrycka eder, och är det icke just de, som draga eder inför domstolarna? Är det icke de, som smäda det goda namn som är nämnt över eder?" -- Jak. 2:6, 7. Och Petrus förklarade: "Om någon får lida för att han är en kristen, då må han icke blygas, utan prisa Gud för detta namns skull." "Saliga ären I, om I för Kristi namns skull bliven smädade, ty härlighetens Ande, Guds Ande, vilar då över eder." - 1 Petr.4: 16, 14

De troende i Antiokia insåg att Gud var villig att i deras liv verka "både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske". (Fil. 2: 13.) De levde mitt ibland ett folk som inte tycktes fråga mycket efter de ting som har evigt värde. Därför försökte de fånga de människors uppmärksamhet som var sanningssökare och hederliga. För dessa ville de ge positiva vittnesbörd om honom som de älskade och tjänade. I deras ödmjuka tjänst lärde de sig att lita på den helige Andes kraft att göra livets ord verksamt. Och så kom det sig att de inom sina olika livsområden dagligen vittnade om sin tro i Kristus.

Det exempel som Kristi efterföljare i Antiokia gav, skulle inspirera varje Kristi efterföljare som bor i vår tids stora städer. Det överensstämmer med Guds planer att utvalda förkunnare, som är helgade och begåvade, skall placeras i betydelsefulla befolkningsområden för att arbeta offentligt. Men det ingår också i hans avsikter, att församlingens medlemmar som lever i dessa städer, skall använda sina av Gud givna gåvor i det evangeliska arbetet. Det finns rika välsignelser i beredskap för alla som utan förbehåll gå in i det arbete som Gud kallar dem till. När de försöker vinna människor för Jesus,

kommer de att finna, att många som aldrig kunde ha nåtts på något annat sätt, är beredda att ta emot evangelium genom deras upplysta, personliga insats.

Guds sak i världen idag behöver aktiva representanter för biblisk sanning. De auktoriserade förkunnarna kan inte ensammana förverkliga uppdraget att varna de stora städerna. Gud kallar inte bara förkunnare, utan också läkare, sjuksköterskor, litteraturförsäljare, kristendoms lärare och andra helgade lekmän med olika gåvor, som har kunskap om Guds ord och som känner hans nåds kraft. Han vill att alla dessa skall tänka på behoven i de städer som ännu inte nåtts av varningsbudskapet. Tiden går snabbt. Det finns mycket som måste göras. Alla medel måste tas i anspråk så att de möjligheter vi nu har, på ett klokt sätt förbättras.

Paulus' arbete i Antiokia tillsammans med Barnabas styrkte honom i hans övertygelse att Herren hade kallat honom till att utföra ett särskilt arbete för den icke-judiska världen. Vid tiden för Paulus' omvändelse hade Kristus förklarat, att Paulus skulle bli den som förkunnade evangelium för de icke-judiska folken "för att . . . öppna deras ögon, så att de omvända sig från mörkret till ljuset, och från Satans makt till Gud, på det att de må, genom tron på mig, undfå syndernas förlåtelse och få sin lott bland dem som äro helgade". (Apg. 26:18.) Den ängel som visade sig för Ananias hade sagt om Paulus: "Denne man är mig ett utvalt redskap till att bära fram mitt namn inför hedningar och konungar och inför Israels barn." -- Apg. 9:15. Och Paulus fick själv senare under sin kristna erfarenhet, när han bad i templet i Jerusalem, besök av en ängel från himmelen som sade till honom. "Gå; jag vill sända dig åstad långt bort till hedningarna." -- Apg. 22:21.

Beredd för uppdraget

På detta sätt hade Herren gett Paulus hans uppdrag att resa ut till ett mer omfattande missionsfält i den icke-judiska världen. För att bereda

honom för detta omfattande och svåra arbete, hade Gud fört honom i nära förbindelse med sig själv och hade för hans hänförda syn öppnat vyer av himmelens skönhet och härlighet. Åt honom hade getts uppdraget att göra "den hemlighet" känd som förut under "evärdliga tider hade varit outtalad" (Rom.16:25), -- "sin viljas hemlighet" (Ef. 1:9) "som under förgångna släktens tider icke hade blivit kungjord för människors barn, såsom den nu genom andeingivelse har blivit uppenbarad för hans heliga apostlar och profeter. Jag menar den hemligheten, att hedningarna i Kristus Jesus äro våra medarvingar och jämte oss lemmar i en och samma kropp och jämte oss delaktiga i löftet -- detta genom evangelium vars tjänare" , förklarar Paulus, "jag har blivit till följd av den Guds nåds gåva som blev mig given genom hans mäktiga kraft. Ja, åt mig, den ringaste bland alla heliga, blev den nåden given att för hedningarna förkunna evangelium om Kristi outrannsakliga rikedom, och att lägga i dagen huru det rådslut har blivit utfört, som tidsåldrarna igenom hade såsom en hemlighet varit fördolt i Gud, alltings skapare. Ty Gud ville att hans mångfaldiga visdom nu, i och genom församlingen, skulle bliva kunnig för furstarna och väldigheterna i den himmelska världen. Sådant hade hans beslut varit från tidsåldrarnas begynnelse, det som han utförde i Kristus Jesus, vår Herre." -- Ef. 3:5-11.

Gud hade välsignat Paulus' och Barnabas' arbete under de år de blev kvar hos de troende i Antiokia. Men ingen av dem hade hittills blivit formellt avskild för den evangeliska förkunnelsen. De hade nu nått den punkt i sin kristna erfarenhet, då Gud stod i begrepp att anförtro dem att utföra ett svårt missionsuppdrag. För att kunna genomföra det skulle de komma att behöva varje fördel, som de kunde vinna genom församlingens förmedling.

I den församling som fanns i Antiokia verkade nu såsom profeter och lärare Barnabas och Simeon, som kallades Niger, och Lucius från Cyrene, så ock Manaen, . . . och Saulus. När dessa förrättade Herrens tjänst och fastade, sade den helige Ande: 'Avskiljen åt mig Barnabas och Saulus för det verk,

som jag har kallat dem till'. Innan de sändes ut som missionärer till den icke-judiska världen blev dessa apostlar högtidligt avskilda för Gud genom fasta, bön och handpåläggning. På detta sätt auktoriserades de av församlingen, inte bara att undervisa om evangelium utan också för att utföra dopets ceremoni och organisera församlingar och fick därigenom full kyrklig auktoritet.

Den kristna församlingen var vid denna tidpunkt på väg in i en betydelsefull era. Uppdraget att förkunna det evangeliska budskapet bland de icke-judiska folken skulle nu utföras med kraft. Som ett resultat därav skulle församlingen växa genom ett stort tillskott av omvända. De apostlar som hade blivit utsedda att leda detta arbete skulle komma att utsättas för misstankar, fördomar och avundsjuka. Deras undervisning om nedbrytandet av "den skiljemur som stod emellan oss, nämligen ovänskapen" (Ef.2:14) hade under lång tid skilt den judiska och den icke-judiska världen från varandra. Detta skulle helt naturligt göra dem till föremål för en anklagelse för irrlärlighet. Deras auktoritet som förkunnare av evangelium skulle ifrågasättas av många nitiska troende judar. Gud förutsåg de svårigheter som hans budbärare skulle bli utsatta för. För att deras arbete inte skulle kunna ifrågasättas, instruerade Gud församlingen genom uppenbarelse att avskilja dem offentligt för förkunnargärningen. Deras auktorisering var ett offentligt erkännande av deras gudomliga uppdrag att för den icke-judiska världen förkunna evangeliets glada budskap.

Både Paulus och Barnabas hade redan fått sitt uppdrag från Gud själv. Denna ceremoni, då man lade händerna på dem, innebar inte någon ny nådegåva eller någon egentlig kvalificering. Det var en erkänd form av bekräftelse på ett förordnat ämbete och ett erkännande av apostlarnas auktoritet i detta ämbete. Därigenom sattes församlingens sigill på arbetet för Gud.

För judarna var denna ceremoni betydelsefull. När en judisk far välsignade sina barn, lade han vördnadsfullt sina händer på deras huvuden. När ett djur avskildes till offer, lade en av dem som hade beklätts med prästerlig auktoritet, handen på offrets huvud. Och när pastorerna i den kristna församlingen i Antiokia lade sina händer på Paulus och Barnabas, bad de Gud genom denna handling att låta sin välsignelse vila över dessa utvalda apostlar i deras avskiljande till det särskilda arbete, för vilket de hade utsetts.

Senare kom denna auktoriseringsceremoni att grovt missbrukas. Oförsvarlig betydelse tillskrevs handlingen, som om en kraft omedelbart kom över dem som tog emot ett sådant bemyndigande, vilket omedelbart kvalificerade dem för vilken som helst eller alla kyrkliga funktioner. Men i berättelsen om auktoriseringen av dessa två apostlar sägs inte någonting som antyder att någon förmåga eller kraft meddelades genom själva handlingen att lägga händerna på dem. Vi har endast den enkla redogörelsen för deras bemyndigande och den inriktning som detta hade på deras framtida arbete.

De omständigheter som hade samband med Paulus' och Barnabas' avskiljande av den helige Ande för ett särskilt uppdrag, visar tydligt att Herren arbetar genom utvalda instrument i sin organiserade församling. Många år tidigare, när den gudomliga avsikten ifråga om Paulus först uppenbarades för honom av Frälsaren själv, fördes Paulus därefter omedelbart i förbindelse med medlemmar av den nyss organiserade församlingen i Damaskus. Dessutom lämnades inte heller församlingen på den platsen länge i ovisshet om den personliga upplevelse, som denne omvända farisé hade haft. Och när det gudomliga uppdraget gavs vid detta tillfälle för att mera fullständigt genomföras, vittnade den helige Ande åter om Paulus som ett utvalt redskap för att förkunna evangelium för de icke-judiska folken och gav i uppdrag åt församlingen att ge honom och hans medarbetare fullmakt därtill. I det att ledarna för församlingen i Antiokia "förrättade Herrens tjänst och fastade, sade den helige Ande: 'Avskiljen åt

mig Barnabas och Saulus för det verk som jag har kallat dem till.’”

Förmedlare och ljusspridare

Gud har gjort sin församling på jorden till en ljusets kanal. Genom den meddelar han sina syften och sin vilja. Han ger inte någon av sina tjänare en upplevelse som är oberoende av eller står i motsats till den upplevelse som församlingen själv har. Inte heller ger han en enskild människa kännedom om sin vilja i fråga om hela församlingen, medan församlingen -- Kristi kropp -- lämnas i okunnighet. I sin framsyn för Gud sina tjänare i nära förbindelse med sin församling, för att de skall ha mindre förtroende för sig själva och större förtroende för andra som Gud tillsatt som ledare för att befrämja hans verk.

Det har alltid i församlingen funnits sådana som varit benägna att hävda ett individuellt oberoende. De tycks inte kunna inse att andligt oberoende har en benägenhet att leda människan till att lita för mycket på sig själv och att handla efter sitt eget omdöme, snarare än att respektera sina medtroendes råd och högt uppskatta deras omdöme, framför allt deras som bekläder de ämbeten som Gud har utsett för att leda sitt folk. Gud har beklätt sin församling med särskild auktoritet och kraft, vilken ingen kan anses ha rätt att ringakta eller avvisa, eftersom den som handlar så, avvisar Guds röst.

De som har en benägenhet att betrakta sitt eget omdöme som det som skall dominera, befinner sig i allvarlig fara. Det är Satans utstuderade avsikt att skilja sådana människor från dem som är ljusets förmedlare, dem som Gud har utbildat och gjort skickliga till att bygga upp och utvidga hans verk på jorden. Att gå förbi eller avvisa dem som Gud har utsett till att bära ledarskapets ansvar för evangelii utbredande, är att avvisa de medel som han har anvisat för att hjälpa, uppmuntra och styrka sitt folk.

Riskfyllt läge

En evangelii budbärare som förbigår församlingen eller tror att han inte kan få information genom någon annan kanal än direkt från Gud, försätter sig själv i ett läge där han löper risk att bedragas av fienden och bli övervunnen. Gud har i sin visdom ordnat det så att kristen skall vara förenad med kristen och församling med församling med hjälp av den nära gemenskap som skulle upprätthållas mellan alla församlingens medlemmar. På detta sätt blir det möjligt för människor att samarbeta med Gudomen. All verksamhet kommer att underställas den helige Ande. Alla de som tagit emot evangelium kommer att förenas i en organiserad och korrekt styrd verksamhet, för att för världen förkunna det glada budskapet om Guds nåd.

Paulus betraktade sitt formella bemyndigande som en början till en ny och betydelsefull epok i sitt livsverk. Det var från denna tid som han senare daterade början av sin funktion som apostel i den kristna församlingen.

Under det att evangelii ljus lyste klart i Antiokia hade ett betydelsefullt arbete fortsatt av de apostlar som blev kvar i Jerusalem. Varje år kom många judar från alla länder till Jerusalem vid högtiderna för att tillbedja i templet. Många av dessa pilgrimer var människor med en innerlig fromhet. De studerade ivrigt profetiorna. De såg fram emot och längtade efter den utlovade Messias' ankomst, han som var Israels hopp. Under det att Jerusalem var fyllt av dessa främlingar predikade apostlarna Kristus med orubbligt mod, trots att de visste att de genom att göra så, ständigt äventyrade sina liv. Guds Ande gav sin kraft åt deras arbete. Många omvändes till kristendomen. När sedan dessa återvände till sina hem i olika delar av världen, förkunnade de evangelium i alla nationer och bland alla

samhällsklasser.

De mest framträdande bland de apostlar som sysslade med denna förkunnargärning var Petrus, Jakob, Jesu broder, och Johannes som kände sig övertygade om att Gud hade utsett dem till att predika Kristus bland sina landsmän. De arbetade troget och klokt och vittnade om det som de hade sett och hört och hänvisade till ”det profetiska ordet” (2 Petr. 1:19), i en ansträngning att övertyga ”hela Israels hus. . . att denne Jesus som” judarna ”korsfäst . . . har Gud gjort både till Herre och till Messias”. (Apg. 2:36.)

Kapitel 17

Kristi fackelbärare

”Dessa, som så hade blivit utsända av den helige Ande”, Paulus och Barnabas, ”foro nu ner till Seleucia och seglade därifrån till Cypern”, efter det att de hade bemyndigats därtill av bröderna i Antiokia. Därmed började apostlarna sin första missionsresa.

Cypern var en av de platser, till vilka de troende hade flytt från Jerusalem på grund av den förföljelse som bröt ut efter Stefanus’ martyrdöd. Det var från Cypern som ”några” män hade rest till Antiokia där de hade ”förkunnat evangelium om Herren Jesus”. (Apg. 11:20.) Barnabas var själv ”bördig från Cypern”. (Apg. 4:36.) Nu besökte han och Paulus Cypern, åtföljda av Johannes Markus, en släkting till Barnabas.

Markus’ mor var kristen. Hennes hem i Jerusalem var en tillflyktsort för apostlarna. Där visste de att de alltid var välkomna. Där kunde de få vila. Det var under ett av dessa besök av apostlarna i Markus’ mors hem som Markus föreslog Paulus och Barnabas, att han skulle följa med dem på deras missionsresa. Han kände Guds godhets välvilja i sitt sinne och längtade efter att få helga sig själv helt åt det evangeliska förkunnelsearbetet.

När apostlarna anlände till Salamis ”förkunnade de Guds ord i judarnas synagogor. . . Och sedan de hade färdats över hela ön ända till Pafos, träffade de där en judisk trollkarl och falsk profet, vid namn Barjesus, som vistades hos landshövdingen Sergius Paulus. Denne var en förståndig man. Han kallade till sig Barnabas och Saulus och begärde att få höra Guds ord. Men Elymas (eller trollkarlen, ty namnet har den betydelsen) stod emot dem och ville hindra landshövdingen från att komma till tro” .

Inte utan kamp kunde Guds och människors fiende tillåta Guds rike att byggas upp på jorden. Ondskans makter är inbegripna i en aldrig upphörande strid mot dem som utsetts till att förkunna evangelium. Dessa mörkrets makter är särskilt aktiva när evangelium förkunnas för människor med anseende och uppriktig redbarhet. Så förhöll det sig också när Sergius Paulus, som var landshövding på Cypern, lyssnade till evangeliets förkunnelse. Landshövdingen hade sänt bud efter apostlarna, för att han skulle få undervisning i det budskap som de hade kommit för att förkunna. Nu arbetade ondskans makter genom trollkarlen Elymas och försökte med sina olycksbringande antydningar dra honom bort ifrån tron och därigenom göra Guds syften om intet.

På detta sätt har Guds och människors fiender alltid arbetat för att inom sina led behålla människor med inflytande. Om de blir omvända kan de nämligen utföra en effektiv tjänst för Guds sak. Men evangeliets trofasta förmedlare behöver inte vara rädda för att de skall övervinnas av fienden, eftersom det är deras förmån att bli utrustade med kraft från ovan för att kunna motstå varje sataniskt inflytande.

Även om Paulus hårt ansattes av Satan, hade han mod att tillrättavisa den, genom vilken fienden arbetade. Aposteln ”uppfylldes då av helig ande och fäste ögonen på honom och sade: ’O du djävulens barn, du som är full av allt slags svek och arglistighet och en fiende till allt vad rätt är, skall du då icke upphöra att förvrída Herrens raka vägar? Se, nu kommer Herrens hand över dig, och du skall till en tid bliva blind och icke kunna se solen.’ Och strax föll töcken och mörker över honom; och han gick omkring och sökte efter någon som kunde leda honom. När då landshövdingen såg vad som hade skett, häpnade han över Herrens lära och kom till tro.”

En förslagen fiende

Trollkarlen hade blundat för bevisen för den evangeliska sanningen. Gud gjorde honom i rättfärdig vrede blind och utestängde honom från dagens ljus. Denna blindhet skulle inte bli bestående, utan endast tillfällig, för att han skulle bli varnad och omvända sig och söka förlåtelse från Gud, som han så grovt hade förolämpat. Den förvirring som han på detta sätt drabbades av, omintetgjorde hans försåtliga konster för att motarbeta Kristi lära. Att han nu blev tvungen att famla sig fram i blindhet bevisade för alla att det under som apostlarna hade utfört och vilket Elymas hade avfärdat som fingerfärdighet, hade utförts genom Guds kraft. Landshövdingen övertygades om sanningen i den lära som apostlarna undervisade om och tog emot evangelium.

Elymas var inte någon bildad man, men ändå var han på ett säreget sätt lämplig för att utföra Satans verk. De, som förkunnar Guds evangelium, kommer att möta den förslagne fienden i många olika gestalter. Ibland kan det bli en lärd person, men oftare okunniga människor som Satan har utbildat till att bli effektiva redskap för att bedra människor. Det är Kristi förkunnares plikt att troget stå på sin post i gudsfruktan och i Kristi kraft. Därigenom kan han åstadkomma förvirring bland Satans anhängare och triumfera i Guds namn.

Paulus och hans medarbetare fortsatte sin resa till Perge i Pamfylien. Deras resa var tröttsam. De fick uthärda strapatser, umbäranden och försakelser och utsattes för faror på alla sidor. I de städer och samhällen genom vilka de passerade och längs de ensliga vägarna, var de omgivna av faror, både synliga och osynliga. Men Paulus och Barnabas hade lärt sig att förtrösta på Guds bevarande kraft. Deras sinnen var fyllda av en brinnande kärlek för människor som var på väg att förgås. Som trogna herdar som sökte efter de förlorade fåren, ägnade de inte någon tanke åt sin egen bekvämlighet eller sitt välbefinnande. De glömde sig själva och tvekade inte, när de blev

uttröttade och hungriga och utsatta för kyla. De hade bara en enda sak i sinnet, de människors frälsning som hade förrerat sig långt bort ifrån fållan.

Det var här som Markus greps av fruktan och missmod. Han tvekade till en tid i sitt beslut att helhjärtat ägna sig åt Herrens verk. Han var inte van vid primitiva förhållanden. Han blev missmodig på grund av farorna och besvärligheterna på vägen. Han hade arbetat med framgång under gynnsamma förhållanden, men nu, mitt ibland motstånd och faror, som ofta drabbar pionjärarbetaren, kunde han inte uthärda svårigheterna som en god korssets kämpa. Det återstod för honom att lära sig att se faran och förföljelsen i ansiktet och modigt möta motgångar. Under det att apostlarna drog vidare och kunde vänta än större svårigheter, blev Markus skrämmd. När han miste allt sitt mod, vägrade han att fort sätta och återvände i stället till Jerusalem.

Paulus förstod inte Markus' beteende och bedömde honom därför ogynnsamt och till och med ganska hårt till en tid. Barnabas var däremot benägen att ursäkta honom på grund av hans alltjämt bristande erfarenhet. Han var angelägen om att Markus inte skulle överge förkunnargärningen. Han såg i honom kvalifikationer, som skulle göra honom lämplig till att bli en användbar medarbetare för Kristus. Under senare år skulle hans ivriga omsorg om Markus bli rikligt belönad, eftersom den unge mannen gav sig oreserverat åt Gud och åt arbetet att förkunna evangelii budskap på svåra fält. Under Guds välsignelse och Barnabas' kloka utbildning utvecklades han till en framgångsrik förkunnare.

Paulus blev senare försonad med Markus och tog emot honom som medarbetare. Han rekommenderade honom också till församlingen i Kolosse som en som var en medarbetare "för Guds rike" och som "varit mig till hugnad". (Kol. 4:11.) Senare, inte långt före sin död, talade Paulus om Markus som en som kunde vara honom till "mycket gagn och tjäna mig." (2

Tim. 4:11.)

Så har Gud handlat

Efter det att Markus hade lämnat dem, fortsatte Paulus och Barnabas till Antiokia i Pisidien. På sabbatsdagen gick de in i synagogan och satte sig ned. ”Sedan man hade föreläst ur lagen och profeterna, sände synagogföreståndarna till dem och läto säga: ’Bröder, haven I något förmaningens ord att säga till folket, så sägen det.’” När de då på detta sätt blivit inbjudna att tala, ”stod Paulus upp och gav tecken med handen och sade: ’I män av Israel och I som ’frukten Gud’, hören mig.’” Därefter följde en underbar framställning. Paulus gav en resumé över det sätt på vilket Herren hade handlat med judarna från tiden för deras befrielse från den egyptiska fångenskapen och hur en Frälsare hade blivit utlovad av Davids säd. Han förklarade frimodigt att ”av dennes säd har Gud efter sitt löfte låtit Jesus komma, såsom Frälsare åt Israel. Men redan innan han uppträdde, hade Johannes predikat bättringens döpelse för hela Israels folk. Och när Johannes höll på att fullborda sitt lopp, sade han: ’Vad I menen mig vara, det är jag icke. Men se, efter mig kommer den vilkens skor jag icke är värdig att lösa av hans fötter’.” På detta sätt förkunnade han med kraft Jesus som människornas Frälsare, profetiornas Messias.

Efter denna framställning sade Paulus: ”Mina bröder, I som ären barn av Abrahams släkt, så ock I andra här I som ’frukten Gud’, till oss har ordet om denna frälsning blivit sänt. Ty eftersom Jerusalems invånare och deras rådsherrar icke kände honom, uppfyllde de ock genom sin dom över honom profeternas utsagor, vilka var sabbat föreläses.”

Paulus tvekade inte att ge klart uttryck för sanningen att de judiska ledarna hade förkastat Frälsaren. ”Fastän de icke funno honom skyldig till något som förtjänade döden”, förklarade aposteln, ”bådo de likväl Pilatus att

han skulle låta döda honom. När de så hade fört till fullbordan allt som var skrivet om honom, togo de honom ned från korsets trä och lade honom i en grav. Men Gud uppväckte honom från de döda. Sedan visade han sig under många dagar för dem som med honom hade gått upp från Galiléen till Jerusalem och som nu äro hans vittnen inför folket.”

Och vi förkunna för eder det glada budskapet, att det löfte som gavs åt våra fäder, det har Gud låtit gå i fullbordan för oss, deras barn, därigenom att han har låtit Jesus uppstå, såsom ock är skrivet i andra psalmen: ’Du är min Son, jag har i dag fött dig.’ Och att han har låtit honom uppstå från de döda, så att han icke mer skall vända tillbaka till förgängelsen, det har han sagt med dessa ord: ’Jag skall uppfylla åt eder de heliga löften, som jag i trofasthet har givit åt David.’ Därför säger han ock i en annan psalm: Du skall icke låta din Helige se förgängelsen. När David i sin tid hade tjänat Guds vilja, avsomnade han ju och blev samlad till sina fäder och såg förgängelsen; men den som Gud har uppväckt, han har icke sett förgängelsen.”

Och när han nu hade talat klart och tydligt om uppfyllelsen av de välbekanta profetiorna om Messias, talade Paulus med dem om omvändelse och förlåtelse för synd genom Jesus, deras Frälsare. ”Så mån I nu veta”, sade han, ”att genom honom syndernas förlåtelse förkunnas för eder, och att i honom var och en som tror bliver rättfärdig och friad ifrån allt det varifrån I icke under Moses’ lag kunden bliva friade.”

Guds Ande gav kraft åt det som sades och människor påverkades. Aposteln hänvisade till Gamla Testamentets profetior. Han förklarade att dessa hade uppfyllts genom Jesus av Nasaret och det som han hade gjort. Detta övertygade många som längtade efter den utlovade Messias och hans ankomst. När Paulus försäkrade att frälsningens glada budskap omfattade både judar och alla andra folk, väckte detta hopp och glädje hos dem som

inte genom härkomst kunde betraktas som Abrahams efterkommande.

När de sedan gingo därifrån, bad man dem att de nästa sabbat skulle tala för dem om samma sak. Och när församlingen åtskildes, följde många judar och gudfruktiga proselyter med Paulus och Barnabas. Dessa talade då till dem och förmanade dem att stadigt hålla sig till Guds nåd.

Det intresse som hade väckts i Antiokia i Pisidien genom Paulus' förkunnelse gjorde att nästan hela staden "följande sabbat kom. . . tillsammans för att höra Guds ord. Då nu judarna sågo det myckna folket, uppfylldes de av nitälskan och foro ut i smädelser och motsade det som Paulus talade.

Då togo Paulus och Barnabas mod till sig och sade: 'Guds ord måste i första rummet förkunnas för eder. Men eftersom I stöten det bort ifrån eder och icke akten eder själva värdiga det eviga livet, så vända vi oss nu till hedningarna.' Ty så har Herren bjudit oss: 'Jag har satt dig till ett ljus för hednafolken, för att du skall bliva till frälsning intill jordens ända.'"

När hedningarna hörde detta, blevo de glada och prisade Herrens ord; och de kommo till tro, så många det var beskärt att få evigt liv. Det blev dem till stor glädje att Kristus erkände dem såsom Guds barn och med tacksamma sinnen lyssnade de till det som förkunnades. Dessa som trodde var mycket ivriga att förmedla evangeliets budskap till andra med följd att Herrens ord utbreddes sig över hela landet.

Århundraden tidigare hade detta "hedningarnas insamlande" beskrivits av profeterna. Deras profetiska uttalanden hade emellertid blivit högst dunkelt förstådda. Hosea hade sagt: "Men antalet av Israels barn skall bliva såsom havets sand, som man icke kan mäta, ej heller räkna; och det skall ske, att i stället för att det sades till dem: 'I ären icke mitt folk', skola de kallas

'den levande Gudens barn'." Och återigen: "Jag skall plantera henne åt mig i landet och förbarma mig över Lo-Ruhama och säga till Lo-Ammi: 'Du är mitt folk.' Och det skall svara: 'Du är min Gud.'" -- Hos. 1:10; 2:23.

Frälsaren förutsade också själv under sitt jordiska uppdrag att evangelium skulle förkunnas för de kringboende folken. I liknelsen om vingården förklarade han för de obotfärdiga judarna: "Guds rike skall tagas ifrån eder, och givas åt ett folk som bär dess frukt." -- Matt. 21:43. Och efter sin uppståndelse gav han sina apostlar uppdraget: "Gån ut i hela världen" och "prediken evangelium för allt skapat." -- Mark. 16:15.

När Paulus och Barnabas vände sig till den icke-judiska befolkningen i Antiokia i Pisidien, innebar det inte att de upphörde att arbeta för judarna på andra platser, varhelst de fann ett gynnsamt tillfälle att få lyssnare. Senare i Antiokia, i Korint, i Efesus och i andra betydelsefulla befolkningscentra förkunnade Paulus och hans medarbetare evangelium för både judar och icke-judar. Men deras huvudsakliga ansträngningar var från denna tid inriktade på att bygga upp Guds rike inom de icke-judiska områdena, bland människor som bara hade väldigt liten eller ingen kunskap alls om den sanne Guden och hans Son.

Främmande för "löftets förbund"

Paulus och hans medarbetare ivrade för dessa som "utan Kristus, voren utestängda från medborgarskap i Israel och främmande för löftets förbund, utan hopp och utan Gud i världen". Genom apostlarnas outtröttliga verksamhet för de icke-judiska folken hade dessa, som tidigare var "utestängda från medborgarskap i Israel och främmande", och som "förut voren fjärran", kommit "nära i och genom Kristi blod". Genom tro på hans försoningsoffer hade de kunnat vinna "medborgarskap med de heliga", och var nu "Guds husfolk". (Ef. 2:12, 13, 19.)

I det att Paulus gick vidare i tro, arbetade han outtröttligt för att bygga upp Guds rike bland dessa som hade försummats av Israels lärare. Han upphöjde ständigt Kristus som ”konungarnas konung och herrarnas herre”. (1 Tim. 6:15.)

Han uppmanade de troende: ”Varen rotade i honom, och låten eder uppbyggas i honom och befästas i tron.” -- Kol. 2:7.

För dem som tror, är Kristus den fasta grunden. På denna levande grund måste både judar och icke-judar utan åtskillnad bygga. Den är stor nog för alla och stark nog för att bära hela världen. Det är detta förhållande som klart erkänns av Paulus själv. Då han vid slutet av sin förkunnargärning riktade sig till en grupp av icke-judar som blivit Kristi efterföljare och som hade förblivit uthålliga i sin kärlek till evangelium, skriver aposteln: ”I . . . ären . . . uppbyggda på apostlarnas och profeternas grundval, där hörnstenen är Kristus Jesus själv.” -- Ef. 2:19, 20.

När nu evangelium förkunnades i Pisidien uppeggade judarna i Antiokia i sin blinda fördom ”ansedda kvinnor som ’fruktade Gud’, så ock de förnämsta männen i staden, och uppväckte en förföljelse mot Paulus och Barnabas och drevo dem bort ifrån sin stads område”.

Apostlarna blev inte missmodiga på grund av denna behandling. De erinrade sig Mästarens ord: ”Saliga ären I, när människorna för min skull smäda och förfölja eder och sanningslöst säga allt ont mot eder. Glädjens och fröjden eder, ty eder lön är stor i himmelen. Så förföljde man ju ock profeterna, som voro före eder.” -- Matt. 5:11, 12.

Evangelii förkunnelse hade framgång och apostlarna hade alla skäl att känna sig uppmuntrade. Deras arbete hade gett en rik skörd bland folket i

Pisidien och i Antiokia. De troende som lämnades att själva till en tid föra arbetet vidare ”uppfylldes alltmer av glädje och helig Ande”.

Kapitel 18

Deras tillfälle

Från Antiokia i Pisidien fortsatte Paulus och Barnabas till Ikonium. Här, liksom i Antiokia, började de sitt arbete i synagogan bland sitt eget folk. De vann påtaglig framgång och ”en stor hop av både judar och greker kommo till tro”. Men i Ikonium, liksom på andra platser där apostlarna hade arbetat, upphetsade ”de judar som voro ohörsamma. . . hedningarna och väckte deras förbittring mot bröderna.”

Apostlarna kunde emellertid inte dras bort ifrån sin uppgift, eftersom många tog emot Kristi evangelium. Trots motstånd, avundsjuka och fördomar fortsatte de sitt arbete och ”predikade frimodigt, i förtröstan på Herren” och Gud ”gav vittnesbörd åt sitt nådesord, i det att han lät tecken och under ske genom dem”. Dessa bevis på gudomligt erkännande utövade ett kraftfullt inflytande på dem, som hade öppna sinnen och som lät sig övertygas. Antalet av dem, som tog emot evangelium, ökade starkt.

Den ökande popularitet, som apostlarnas budskap vann, fyllde de icke-troende judarna med avundsjuka och hat. De beslöt sig för att utan dröjsmål sätta stopp för Paulus’ och Barnabas’ arbete. Med hjälp av falska och vilseledande rapporter lyckades de förmå myndigheterna att tro att hela staden var i fara att dras in i en upprorsrörelse. De förklarade att ett stort antal anslöt sig till apostlarna. De antydde att detta skedde för hemliga och farliga syften.

Som följd av dessa anklagelser fördes apostlarna upprepade gånger inför myndigheterna, men deras försvar var så klart och klokt och deras förklaring av vad de förkunnade var så lugn och innehållsrik, att det kom att

utöva ett starkt inflytande till deras förmån. Även om myndigheterna hade fördomar emot dem på grund av de falska anklagelser som de hade hört, vågade de inte döma dem. De kunde inte annat än medge att Paulus' och Barnabas' undervisning hade en tendens att göra människor till arbetsamma, laglydiga medborgare och att stadens moral och ordning skulle komma att förbättras, om de läror som apostlarna förkunnade, blev antagna.

Genom den opposition som apostlarna utsattes för, fick det evangeliska budskapet stor publicitet. Judarna såg att deras ansträngningar att omintetgöra de nya lärarnas arbete bara resulterade i att ytterligare ett stort antal anslöt sig till den nya tron. ”Men folket i staden delade sig, så att somliga höllo med judarna, andra åter med apostlarna.”

Judarnas ledare blev så uppretade av den vändning som sakerna hade tagit, att de beslöt sig för att genomföra sina syften med våld. De väckte de lägsta drifternas hos den okunniga, högljudda pöbeln och lyckades skapa ett tumult, som de sade hade orsakats av apostlarnas förkunnelse. Med denna falska anklagelse hoppades de kunna vinna myndigheternas hjälp att förverkliga sina egna syften. De beslöt sig för att se till att apostlarna inte skulle få något tillfälle att försvara sig och att pöbeln skulle ingripa och stena Paulus och Barnabas och därigenom sätta stopp för deras arbete.

Några av apostlarnas icke-troende vänner varnade dem för judarnas illvilliga avsikter. De övertalade dem att inte i onödan utsätta sig för pöbelns raseri utan fly för sina liv. Paulus och Barnabas reste därför i hemlighet från Ikonium och lämnade de troende att för en tid själva sköta arbetet. Men de tog inte i något avseende slutgiltigt farväl, eftersom de tänkte återvända så snart upphetsningen hade lagt sig och då fullborda det arbete som de hade börjat.

Under alla tidsåldrar och i alla länder har Guds budbärare utsatts för

bitter förföljelse från dem som med berätt mod valt att förkasta himmelens budskap. Evangelii fiender har ofta genom förvrängning och lögner skenbart triumferat genom att de lyckats stänga de dörrar genom vilka Guds budbärare kunnat nå folket. Men dessa dörrar kan inte förbli stängda för all framtid. Ofta när Guds tjänare har återvänt efter en tid för att återuppta sitt arbete, har Herren satt in stora kraftresurser för deras räkning och gjort det möjligt för dem att upprätta minnesmärken till hans namns ära.

Till Lystra och Derbe

Efter det att apostlarna drivits bort från Ikonium genom förföljelsen, reste de till Lystra och Derbe i Lykaonien. I dessa städer bodde huvudsakligast avgudadyrkande, vidskepliga människor. Bland dem fanns emellertid några som var villiga att lyssna till och ta emot evangelii budskap. På dessa platser och på den omgivande landsbygden beslöt sig apostlarna för att arbeta. De hoppades därigenom kunna undgå judarnas fördomar och förföljelser.

I Lystra fanns det inte någon judisk synagoga, men det bodde några få judar i staden. Många av invånarna i Lystra tillbad i ett tempel som var helgat åt Jupiter. När Paulus och Barnabas visade sig i staden och samlade Lystras invånare omkring sig och förklarade evangeliets enkla budskap försökte många att förknippa dessa läror med sin egen vidskepliga tro och tillbedjan av Jupiter.

Apostlarna försökte till dessa avgudadyrkare förmedla kunskap om Gud som Skaparen och om hans Son som är mänsklighetens Frälsare. De riktade först uppmärksamheten på Guds underbara verk, solen, månen, stjärnorna, den harmoniska ordningsföljden i de växlande årstiderna, de mäktiga, snöhöljda bergen, de högresta träden och olika andra under i naturen, som uppenbarade en skicklighet som låg bortom mänsklig

fattningsförmåga. Genom dessa verk av den Allsmäktige ledde apostlarna de avgudadyrkande människornas sinnen till att tänka på och föreställa sig universums store Härskare.

Då de hade klargjort dessa grundläggande sanningar ifråga om Skaparen, berättade apostlarna för folket i Lystra om Guds Son som hade kommit från himmelen till vår värld på grund av att han älskade människorna. De talade om hans liv och hans verk, hur han hade förkastats av dem som han hade kommit för att rädda, om hur han hade rannsakats och blivit korsfäst. De berättade om hans uppståndelse och att han hade farit upp till himmelen för att där vara människans förebedjare. Så förkunnade Paulus och Barnabas evangelium i Lystra i Guds Ande och kraft.

Gudarna har stigit ned

Då Paulus vid ett tillfälle berättade för folket om Kristi verk då han helade de sjuka och hemsökta, såg han bland dem som lyssnade en invalidiserad man som intensivt betraktade honom. Denne tog emot och trodde hans ord. Paulus kände stark sympati för denne hemsökte man i vilken han såg en som ”hade tro, så att han kunde bli botad”. Inför denna avgudadyrkande folksamling befallde Paulus den invalidiserade mannen att stå upp på sina fötter. Hittills hade denne bara kunnat sitta, men nu lydde han omedelbart Paulus’ befallning. För första gången i sitt liv stod han på sina fötter. Kraften kom med denna trons ansträngning. Han som hade varit ofärdig ”sprang upp” på sina fötter ”och begynte gå” .

När folket såg vad Paulus hade gjort, hovo de upp sin röst och ropade på lyakoniskt tungomål: ’Gudarna hava stigit ned till oss i människogestalt.’ Detta överensstämde med en av deras traditioner som sade, att gudarna då och då besökte jorden. Barnabas kallade de för Jupiter, gudarnas fader, på grund av hans vördnadsbjudande uppträdande och hans värdiga hållning och

av den mildhet och välvilja som de såg i hans ansikte. De trodde att Paulus var Mercurius eftersom det var han som förde ordet, ivrig, aktiv och värtalig, då han varnade och förmanade.

Folket i Lystra var ivriga att få visa sin tacksamhet. Därför övertalade de prästen i Jupitertemplet att hylla apostlarna. Denne förde fram tjurar och kransar till portarna och ville jämte folket anställa ett offer. Paulus och Barnabas som hade dragit sig tillbaka för att få vila visste inte någonting om dessa förberedelser. Snart drogs emellertid deras uppmärksamhet till ljudet av musik och det entusiastiska ropandet av en stor skara människor som hade kommit till huset, där de hade tagit in.

När apostlarna hade förvissat sig om orsaken till besöket och den rådande upphetsningen, ”revo de sönder sina kläder och sprungo ut bland folket och ropade sade: ’I män, vad är det I gören? Också vi äro människor av samma natur som I, och vi förkunna för eder evangelium, att I måsten omvända eder från dessa fåfängliga avgudar till den levande Guden, ’som har gjort himmelen och jorden och havet och allt vad i dem är’. Han har under framfarna släktens tider tillstatt alla hedningar att gå sina egna vägar. Dock har han icke låtit sig vara utan vittnesbörd, ty han har bevisat eder välgärningar, i det han har givit eder regn och fruktbara tider från himmelen och så vederkvickt edra hjärtan med mat och glädje.”

Trots apostlarnas bestämda förnekande av att de skulle vara gudar och trots Paulus’ försök att rikta folkets uppmärksamhet mot den sanne Guden som ensam är värdig hedersbetygelser och ära, var det nästan omöjligt att vända dessa avgudatillbedjare från deras avsikt att bära fram ett offer. De hade varit fullt övertygade om att dessa män verkligen var gudar. Deras entusiasm var så stor att de var obenägna att medge sitt misstag. Berättelsen säger att de ”stillade folket med knapp nöd” .

Folket i Lystra hade ju med egna ögon sett den undergörande kraft som utövats av apostlarna. De hade sett en invalid som aldrig tidigare hade kunnat gå, bli återställd så att han kunde glädja sig åt fullkomlig hälsa och kraft. Det var först efter mycken övertalning från Paulus' sida och en omsorgsfull förklaring om sitt eget och Barnabas' uppdrag som representanter för himmelens Gud och hans Son, den store läkaren, som folket kunde övertalas att avstå ifrån sitt syfte.

Paulus stenas

Paulus' och Barnabas' arbete i Lystra blev plötsligt avbrutet av illvilliga anslag. "Några judar kommo dit från Antiokia och Ikonium." Dessa hade fått reda på den framgång som apostlarnas arbete bland lykaonierna hade fått. De hade därför beslutat sig för att följa efter dem och förfölja dem. Då de anlände till Lystra lyckades dessa judar snart få folket att smittas av samma bitterhetens anda som behärskade deras egna sinnen. Genom förvrängningar och förtal lyckades de övertyga dessa, som nyss hade betraktat Paulus och Barnabas som gudomliga väsen, att apostlarna i själva verket var värre än mördare och förtjänade döden.

Den besvikelse som folket i Lystra hade utsatts för genom att de hade vägrats förmånen att få offra till apostlarna förberedde dem för att vända sig mot Paulus och Barnabas med en iver som närmade sig den, med vilken de hade hyllat dem som gudar. Uppeggade av judarna planerade de att angripa apostlarna med våld. Judarna instruerade dem att inte tillåta Paulus att tala. De påstod att om de skulle låta honom göra det, skulle han förhäxa folket.

De mordiska anslagen från evangelii fiender förverkligades snart. När befolkningen i Lystra gav efter för det ondas inflytande, kom de att behärskas av ett sataniskt raseri. De grep Paulus och stenade honom utan förbarmande. Aposteln trodde att slutet hade kommit för honom. Stefanus'

martyrdöd och den grymma roll han själv hade spelat vid detta tillfälle framstod livligt för honom. Täckt av sår och flämtande av smärta föll han till marken och den rasande pöbeln ”släpade honom ut ur staden, i tanke att han var död”.

Den lilla gruppen av kristna i Lystra som genom Paulus' och Barnabas' verksamhet hade blivit omvända till tron på Jesus, förblev i denna mörka och prövande stund lojala och trogna. Denna okritiska och grymma förföljelse från deras fienders sida tjänade endast till att befästa tron hos dessa hängivna trosfränder. Nu visade de sin lojalitet, trots fara och hån, genom att sorgsna samlas omkring aposteln som de trodde var död.

Hur stor blev inte deras överraskning då Paulus plötsligt mitt under deras klagande och sorg lyfte på huvudet och reste sig upp under det att han lovade Gud. Detta oväntade botande av Guds tjänare betraktades av de troende som ett under av gudomlig kraft. De tyckte att himmelen därigenom bekräftade deras omvändelse. De kände en glädje som inte kan beskrivas. De lovprisade Gud med förnyad tro. Bland dem som hade blivit omvända i Lystra och som hade varit ögonvittnen till Paulus' lidande fanns en som senare skulle bli en framstående förkunnare av Kristus och som skulle komma att dela apostlarnas prövningar och glädjeämnen i pionjärbetet på detta svåra fält. Det var en ung man som hette Timoteus. När Paulus släpades ur staden fanns den unge mannen med bland dem som samlades omkring hans till synes livlösa kropp. Han såg honom resa sig upp sargad och täckt med blod, men med lovprisande på grund av att han hade tillåtits att lida för Kristi sak.

Dagen efter det att Paulus hade stenats avreste apostlarna till Derbe, där deras arbete fick framgång och många människor tog emot Kristus som sin Frälsare. ”De förkunnade evangelium i den staden och vunno ganska många.” Men varken Paulus eller Barnabas var nöjd med att börja arbeta på

någon annan plats utan att få tillfälle att befästa tron hos de omvända som de hade varit tvungna att lämna ensamma till en tid på de platser där de tidigare hade arbetat. Utan att låta sig skrämmas av faran ”vände de tillbaka till Lystra och Ikonium och Antiokia och styrkte lärjungarnas själar, i det de förmanade dem att stå fasta i tron”. Många hade tagit emot evangeliets glada budskap och hade därigenom utsatt sig för klander och förföljelse. Dessa försökte apostlarna nu att stärka i tron, för att det arbete som de hade utfört skulle bestå.

Apostlarna ansåg att det var viktigt att de nya troende för sin andliga tillväxt blev omsorgsfullt omslutna av den evangeliska organisationens trygghet. Församlingar blev därför korrekt organiserade på alla platser i Lykaonien och Pisidien, där det fanns troende. Församlingsfunktionärer tillsattes i varje församling. Korrekt ordning och metodik upprättades för utförandet av alla de angelägenheter som har samband med de troendes andliga välfärd. Detta överensstämde med den evangeliska planen att förena alla dem som trodde på Kristus i en enda organisation. Denna plan var Paulus mycket noga med att följa under hela sin verksamhet. De som på varje plats genom hans arbete kom att ta emot Kristus som sin Frälsare organiserades i rätt tid till en församling. Även i de fall då de troende endast var några få, gjordes detta. De kristna lärdes därigenom att hjälpa varandra och påminna sig om löftet: ”Var två eller tre äro församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem.” -- Matt. 18:20.

Och Paulus glömde inte de församlingar som upprättats på detta sätt. Omsorgen om dessa församlingar vilade på hans sinne med en ständigt ökande tyngd. Hur liten en grupp än var, var den inte dess mindre föremål för hans ständiga, ivriga omsorg. Han vakade milt över de små församlingarna. Han förstod att de behövde en särskild omsorg för att deras medlemmar skulle bli fast och grundligt etablerade i tron och undervisade att arbeta uppriktigt och osjälviskt för att förmedla evangelium till dem som de

levde ibland.

Villig uppoffring, ivrigt arbete

I all sin missionsverksamhet sökte Paulus och Barnabas följa Kristi exempel i villig uppoffring och troget, uppriktigt arbete för människor. Apostlarna var alltid på sin vakt, nitiska, outtröttliga. De lät sig aldrig ledas av böjelser eller egen bekvämlighet, utan sökte att med outtröttlig möda och ivrig bön förkunna evangelium. I sitt arbete var apostlarna noga med att ge praktisk undervisning som var av oskattbart värde för alla som tog emot evangelium. Denna anda av uppriktighet och gudsfruktan gjorde ett bestående intryck på de nya troende ifråga om betydelsen av det evangeliska budskapet.

När löftesrika och dugliga människor omvändes, såsom fallet var med Timoteus, försökte Paulus och Barnabas ivrigt att visa dem nödvändigheten av att arbeta för Kristus. Och när apostlarna reste vidare till någon annan plats, svek inte dessa människors tro utan ökade i stället. De hade blivit omsorgsfullt undervisade om Guds väg. De hade fått lära sig att arbeta osjälviskt, uppriktigt, uthålligt för sina medmänniskors räddning. Denna omsorgsfulla utbildning av de nya omvända hade stor betydelse för den anmärkningsvärda framgång som Paulus och Barnabas hade, då de förkunnade evangelium i de icke-judiska länderna.

Den första missionsresan närmade sig snabbt sitt slut. Apostlarna överlämnade de nyss organiserade församlingarna i Kristi vård och reste till Pamfylien. ”Där förkunnade de ordet i Perge och foro sedan ned till Attalia. Därifrån avseglade de till Antiokia.”

Kapitel 19

Evangelii frihet

Då Paulus och Barnabas kom till Antiokia i Syrien, den plats från vilken de hade sänts ut på sin missionsresa, utnyttjade de första lämpliga tillfälle att samla de troende och berätta för dem ”huru stora ting Gud hade gjort med dem och huru han för hedningarna hade öppnat en dörr till tro”. (Apg. 14:27.) Församlingen i Antiokia var en stor och växande församling. Den var centrum för missionsverksamheten och en av de mest betydelsefulla grupperna av kristna. Bland dess medlemmar fanns människor av alla samhällsklasser, både från den judiska och den icke-judiska befolkningen.

Apostlarna förenade sig med förkunnarna och medlemmarna i Antiokia i en allvarlig insats för att vinna många människor för Kristus. Då lyckades vissa judiska troende ”av fariséernas parti” från Judéen väcka en fråga, som snart skulle leda till en vida spridd strid inom församlingen och orsaka förvirring bland de icke-judiska troende. Med stor självsäkerhet förklarade dessa judaiserande lärare att man, för att bli frälst, måste omskäras och hålla hela den ceremoniella lagen.

Paulus och Barnabas bemötte denna falska lära snabbt och kraftfullt. De motsatte sig att man framförde sådana synpunkter till de troende från de andra folken. Å andra sidan fanns det många bland de troende judarna i Antiokia som förordade de församlingsmedlemmars inställning, vilka nyss hade kommit från Judéen.

De judiska troende var i allmänhet inte benägna att gå framåt lika snabbt som Guds försyn öppnade vägen. Att döma av resultatet av apostlarnas arbete bland de andra folken, var det uppenbart att de omvända

bland dessa skulle komma att bli långt fler än de judiska kristna. Den ceremoniella lagens restriktioner och ceremonier måste göras obligatoriska för de omvända från de andra folken. Detta måste vara ett villkor för församlingssamfund, sade de judiska troende. I annat fall skulle judarnas nationella särart, som hittills hade skilt den från alla andra folk, slutligen utplånas bland dem som från de omkringboende folken tog emot evangelium.

Judarna hade alltid varit stolta över sina av Gud givna uppdrag. Många av dem som hade blivit omvända till tron på Kristus tyckte alltjämt, att eftersom Gud en gång hade gett klara föreskrifter om den hebreiska gudstjänstordningen, skulle det vara osannolikt att han någonsin skulle godkänna en förändring i någon av dess detaljer. De hävdade att de judiska lagarna och ceremonierna skulle införas i den kristna religionens gudstjänstordning. De hade svårt att förstå att alla offer och symboler som hade varit en bild på Guds Sons död nu hade förverkligats i Kristus och att därigenom alla den mosaiska gudstjänstordningens riter och ceremonier inte längre var bindande.

Före sin omvändelse hade Paulus betraktat sig som oklanderlig, ”i fråga om rättfärdighet -- den som vinnes i kraft av lagen”. (Fil. 3:6.) Men efter det att han tagit emot evangelium hade han vunnit en klar uppfattning om Frälsarens mission som hela mänsklighetens Återlösare, judarnas såväl som de icke-judiska folkens. Han hade också lärt sig förstå skillnaden mellan en levande tro och en död formalism. I evangeliets ljus hade de forntida riter och ceremonier som anförtrotts Israel, vunnit en ny och djupare betydelse. Det som de symboliserade hade inträffat. De som levde under den evangeliska tidsåldern hade därför befriats från att iaktta dem. Guds oföränderliga lag, de tio budens lag, höll Paulus emellertid fortfarande till såväl bokstav som anda.

I församlingen i Antiokia orsakade frågan om omskärelse många

diskussioner och stridigheter. Församlingens medlemmar fruktade att splittring skulle uppstå bland dem som resultat av en fortsatt diskussion. Därför beslöt de slutligen att sända Paulus och Barnabas tillsammans med några ansvariga män från församlingen till Jerusalem för att framlägga saken inför apostlarna och de äldste. Där skulle de träffa delegater från de olika församlingarna och dem som hade kommit till Jerusalem för att bevista den högtid som förestod. Under tiden skulle all strid upphöra, och man skulle invänta ett slutligt beslut från det allmänna mötet. Detta beslut skulle sedan godtas av de olika församlingarna överallt.

På vägen till Jerusalem besökte apostlarna de troende i de städer genom vilka de reste, och uppmuntrade dem genom att berätta för dem erfarenheter i arbetet för Gud och om de icke-judiska folkens omvändelse.

Den växande församlingens problem

I Jerusalem mötte deltagarna från Antiokia medtroende från de olika församlingar som hade samlats till detta allmänna rådsmöte. För dem berättade de om den framgång som de hade haft i sin verksamhet bland de icke-judiska folken. De gav därefter en klar redogörelse för den förvirring som hade uppstått på grund av att vissa omvända fariséer hade kommit till Antiokia och förklarat att de omvända från de icke-judiska folken måste omskäras och hålla Mose lag för att bli frälsta.

Frågan diskuterades ivrigt bland dem som hade samlats. Frågan om omskärelse hade samband med flera andra frågor som krävde omsorgsfullt studium. Ett av problemen var hur man skulle ställa sig till användandet av kött som offrats åt avgudarna. Många av de omvända från de icke-judiska länderna levde bland okunniga och vidskepliga människor som ofta kom med offer och offergåvor till avgudarna. Prästerna i denna hedniska gudstjänst drev en omfattande handel med de offer och gåvor som

överlämnades till dem. Judarna var nu rädda för att Kristi efterföljare från dessa folk skulle komma att dra vanrykte över Kristi församling genom att köpa sådant som hade offerats åt avgudar och därigenom i viss mån godkänna avgudadyrkarnas seder.

De andra folken var dessutom vana att äta kött av djur som hade blivit strypta. Judarna hade däremot fått gudomlig instruktion om att när djur slaktades för att ätas skulle man vara särskilt noga med att blodet avtappades från kroppen. I annat fall skulle detta kött inte betraktas som hälsosamt. Gud hade gett dessa instruktioner till judarna för att bevara deras hälsa. De betraktade det därför som synd att använda blod i kosten. De ansåg att livet fanns i blodet och att utgjutande av blod var en följd av synden.

De icke-judiska folken brukade å andra sidan ta vara på det blod som flöt från offerdjuren och använda det i matlagningen. Judarna kunde inte tro att de borde förändra de vanor som de hade tillägnat sig genom särskild instruktion från Gud. Såsom situationen då var skulle judarna, om de tillsammans med icke-judar skulle försöka äta vid samma bord, bli upprörda och känna sig kränkta.

De icke-judiska folken och framför andra grekerna var ytterligt tygellösa och utsvävande. Det fanns en risk att några som inte var helt omvända skulle komma att bekänna sig till evangelium utan att överge sina onda vanor. De judiska kristna kunde inte tolerera en omoral som inte ens betraktades som brottslig av de icke-judiska folken. Judarna betraktade det därför som i högsta grad korrekt att omskärelse och iakttagande av ceremoniallagen skulle tillämpas av de omvända från de icke-judiska folken. Detta skulle betraktas som en bekräftelse på deras uppriktighet och hängivenhet. Detta, menade de, skulle förebygga att man i församlingen fick in medlemmar som tog emot evangelium utan att vara i egentlig mening omvända. Dessa skulle därigenom senare kunna dra vanära över

kristendomen genom omoral och utsvävningar.

Avgjord på hög nivå

De olika frågor som hade samband med avgörandet av den aktuella huvudfrågan tycktes för det församlade mötet innebära oöverstigliga svårigheter. Men den helige Ande hade i själva verket redan avgjort denna fråga. På det beslut som skulle fattas, tycktes hela den kristna församlingens framgång, för att inte säga hela dess existens, vara beroende. ”Och sedan man länge förhandlat därom, stod Petrus upp och sade till dem: ’Mina bröder, I veten själva att Gud, för lång tid sedan, bland eder utvalde mig att vara den genom vilkens mun hedningarna skulle få höra evangelii ord och komma till tro.” Han menade att den helige Ande redan hade avgjort den fråga som diskuterades genom att med samma kraft komma över de oomskurna icke-judiska kristna som över de omskurna judarna. Han återgav sin vision, i vilken Gud hade visat honom en duk fylld med alla slags fyrbenta djur och hade uppmanat honom att slakta och äta. När han vägrade och försäkrade att han aldrig hade ätit något som var orent hade han fått svaret: ”Vad Gud har förklarat för rent, det må du icke hålla för orent.” -- Apg. 10:15.

Petrus återgav den enkla tolkningen av dessa ord som gavs honom omedelbart innan han uppmanades att resa till den romerske kaptenen och undervisa honom om tron på Kristus. Detta budskap visade att Gud inte hade anseende till person utan tog emot och erkände alla som tillbad honom. Petrus berättade om sin förvåning när han, under det att han förkunnade evangelium för dem som hade samlats i Kornelius’ hem, fick bevittna hur den helige Ande föll över hans lyssnare, judar såväl som icke-judar. Samma ljus och strålgans som hade återspeglats från de omskurna judarna lyste också från de inte omskurna icke-judarnas ansikten. Detta var Guds varning att Petrus inte skulle betrakta någon människa som underlägsen någon annan,

eftersom Kristi blod kunde rena från all orenhet.

Det hände hos Kornelius

En gång tidigare hade Petrus samtalat med sina medtroende om Kornelius' och hans vänners omvändelse och hans gemenskap med dem. Då han vid detta tillfälle hade berättat om hur den helige Ande hade fallit också över dem som inte var judar, hade han förklarat: "Då alltså Gud åt dem hade givit samma gåva som åt oss, som hava kommit till tro på Herren Jesus Kristus, huru skulle jag då hava kunnat sätta mig emot Gud?" -- Apg. 11:17. Nu sade han med samma iver och kraft: "Gud, som känner allas hjärtan, gav dem sitt vittnesbörd därigenom att han lät dem, likaväl som oss, undfå den helige Ande. Och han gjorde ingen åtskillnad mellan oss och dem, i det att han genom tron renade deras hjärtan. Varför fresten I då nu Gud, genom att på lärjungarnas hals vilja lägga ett ok som varken våra fäder eller vi hava förmått bära?" Detta ok var inte de tio budens lag, som några hävdade, som motsätter sig dess bindande krav. Petrus hänvisar här till ceremoniallagen som hade avskaffats genom Kristi korsfästelse.

Petrus' tal hade fört de församlade in i ett läge då de med tålmod kunde lyssna till Paulus och Barnabas som berättade om sina erfarenheter i arbetet för de icke-judiska folken. "Då teg hela menigheten, och man hörde på Barnabas och Paulus, som förtäljde om huru stora tecken och under Gud genom dem hade gjort bland hedningarna."

Jakob vittnade också med kraft och förklarade att det var Guds avsikt att låta de icke-judiska kristna få samma förmåner och välsignelser som hade tillförsäkrats judarna.

Den helige Ande ansåg det inte vara bra att tvinga de icke-judiska omvända att iaktta ceremoniallagen. Apostlarnas uppfattning i denna sak var

densamma som Guds Andes. Jakob var ordförande för detta allmänna möte. Hans avgörande beslut blev: ”Därför är min mening att man icke bör betunga sådana som hava varit hedningar, men omvänt sig till Gud.”

Detta gjorde slut på diskussionen. Med detta inlägg kan vi avfärda och motbevisa den lära som hävdas av Romersk-katolska Kyrkan att Petrus var församlingens huvudman. De som i egenskap av påvar har gjort anspråk på att vara hans efterföljare har inte någon biblisk grund för sina anspråk. Ingenting i Petrus' liv ger någon bekräftelse åt de anspråk genom vilka man menar att han här upphöjts över sina bröder som den Högstes ställföreträdare. Om de som har förklarat sig vara Petrus' efterföljare hade följt hans exempel, skulle de alltid ha varit nöjda med att förbli likställda med sina medtroende.

Vid det här tillfället tycks det ha varit Jakob som valts till att offentliggöra det beslut som det allmänna rådet hade kommit fram till. Och hans sammanfattning blev att ceremoniallagen och framför allt omskärelsen inte skulle tvingas på de icke-judiska troende eller ens rekommenderas till dem. Jakob försökte klargöra för sina medkristna att dessa icke-judar hade åstadkommit en stor förändring i sina liv då de omvänt sig till Gud. Man måste därför vara mycket försiktig så att man inte skapade problem för dem genom förvirrande och tvivelaktiga frågor av mindre betydelse. De skulle annars lätt kunna bli missmodiga i sin strävan att följa Kristus.

De icke-judiska omvända skulle emellertid uppmanas att avstå ifrån sådana vanor som var oförenliga med kristendomens principer. Apostlarna och de äldste kom därför överens om att genom brev undervisa de icke-judiska omvända att de skulle avstå från kött som offrats åt avgudar, från osedlighet, från kött av djur som blivit strypta, och från blod. De skulle uppmanas att följa buden och leva ett helgat liv. Man skulle också försäkra dem att de människor som förklarade att omskärelsen var ett bindande krav

inte hade något bemyndigande från apostlarna.

Paulus och Barnabas rekommenderades till dem såsom män som hade äventyrat sina liv för Herren. Judas och Silas sändes med dessa apostlar för att muntligt förklara för de icke-judiska kristna vad rådsmötet hade beslutat: ”Den helige Ande och vi hava nämligen beslutit att icke pålägga eder någon ytterligare börda, utöver följande nödvändiga föreskrifter: att I skolen avhålla eder från avgudaofferskött och från blod och från köttet av förkvävda djur och från otukt. Om I noga tagen eder till vara för detta, så skall det gå eder väl.” Dessa fyra Guds tjänare sändes till Antiokia med brevet och budskapet som skulle göra slut på all lärostrid, eftersom detta var ett beslut av den högsta auktoriteten inom församlingen.

Det allmänna mötet som avgjorde denna fråga, bestod av apostlar och lärare som hade varit bland de främsta i arbetet att upprätta judiska och icke-judiska kristna församlingar, samt valda delegater från olika församlingar. Äldste från Jerusalem och ombud från Antiokia var närvarande. De mest inflytelserika församlingarna var representerade. Rådet utformade sitt förslag i överensstämmelse med vad ett upplyst omdöme kräver och med värdigheten hos en församling som hade upprättats genom Guds vilja. Som resultat av deras överläggningar fann de att Gud själv hade svarat på den fråga som diskuterades, genom att låta sin helige Ande utgjas över icke-judiska troende. De insåg att det nu ankom på dem att följa Andens ledning.

Dokumentet utformas

Hela den kristna församlingen uppmanades att rösta i denna fråga. ”Apostlarna och de äldste”, människor med inflytande och omdöme, utformade och sände ut dokumentet, som därefter allmänt antogs av de kristna församlingarna. Alla var emellertid inte nöjda med beslutet. Det fanns en fraktion av ärelystna och självmedvetna församlingsmedlemmar som inte

godkände beslutet. Dessa män gick in i arbetet som en självständig grupp. De var mycket benägna att klaga och finna fel och föreslog nya planer. De försökte riva ned det som de män hade byggt upp, som Gud hade gett förordnande att undervisa om evangelium. Redan från sin allra första tid har församlingen fått kämpa med sådana problem, och så kommer det att fortsätta till tidens slut.

Jerusalem var judarnas huvudstad. Det var här som man framför allt fann förnäm avskildhet och fanatisk hängivenhet. Det låg ju nära till hands för de judiska kristna, som levde så nära templet, att låta sina tankar syssla med och återkomma till de särskilda förmåner som judarna fick åtnjuta som nation. När de såg hur den kristna församlingen avvek från judendomens ceremonier och traditioner, förstod de att den särpräglade helighet som hade omgett de judiska sederna och traditionerna snart skulle gå förlorad i ljuset av den nya tron. Många blev därför förbittrade på Paulus, som den som i stor utsträckning hade varit orsaken till denna förändring. Inte ens alla apostlarna var beredda att utan vidare godta det allmänna mötets beslut. Några ivrade för ceremoniallagen. De betraktade Paulus med ogillande, eftersom de trodde att hans principer vacklade med avseende på den judiska lagens förpliktelser.

Detta rakt på sak utformade och vittomfattande beslut som det allmänna mötet fattade, återställde förtroende och tillförsikt bland de icke-judiska troende och Guds sak fick framgång. I Antiokia fick församlingen förmånen att få behålla Judas och Silas, de särskilda budbärare som hade återvänt med apostlarna från mötet i Jerusalem. ”Judas och Silas, som själva voro profeter, talade därefter många förmaningens ord till bröderna och styrkte dem.” Dessa gudfruktiga män stannade kvar i Antiokia till en tid. ”Paulus och Barnabas vistades fortfarande i Antiokia, där de undervisade och, jämte många andra, förkunnade evangelii ord från Herren.”

Beklaglig eftergift

När Petrus senare besökte Antiokia, vann han många förtroende genom sitt välbetänkta beteende inför de icke-judiska omvända. Han fortsatte till en tid att handla i överensstämmelse med den information som getts från himmelen. Han kunde åtminstone så långt övervinna sin naturliga fördom att han kunde sitta till bords med de icke-judiska troende. Men när vissa judar som ivrade för ceremoniallagen kom från Jerusalem, förändrade Petrus omdömeslöst sitt beteende mot dem som hade omvänts från de icke-judiska folken. ”Till samma skrymteri gjorde sig också de andra judarna skyldiga, och så blev till och med Barnabas indragen i deras skrymteri.” Avslöjandet av denna svaghet från dessa mäns sida, som hade varit respekterade och älskade som ledare, gjorde ett mycket pinsamt intryck på de icke-judiska troende. Församlingen hotades av splittring. Paulus insåg det nedbrytande inflytande som Petrus’ felaktiga handlingssätt utövade på församlingen. Han tillrättavisade honom därför offentligt för att han på detta sätt hade dolt sin verkliga uppfattning. Paulus frågade Petrus inför församlingen: ”Om du, som är en jude, kan leva efter hednisk sed i stället för efter judisk, varför vill du då nödga hedningarna att leva efter judiskt sätt?” -- Gal. 2:13, 14.

Petrus förstod sitt misstag och började genast att, så långt det stod i hans makt, göra allt för att avhjälpa det onda som han hade åstadkommit. Gud, som ser slutet redan från början, tillät Petrus att avslöja denna svaghet i karaktären, för att den prövade aposteln skulle förstå, att han inte hade någonting i sig själv som han kunde skryta med. Även de allra bästa människor kommer att begå misstag, om de lämnas åt sig själva. Gud såg också att några i framtiden skulle komma att bli så vilseledda, att de hävdade att Petrus och hans föregivna efterträdare skulle äga den särskilda företrädesrätt som endast tillkommer Gud. Berättelsen om apostelns svaghet

skulle för framtiden bli ett bevis på att han inte var ofelbar och visa att han inte i något avseende var bättre än de andra apostlarna.

Berättelsen om detta avsteg från rätta principer är en allvarlig varning för dem som har förtroendeposter inom arbetet för Gud. De får inte svikta i sin redbarhet utan måste orubbligt hålla sig till principer. Ju större ansvar en person får och ju större hans möjlighet är att förordna och styra, dess större skada kommer han att göra, om han inte omsorgsfullt följer Guds väg och arbetar i överensstämmelse med de beslut som fattats av de troendes församling i gemensamt, allmänt rådsmöte.

Petrus hade många gånger begått misstag. Han hade fallit och blivit upprättad. Han hade arbetat under många år. Han var mycket nära bekant med Kristus. Han kände väl till Frälsarens rättframma sätt att tillämpa rätta principer. Var det då inte underligt att han efter all den undervisning han hade fått, alla de gåvor han utvecklat och den kännedom och det inflytande han hade vunnit genom att förkunna och undervisa om evangelium, skulle förställa sig och slingra sig undan evangeliets principer på grund av fruktan för människor eller för att vinna uppskattning? Är det inte underligt att han skulle vackla när det gällde att hålla fast vid det rätta? Må Gud ge alla människor insikt om deras hjälplöshet, deras oförmåga att styra sin egen farkost rakt och tryggt in i hamnen.

I sin verksamhet tvingades Paulus ofta att stå ensam. Han hade fått särskild undervisning från Gud. Ifråga om principerna vågade han aldrig göra några eftergifter. Ibland var bördan tung, men Paulus höll fast vid det rätta. Han insåg att församlingen aldrig någonsin fick styras av mänsklig makt. Människors traditioner och grundsatser får inte ersätta den uppenbarade sanningen. Det evangeliska budskapets framgång får inte hindras av människors fördomar eller förkärlek, vilken deras ställning inom församlingen än må vara.

Paulus hade helgat sig själv och all sin kraft åt arbetet för Gud. Han hade fått kännedom om evangeliets sanningar direkt från himmelen. Under hela sin verksamhet hade han uppehållit en levande förbindelse med de himmelska kraftkällorna. Gud hade undervisat honom om att man inte skulle lägga onödiga bördor på de icke-judiska kristna. När därför de judaiserande troende i församlingen i Antiokia väckte frågan om omskärelse, visste Paulus vad Guds Ande ansåg om en sådan undervisning. Han intog därför en fast och obeveklig ståndpunkt. Resultatet blev att församlingarna befriades från judiska riter och ceremonier.

Bortsett från att Paulus personligen hade fått undervisning av Gud hade han inte några traditionella idéer om enskilt ansvar. Samtidigt som han vände sig till Gud för att få direkt ledning, var han alltid beredd att erkänna den auktoritet som de troende i grupp hade fått, då de var förenade i församlingssamfund. Han kände behov av råd. När frågor av betydelse uppstod, var han glad över att kunna framlägga dessa inför församlingen och att gemensamt med sina trosfränder få bedja till Gud för att få visdom att fatta rätta beslut. Även ”profeters andar”, förklarade han, ”äro profeterna undernådiga. Gud är ju icke oordningens Gud, utan fridens. Såsom. . . i alla andra de heligas församlingar”. (1 Kor. 14:32-34.) Liksom Petrus lärde han, att alla som hade förenats i församlingssamfund, skulle underordna sig varandra. (1 Petr. 5:5.)

Kapitel 20

Korset upphöjs

Paulus stannade kvar någon tid i Antiokia och förkunnade evangelium. Därefter föreslog han sina medarbetare att de skulle resa ut på en ny missionsresa. ”Låt oss nu fara tillbaka”, sade han till Barnabas, ”och besöka våra bröder, i alla de städer där vi hava förkunnat Herrens ord, och se till, huru det är med dem.”

Både Paulus och Barnabas kände en varm omsorg om dessa, som nyligen hade tagit emot evangelium under deras förkunnelse. De längtade efter att åter få träffa dem. Denna varma omsorg förlorade Paulus aldrig. Även då han befann sig på avlägsna missionsfält långt borta från de platser där han tidigare hade arbetat, kände han alljämt ansvaret att vädja till dessa omvända att förbli trogna och att fullborda sin ”helgelse i Guds fruktan”. (2 Kor. 7:1.) Han försökte ständigt hjälpa dem att bli sådana Kristi efterföljare som tillitsfullt utvecklas i sin andliga erfarenhet. De skulle vara starka i tron, ivriga i sitt verksamhetsnit och helhjärtade i sin helgelse åt Gud och i arbetet att befrämja hans rike.

Barnabas var beredd att följa med Paulus. Men han ville ta med sig Markus, som åter hade beslutat sig för att ägna sig åt förkunnargärningen. Detta ville Paulus inte gå med på. Han ”fann icke skäligt att taga med sig en” som under deras första missionsresa hade lämnat dem när de så väl behövde honom. Han var inte villig att ursäkta Markus’ svaghet att överge arbetet för att återvända till hemmets trygghet och bekvämlighet. Han hävdade att en som hade så ringa uthållighet var olämplig för ett arbete som krävde självförsakelse, mod, hängivenhet, tro och villighet att, om så skulle vara, även offra sitt eget liv. Så skarp blev oenigheten, att Paulus och Barnabas

gick skilda vägar. Barnabas följde sin egen övertygelse och tog Markus med sig. ”Barnabas tog med sig Markus och avseglade till Cypern. Men Paulus utvalde åt sig Silas; . . . sedan han av bröderna hade blivit anbefalld åt Herrens nåd.”

Paulus och Silas reste genom Syrien och Silicien, där de styrkte och uppmuntrade församlingarna. Till slut nådde de Derbe och Lystra i provinsen Lykaonien. Det var i Lystra som Paulus hade blivit stenad. Ändå finner vi honom nu åter på scenen, där han tidigare utsattes för livsfara. Han var angelägen om att få veta hur de som genom hans arbete hade tagit emot evangelium hade kunnat uthärda i alla prövningar. Han blev inte heller besviken. Han fann att de troende i Lystra hade förblivit trogna trots våldsam förföljelse.

Här träffade Paulus åter Timoteus som hade varit vittne till hans lidande vid slutet av hans första besök i Lystra. Han fann att det intryck som Timoteus då hade fått hade djupnat efter hand som tiden gått, till dess att han hade blivit övertygad om att det var hans plikt att ägna sig fullt och helt åt förkunnararbetet. Han kände en mycket stark tillgivenhet för Paulus. Han längtade efter att få ta del i apostelns arbete genom att hjälpa till i den mån som tillfällena yppade sig.

Paulus' medarbetare Silas var en erfaren fältarbetare och begåvad med profetians gåva. Arbetet hade emellertid växt i sådan utsträckning att man behövde utbilda fler arbetare för aktiv tjänst. I Timoteus såg Paulus en som uppskattade det viktiga arbete som en förkunnare utför. Han lät sig inte avskräckas av att han kunde utsättas för lidande och förföljelse. Han var villig att låta sig undervisas. Aposteln ville emellertid inte ge sig in på att ta ansvaret för att utbilda Timoteus för förkunnarens gärning. Timoteus var ju ännu en oprövad, ung man. Därför ville Paulus först ha tillfredsställande information ifråga om hans karaktär och hans tidigare liv.

Timoteus' far var grek och hans mor var judinna. Redan som barn hade han lärt känna Skrifterna. I Timoteus' hemliv fann Paulus en fromhet som var sund och måttfull. Hans mors och mormors tro på de Heliga Skrifterna blev för Timoteus en ständig påminnelse om den välsignelse som följde av att göra Guds vilja. Guds Ord var den norm med vars hjälp dessa två gudfruktiga kvinnor hade väglett Timoteus. Den andliga kraften i den undervisning som han hade fått från dem, bevarade hans språk rent och skyddade honom från det onda inflytande som han omgavs av. Så hade de som undervisade honom i hemmet samarbetat med Gud för att bereda honom för att bära ansvar.

Paulus såg att Timoteus var plikttrogen, karaktärsfast och pålitlig. Han valde honom som följeslagare på resorna och medarbetare. De som hade undervisat Timoteus under hans barndom, blev rikt belönade, då de såg den son som de hade ägnat sin omsorg, bli nära medarbetare med den store aposteln. Timoteus var mycket ung, när han valdes av Gud att bli lärare. Hans principer hade emellertid blivit så fast inpräntade under hans tidiga utbildning, att han var lämplig att inta platsen som Paulus' medhjälpare. Trots att Timoteus var ung, bar han sitt ansvar med kristen ödmjukhet.

Som en försiktighetsåtgärd rådde Paulus klokt nog Timoteus att låta omskära sig, inte därför att Gud krävde det, utan för att undvika att han skulle utsättas för klander från judarnas sida, då han arbetade bland dessa. Under sitt arbete skulle Paulus komma att resa från stad till stad i många länder. Han skulle ofta få tillfälle att förkunna Kristus i judiska synagogor likaväl som i andra offentliga lokaler. Om man då skulle få veta att en av hans medarbetare i arbetet inte var omskuren, skulle hans arbete kunna bli starkt hindrat på grund av judarnas fördomar och fanatism. Överallt mötte aposteln hårdnackat motstånd och bitter förföljelse. Han ville att hans judiska landsmän i lika stor utsträckning som de icke-judiska folken skulle få

kännedom om evangelium. Därför försökte han på alla sätt, som inte stod i strid med hans trosuppfattning, att avlägsna allt som judarna kunde ta som förevändning för att förfölja dem. Men även om han i viss utsträckning tog hänsyn till judiska fördomar, trodde han och undervisade om att det saknade betydelse, om man var omskuren eller inte omskuren. Kristi evangelium däremot betydde allt.

Fördjupad övertygelse

Paulus älskade Timoteus som ”sin sannskyldige son i tron”. (1 Tim. 1:2.) Aposteln lockade ofta sin unge elev in i samtal om och utfrågade honom om Bibelns historia. Under det att de reste från plats till plats försökte han noga undervisa honom om, hur han på ett effektivt sätt skulle arbeta för människors frälsning. Både Paulus och Silas försökte under sin samvaro med Timoteus att fördjupa den övertygelse som Timoteus redan hade ifråga om den evangeliske förkunnarens helgade och allvarliga uppgift.

I sitt arbete sökte Timoteus ständigt råd och vägledning hos Paulus. Han lät sig inte ledas av ingivelser, utan tog sig tid till att lugnt tänka igenom och att inför varje steg överväga om det som han ämnade göra, överensstämde med Guds vilja. Den helige Ande fann i honom en som kunde formas och utvecklas till ett tempel för den gudomliga närvaron.

När Bibelns undervisning tillämpas i vardagslivet, får den ett djupt och bestående inflytande på karaktären. Denna undervisning tillägnade Timoteus sig och tillämpade den. Han var inte någon särskilt lysande begåvning, men hans arbete blev värdefullt, därför att han använde sina av Gud givna förmågor i Mästarens tjänst. Hans insikt i praktisk kristendom skilde honom från andra troende och gav honom inflytande.

Hög och helig uppgift

De som arbetar för människors frälsning måste tillägna sig en djupare, fullständigare och klarare kunskap om Gud, än den man kan få på vanligt sätt. De måste sätta in all sin kraft i Mästarens tjänst. Deras uppgift är hög och helig. Om de som resultat av sitt arbete skall få se människor vunna för Gud, måste de stå i en nära gemenskap med Gud. De måste varje dag ta emot nåd och kraft från källan till all välsignelse. ”Ty Guds nåd har uppenbarats till frälsning för alla människor; den fostrar oss till att avsäga oss all ogudaktighet och alla världsliga begärelser, och till att leva tuktigt och rättfärdigt och gudfruktigt i den tidsålder som nu är, medan vi vänta på vårt saliga hoppas fullbordande och på den store Gudens och vår Frälsares, Kristi Jesu, härlighets uppenbarelse -- hans som har utgivit sig själv för oss, till att förlossa oss från all orättfärdighet, och till att rena åt sig ett egendomsfolk, som beflitar sig om att göra vad gott är.” -- Tit. 2:11-14.

Innan Paulus och hans medarbetare reste vidare in på nya områden, besökte de de församlingar som hade upprättats i Pisidien och i de omgivande trakterna. ”När de sedan foro genom städerna meddelade de församlingarna till efterföljd de stadgar som voro fastställda av apostlarna och de äldste i Jerusalem. Så styrktes nu församlingarna i tron, och brödernas antal förökades för var dag.”

Aposteln Paulus kände stort ansvar för dessa som hade blivit omvända genom hans arbete. Framför allt längtade han efter att de skulle visa sig bli trogna: ”Bliven mig så till berömmelse på Kristi dag”, sade han, ”att jag icke har strävat förgäves, och icke förgäves har arbetat.” Fil. 2:16. Han bävade inför resultatet av sin verksamhet. Han kände att till och med hans egen frälsning kunde äventyras, om han skulle misslyckas med att uppfylla sin plikt och om församlingarna underlät att samarbeta med honom i arbetet för människors frälsning. Han visste att enbart förkunnelse inte räckte till för att utbilda de troende till att hålla fast vid livets ord. Han visste att

undervisningen måste ges efter hand, litet då och då, för att de skulle kunna utbildas att delta i Kristi verk.

Det är en allmän princip att om de gåvor och krafter som Gud gett oss inte används, kommer de att tyna bort och gå under. Om man inte lever efter evangelium och undervisar andra om det, förlorar det sin livgivande kraft och sin helande förmåga. Det var detta som var bakgrunden till apostelns farhågor att han skulle kunna misslyckas med att framställa varje människa fullkomlig i Kristus. Paulus' förhoppningar om att vinna himmelen fördunklades, när han tänkte på möjligheten av, att misstag från hans sida skulle kunna bli orsaken till att församlingen fick en mänsklig i stället för en gudomlig prägel. Hans kunskap, hans vältalighet, hans underverk, att han hade fått se in i själva himmelen, när han blev uppryckt till den tredje himmelen -- skulle alltsammans vara värdelöst, om de som han arbetade för, skulle gå miste om Kristi nåd, på grund av att han visat otrohet i sitt arbete. Därför försökte Paulus både muntligen och i brev uppmuntra dem som tagit emot Kristus att leva på ett sådant sätt att de kunde bli "otadliga och rena, Guds ostraffliga barn mitt ibland 'ett vrångt och avogt släkte', inom vilket I lysen såsom himlaljus i världen, i det att I hållen fast vid livets ord". (Fil. 2:15,16.)

Varje sann evangeliets förmedlare känner djupt sitt ansvar för deras andliga tillväxt som anförtrotts i hans vård. Han längtar efter att få se dem bli Guds medarbetare. Han förstår att församlingens välfärd i mycket stor utsträckning beror på att han troget utför det arbete som Gud anförtrott honom. Ivrigt och outtröttligt försöker han inspirera de troende med en längtan efter att vinna människor för Kristus. Han tänker på att varje ny medlem som vinnas för församlingen, blir ytterligare en som arbetar för frälsningsplanens genomförande.

Till Frygien och galatiska landet

När Paulus och Silas tillsammans med Timoteus hade besökt församlingarna i Pisidien och de omgivande trakterna, fortsatte de vidare till ”Frygien och det galatiska landet”. Där förkunnade de med stor kraft frälsningens glada budskap. Galaterna var ivriga avgudadyrkare. Men när apostlarna förkunnade evangelium för dem gladdes de över det budskap som lovade frihet från syndens slaveri. Paulus och hans medarbetare förkunnade läran om rättfärdighet genom tro på Kristi försoningsoffer. De framställde Kristus som den som, när han såg den fallna mänsklighetens hjälplösa läge, kom för att frälsa människor genom att leva ett liv i lydnad för Guds lag och genom att ta på sig straffet för människans överträdelse. I korsets ljus började många, som aldrig tidigare känt den sanne Guden, förstå Faderns stora kärlek.

Så fick galaterna undervisning i de grundläggande sanningarna om ”Gud, vår Fader”, och ”Herren Jesus Kristus, som har utgivit sig själv för våra synder, för att rädda oss från den nuvarande onda tidsåldern, efter vår Guds och Faderns vilja.” ”Därför, att I lyssnade i tro”, fick de Guds Ande och blev ”Guds barn genom tron, i Kristus Jesus”. (Gal. 1:3, 4; 3:2, 26.)

Paulus’ sätt att leva under den tid han vistades bland galaterna var sådant, att han efteråt kunde säga: ”Jag beder eder. . .: Bliven såsom jag är.” -- Gal. 4:12. Hans läppar hade berörts av ett ”glödande kol från altaret” och han kunde höja sig över fysiska svagheter och framställa Jesus som människans enda hopp. De som lyssnade till honom förstod att han hade varit med Jesus. Han hade blivit utrustad med kraft från höjden och kunde jämföra andligt med andligt och bryta ned Satans fästen. Människor påverkades av hans framställning och av Guds kärlek, sådan Gud uppenbarat den genom att han offrade sin enfödde Son. Många frågade därför: ”Vad skall vi göra för att bli frälsta?”

Detta sätt att framställa evangelium var kännetecknande för apostelns arbete under hans verksamhet bland de icke-judiska folken. Han framställde alltid Golgata kors för dem. ”Vi predika ju icke oss själva”, förklarade han under sin verksamhets senare år, ”utan Kristus Jesus såsom Herre och såsom tjänare åt eder för Jesu skull. Ty den Gud som sade: ’Ljus skall lysa fram ur mörkret’, han är den som har låtit ljus gå upp i edra hjärtan, för att kunskapen om Guds härlighet, som strålar fram i Kristi ansikte, skall kunna sprida sitt sken.” -- 2 Kor. 4:5, 6.

De helgade förkunnare som levde under kristendomens första tid förmedlade det glada budskapet om frälsning för en värld som var på väg mot undergång. De tillät inte några tankar på självupphöjelse att vanställa sin framställning av Kristus och honom korsfäst. De fikade varken efter myndighet eller dominans. De dolde sig själva i Frälsaren och upphöjde frälsningsplanen och Kristi liv, hans som var denna plans initiativtagare och förverkligare. Kristus, som är densamme i går, i dag och för evigt, var tyngdpunkten i deras förkunnelse.

Om de som idag förkunnar evangelium, ville upphöja Kristi kors ständigt allt högre och högre, skulle deras arbete bli långt mer framgångsrikt. Om människor kan ledas till att kasta en enda uppriktig blick på korset, om de kan få en korrekt bild av den korsfäste Frälsaren, skulle de förstå omfattningen av Guds medkännande barmhärtighet och syndens syndfullhet.

Kristi död bevisar Guds stora kärlek till människan. Den är vårt borgenslöfte om frälsning. Att ta bort korset från den kristne skulle vara som att utplåna solen från himlen. Korset för oss nära Gud och försonar oss med honom. Med den milda barmhärtigheten i en faders kärlek ser Gud på de lidanden som hans Son uthärdade för att frälsa mänskligheten från evig död och godtar oss därför i den älskade.

Utan korset kan människan inte få någon gemenskap med Fadern. På det beror hela vårt hopp. Från det lyser ljuset av Frälsarens kärlek, och när människan från korsets fot ser upp till den som dog för att frälsa henne, kan hon glädja sig med en ousäglig glädje, eftersom hennes synder är förlåtna. Då hon i tro böjer knä vid korset, når hon den högsta plats som en människa kan uppnå.

Genom korset förstår vi att vår himmelske Fader älskar oss med en kärlek som är utan gräns. Är det då att undra över att Paulus utbrister: "Vare det fjärran ifrån mig att berömma mig av något annat än av vår Herres, Jesu Kristi, kors." -- Gal. 6:14. Det är också vår förmån att få berömma oss av korset, vår förmån att ge oss själva helt åt honom, som gav sig själv för oss. Sedan kan vi med ansikten som lyser av det ljus som strömmar från Golgata, gå ut för att uppenbara detta ljus för dem som vandrar i mörker.

Kapitel 21

I fjärran länder

Tidpunkten hade kommit då evangelium skulle förkunnas utanför Mindre Asiens gränser. Väg förbereddes för Paulus och hans medarbetare att resa över till Europa. I Troas, vid Medelhavets kust, ”visade sig för Paulus i en syn om natten en macedonisk man som stod där och bad honom och sade: ’Far över till Macedonien och hjälp oss.’”

Kallelsen var förpliktande. Den medgav inte något dröjsmål. ”När han hade sett denna syn”, förklarar Lukas, som följde Paulus, Silas och Timoteus på resan över till Europa, ”sökte vi strax någon lägenhet att fara därifrån till Macedonien, ty vi förstodo nu att Gud hade kallat oss att förkunna evangelium för dem. Vi lade alltså ut ifrån Troas och foro raka vägen till Samotrace och dagen därefter till Neapolis och sedan därifrån till Filippi. Denna stad, en romersk koloni, är den första i denna del av Macedonien.”

På sabbatsdagen, fortsätter Lukas, gingo vi utom stadsporten längs med en flod till en plats, som gällde såsom böneställe. Där satte vi oss ned och talade med de kvinnor, som hade samlats dit. Och en kvinna som ’fruktade Gud’, en purpurkrämerska från staden Tyatira, vid namn Lydia, lyssnade till samtalet; och Herren öppnade hennes hjärta, så att hon aktade på det som Paulus talade. Lydia tog med glädje emot evangelium. Hon och hennes familj blev omvända och döpta. Hon bad apostlarna enträget om att de skulle göra hennes hus till sitt hem.

När korsets budbärare i sitt arbete gick omkring och undervisade följdes de av en kvinna som var besatt av en spådomsande. Hon ropade: ”Dessa män äro Guds, den Högstes, tjänare, och de förkunna för eder

frälsningens väg. Så gjorde hon under många dagar.”

Hot mot evangelium

Denna kvinna var Satans särskilda redskap. Hon hade gett sina herrar stor inkomst genom förutsägelser. Hennes inflytande hade hjälpt till att stärka tron på avgudarna. Satan visste att hans dominans hotades. Han använde sig därför nu av denna kvinna för att motarbeta evangeliets förkunnelse. Han hoppades kunna blanda sin villfarelse med de sanningar som apostlarna undervisade om. Den rekommendation som denna kvinna ropade ut, blev till skada för evangelium och vände folkets sinnen bort ifrån apostlarnas undervisning och gav evangelium vanrykte. Hennes ord kom många att tro att de människor som talade i Guds Ande och kraft var inspirerade av samme ande som detta Satans redskap.

Under någon tid uthärdade apostlarna denna förföljelse, men snart befallde Paulus under inspiration av den helige Ande den onde anden att lämna kvinnan. Hon blev omedelbart tyst. Detta bekräftade att apostlarna var Guds budbärare och att den onde anden hade erkänt dem som sådana och hade lytt deras befallning.

Kvinnan som nu befriats från den onde anden och blivit återställd till sina sinnens rätta bruk valde att bli en Kristi efterföljare. Då blev hennes arbetsgivare oroade för sin inkomst. De insåg att de inte längre skulle kunna tjäna pengar på hennes spådomar och förutsägelser. Deras inkomstkälla skulle snart vara fullständigt uttömd om apostlarna tilläts att fortsätta att förkunna evangelium.

Många andra i staden var intresserade av att tjäna pengar på sataniska bedrägerier. De blev nu rädda för denna kraft, som så effektivt hade kunnat stoppa deras yrkesutövning. De började därför kraftigt motarbeta Guds

medarbetare. De förde apostlarna inför myndigheterna och anklagade dem: ”Dessa män uppväcka stor oro i vår stad; de äro judar och vilja införa stadgar som det för oss, såsom romerska medborgare, icke är lovligt att antaga eller hålla.”

Folkskaran som samlats blev alltmer upphetsad och vände sig aggressivt mot apostlarna. En upploppsanda tog överhand, utan att myndigheterna ingrep. Dessa rev i stället ytterkläderna av apostlarna och befallde att de skulle hudflängas. ”Och sedan de hade låtit giva dem många slag, kastade de dem i fängelse och bjödo fångvaktaren att hålla dem i säkert förvar. Då denne fick en så sträng befallning, satte han in dem i det innersta fängelserummet och fastgjorde deras fötter i stocken.”

Apostlarna utsattes för svåra plågor på grund av den plågsamma ställning i vilken man hade lämnat dem, men de klagade inte. I stället uppmuntrade de varandra i denna ytterligt mörka och isolerade fängelsehåla med bön och sång, och lovprisade Gud på grund av att de betraktats värdiga att lida förföljelse för hans sak. Deras sinnen uppmuntrades av en djup och uppriktig kärlek till deras Frälsares sak. Paulus tänkte på den förföljelse som han hade medverkat i mot Kristi apostlar. Han gladde sig nu över att han kunde se och känna kraften av de härliga sanningar som han en gång avvisade.

Med förvåning hörde de andra fångarna ljudet av bön och sång som kom från den innersta fängelsehålan. De hade blivit vana vid att höra skrik och jämmer, förbannelser och svordomar som bröt nattens tystnad. Aldrig tidigare hade de hört bön och lovsång komma från denna dystra cell. Fångvaktare och fångar förundrade sig över detta. De frågade sig vilka dessa män kunde vara som frusna, hungriga och torterade ändå kunde glädja sig.

Under tiden återvände stadens ansvariga till sina hem och gratulerade

sig själva till att de genom så snabba och bestämda åtgärder hade kunnat kuva tumultet. Men under det att de var på väg hem, fick de höra ytterligare detaljer om dessa mäns arbete och karaktär som de hade dömt till hudflängning och fängelse. De såg kvinnan som hade blivit befriad från sataniskt inflytande och förvånade sig över den påtagliga förändringen i hennes utseende och beteende. Då förstod de att de sannolikt hade utsatt två oskyldiga män för den romerska lagens stränga straff. Nu blev de förargade på sig själva och beslöt att de nästa morgon skulle ge order om att apostlarna privat skulle befrias och eskorteras ut ur staden, utom räckhåll för pöbelns raseri.

De var inte glömda

Men även om människor var grymma och hämndgiriga eller visade brottslig försumlighet ifråga om det allvarliga ansvar som vilade på dem, hade Gud inte glömt att visa sin kärleks välvilja mot sina apostlar. Hela himmelen intresserade sig för dessa människor som led för Kristi skull. Änglar sändes att besöka fängelset. Jorden darrade för deras steg. De med tunga bommar stängda fängelsedörrarna slogs upp på vid gavel, kedjor och bojor föll från händer och fötter på fångarna och ett starkt ljus flödade in i fängelset.

Fängelseföreståndaren hade med förvåning lyssnat till de fängslade apostlarnas sånger och böner. När de hade förts in i fängelset hade han sett deras svullna och blödande sår. Han hade själv låst fast deras fötter i stocken. Han hade väntat sig att ifrån dem få höra bittra rop av smärta och förbannelser, men i stället hade han fått höra sånger av glädje och lovprisande. Med dessa ljud i sina öron hade fängelseföreståndaren fallit i djup sömn. Nu väcktes han av jordbävningen som skakade fängelsemurarna.

Orolig rusade han upp. Han blev förskräckt, då han såg att fängelsets

alla dörrar var öppna. Han bävade inför tanken på, att fångarna hade flytt. Han kom ihåg hur Paulus och Silas under mycket stränga föreskrifter hade överlämnats i hans vård kvällen förut. Han var övertygad om att dödsstraff skulle bli följderna av hans skenbara vårdslöshet. I sin bittra förtvivlan tyckte han att det skulle vara bättre för honom att dö för egen hand än att underkasta sig en vanhedrande avrättning. Han drog sitt svärd för att döda sig själv, när han hörde Paulus tala till honom med dessa uppmuntrande ord: ”Gör dig intet ont; ty vi äro alla här.” Alla fångar var kvar på sina platser. De hölls tillbaka av Guds kraft som utövades genom en medfånge.

Den hårda behandling som apostlarna hade utsatts för av fängelseföreståndaren, hade inte väckt några hämndkänslor hos dem. Paulus och Silas besjälades av Kristi anda och inte av någon hämndlystnadens anda. Deras sinnen var fyllda av Frälsarens kärlek. De kände därför inte någon ovilja mot sina förföljare.

Fängelseföreståndaren sänkte sitt svärd och sade till om att man skulle föra fram ljus och skyndade in i den innersta fängelsehålan. Han ville se vad det var för slags människor som med vänlighet hade återgäldat den grymhet med vilken de hade behandlats. Då han kom in i den cell där apostlarna fanns, kastade han sig ned inför dem och bad dem om förlåtelse. Sedan förde han dem ut på den yttre fängelsegården och frågade: ”I herrar, vad skall jag göra för att bli frälst?”

Fängelseföreståndaren hade darrat då han såg Guds vrede ta sig uttryck i jordbävningen. När han trodde att fångarna hade undkommit var han beredd att dö för egen hand. Nu tycktes alla dessa saker vara av liten betydelse jämfört med den nya, egendomliga fruktan som upprörde hans sinne. Nu kände han en stark önskan om, att få äga det lugn och den hoppfullhet som dessa apostlar hade visat under lidande och förolämpningar. Han såg himmelens ljus i deras ansikten. Han visste att Gud hade ingripit på ett

undergörande sätt för att rädda deras liv. Och nu kom med egendomlig kraft den besatta kvinnans ord tillbaka i hans minne: ”Dessa män äro Guds, den Högstes, tjänare, och de förkunna för eder frälsningens väg.”

Deras rättigheter som romerska medborgare

Med stor ödmjukhet bad han apostlarna visa honom livets väg. ”Tro på Herren Jesus, så bliver du med ditt hus frälst”, svarade de och ”de förkunnade Guds ord för honom och för alla dem som voro i hans hus.” Fängelseföreståndaren tog sedan hand om dem och tvättade deras sår och betjänade apostlarna. Därefter blev han och hela hans familj döpt av dem. Ett helgande inflytande spred sig bland fångarna. Alla var villiga att ta emot det budskap som apostlarna förkunnade. De var övertygade om att den Gud som dessa män tjänade, på ett undergörande sätt hade befriat dem från deras fångenskap.

Invånarna i Filippi hade blivit mycket uppskrämda av jordbävningen. När fängelseledningen på morgonen berättade för myndigheterna vad som hade hänt under natten, blev dessa mycket uppskrämda och sände officerare för att befria apostlarna. Men Paulus förklarade: ”De hava offentligen låtit gissla oss, utan dom och rannsaking, oss som äro romerska medborgare, och hava kastat oss i fängelse; nu vilja de också i tysthet släppa oss ut! Nej, icke så; de måste själva komma och taga oss ut.”

Apostlarna var romerska medborgare och det var olagligt att utsätta en romare för spöstraff, annat än om det gällde mycket allvarliga brott. Inte heller fick man beröva en romersk medborgare hans frihet utan formell rättegång. Paulus och Silas hade blivit fängslade offentligt. Nu vägrade de att låta sig frigges privat, utan en korrekt förklaring från myndigheternas sida.

När myndigheterna fick detta besked blev de mycket förskräckta av

fruktan för att apostlarna skulle klaga inför kejsaren. De begav sig genast till fängelset och bad Paulus och Silas om ursäkt för den orättvisa och grymhet som de utsatts för. Sedan förde de dem personligen ut ur fängelset och vädjade till dem att lämna staden. Myndigheterna var oroliga för apostlarnas inflytande över folket. De fruktade också den kraft som hade ingripit till förmån för dessa oskyldiga människor.

Apostlarna handlade efter Jesu undervisning. De ville därför inte tvinga sig kvar på en plats, där de inte var önskvärda. ”När de så hade kommit ut ur fängelset, begåvo de sig hem till Lydia. Och sedan de där hade träffat bröderna och talat förmaningens ord till dem, drogo de vidare.”

Apostlarna betraktade inte sitt arbete i Filippi som förgäves. De hade utsatts för lidande och förföljelse, men försynen hade ingripit för att hjälpa dem. Samtalet med fängelseföreståndaren och hans familj hade mer än kompenserat dem för den förnedring och det lidande som de hade uthärdat. Nyheten om deras olagliga fängslande och deras befrielse genom ett underverk blev känt i hela den trakten. Detta medförde att apostlarnas arbete blev känt av ett stort antal människor, som annars inte skulle ha fått veta något om det.

Resultatet av Paulus' arbete i Filippi blev upprättandet av en församling vars medlemsantal ständigt ökade. Hans iver och hängivenhet och framför allt hans villighet att lida för Kristi sak utövade ett djupgående och bestående inflytande på de omvända. De värdesatte det evangelium för vilket apostlarna hade offrat så mycket. De gick därför med helhjärtad helgelse in i arbetet för sin Återlösare.

Att denna församling inte skulle kunna undgå förföljelse framgår av ett uttryck i Paulus' brev till dem. Han säger: ”Åt eder har ju förunnats icke allenast att tro på Kristus, utan ock att lida för hans skull, i det att I haven

samma kamp som I förr sågen mig hava och nu hören att jag har.” Ändå var deras orubblighet i tron så stor att han förklarar: ”Jag tackar min Gud, så ofta jag tänker på eder, i det jag alltid i alla mina böner med glädje beder för eder alla. Jag tackar honom för att I, allt ifrån första dagen intill nu, haven deltagit i arbetet för evangelium.” -- Fil. 1:29, 30, 3-5.

Den kamp är fruktansvärd som pågår mellan det godas och det ondas makter inom betydelsefulla befolkningsområden, där evangeliets budbärare kallas att arbeta. ”Den kamp vi hava att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod”, förklarar Paulus, ”utan mot furstar och väldigheter och världshärskare, som råda här i mörkret.” -- Ef. 6:12. Ända fram till tidens slut kommer kampen att fortsätta mellan Guds församling och dem som står under onda änglars kontroll.

Kristi efterföljare uppfordrades ofta att möta mörkrets makter ansikte mot ansikte. Med hjälp av spetsfundigheter och förföljelse försökte fienden förmå dem att avvika från den sanna tron. I nutiden, då alltings slut snabbt närmar sig, sätter Satan in desperata åtgärder för att snärja hela världen. Han tänker ut många planer för att sysselsätta människors tankar och vända uppmärksamheten bort från de för människans frälsning väsentliga sanningarna. I alla städer är hans agenter ivrigt verksamma för att i grupper organisera dem som är motståndare till Guds lag. Ärkebedragaren försöker införa inslag av förvirring och uppror. Människor upphetsas till en aktivitet som inte står i överensstämmelse med deras insikter.

Ondskan är på väg att nå en omfattning som man inte tidigare upplevt. Ändå finns det bland evangeliets förkunnare sådana som ropar: ”Allt står väl till, och ingen fara är på färde.” Men Guds trogna budbärare skall orubbligt gå vidare i sitt arbete. De skall klä sig i himmelens rustning och gå oförskräckta framåt mot seger. De skall inte upphöra att strida, förrän varje människa inom räckhåll för deras budskap skall ha fått tillfälle att lyssna till

evangelii budskap för denna tid.

Kapitel 22

Detaljerad information

Från Filippi reste Paulus och Silas vidare till Tessalonika. Här fick de förmånen att tala till stora folkskaror i den judiska synagogan. Man kunde fortfarande se märken efter den skamlösa behandling som de nyligen utsatts för. Detta gjorde en förklaring nödvändig om vad som hade ägt rum. De redogjorde lugnt och sakligt för händelserna utan att upphöja sig själva. I stället förhärligade de den som hade befriat dem.

När Paulus förkunnade evangelium för folket i Tessalonika hänvisade han till Gamla Testamentets profetior om Messias. Jesus hade själv under sin undervisning väckt sina efterföljares intresse för dessa profetior, då han ”begynte att genomgå Moses och alla profeterna och uttydde för dem, vad som i alla skrifterna var sagt om honom”. (Luk. 24:27.) När Petrus förkunnade evangelium om Kristus, hade också han hämtat sina bevis från Gamla Testamentet. Stefanus hade tillämpat samma metod. Nu hänvisade också Paulus i sin verksamhet till de skrifter som förutsade Jesu födelse, lidande, död, uppståndelse och himmelfärd. Med hjälp av Moses’ och profeternas inspirerade vittnesmål bevisade han klart att Jesus av Nasaret var Messias och framhöll att det ända ifrån Adams dagar varit Kristi röst som hade talat genom patriarker och profeter.

Klara och detaljerade profetior hade getts om den utlovade Frälsarens framträdande. Adam hade fått en försäkran om Återlösarens ankomst. Straffet hade uttalats över Satan: ”Jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan och mellan din säd och hennes säd. Denna skall söndertrampa ditt huvud, och du skall stinga den i hälen.” -- 1 Mos. 3:15. Detta blev för våra första föräldrar ett löfte om den frälsning som skulle förverkligas genom

Kristus.

Abraham hade fått löftet att världens Frälsare skulle komma från hans släkt: ”I din säd skola alla folk på jorden välsigna sig.” ”Det heter icke: ’och åt dem som komma av din säd’ såsom när det talas om många; utan det heter, såsom när det talas om en enda: ’och åt din säd’, vilken är Kristus.” -- 1 Mos. 22:18; Gal. 3:16.

När Moses närmade sig slutet av sin verksamhet som ledare och lärare för Israel förutsade han klart och öppet Messias’ ankomst. ”En profet bland ditt folk”, förklarade han inför hela det församlade Israel, ”av dina bröder, en som är mig lik, skall Herren din Gud, låta uppstå åt dig, honom skolen I lyssna till.” Och Moses försäkrade israeliterna att Gud själv hade uppenbarat sig för honom, då han var uppe på berget Horeb. Gud hade sagt: ”En profet skall jag låta uppstå åt dem bland deras bröder, en som är dig lik, och jag skall lägga mina ord i hans mun, och han skall tala till dem allt vad jag bjuder dem.” -- 5 Mos. 18:15, 18.

Messias skulle vara av konungslig släkt. I den profetia, som Herren ger genom Jakob, säger han: ”Spiran skall icke vika ifrån Juda, icke härskarstaven ifrån hans fötter, till dess han kommer till Silo och folken bliva honom hörsamma.” -- 1 Mos. 49:10.

Jesaja profeterade: ”Ett skott skall skjuta upp ur Isais avhuggna stam, och en telning från dess rötter skall bära frukt.” ”Böjen edra öron hit, och kommen till mig; hören, så får eder själ leva. Jag vill sluta med eder ett evigt förbund: att I skolen undfå all den trofasta nåd jag har lovat David. Se, honom har jag satt till ett vittne för folken, till en furste och hövding för folken. Ja, du skall kalla på folkslag som du icke känner, och folkslag som icke känna dig skola hasta till dig, för Herrens, din Guds, skull, för Herrens Heliges skull, när han förhärligar dig.” -- Jes. 11:1; 55:3-5.

Jeremia vittnade också om den kommande Återlösaren såsom en furste av Davids hus: ”Se, dagar skola komma, säger Herren, då jag skall låta en rättfärdig telning uppstå åt David. Han skall regera såsom konung och hava framgång, och han skall skaffa rätt och rättfärdighet på jorden. I hans dagar skall Juda varda frälst och Israel bo i trygghet; och detta skall vara det namn han skall få: Herren vår rättfärdighet.” Och vidare: ”Ty så säger Herren: Aldrig skall den tid komma, då icke en avkomling av David sitter på Israels hus’ tron, aldrig den tid, då icke en avkomling av de levitiska prästerna gör tjänst inför mig och alla dagar bär fram brännoffer och förbränner spisoffer och anställer slaktoffer.” -- Jer. 23:5, 6; 33:17, 18.

Till och med den plats där Messias skulle födas hade förutsagts: ”Men du, Betlehem Efrata, som är så ringa för att vara bland Juda släkter, av dig skall åt mig utgå en som skall bliva en furste i Israel, en vilkens härkomst tillhör förgångna åldrar, forntidens dagar.” -- Mika 5:2.

Det uppdrag som Frälsaren kom för att fullgöra på jorden har blivit i detalj skisserat: ”På honom skall Herrens Ande vila, vishets och förstånds Ande, råds och starkhets Ande, Herrens kunskaps och fruktans Ande. Han skall hava sitt välbehag i Herrens fruktan.” Den som på detta sätt blivit smord skulle ”förkunna glädjens budskap för de ödmjuka; . . . läka dem som hava ett förkrossat hjärta, . . . predika frihet för de fångna och förlossning för de bundna”, han skulle ”predika ett nådens år från Herren och en hämndens dag från vår Gud, en dag då han skall trösta alla sörjande, då han skall låta de sörjande i Sion få huvudprydnad i stället för aska, glädjeolja i stället för sorg, högtidskläder i stället för en bedrövad ande; och de skola kallas ’rättfärdighetens terebinter’, ’Herrens plantering, som han vill förhärliga sig med’.” -- Jes. 11:2, 3; 61:1-3.

Se, över min tjänare, som jag uppehåller, min utkorade, till vilken min

själ har behag, över honom har jag låtit min Ande komma; han skall utbreda rätten bland folken. Han skall icke skria eller ropa och icke låta höra sin röst på gatorna. Ett brutet rör skall han icke sönderkrossa, och en tynande veke skall han icke utsläcka; han skall i trofasthet utbreda rätten. Hans kraft skall icke förtyna eller brytas, intill dess att han har grundat rätten på jorden; havsländerna vänta efter hans lag. -- Jes. 42:1-4.

Hade det inte förutsagts?

Med övertygande kraft visade Paulus från Gamla Testamentets skrifter att "Messias måste lida och uppstå från de döda". Hade inte Mika förutsagt: "Israels domare slår man med ris på kinden." -- Mika 5:1. Och hade inte den utlovade Messias genom Jesaja profeterat om sig själv: "Jag höll fram min rygg åt dem som slog mig och mina kinder åt dem som ryckte mig i skägget; jag skylde icke mitt ansikte mot smädelse och spott." -- Jes. 50:6. Genom psalmisten hade Kristus förutsagt den behandling han skulle utsättas för av människor: "Jag är. . . till smälek bland män, föraktad av folket. Alla som se mig bespotta mig; de spärra upp munnen, de skaka huvudet: 'Befall dig åt Herren! Han befriade honom, han räddade honom, ty han har ju behag till honom'." "Jag kan räkna alla mina ben; de skåda därpå, de se med lust på mig. De dela mina kläder mellan sig och kasta lott om min klädnad." "Främmande har jag blivit för mina bröder och en främling för min moders barn. Ty nitälskan för ditt hus har förtärt mig, och dina smädares smädelser hava fallit över mig." "Smälek har krossat mitt hjärta, så att jag är vanmäktig; jag väntade på medlidande, men där var intet, och på tröstare, men jag fann ingen." -- Ps. 22:7-9, 18, 19; 69:9, 10, 21.

Hur klara var inte Jesajas profetior om Kristi lidande och död! På dessa kunde man inte ta miste. "Men vem trodde vad som predikades för oss", frågar profeten, "och för vem var Herrens arm uppenbar? Han sköt upp såsom en ringa telning inför honom, såsom ett rotskott ur förtorkad jord. Han

hade ingen gestalt eller fägring; när vi sågo på honom, kunde hans utseende ej behaga oss. Föraktad var han och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med sjukhet; han var såsom en för vilken man skyler sitt ansikte, så föraktad att vi höllo honom för intet.

Men det var våra sjukheter han bar, våra smärtor, dem lade han på sig, medan vi höllo honom för att vara hemsökt, tuktrad av Gud och pinad. Ja, han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull, näpsten var lagd på honom, för att vi skulle få frid, och genom hans sår bliva vi helade.

Vi gingo alla vilse såsom får, var och en av oss ville vandra sin egen väg, men Herren lät allas vår missgärning drabba honom. Han blev plågad, fastän han ödmjukade sig och icke öppnade sin mun, lik ett lamm som föres bort för att slaktas, och lik ett får som är tyst inför dem som klippa det -- ja, han öppnade icke sin mun. Undan våld och dom blev han borttagen, men vem i hans släkte betänker detta? Ja, han rycktes bort ifrån de levandes land, och för mitt folks överträdelsers skull kom plåga över honom." -- Jes. 53:1-8.

Till och med det sätt på vilket han skulle dö hade för utsagts. På samma sätt som kopparormen upphöjdes i öknen, skulle den kommande Återlösaren lyftas upp, "på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv". (Joh. 3:16.)

Om man då frågar honom: 'Vad är det för sår du har på din kropp?', så skall han svara: 'Dem har jag fått därhemma, hos mina närmaste'. -- Sak. 13:6.

"Bland de ogudaktiga fick han sin grav -- bland de rika kom han först när han var död -- fastän han ingen orätt hade gjort och fastän svek icke fanns i hans mun. Det behagade Herren att slå honom med sjukhet; om

hans liv så bleve ett skuldoffer. -- Jes. 53:9, 10.

Offertjänsten avslöjade

Men han som skulle lida döden för onda människors händer, skulle uppstå igen som segrare över synd och grav. Under den Allsmäktiges inspiration har Israels sångare vittnat om uppståndelse morgonens härlighet. ”Jämväl min kropp”, förkunnar han med glädje, ”får bo i trygghet. Ty du skall icke lämna min själ åt dödsriket, du skall icke låta din fromme få se graven.” -- Ps. 16:9, 10.

Paulus visade hur nära Gud hade anknutit offertjänsten till de profetior som avsåg honom, som skulle bli ”lik ett lamm som föres bort att slaktas”. Messias skulle ge sitt liv som ”ett skuldoffer”. Profeten Jesaja fördes ned genom århundradena och till scenen för Frälsarens försoning, och han har vittnat att Guds Lamm ”utgav sitt liv i döden och blev räknad bland överträdare, han som bar mångas synder och bad för överträdarna”. (Jes. 53:7,10,12.)

Profetiornas Frälsare skulle komma inte som en jordisk konung för att befria den judiska nationen från jordiska förtryckare, utan som en människa bland människor för att leva ett liv i fattigdom och ödmjukhet och för att slutligen bli avvisad, förkastad och dödad. Frälsaren förutsade i Gamla Testamentets skrifter att han skulle offra sig själv som ett offer för den fallna mänsklighetens frälsning. Därmed skulle han uppfylla alla den överträdde lagens krav. I honom skulle offersystemets symboler möta sin verklighet. Hans död på korset skulle ge innebörd åt hela det judiska gudstjänstsystemet.

Hans sällsamma upplevelse

Paulus berättade för judarna i Tessalonika om sin tidigare iver för ceremoniallagen och om sin sällsamma upplevelse vid Damaskus' stadspört. Före sin omvändelse hade han litat på en traditionell gudsfuktan, ett falskt hopp. Hans tro hade inte varit förankrad i Kristus. Han hade i stället litat på formväsende och ceremonier. Hans iver för lagen hade inte haft något samband med tron på Kristus. Den var därför utan värde. Samtidigt som han berömt sig av att vara ostrafflig när det gällde att uppfylla lagens krav på gärningar, hade han vägrat att ta emot honom som är den Ende som kan ge lagen innehåll och värde.

Men när han blev omvänd, hade allt detta förändrats. Han hade förföljt Jesus av Nasaret genom att förfölja hans efterföljare. Nu uppenbarade sig denne Jesus för honom som den utlovade Messias. Förföljaren fick se honom som Guds Son, som hade kommit till jorden som en uppfyllelse av profetiorna. Han förstod nu att Jesus i sitt liv hade uppfyllt de Heliga Skrifternas alla krav.

Med helgad frimodighet förkunnade nu Paulus evangelium i synagogan i Tessalonika. Därigenom kom en flod av ljus att lysa över den verkliga betydelsen av helgedomstjänstens alla förordningar och ceremonier. Han förde sina lyssnares tankar bortom den jordiska helgedomstjänsten och Kristi tjänst i den himmelska helgedomen till den tidpunkt, då han hade fullbordat sin medlartjänst och skulle komma tillbaka i makt och stor härlighet och upprätta sitt rike på jorden. Paulus trodde på Kristi andra ankomst. Han förkunnade sanningarna om denna ankomst så klart och kraftfullt, att det gjorde ett sådant intryck på deras sinnen som lyssnade, att de aldrig skulle komma att glömma det.

Under tre följande sabbater talade Paulus till tessalonikerna. Han samtalande med dem om vad skrifterna säger om Kristi liv, hans död, uppståndelse, hans medlartjänst och framtida härlighet. Han visade att

Kristus var det från världens grundläggning slaktade lammet (Upp. 13:8). Han upphöjde Kristus. Han visade att en rätt förståelse av Kristi medlarverk var det som förklarade det Gamla Testamentets skrifter och ger oss tillgång till deras rika skatter.

Stora folksamlingar lyssnade med spänd uppmärksamhet till evangeliibudskap som förkunnades med stor kraft. ”Några av dem läto övertyga sig och slöto sig till Paulus och Silas; så gjorde ock en stor hop greker som ’fruktade Gud’, likaså ganska många av de förnämsta kvinnorna.”

Här, liksom på många andra platser som de tidigare besökt, mötte apostlarna hårdnackat motstånd. Några av judarna som inte trodde, greps då av ”nitälskan”. Dessa judar betraktades inte längre med välvilja av de romerska myndigheterna, eftersom de ganska nyss hade tagit initiativet till ett upplopp i Rom. Man betraktade dem med misstänksamhet och deras frihet var i viss grad beskuren. De såg nu ett tillfälle att utnyttja omständigheterna för att rehabilitera sig själva och återvinna romarnas gillande och samtidigt utsätta apostlarna och de som blivit omvända till kristendomen för misstänksamhet och vanära.

De slöt sig till ”allahanda dåligt folk ifrån gatan”. Med deras hjälp lyckades de ställa till ”folkskockning och oroligheter i staden”. I en förhoppning att finna apostlarna ”trängde” de ”fram mot Jasons hus och ville draga dem ut inför folket”. De kunde emellertid inte finna vare sig Paulus eller Silas. Och ”när de icke funno dem”, greps pöbeln, på grund av sin besvikelse, av raseri och släpade ”Jason och några av bröderna inför stadens styresmän och ropade: ’Dessa män som hava uppviglat hela världen, hava nu också kommit hit; och Jason har tagit emot dem i sitt hus. De göra alla tvärtemot kejsarens påbud och säga, att en annan, en som heter Jesus, är konung’”.

Eftersom man inte kunde finna Paulus och Silas lät myndigheterna de anklagade kristna betala borgen för att de inte skulle störa ordningen i staden. Eftersom församlingen ville undvika ytterligare våldsamerheter, ”blev Paulus och Silas av bröderna sända åstad till Berea”.

De som idag förkunnar impopulära bibelsanningar behöver inte bli missmodiga, om de ibland får samma ogynnsamma mottagande till och med från dem som betraktar sig som kristna, som Paulus och hans medarbetare fick av de människor bland vilka de arbetade. Korsets budbärare måste klä sig i trons rustning. Genom vaksamhet och bön skall de gå framåt med tro och mod och alltid arbeta i Jesu namn. De skall upphöja Kristus som människans Medlare i den himmelska helgedomen. De skall tala om honom som symboliserades av alla offer i den gammaltestamentliga gudstjänstordningen. De skall visa att det endast är genom hans försoningsoffer som överträdarna av Guds lag kan finna frid och förlåtelse.

Kapitel 23

Berea och Aten

I Berea fann Paulus judar som var villiga att undersöka de läror han förkunnade. Lukas förklarar om dem: ”Dessa voro ädlare till sinnes än judarna i Tessalonika; de togo emot ordet med all villighet och rannsokade var dag skrifterna, för att se om det förhölle sig såsom nu sades. Många kommo därigenom till tro, likaså ganska många ansedda grekiska kvinnor och jämväl män.”

Inga fördomar hade gjort människorna i Berea inskränkta. De var villiga att undersöka sanningshalten i de läror som apostlarna förkunnade. De studerade inte Bibeln av nyfikenhet utan för att de skulle få veta vad som hade blivit skrivet om den utlovade Messias. De forskade dagligen i de inspirerade skrifterna. Då de jämförde bibeltext med bibeltext stod himmelska änglar vid deras sida och upplyste deras sinnen och påverkade deras känsloliv.

Överallt där evangelium förkunnas, kommer de som uppriktigt vill göra det rätta, att finna vägledning genom ett flitigt studium av Bibeln. Under de avslutande scenerna i denna jords historia kommer prövande bibelsanningar att förkunnas. Om de som lyssnar till denna förkunnelse ville göra på samma sätt som folket i Berea, studera Bibeln och jämföra det budskap som förkunnas för dem med Bibeln, skulle det finnas många fler som lever efter Guds lags föreskrifter på alla de platser, där de nu är jämförelsevis få. Men när impopulära bibelsanningar förkunnas, vägrar många att göra en sådan jämförelse. De kan inte motbevisa Bibelns klara undervisning. Ända visar de den största ovillighet att studera de bevis som framläggs. Några hävdar att även om dessa läror i verkligheten är riktiga, saknar det betydelse om man

tar emot eller vägrar att ta emot den nya informationen. I stället lyssnar de till och tar emot behagliga fabler med vilka fienden försöker leda människor vilse. Därigenom blir deras sinnen förblindade och de skiljer sig från himmelen.

Inställningen avgör

Alla kommer att dömas i överensstämmelse med den upplysning de har fått. Herren sänder ut sina budbärare med frälsningens budskap. De som lyssnar till dessa budskap kommer han att göra ansvariga för det sätt på vilket de har behandlat hans budbärarens ord. De som uppriktigt söker sanningen kommer att göra en omsorgsfull undersökning och med Bibeln jämföra de läror som har förkunnats för dem.

De icke-troende judarna i Tessalonika var upptända av avundsjuka och hat mot apostlarna. De lät sig inte nöja med att ha drivit ut dem ur sin egen stad utan följde efter dem till Berea. Här lyckades de upphetsa de lägre klassernas aggressivitet mot dem. Församlingen i Berea blev nu orolig för att Paulus skulle komma att utsättas för våldsdåd, om han stannade kvar där. Därför sände de honom till Aten. Han fick sällskap av några församlingsmedlemmar som nyss hade blivit kristna i Berea.

Så blev evangelii förkunnare förföljda från stad till stad. Kristi fiender kunde inte förhindra att evangelium hade framgång, men de lyckades göra apostlarnas arbete ytterligt svårt. Paulus arbetade emellertid vidare. Han hade beslutat sig för att genomföra det uppdrag som Gud hade uppenbarat för honom i en vision i Jerusalem: "Gå; jag vill sända dig åstad långt bort till hedningarna." -- Apg. 22:21.

Paulus' hastiga avresa från Berea gjorde att han inte fick det tillfälle som han hade väntat sig, att besöka församlingen i Tessalonika.

När Paulus var framme i Aten sände han tillbaka dem som hade följt honom ifrån Berea med ett budskap till Silas och Timoteus att genast komma till honom. Timoteus hade kommit till Berea innan Paulus för därifrån. Tillsammans med Silas hade han stannat kvar för att fortsätta det arbete som hade börjat så gynnsamt och för att undervisa de nya omvända i den kristna tron.

Aten var den hedniska världens huvudstad. De människor som Paulus mötte här var inte okunniga och lättrogna som folket i Lystra. De var kända för sin lärdom och bildning. Överallt såg han statyer av folkets gudar och av deras avgudade historiska och litterära hjältar. Praktfulla byggnader och konstverk vittnade om nationens storhet och folkets tillbedjan av hedniska gudar. Människorna var hänfödda över konstverkens skönhet och prakt. Vart man vände sig såg man praktfullt utsmyckade och dyrbara tempel och helgedomar resa sina pelarkolonner mot himlen. Krigsbragder och berömda mäns gärningar bevarades i minne genom skulpturer, tempel och inskriptioner. Allt detta gjorde Aten till ett ofantligt konstgalleri.

Då Paulus såg all den skönhet och prakt som omgav honom i denna stad, som gett sig avguderiet helt i våld, greps han av en stark iver att förhärliga Gud som han överallt såg vanhedras. Han greps av en stark medkänsla för folket i Aten som trots sin kunskap och bildning saknade all kännedom om den sanne Guden.

Aposteln lät sig inte bedras av det som han såg i detta lärdomscentrum: Hans andliga natur drogs så starkt mot de himmelska tingerna, att den glädje och härlighet i de rikedomar som aldrig skall förgås kom honom att betrakta all den prakt och storslagna skönhet som omgav honom som värdelös. När han såg Atens storslagna prakt, förstod han dess förförande makt över dem som älskade konst och vetenskap. Han fick ett starkt intryck av hur

betydelsefullt det arbete var som låg framför honom.

Ensamhet och främlingskap

I denna stora stad, där Gud inte tillbads, kände sig Paulus ytterligt isolerad. Han längtade efter sina medarbetares hjälp och sympati. Att Paulus kände sig ytterligt ensam och utan vänner framgår av hans första brev till församlingen i Tessalonika, där han säger att han sänder Timoteus till dem och stannar ensam kvar i Aten tillsammans med Silvanus. (1 Tess. 3:1.) Till synes oöverstigliga hinder reste sig i hans väg. Det såg fullkomligt omöjligt ut för honom att få något tillfälle att vinna folkets uppmärksamhet.

Under det att Paulus väntade på Silas och Timoteus var han emellertid inte överksam. ”Han höll. . . i synagogan samtal med judarna och med dem som ’fruktade Gud’, så ock på torget, var dag, med dem som han träffade där.” Men hans huvudsakliga uppgift i Aten var att förkunna frälsningens glada budskap för dem som inte hade någon klar uppfattning om Gud och Guds avsikter med den fallna mänskligheten. Aposteln skulle snart möta hedendomen i dess mest utstuderade och förförande form.

Det dröjde inte länge förrän atenarna upptäckte att en egendomlig lärare hade kommit till staden som förkunnade nya och sällsamma läror för folket. Några av dessa sökte upp Paulus och inledde samtal med honom. Snart samlades en skara lyssnare omkring dem. Några var benägna att förlöjliga aposteln som en, som stod långt under dem, både socialt och intellektuellt. Dessa sade föraktfullt till varandra: ”Vad kan väl denne pratmakare vilja säga?” Andra sade om honom att ”eftersom han förkunnade evangelium om Jesus och om uppståndelsen”, måste han ”vara en förkunnare av främmande gudar”.

Bland dem som samlades omkring Paulus på marknadsplatsen fanns

”några filosofer, dels av epikuréernas skola, dels av stoikernas”. Men dessa och alla andra som kom i kontakt med honom, upptäckte snart att han hade en kunskap som till och med var större än deras egen. Hans intellektuella förmågor tilldrog sig de lärdas respekt. Hans allvarliga, logiska framställning och hans vältalighet vann alla de församlades uppmärksamhet. Hans åhörare måste medge att han inte var någon nybörjare. De medgav att han kunde möta alla grupper med övertygande argument till stöd för de läror som han undervisade om. Så stod aposteln där oförskräckt och mötte sina motståndare med deras egna argument. Han bemötte logik med logik, filosofi med filosofi och vältalighet med vältalighet.

Hans hedniska motståndare påminde honom om Sokrates' öde. Denne hade ju dömts till döden på grund av att han förkunnade främmande gudar. De rådde därför Paulus att inte riskera sitt liv på samma sätt. Men apostelns föreläsningar åhördes med spänd uppmärksamhet. Med sin okonstlade visdom vann han deras respekt och beundran. Han lät sig inte nedtystas vare sig av filosofernas vetenskap eller ironi. När de insåg att han hade bestämt sig för att fullfölja sitt uppdrag bland dem och att under alla omständigheter framföra vad han hade att säga, beslöt de sig för att lyssna till honom.

De förde honom därför till Areopagen. Detta var för atenarna en av deras mest heliga platser. Det som hade inträffat där var av sådan karaktär att folket hyste en vidskeplig vördnad, som hos några tog form av skräckfylld fruktan. Det var på denna plats som angelägenheter som hade samband med religionen ofta omsorgsfullt övervägdes av män som hade i uppdrag att döma i alla viktigare moraliska frågor liksom i borgerliga angelägenheter.

Här, långt borta från genomfartsvägarnas folkvimmel och trafiklarm, kunde man lyssna till aposteln utan att bli störd. Omkring honom samlades konstnärer, skaldar och filosofer -- Atens lärda och visa, som vände sig till honom med orden: ”Kunna vi få veta vad det är för en ny lära som du

förkunnar? Ty det är förunderliga ting som du talar oss i öronen. Vi vilja nu veta vad detta skall betyda.”

I denna allvarliga och ansvarsfyllda stund var aposteln lugn och samlad. Han hade ett betydelsefullt budskap att framföra. Hans framställning övertygade lyssnarna om att han inte var någon pratmakare. ”Atenare”, sade han, ”jag ser av allting att I ären mycket ivriga gudsdyrkare. Ty medan jag har gått omkring och betraktat edra helgedomar, har jag ock funnit ett altare med den inskriften: ’Åt en okänd Gud’. Om just detta väsende, som I sålunda dyrken utan att känna det, är det jag nu kommer med budskap till eder.” Trots all sin begåvning och allmänna kunskap, var dessa människor helt okunniga om den Gud som hade skapat världsalltet. Ändå fanns det ibland dem de som längtade efter en djupare kunskap. De sökte sig trevande mot den Evige.

Med sin hand utsträckt mot templet, som var fyllt av avgudabilder, lade Paulus hela sin själ i sin förkunnelse och avslöjade atenarnas falska religion. De mest insiktsfulla av hans lyssnare blev förvånade över vad de hörde. Han visade sig vara väl förtrogen med deras konst, litteratur och religion. Han pekade på deras statyer och avgudar och förklarade att Gud inte kunde jämföras med någonting sådant som mänsklig konst kunde framställa. Dessa statyer kunde inte på minsta sätt framställa Guds härlighet. Han påminde dem om att dessa statyer inte hade liv, utan måste betjänas av människor för att kunna röra sig. Därför var de som tillbad dessa i alla avseenden överlägsna de avgudar som de tillbad.

Paulus förde sina avgudadyrkande lyssnares tankar utanför gränserna av deras falska religion till en riktig uppfattning av den gudom som de hade kallat för ”en okänd Gud”. Den gudom som han nu förklarade för dem, var oberoende av människan. Han behövde inte människors hjälp för att öka sin makt och härlighet.

Folket fördes med av beundran för Paulus' ivriga och logiska framställning av den sanne Gudens egenskaper -- hans skapande makt och hans försyns övervakande ledning. Med ivrig och brinnande värtalighet förklarade aposteln: "Den Gud som har gjort världen och allt vad däri är, han som är Herre över himmel och jord, han bor icke i tempel som är gjorda med händer, ej heller låter han betjäna sig av människohänder, såsom vore han i behov av något, han som själv åt alla giver liv, anda och allt." Himmelen vore inte stor nog att rymma Gud, hur mycket mindre var inte då de tempel som människor hade byggt.

Sanningen om mänsklighetens broderskap

Det var i en tid av klassvälde och kastväsende, en tid då mänskliga rättigheter inte erkändes, som Paulus förkunnade den stora sanningen om mänsklighetens broderskap. Han förklarade att Gud "har skapat människosläktets alla folk, från en enda stamfader, till att bosätta sig utöver hela jorden". Inför Gud står alla människor på samma nivå. Inför Skaparen bör varje människa i första hand visa trohet. Sedan visade aposteln hur Guds nåds och barmhärtighets avsikter går som en röd tråd genom allt Guds handlande med människor. Gud "har fastställt för dem bestämda tider och utstakat de gränser inom vilka de skola bo -- detta för att de skola söka Gud, om de till äventyrs skulle kunna treva sig fram till honom och finna honom; fastän han ju icke är långt ifrån någon enda av oss."

Paulus citerade en rad från en av deras egna skalder och i det att han pekade på några av de ädla och bildade män som omgav honom, beskrev han Gud som en fader vars barn de var. "I honom är det som vi leva och röra oss och äro till", förklarade han, "såsom ock några av edra egna skalder hava sagt: 'Vi äro ju ock av hans släkt.' Äro vi nu av Guds släkt, så böra vi icke mena, att gudomen är lik någonting av guld eller silver eller sten, något som

är danat genom mänsklig konst och uppfinning.

Han har fastställt en dag . . .

Med sådana okunnighetens tider har Gud hittills haft fördrag, men nu bjuder han människorna att de alla allestädes skola göra bättring.” I den tid av andligt och kulturellt mörker som hade föregått Kristi ankomst hade den gudomlige härskaren haft fördrag med de icke judiska folkens avguder. Nu hade han emellertid genom sin Son sänt människor ett sanningens budskap. Han väntade nu av alla en omvändelse till frälsning, inte bara från de fattiga och anspråkslösa utan också från de stolta filosoferna och från jordens furstar. ”Ty han har fastställt en dag då han skall döma världen med rättfärdighet genom en man som han har bestämt därtill; och han har åt alla givit en bekräftelse härpå, i det att han har låtit honom uppstå ifrån de döda.” När Paulus talade om de dödas uppståndelse, ”drevo somliga gäck därmed, andra åter sade: ’Vi vilja höra dig tala härom ännu en gång.’”

Så avslutades apostelns arbete i Aten, den antika bildningens centrum. Atenarna höll envist fast vid sin avgudatillbedjan. De vände sig bort ifrån kunskapen om tillbedjan av den sanne Guden. När ett folk är fullt tillfredsställt med sin egen kunskapsnivå, kan man inte vänta mycket annat av det. Trots att de var stolta över sin bildning och förfining, blev atenarna alltmer fördärvade och fullständigt nöjda med de dunkla mysterierna i sin avgudatillbedjan.

Bland dem som lyssnade till Paulus’ ord fanns emellertid några som lät sig övertygas av de sanningar som han förkunnade. Dessa ville emellertid inte ödmjuka sig själva, så att de erkände Gud och tog emot frälsningen. Ingen vältalighet, inga aldrig så kraftiga argument kan omvända den gudsfrånvända människan. Guds kraft är det enda som kan få människan att ta emot evangelii sanning. Den som envist vänder sig bort ifrån denna kraft,

kan inte påverkas. Grekerna sökte visdom. Korsets budskap blev emellertid för dem dårskap, därför att de värdesatte sin egen visdom högre än den visdom som kommer ovanifrån.

Det var atenarnas stolthet över sin bildning och mänskliga visdom som gjorde att evangeliets budskap fick en jämförelsevis liten framgång bland dem. De världskloka som inser sitt läge och kommer till Kristus kommer att få upplysning till frälsning. De däremot som kommer som framstående människor, som upphöjer sin egen lärdom, kommer inte att lyckas tillgodogöra sig eller ta emot den upplysning och den kunskap som endast Kristus kan ge.

Så mötte Paulus sin tids gudsfientlighet. Hans arbete i Aten var emellertid inte helt förgäves. Dionysius, en av de mest framstående borgarna, och några andra tog emot evangelium och förenade sig med de kristna.

Inspirationen har gett oss denna inblick i atenarnas liv. De hade trots all sin bildning, förfining och konst sjunkit ned i moraliskt förfall. Denna information har getts oss för att vi skall få se, hur Gud genom sin tjänare tillrättavisar avgudadyrkan och ett stolt, självtillräckligt folks synder. Apostelns ord och beskrivningen av hans attityder och omgivning, så som det skisserats av den inspirerade bibelberättelsen skulle förmedlas ned genom alla kommande generationer. De skulle vittna om hans orubbliga tillförsikt, hans mod i ensamhet och umbäranden. De skulle vittna om den seger han vann för kristendomen i själva den icke-kristna världens centrum.

Paulus' ord inrymmer en rik skatt av kunskap för församlingen. Han befann sig i ett läge, då han mycket lätt hade kunnat säga något som skulle ha irriterat hans stolta lyssnare och försatt honom själv i svårigheter. Om hans föreläsning hade blivit en direkt attack mot deras gudar och stadens berömda män, kunde han ha riskerat att möta samma öde som Sokrates. Men

med en taktkänsla som fötts av den gudomliga kärleken, drog han försiktigt deras sinnen bort från de falska gudarna genom att uppenbara för dem den sanne Guden, som var helt okänd för dem.

Idag skall Bibelns sanningar förkunnas för denna tids stora män, för att de skall kunna välja mellan lydnad för Guds lag eller att ansluta sig till ondskans furste. Gud framlägger den eviga sanningen för dem, en sanning som kommer att göra dem kloka till frälsning. Han tvingar dem emellertid inte att ta emot den. Om de vänder sig bort ifrån den, lämnar han dem åt sig själva. De kommer då att få skörda frukten av sina egna gärningar.

Ty talet om korset är visserligen en dårskap för dem som gå förlorade, men för oss som bliva frälsta är det en Guds kraft. Det är ju skrivet: 'Jag skall göra de visas vishet om intet, och de förståndigas förstånd skall jag slå ned.' Men det som för världen var dåraktigt, det utvalde Gud, för att han skulle låta de visa komma på skam. Och det som i världen var svagt, det utvalde Gud, för att han skulle låta det starka komma på skam. Och det som i världen var ringa och föraktat, det utvalde Gud -- ja, det som ingenting var -- för att han skulle göra det till intet, som någonting var. -- 1 Kor. 1:18, 19, 27, 28. Många av de största vetenskapsmännen och statsmännen, världens mest framstående män, kommer att under de sista dagarna vända sig bort ifrån evangelium på grund av att den vetenskapliga världen inte erkänner Gud. Ändå skall Guds tjänare ta väl vara på varje tillfälle att förmedla gudomlig sanning till dessa människor. Några kommer att erkänna sin okunnighet om det som hör Gud till och kommer att inta sin plats som ödmjuka efterföljare vid Jesu fötter, han som är läraren framför andra.

Den som arbetar för Gud behöver stark tro i varje försök att nå bildade och framstående människor. De som älskar och tjänar Gud kommer att få förnyad kraft dag för dag. Den Oändliges insikt och omdöme står till deras förfogande. När de därför förverkligar hans syften skall de inte begå misstag.

De skall aldrig ge upp sin tillförsikt utan tänka på, att Guds sannings ljus lyser mitt i det mörker som omger vår värld. Vi skall aldrig ge utrymme för missmod när vi arbetar för Gud. Den helgade förkunnarens tro skall uthärda varje prövning som han utsätts för. Gud kan och vill ge alla sina medarbetare all den styrka som de behöver. Han skall ge dem den klokhets och det omdöme som deras olika uppgifter kräver. Han vill på ett överflödande sätt tillgodose alla människors förväntningar, som sätter sin förtröstan till honom.

Kapitel 24

Även i denna stad

Under den kristna tidsålderns första århundrade var Korint en av de ledande städerna, inte bara i Grekland utan i hela världen. Greker, judar och romare trängdes tillsammans med främlingar från alla länder på dess gator, ivrigt inriktade på affärer och nöjesliv. Korint var ett stort handelscentrum och låg på bekvämt resavstånd från alla delar av det romerska riket. Staden var därför en betydelsefull plats för upprättandet av församlingar som skulle vittna om Gud och hans evangelium.

Bland de judar som hade bosatt sig i Korint fanns Akvila och Priscilla, som senare blev kända som ivriga Kristi medarbetare. När Paulus blev bekant med dessa människor och det som de sysslade med, stannade han kvar hos dem.

När Paulus började sitt arbete i denna genomfartsort såg han överallt allvarliga hinder för arbetets framgång: Hela staden var totalt fångad i avgudatillbedjan. Venus var den mest tillbedda gudinnan. Många demoraliserande riter och ceremonier ingick i gudstjänsten för Venus. Folket i Korint hade blivit känt, även ibland de avgudadyrkande folken, för sin långt gångna omoral. De tycktes inte ägna någon tanke eller omsorg åt någonting annat än stundens nöjen och lättsinne.

När Paulus förkunnade evangelium i Korint följde han en kurs som avvek från den som hade varit utmärkande för hans arbete i Aten. Där hade han försökt anpassa sin stil till sina åhörarens kynne. Han hade mött logik med logik, vetenskap med vetenskap, filosofi med filosofi. När han tänkte på sitt sätt att förkunna evangelium insåg han att hans undervisning i Aten endast

hade åstadkommit ganska små resultat. Nu beslöt han sig för att följa en annan metod i arbetet i Korint för att kunna vinna de sorglösas och likgiltigas uppmärksamhet. Han beslöt att undvika värtaliga argument och diskussioner. Han skulle ”icke veta av något annat” bland människorna i Korint ”än Jesus Kristus, och honom såsom korsfäst”. Han skulle tala till dem ”icke med övertalande visdomsord, utan med en bevisning i ande och kraft”. (1 Kor. 2:2, 4.)

Jesus, som Paulus nu skulle presentera för grekerna i Korint såsom den Smorde, var en jude av låg härkomst, uppväxt i en stad som var känd för sin brottslighet. Han hade förkastats av sin egen nation och slutligen blivit korsfäst såsom en brottsling. Grekerna trodde att mänskligheten behövde höjas. De betraktade emellertid studiet av filosofi och vetenskap som det enda sättet att åstadkomma verklig upphöjelse och ära. Skulle Paulus kunna leda dem fram till en tro på, att denne obetydliga judes kraft skulle kunna förädla och upphöja alla deras gåvor och förmågor?

För miljoner människor i nutiden har Golgata kors omgetts av helgade minnen. Upphöjda föreställningar förknippas med korsfästelsens scener. Men på Paulus' tid betraktades korset med känslor av motvilja och avsky. Att såsom mänsklighetens Frälsare framhålla en som hade mött döden på korset skulle av naturliga skäl inbjuda till förlöjligande och motvilja.

Paulus visste mycket väl hur hans förkunnelse skulle komma att betraktas av både Korints judar och greker. ”Vi åter predika en korsfäst Kristus”, medgav han, ”en som för judarna är en stötesten och för hedningarna en dårskap.” -- 1 Kor. 1:23. Bland hans judiska lyssnare fanns många som skulle bli upprörda över det budskap som han skulle komma att förkunna. Grekerna skulle komma att betrakta hans ord som förnuftsvidrig enfald. Han skulle bli betraktad som sinnesrubbad, om han skulle försöka att visa hur korset kunde ha något samband med mänsklighetens upphöjande

eller mänsklighetens frälsning.

Då sker förvandlingen

Men för Paulus var korset det enda som kunde bli föremål för upphöjt intresse. Ända sedan han hade hejdats i sin förföljelse mot den korsfäste nasaréns efterföljare, hade han aldrig upphört att förhärlika korset. Vid det tillfället hade han fått en uppenbarelse av Guds oändliga kärlek såsom den visar sig i Kristi död. En sällsam förvandling hade åstadkommits i hans liv och fört alla hans planer och syften till överensstämmelse med himmelen. Från den stunden hade han varit en ny människa i Kristus. Han visste av personlig erfarenhet, att när en människa en gång förstått Faderns kärlek såsom den uppenbaras i hans Sons offer och överlämnar sig åt det gudomliga inflytandet, äger en livsförvandling rum. Från den stunden är Kristus allt i alla.

Vid tiden strax efter sin omvändelse var Paulus inspirerad av en stark längtan efter att få hjälpa sina medmänniskor att se Jesus av Nasaret som den levande Gudens Son, som är mäktig att förvandla och frälsa. Från den stunden hade han ägnat sitt liv och all sin kraft åt att framställa den Korsfästes kärlek och makt. Hans vidsynta sympati omfattade alla samhällsklasser. ”Både mot greker och mot andra folk”, förklarade han, ”både mot visa och mot ovisa har jag förpliktelser.” -- Rom. 1:14. Kärleken till härlighetens Herre, som han så skoningslöst hade förföljt i hans efterföljare, var den aktiverande principen i hans beteende, hans motivationskraft. Om hans iver någon gång på pliktens väg började avmattas, var en enda blick på korset och den häpnadsväckande kärlek som där uppenbarades, tillräcklig för att komma honom att fatta nytt mod och gå vidare på självförsakelsens väg.

Betrakta aposteln då han talar i synagogan i Korint. Han bevisar och

drar slutsatser från Moses' och profeternas skrifter, och för sina lyssnare fram till den utlovade Messias' ankomst. Lyssna hur han klarlägger Återlösarens verksamhet som mänsklighetens store överstepräst -- han som genom att offra sitt eget liv bringar försoning för synden en gång för alla, för att sedan uppta sin verksamhet i den himmelska helgedomen. Paulus gjorde klart för sina lyssnare att den Messias som de så länge hade väntat på, redan hade kommit. Han visade hur Messias' död hade förverkligat allt det som offersystemet hade symboliserat. Han visade att hans tjänst i den himmelska helgedomen var den stora verklighet som kastade sin skugga bakåt i tiden och förklarade det judiska prästerskapets tempeltjänst.

Paulus "betygade för judarna att Jesus var Messias". Med hjälp av Gamla Testamentets skrifter visade han, att enligt profetiorna och judarnas allmänna förväntan skulle Messias vara av Abrahams och Davids släkt. Med den kunglige sångarens hjälp spårade han Jesu härkomst från patriarken Abraham. Han läste profeternas vittnesbörd om den utlovade Messias' arbete och egenskaper. Han visade hur han skulle tas emot och behandlas på jorden. Därefter visade han att alla dessa förutsägelser hade uppfyllts av Jesus av Nasaret i hans liv, hans uppdrag och hans död.

Paulus visade att Kristus hade kommit för att erbjuda frälsning, i första hand åt den nation som hade väntat på Messias' ankomst som fulländningen och härligheten i sin nationella existens. Men nationen hade förkastat honom som skulle ha gett dem liv. De hade valt en annan ledare, vars välde skulle sluta i död. Han försökte övertyga sina lyssnare om att ånger och omvändelse var det enda som kunde rädda den judiska nationen från den överhängande katastrofen. Han avslöjade deras okunnighet ifråga om betydelsen av de skriftställen som de berömde sig av att fullt förstå. Han tillrättavisade deras världslighet, deras kärlek till samhällsställning, titlar och prakt och deras tygellösa själviskhet.

Ändå förhårdade de sig

I Andens kraft berättade Paulus om sin egen mirakulösa omvändelse. Han vittnade om sitt förtroende för Gamla Testamentets skrifter som hade blivit så fullständigt uppfyllda i Jesus av Nasaret. Han talade med en allvarlig uppriktighet. Hans lyssnare kunde inte annat än inse att han av allt sitt hjärta älskade den korsfäste och uppståndne Frälsaren. De såg att hans sinne var uppfyllt av Kristus, att hela hans liv var förenat med hans Herre. Så intrycksfull var hans framställning, att endast de som var fyllda av det bittraste hat mot den kristna religionen, kunde förbli opåverkade av den.

Men judarna i Korint förhårdade sig inför de bevis som så klart framställdes av aposteln. De vägrade att lyssna till hans vädjanden. Samma anda som hade kommit dem att förkasta Kristus, fyllde dem med vrede och raseri mot hans budbärare. Om Gud inte särskilt hade skyddat honom, för att han skulle kunna fortsätta att förkunna evangeliets budskap för de icke-judiska folken, skulle de ha gjort slut på hans liv.

Men när dessa stodo emot honom och foro ut i smädelser, skakade han stoftet av sina kläder och sade till dem: 'Edert blod komme över edra egna huvuden. Jag är utan skuld och går nu till hedningarna.' Och han gick därifrån och tog in hos en man vid namn Titus Justus, som 'fruktade Gud', denne hade sitt hus invid synagogan.

Silas och Timoteus hade kommit från Macedonien för att hjälpa Paulus. Tillsammans arbetade de nu för dem som inte var judar. För dessa, såväl som för judarna, predikade Paulus och hans medarbetare Kristus som den fallna mänsklighetens Frälsare. De undvek svårförstådda och långsökta förklaringar. Som korsets budbärare talade de om universums högste

Härskare, om världens Skapare. De talade om hans egenskaper och makt. De var upptända av kärleken till Gud och till hans Son. De vädjade till de icke-judiska folken att betrakta det oändliga offer som gjorts för människans skull. De visste att om dessa, som så länge hade famlat i gudsfrånvändhetens mörker, bara kunde se ljuset strömma från Golgata kors, skulle de dras till Återlösaren. ”När jag har blivit upphöjd” , hade Frälsaren förklarat, ”skall jag draga alla till mig.” -- Joh. 12:32.

Evangelii arbetare i Korint förstod de fruktansvärda faror som hotade dem för vilka de arbetade. Det var därför med en stark känsla av sitt ansvar som de förkunnade evangelium sådant det är i Jesus. Deras budskap var klart, enkelt och bestämt - ”Ty vi äro en Kristi välluktande rökelse inför Gud, både bland dem som bliva frälsta och ibland dem som gå förlorade. För dessa senare äro vi en lukt från död till död; för de förra äro vi en lukt från liv till liv.” Evangelium uppenbarades emellertid inte bara i deras ord utan också i deras dagliga liv. Änglar samarbetade med dem. Guds nåd och kraft visade sig genom att många blev omvända. ”Krispus, synagogföreståndaren, kom med hela sitt hus till tro på Herren; också många andra korintier som hörde honom trodde och läto döpa sig.”

Den illvilja med vilken judarna alltid hade betraktat apostlarna blev nu ännu starkare. När Krispus blev omvänd och döpt hade detta en upphetsande effekt på dessa hårdnackade förföljare i stället för att övertyga dem. De kunde inte komma med några argument som motbevisade Paulus' förkunnelse. I brist på sådana tillgrep de bedrägerier och ondskefulla angrepp. De hädade evangelium och Jesu namn. I sin blinda vrede kunde de inte finna ord som var bittra nog, inga metoder som var skändliga nog för dem att använda. De kunde inre förneka att Kristus hade utfört underverk. De förklarade emellertid att han hade utfört dem genom Satans makt. De försäkrade fräckt att de sällsamma gärningar som Paulus utförde kom från samma källa.

Även om Paulus hade en viss framgång i Korint, var han nästan på väg att ge upp, då han såg och hörde den gudsfientlighet som härskade i den fördärvade staden. Den lastbarhet som han såg hos dem som inte var judar, och det förakt och de förolämpningar som han utsattes för från judarnas sida, kom honom att känna sig mycket beklämd. Han tvivlade på det förståndiga i att försöka bygga upp en församling av det material som han fann här.

Under det att han lade planer för att lämna staden för att söka sig till ett mer lovande fält, samtidigt som han uppriktigt och allvarligt försökte förstå vad som var hans plikt, uppenbarade sig Herren för honom i en vision och sade: ”Frukta icke, utan tala och tig icke; ty jag är med dig, och ingen skall komma vid dig och göra dig skada. Jag har ock mycket folk i denna stad.” Paulus förstod att detta var en uppmaning till honom att stanna kvar i Korint och att det var en garanti för att Gud skulle ge honom skörd av det evangelium han förkunnade. Han kände sig nu styrkt och uppmuntrad och fortsatte med iver och uthållighet sitt arbete där.

Apostelns arbete begränsades inte till offentlig förkunnelse. Det fanns många som inte skulle ha kunnat nås på detta sätt. Han använde mycken tid till att gå från hus till hus. Detta gav honom tillfälle att få komma in i familjekretsen. Han besökte de sjuka och sörjande, tröstade de förtvivlade och försökte lätta bördorna för de förtryckta. I allt vad han sade och gjorde förhärligade han Jesu namn. På detta sätt arbetade han ”i svaghet och med fruktan och mycken bävan”. (1 Kor. 2:3.) Han oroade sig över att hans undervisning kanske skulle visa sig bygga på mänskliga, snarare än på gudomliga insatser.

Vad intet öga har sett. . .

”Visdom tala vi . . . bland dem som äro fullmogna” , förklarade Paulus

senare, ”men en visdom som icke tillhör denna tidsålder eller denna tidsålders mäktige, vilkas makt bliver till intet. Nej, vi tala Guds hemliga visdom, den fördolda, om vilken Gud, redan före tidsåldrarnas begynnelse, har bestämt att den skall bliva oss till härlighet, och som ingen av denna tidsålders mäktige har känt; ty om de hade känt den, så hade de icke korsfäst härlighetens Herre. Vi tala -- såsom det heter i skriften -- vad intet öga har sett och intet öra har hört, och vad ingen människas hjärta har kunnat tänka, vad Gud har berett åt dem som älska honom’. Ty för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande. Anden utrannsakar ju allt, ja ock Guds djuphet. Ty vilken människa vet vad som är i en människa, utom den människans egen ande? Likaså känner ingen vad som är i Gud, utom Guds Ande.

Men vi hava icke fått världens ande, utan den Ande som är av Gud, för att vi skola veta vad som har blivit oss skänkt av Gud. Om detta tala vi ock, icke med sådana ord som mänsklig visdom lär oss, utan med sådana ord som Anden lär oss; vi hava ju att tyda andliga ting för andliga människor.” -- 1 Kor. 2:6-13.

Paulus insåg att hans kompetens inte låg hos honom själv utan i den helige Andes närvaro, som med sitt milda, välsignande inflytande fyllde hans sinne och kom alla hans tankar att underordna sig Kristus. Om sig själv och sina medarbetare sade han: ”Alltid bära vi Jesu dödsmärken på vår kropp, för att också Jesu liv skall bliva uppenbarat i vår kropp.” -- 2 Kor. 4:10. I apostelns undervisning var Kristus centralfiguren. ”Nu lever icke mer jag”, förklarade han, ”utan Kristus lever i mig.” -- Gal. 2:20. Det egna jaget doldes, Kristus uppenbarades och upphöjdes.

Paulus var en skicklig föreläsare. Före sin omvändelse hade han ofta försökt påverka sina lyssnare med högtflygande vältalighet. Nu hade han emellertid lagt bort allt sådant. I stället för att ägna sig åt poetiska beskrivningar och fantasifulla framställningar, som kanske kunde

tillfredsställa känslorna och stimulera fantasin, men som inte hade kontakt med det dagliga livet, försökte nu Paulus att använda ett enkelt språk för att förklara de evangeliska sanningar som är av livsavgörande betydelse. En romantisk framställning av evangelium kan kanske väcka ett känslorus. Men alltför ofta skänker inte en sådan framställning den näring som är nödvändig för att stärka och uppbygga de troende för livets kamp. Kämpande människors omedelbara behov och de prövningar de just då går igenom, allt sådant måste mötas med en sund praktisk undervisning om kristendomens grundläggande principer.

Paulus' arbete i Korint blev inte utan resultat. Många vände sig bort från tillbedjan av avgudar för att tjäna den levande Guden. En stor kristen församling byggdes upp. Några hade räddats från de mest utsvävande och lättsinniga kretsarna bland den icke-judiska befolkningen och blivit levande bevis för Guds godhets välvilja och förmågan hos Kristi blod att rena från synd.

Den ökade framgång som följde på Paulus förkunnelse av Kristus väckte de icke-troende judarnas bittraste förföljelse. De reste sig ”alla tillhoppa, upp mot Paulus” och förde honom inför Gallios domstol. Gallio var då landshövding i Akaja. De väntade att myndigheterna, liksom vid tidigare tillfällen, skulle ställa sig på deras sida. Med högljudda, vredgade röster framförde de samma klagomål mot aposteln: ”Denne man förleder människorna att dyrka Gud på ett sätt, som är emot lagen.”

Den judiska religionen stod under den romerska regeringens skydd. De som anklagade Paulus trodde, att om de kunde få honom fälld för anklagelsen att överträda deras religions lagar, skulle han kanske överlämnas till dem för rannsaking och straff. Därigenom hoppades de kunna röja honom ur vägen. Men Gallio var en redbar man. Han vägrade att låta sig duperas av de avundsjuka, intriganta judarna. Äcklad och upprörd över deras

fanatism och självrättsfärdighet vägrade han att fästa avseende vid deras anklagelser. Då Paulus beredde sig för att tala till sitt eget försvar, sade Gallio att det inte var nödvändigt. Därefter vände han sig mot de vredgade anklagarna och sade: ”Vore något brott eller något ont och arglistigt dådet begånget, då kunde väl vara skäligt; att jag tålmodigt hörde på eder, I judar. Men är det någon tvistefråga om ord och namn eller om eder egen lag, så mån I själva avgöra saken; i sådana mål vill jag icke vara domare. Och så visade han bort dem från domstolen.”

Både judar och greker hade ivrigt väntat på Gallios beslut. Då han omedelbart lade ned saken, eftersom den inte hade något allmänt intresse, blev detta signalen för de vredgade och besvikna judarna att dra sig tillbaka. Landshövdingens bestämda handlingssatt öppnade ögonen på den högljudda pöbeln som hade understött judarna. För första gången under Paulus' arbete i Europa ställde sig pöbeln på hans sida. Inför landshövdingen och utan att denne ingrep, kastade sig pöbeln våldsamt över apostelns mest framträdande anklagare. ”Då grepo de alla gemensamt Sostenes, synagogföreståndaren, och slog honom, inför domstolen; och Gallio frågade alls icke därefter.” Därmed hade kristendomen vunnit en uppenbar seger.

Men Paulus stannade där ännu ganska länge. Om aposteln vid det här tillfället hade tvingats lämna Korint, skulle de som blivit omvända till Jesu tro ha blivit försatta i ett mycket farligt läge. Judarna skulle då ha försökt utnyttja situationen för att utplåna kristendomen i det området.

Kapitel 25

Breven till Tessalonika

Paulus hade blivit mycket uppmuntrad av att Silvanus och Timoteus under hans vistelse i Korint hade kommit från Macedonien. De hade fört med sig goda nyheter om de ”gärningar i tron” och det ”arbete i kärleken” som hade utförts av dem, som tog emot evangelium under evangeliibudbärarens första besök i Tessalonika. Paulus kände den djupaste omsorg och sympati för dessa troende. De hade ju mitt under svårigheter och motgångar förblivit trogna mot Gud. Han längtade efter att personligen få besöka dem. Då detta inte var möjligt, skrev han brev till dem.

I detta brev till församlingen i Tessalonika ger aposteln uttryck åt sin tacksamhet till Gud för de glädjefyllda nyheterna om deras tillväxt i tron. ”Nu hava vi i fråga om eder, käre bröder, genom eder fått hugnad i all nöd och allt vårt lidande. Ty nu leva vi, eftersom I stå fasta i Herren. Ja, huru skola vi nog kunna tacka Gud för eder, till gengäld för all den glädje som vi genom eder hava inför Gud? Natt och dag är det vår innerligaste bön, att vi må få se edra ansikten och avhjälpa, vad som kan brista i eder tro.” ”Vi tacka Gud alltid för eder alla, när vi tänka på eder i våra böner. Ty oavlåtligen ihågkomma vi inför vår Gud och Fader edra gärningar i tron och edert arbete i kärleken och eder ståndaktighet i hoppet, i vår Herre Jesus Kristus.”

Många av de troende i Tessalonika hade vänt sig från avgudarna för att tjäna den levande och sanne Guden. Det hade berättats om dem att de ”mitt under stort betryck” hade tagit emot Ordet ”med glädje i helig ande”. Aposteln förklarade att de genom sin trofasthet att följa Kristus hade blivit ”ett föredöme för alla de troende i Macedonien och Akaja”. Dessa berömmande ord var inte oförtjänta. ”y från eder”, skrev han, ”har genljudet

av Herrens ord gått vidare ut; icke allenast i Macedonien och Akaja, utan allestädes har eder tro på Gud blivit känd.”

De som tagit emot evangelium i Tessalonika var verkliga missionärer. De brann av iver för sin Frälsare, som hade befriat dem från ”den kommande vredesdomen”. Genom Kristi nåd hade en sällsam förvandling ägt rum i deras liv. När de talade Herrens ord åtföljdes det av kraft. Människor blev vunna av de sanningar som framställdes. Skaran av de kristna ökade.

I detta första brev hänvisar Paulus till sitt sätt att arbeta bland folket i Tessalonika. Han förklarar att han inte hade försökt vinna människor genom bedrägeri eller list. ”Därför att vi av Gud hava prövats värdiga att få evangelium oss betrott, tala vi i enlighet därmed, icke för att vara människor till behag, utan för att vara Gud till behag, honom som prövar våra hjärtan. Aldrig någonsin hava vi uppträtt med smickrets ord, det veten I, ej heller så, att vi skulle få en förevändning att bereda oss vinning -- Gud är vårt vittne. Ej heller hava vi sökt pris av människor, vare sig av eder eller av andra, fastän vi såsom Kristi apostlar väl hade kunnat uppträda med myndighet. Tvärtom hava vi visat oss milda bland eder, såsom när en moder omhuldar sina späda barn. I sådan ömhet om eder ville vi gärna icke allenast göra också eder delaktiga av Guds evangelium, utan till och med offra våra liv för eder, ty I haven blivit oss kära.”

I själva ären våra vittnen, och Gud är vårt vittne, fortsatte aposteln, I veten, och han vet huru heligt och rättfärdigt och ostraffligt vi förhöllo oss mot eder, I som tron. Likaledes veten I huru vi förmanade och uppmuntrade var och en av eder, såsom en fader sina barn, och huru vi uppfordrade eder att föra en vandel som vore värdig Gud, honom som kallar eder till sitt like och sin härlighet.

Därför tacka vi ock oavlåtligen Gud, för att I, när I undfingen det Guds

ord som vi predikade, icke mottogen det såsom människoord, utan såsom Guds ord, vilket det förvisso är, ett ord som ock är verksamt I eder som tron. Ty vem är vårt hopp och vår glädje och vår berömmelses krona inför vår Herre Jesus vid hans tillkommelse, vem, om icke just I?

De skall uppstå

I sitt första brev till de kristna i Tessalonika försöker Paulus undervisa dem om de dödas verkliga tillstånd. Han talar om dem som dött som om de sov -- ett tillstånd av omedvetenhet: "Vi vilja icke lämna eder, käre bröder, i okunnighet om huru det förhåller sig med dem som avsomna, för att I icke skolen sörja såsom de andra, de som icke hava något hopp. Ty lika visst som Jesus, såsom vi tro, har dött och har uppstått, lika visst skall ock Gud genom Jesus föra dem som äro avsomnade fram jämte honom. . . . Ty Herren skall själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud skall ljuda, en överängels röst och en Guds basun. Och först skola de i Kristus döda uppstå; sedan skola vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem borttryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes; och så skola vi alltid få vara hos Herren."

De kristna i Tessalonika hade ivrigt tagit emot läran om att Kristus skulle komma tillbaka för att förvandla de troende som då ännu levde och ta dem till sig. De hade noga vakat över sina vänners liv för att de inte skulle dö och gå miste om den välsignelse som de såg fram emot att få vid sin Herres ankomst. Men en efter en av deras älskade hade tagits ifrån dem. Med oro hade de troende i Tessalonika för sista gången betraktat sina dödas ansikten, men de hade knappast vågat hoppas att få möta dem i ett framtida liv.

När Paulus' brev öppnades och lästes, blev det till stor glädje och tröst för församlingen just genom den framställning som avslöjade de dödas verkliga tillstånd. Paulus visade att de som levde när Kristus skulle komma tillbaka inte skulle få möta sin Herre före dem som hade insomnat.

Överängeln röst och en Guds basun skulle nå de sovande. De döda som väntat på Kristus skulle först uppstå, innan odödlighetens gåva ges till de levande. ”Sedan skola vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem borttryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes; och så skola vi alltid få vara hos Herren. Så trösten nu varandra med dessa ord.”

Det hopp och den glädje som denna försäkran gav den unga församlingen i Tessalonika, är något som vi knappast kan förstå. De trodde på och uppskattade det brev som sänts till dem från deras fader i evangelium. De drogs till honom i kärlek. Han hade tidigare undervisat dem om dessa saker. Vid den tiden var de emellertid helt upptagna av att söka förstå läror som tycktes dem nya och sällsamma. Det är därför inte förvånande, att kraften i vissa läror inte hade gjort ett så starkt intryck på deras sinnen. Men de hungrade efter sanning. Paulus' brev gav dem nytt hopp och ny kraft, en fastare tro på och djupare tillgivenhet för Honom som genom sin död hade gjort liv och odödlighet möjligt för dem.

Nu glädde de sig i förvissningen om att deras troende vänner skulle uppstå från graven för att leva för evigt i Guds rike. Det mörker som hade omgett de dödas viloplatsen hade skingrats. En ny strålgång omgav den kristna tron. De såg en ny härlighet i Kristi liv, död och uppståndelse.

Så skall ock Gud genom Jesus föra dem som äro avsomnade fram jämte honom, skrev Paulus. Många menar att detta uttryck skulle innebära att de insomnade tillsammans med Kristus skulle komma från himmelen. Paulus menade emellertid att på samma sätt som Kristus hade uppstått från de döda, så skulle Gud kalla de sovande rättfärdiga ut ur gravarna och ta dem med sig till himmelen. Dyrbara tröst, härliga hopp! Inte bara för församlingen i Tessalonika utan för alla troende, var de än må finnas.

Under det att Paulus arbetade i Tessalonika hade han i detalj beskrivit

tidens tecken. Dessa skulle visa vilka händelser som skulle föregå Människosonens uppenbarelse på himmelens skyar. Därför tyckte han inte att det var nödvändigt att mera utförligt redogöra för den. Han hänvisade emellertid uttryckligt till sin tidigare undervisning. ”Vad åter angår tid och stund härför, så är det icke behövt att därom skriva till eder, käre bröder. Ty I veten själva nogsamt, att Herrens dag kommer såsom en tjuv om natten. Bäst de säga: ’Allt står väl till, och ingen fara är på färde’, då kommer plötsligt fördärv över dem.”

Det finns i världen idag många som inte vill se de tecken som Kristus har angett för att upplysa människor om sin ankomst. De försöker stilla alla farhågor, samtidigt som tecknen till världens slut snabbt uppfylls och världen rusar vidare mot den tid, då Människosonen skall uppenbaras på himmelens skyar. Paulus förklarar att det är farligt att vara likgiltig inför de tecken som skall föregå Kristi ankomst. De som gör sig skyldiga till denna försummelse kallar han för nattens och mörkrets barn. Han uppmuntrar de medvetna och vaksamma med dessa ord: ”Men I, käre bröder, I leven icke i mörker, så att den dagen kan komma över eder såsom en tjuv; I ären ju alla ljusets barn och dagens barn. Ja, vi höra icke natten eller mörkret till; låtom oss alltså icke sova såsom de andra, utan låtom oss vaka och vara nyktra.”

Vi skall leva med Honom

Apostelns undervisning i detta avseende är särskilt betydelsefull för församlingen i vår egen tid. För dem som lever så nära tidens slut skulle Paulus’ ord komma med övertygande kraft: ”Men vi som höra dagen till, vi må vara nyktra, iklädda trons och kärlekens pansar, med frälsningens hopp såsom hjälm. Ty Gud har icke bestämt oss till att drabbas av vrede, utan till att vinna frälsning genom vår Herre, Jesus Kristus, som har dött för oss, på det att vi må leva tillika med honom, vare sig vi ännu äro vakna eller äro avsomnade.”

En vaksam kristen är en verksam kristen, som ivrigt söker göra allt som står i hans makt för att befrämja evangelium. I samma grad som hans kärlek till Återlösaren ökar, så ökar också hans kärlek till hans medmänniskor. Han drabbas av svåra prövningar liksom hans Mästare, men han låter inte prövningarna slå ned sitt mod eller störa sin sinnesfrid. Han vet att om han på ett riktigt sätt uthärdar i prövningen, kommer den att höja och rena honom och föra honom in i en närmare gemenskap med Kristus. De som får ta del av Kristi lidande, kommer också att få del av hans tröst och till slut får de del av hans härlighet.

Vi bedja eder, käre bröder, fortsatte Paulus i sitt brev till tessalonikerna, att rätt uppskatta de män som arbeta bland eder, och som äro edra föreståndare i Herren och förmana eder. Låten dem vara eder övermåttan kära, för det verks skull som de utföra. Hållen frid inbördes.

De kristna i Tessalonika var mycket besvärade av människor som uppträdde bland dem med fanatiska idéer och läror. ”Somliga bland eder föra en oordentlig vandel och icke arbeta, utan allenast syssla med sådant som icke kommer dem vid.” Församlingen hade organiserats på ett korrekt sätt och församlingsfunktionärer hade tillsatts för att fungera som förkunnare och diakoner. Men det fanns några självrådiga och impulsiva som vägrade att underordna sig dem som hade tillsatts för att leda församlingen. De krävde inte bara rätt att ha ett eget omdöme utan också att offentligt få tvinga sina åsikter på församlingen. Det var med tanke på detta som Paulus riktade tessalonikernas uppmärksamhet på, att de skulle visa respekt och hänsyn för dem som hade valts för att leda och fatta beslut i församlingen.

Det praktiska kristenlivets betydelse

Aposteln var mycket angelägen om att de troende i Tessalonika skulle

leva efter Guds vilja. Därför vädjade han till dem att visa praktisk kristendom i det dagliga livet. ”Ytterligare, käre bröder”, skrev han, ”bedja vi nu och förmana eder i Herren Jesus att allt mer förkovra eder i en sådan vandel, som I haven fått lära av oss, att I skolen föra, Gud till behag -- en sådan vandel, som I redan fören. I veten ju, vilka bud vi hava givit eder genom Herren Jesus. Ty detta är Guds vilja, detta som hör till eder helgelse, att I avhållen eder från otukt.” ”Gud har ju icke kallat oss till orenhet, utan till att leva i helgelse.”

Aposteln kände att han i stor utsträckning var ansvarig för de människors andliga välfärd, som hade blivit omvända genom hans arbete. Han ville att de skulle tillväxa i kunskap om den ende sanne Guden och Jesus Kristus, som han hade sänt. Under sitt arbete kunde han ofta sammanträffa med små grupper av människor som älskade Jesus. Han kunde knäböja med dem i bön och bedja Gud lära dem, hur de skulle kunna uppehålla en levande förbindelse med Gud. Han rådgjorde ofta med dem om hur han bäst skulle kunna förmedla evangelium till andra. Ofta när han var skild från dessa som han hade arbetat med på detta sätt, bad han till Gud, att Gud skulle bevara dem från det onda och hjälpa dem att bli uppriktiga, aktiva missionärer.

Ett av de starkaste bevisen på sann omvändelse är kärlek till Gud och medmänniskorna. De som har tagit emot Jesus som sin Återlösare har en djup, uppriktig kärlek till andra som har samma tro. Så var det med de troende i Tessalonika. ”Om broderlig kärlek”, skrev aposteln, ”är det icke behövt att skriva till eder, ty I haven själva fått lära av Gud att älska varandra; så handlen I ju ock mot alla bröderna i hela Macedonien. Men vi förmana eder, käre bröder, att allt mer förkovra eder häri och att sätta eder ära i att leva i stillhet och sköta vad eder åligger, och arbeta med edra händer, enligt vad vi hava bjudit eder, så att I skicken eder höviskt mot dem som stå utanför och icke behöven anlita någons hjälp.”

Eder må Herren giva en allt större och mer överflödande kärlek till varandra, ja, till alla människor, en sådan kärlek som vi hava till eder, så att edra hjärtan styrkas till att vara ostraffliga i helighet inför vår Gud och Fader vid vår Herre Jesu tillkommelse, när han kommer med alla sina heliga.

Vi bjuda eder, käre bröder: Förmanen de oordentliga, uppmuntren de klenmodiga, tagen eder an de svaga, visen tålmod mot var man. Sen till, att ingen vedergäller någon med ont för ont; faren fastmer alltid efter att göra, vad gott är mot varandra och mot var man. Varen alltid glada. Bedjen oavlåtligen. Tacken Gud i alla livets förhållanden. Ty att I så gören är Guds vilja i Kristus Jesus.

Aposteln förmanade tessalonikerna att inte avvisa profetians gåva. Och med orden: ”Utsläcken icke Anden, förakten icke profetiskt tal, men pröven allt, behållen vad gott är” rekommenderade han dem att omsorgsfullt pröva allt för att skilja det falska från det sanna. Han vädjade också till dem: ”Avhållen eder från allt ont, av vad slag det vara må.” Så avslutade han sitt brev med bönen att Gud skulle helga dem helt, så att ”hela eder ande och eder själ och eder kropp finnas bevarade ostraffliga vid vår Herres, Jesu Kristi, tillkommelse. Trofast är han som kallar eder; han skall ock utföra sitt verk.”

Missförstånd läggs tillrätta

Den undervisning som Paulus gav församlingen i Tessalonika om Kristi andra ankomst i sitt första brev, överensstämde fullständigt med hans tidigare undervisning. Ändå blev hans ord misstolkade av några av medlemmarna i församlingen i Tessalonika. De tolkade hans ord så, att han skulle ha uttryckt förhoppningen att han själv skulle komma att leva för att få bevittna Frälsarens återkomst. Denna uppfattning kom att öka deras entusiasm och upphetsning. De som tidigare hade försummat sitt ansvar och

sina plikter, blev nu ännu mer ihärdiga att förkunna sina vilseledande synpunkter.

I sitt andra brev försökte Paulus rätta till det som de missförstått i hans undervisning och klarlägga för dem sin verkliga inställning. Han ger återigen uttryck för sitt förtroende för deras redbarhet och sin tacksamhet över att deras tro var stark och att deras kärlek till varandra och till Mästarens sak var överflödande. Han berättade för dem, att han hade framhållit dem som ett exempel på tålmodig, uthållig tro. Han hade framhållit hur denna tro hade kommit dem att modigt stå emot förföljelse och motgångar. Han förde nu deras tankar till tiden för Kristi andra ankomst, då Guds folk skall få vila från alla sina omsorger och problem.

Därför kunna vi själva, skrev han, i Guds församlingar berömma oss av eder, i fråga om eder ståndaktighet och eder tro under alla förföljelser, och under de lidanden I måsten uthärda. . . att I som utstån lidanden fån hugnad tillsammans med oss, när Herren Jesus uppenbarar sig från himmelen med sin makts änglar, 'i lågande eld', och låter straffet drabba dem som icke känna Gud, och dem som icke äro vår Herre Jesu evangelium lydiga. Dessa skola då bliva straffade med evigt fördärv, bort undan Herrens ansikte och hans överväldigande härlighet. . . . Fördenskull bedja vi ock alltid för eder, att vår Gud må akta eder värdiga sin kallelse, och att han må med kraft fullborda i eder allt vad en god vilja kan åstunda, och vad tro kan verka, så att vår Herre Jesu namn bliver förhärligat i eder, och I honom, efter vår Guds och Herrens, Jesu Kristi, nåd.

Men före Kristi återkomst skulle en betydelsefull utveckling ske i den religiösa världen, vilket förutsagts i profetian. Aposteln förklarade: Därför "bedja vi eder, . . . att I icke -- vare sig genom någon 'andeingivelse' eller på grund av något ord eller något brev, som förmenas komma från oss -- så hastigt låten eder bringas ur fattningen och förloren besinningen, som om

Herrens dag redan stode för dörren. Låten ingen bedraga eder, på vad sätt det vara må. Ty först måste avfallet hava skett och 'Laglöshetens människa', fördärvets man, hava trätt fram, vedersakaren, som upphäver sig över allt vad gud heter, och allt som kallas heligt, så att han tager sitt säte i Guds tempel och föregiver sig vara Gud."

Paulus' ord fick inte misstolkas. Man fick inte undervisa om att han genom särskild uppenbarelse underrättat tessalonikerna om att Kristi ankomst var omedelbart förestående. En sådan inställning skulle kunna orsaka trosförvirring, eftersom besvikelse ofta leder till otro. Aposteln förmanade därför de kristna att inte ta emot något sådant budskap som om det skulle ha kommit från honom. Han fortsatte med att ge eftertryck åt förhållandet, att den påvliga makten, som så klart beskrivits av profeten Daniel, först skulle uppstå och inleda krig mot Guds folk. Innan denna makt hade utfört sitt dödsbringande och hädiska verk skulle det vara meningslöst för den kristna församlingen att se fram emot sin Herres återkomst. "Kommen I icke ihåg", frågade Paulus, "att jag sade eder detta, medan jag ännu var hos eder?"

Fruktansvärda skulle de svårigheter bli, som skulle drabba den sanna församlingen. Redan vid den tidpunkt då aposteln skrev detta hade "laglöshetens hemlighet" börjat sitt verk. Den utveckling som skulle äga rum i framtiden skulle leda till att "den Laglöse" skulle träda fram -- "honom som efter Satans tillskyndelse kommer med lögnens alla kraftgärningar och tecken och under och med orättfärdighetens alla bedrägliga konster, för att bedraga dem som gå förlorade".

Särskilt allvarligt är apostelns uttalande om dem som skulle vägra att ta emot "kärleken till sanningen". "Därför", förklarade han om alla dem som medvetet skulle förkasta sanningens budskap, "sänder ock Gud över dem villfarelsens makt, så att de sätta tro till lögnen, för att de skola bliva dömda,

alla dessa som icke hava satt tro till sanningen, utan funnit behag i orättfärdigheten.” Människor kan inte ostraffat förkasta de varningar som Gud i sin barmhärtighet sänder dem. Från dem som framhärdar i att vända sig bort från dessa varningar drar Gud bort sin Ande och lämnar dem att bli offer för de villfarelser som de älskar.

Så gav Paulus en bild av denna onda makts olycksbringande arbete. Ett arbete som skulle fortsätta under långa århundraden av mörker och förföljelse före Kristi andra ankomst. De troende i Tessalonika hade hoppats på en omedelbar befrielse. Nu uppmanades de att modigt och med iver för Gud ta itu med det arbete som låg framför dem. Aposteln förmanade dem att inte försumma sina plikter eller falla offer för sysslolöshet. Efter deras brinnande förväntningar om en omedelbar befrielse skulle det dagliga livets rutiner och det motstånd som de måste möta förefalla dubbelt motbjudande. Han uppmanade dem därför att inte vackla i sin tro:

De har fått sitt uppdrag från Honom

”Stån alltså fasta, . . . och hållen eder vid de lärdomar, som I haven mottagit av oss, vare sig muntligen eller genom brev. Och vår Herre Jesus Kristus själv och Gud, vår Fader, som har älskat oss och i nåd berett oss en evig hugnad och givit oss ett gott hopp, han hugne edra hjärtan och styrke eder till allt vad gott är, både i gärning och i ord.” ”Men Herren är trofast, och han skall styrka eder och bevara eder från det onda. Och vi hava den tillförsikten till eder i Herren, att I både nu gören och framgent skolen göra vad vi bjuda eder. Ja, Herren styre edra hjärtan till Guds kärlek och Kristi ståndaktighet.”

De kristna hade fått sitt uppdrag av Gud. Genom att troget hålla fast vid sanningen skulle de förmedla till andra det budskap som de hade tagit emot. Aposteln uppmanade dem att inte bli trötta på att göra gott. Han framhöll för

dem sitt eget exempel på flit i materiella angelägenheter. Samtidigt arbetade han med outtröttlig iver för Kristi sak. Han tillrättavisade dem som ägnade sig åt lättjefull och meningslös extas och sade: ”Sådana människor bjuda och förmana vi . . . att de arbeta i stillhet så att de kunna äta sitt eget bröd.” Han påpekade också med skärpa för församlingen att den skulle skilja ifrån sig var och en som framhårdade i att ringakta den undervisning som Guds förkunnare gett. ”Men. . .”, fortsatte han, ”hållen honom dock icke för en ovän, utan förmanen honom såsom en broder.”

Också detta brev avslutade Paulus med en bön om att Guds frid och Herren Jesu Kristi nåd, mitt under livets prövningar och svårigheter, skulle bli deras tröst och stöd.

Kapitel 26

Ett levande bevis

Efter det att Paulus hade lämnat Korint, blev hans nästa arbetsområde Efesus. Han var på väg till Jerusalem för att fira en förestående högtid. Hans besök i Efesus blev därför med nödvändighet kort. Han samtalade med judarna i synagogan. Dessa fick ett så gynnsamt intryck av honom, att de vädjade till honom att fortsätta sitt arbete bland dem. Hans plan att besöka Jerusalem hindrade honom emellertid att då stanna kvar. Han lovade dock att återvända till dem ”om Gud vill”. Akvila och Priscilla hade följt med honom till Efesus. Han lämnade dem kvar där för att fortsätta det arbete som han hade börjat.

Det var vid denna tidpunkt som ”en jude, vid namn Apollos, bördig från Alexandria, en lärd man, mycket förfaren i skrifterna” kom till Efesus. Han hade lyssnat till Johannes Döparens förkunnelse och tagit emot bättringens dop. Han var nu ett levande bevis på att profetens arbete inte hade varit förgäves. Bibeln säger om Apollos att han ”hade blivit undervisad om ’Herrens väg’ och talade, brinnande i anden, och undervisade grundligt om Jesus, fastän han allenast hade kunskap om Johannes’ döpelse.”

När Apollos var i Efesus började han ”frimodigt tala i synagogan”. Bland dem som lyssnade till honom var Akvilla och Priscilla som förstod att han ännu inte hade fått full upplysning om evangelium. Då ”togo de honom till sig och undervisade honom grundligare om ’Guds väg’ ”. Genom deras undervisning fick han en klarare förståelse av de Heliga Skrifterna och blev en av de skickligaste förkunnarna av den kristna tron.

Apollos ville gärna fara till Akaja. De kristna i Efesus ”skrevo. . . till

lärjungarna där och uppmanade dem att taga vänligt emot honom” som en lärare, vars förkunnelse stod i full överensstämmelse med Kristi församling. Han reste till Korint där han i offentlig förkunnelse och under besök i hemmen ”med stor kraft vederlade. . . judarna offentligen och bevisade genom skrifterna att Jesus var Messias”. Paulus hade sått sanningens säd. Apollos vattnade den. Den framgång som Apollos fick då han förkunnade evangelium, kom några av de kristna att upphöja hans arbete framför Paulus’ arbete. När man jämförde den ene med den andre infördes partianda i församlingen, vilket hotade att lägga hinder i vägen för evangelii framgång.

Paulus tillbringade ett och ett halvt år i Korint. Under denna tid hade han medvetet förkunnat evangelium enkelt och klart. ”Icke med höga ord eller hög visdom”, hade han kommit till människorna i Korint, skrev han, utan med fruktan och farhågor och ”med en bevisning i ande och kraft”. Han hade förklarat ”Guds vittnesbörd”. Därför skulle deras tro ”icke vara grundad på människors visdom, utan på Guds kraft”. (1 Kor. 2:1, 4, 5.)

Paulus hade insett nödvändigheten av att anpassa sin undervisning till församlingens förhållanden. ”Jag kunde icke tala till eder, mina bröder, såsom till andliga människor”, förklarade han senare för dem, ”utan måste tala såsom till människor av köttslig natur, såsom till dem som ännu äro barn i Kristus. Mjölk gav jag eder att dricka; fast föda gav jag eder icke, ty det fördrogen I då ännu icke. Ja, icke ens nu fördragen I det.” -- 1 Kor. 3: 1, 2. Det hade gått långsamt för många av de kristna i Korint att ta emot den undervisning som han försökt ge dem. Deras framsteg i andlig kunskap hade inte stått i proportion till deras förmåner och tillfällen. De borde nu ha hunnit långt ifråga om andlig erfarenhet och kunna förstå och tillämpa de djupare sanningarna i Bibeln. De stod emellertid fortfarande kvar på samma nivå som apostlarna gjorde, då Jesus sade till dem: ”Jag hade ännu mycket att säga eder, men I kunnen icke nu bära det.” -- Joh. 16:12. Avundsjuka, misstankar och anklagelser hade påverkat många bland de kristna i Korint, så

att den helige Ande inte kunde verka i full utsträckning ibland dem, han som ju ”utrannsakar. . . allt, ja, ock Guds djupheter”. (1 Kor. 2:10.) Hur kunniga de än var ifråga om allmän kunskap var de alltjämt spädbarn ifråga om kunskapen om Kristus.

Det eviga livets verkligheter

Paulus hade undervisat de omvända i Korint i trons grunder, själva alfabetet i den kristna tron. Han hade varit tvungen att undervisa dem på samma sätt som han undervisat sådana som var helt okunniga om den gudomliga kraftens verkan på sinnet. På den tiden kunde de inte fatta frälsningens hemligheter. ”En ’själisk’ människa tager icke emot, vad som hör Guds Ande till. Det är henne en dårskap, och hon kan icke förstå det, ty det måste utgrundas på ett andligt sätt.” -- 1 Kor. 2:14. De som följde efter honom måste föra detta arbete vidare och förmedla andlig upplysning och kunskap, efterhand som församlingen kunde fatta det.

När aposteln började sitt arbete i Korint insåg han, att han mycket omsorgsfullt måste förklara de viktiga sanningar som han ville undervisa dem om. Han visste att det bland hans åhörare skulle komma att finnas både sådana människor som var mycket stolta över sin tro och sina mänskliga teorier och sådana som var företrädare för falska gudstjänstsystem, som trevade sig fram med blinda ögon, i förhoppning om att i naturen finna teorier som skulle motsäga det andliga och eviga livets verkligheter, såsom de uppenbarades i Bibeln. Han visste också att kritiker skulle försöka omkullkasta den kristna tolkningen av det som uppenbarats i Bibeln och att skeptiker skulle behandla Kristi evangelium med gyckel och förlöjligande.

Då Paulus på allt sätt försökte leda människor fram till korset vågade han inte direkt tillrättavisa dem som levde ett sedeslöst liv eller visa hur avskyvärd deras synd var i en helig Guds ögon. I stället framställde han för

dem livets sanna avsikt. Han försökte framställa den gudomlige lärarens undervisning så att den gjorde intryck på dem. Om den togs emot, skulle den höja dem över materialismen och synden, till renhet och rättfärdighet. Han talade särskilt utförligt om praktisk fromhet och om den helgelse som de måste få del av, om de skulle komma att bli räknade värdiga en plats i Guds rike. Han längtade efter att få se Kristi evangeliums ljus tränga igenom deras sinnens mörker, så att de skulle förstå hur motbjudande deras omoraliska sedvänjor var i Guds ögon. Kristus och honom såsom korsfäst var därför tyngdpunkten i hans undervisning bland dem. Han försökte visa dem att deras ivrigaste studium och deras största glädje måste vara de underbara sanningarna om frälsningen genom omvändelse till Gud och tro på Herren Jesus Kristus.

Filosofen vänder sig bort från Kristi frälsning därför att den omkullkastar hans stolta teorier. Den som är materiellt sinnad vägrar att ta emot den, eftersom det skulle skilja honom från hans jordiska idoler. Paulus såg att man måste förstå Kristi väsens egenskaper innan man kan älska honom eller betrakta korset med trons ögon. Redan här måste der studium börja, som skall bli de årerlöstas vetenskap och sång genom alla evigheter. Endast i korsets ljus kan människan bli uppskattad till sitt fulla värde.

Guds nåds förädlande inflytande förändrar människans naturliga inriktning. Himmelen skulle inte vara någonting önskvärt för de materiellt sinnade. Deras naturliga icke-helgade sinnen skulle inte känna någon dragning till denna rena och heliga plats. Om det vore möjligt för dem att komma dit, skulle de inte finna någonting tilltalande där. De böjelser som kontrollerar det naturliga sinnet måste betvingas av Kristi nåd innan en människa blir lämplig att ingå i himmelen och kunna umgås med rena och heliga änglar. När en människa dör från synden och väcks till ett nytt liv i Kristus, fyller gudomlig kärlek hennes sinne. Hennes omdöme helgas och hon dricker ur en outtömlig källa av glädje och kunskap. En evig dags ljus

lyser på hennes väg, eftersom hon ständigt har livets ljus hos sig.

Inte Paulus eller Apollos

Paulus hade försökt övertyga de korintiska kristna om att han och de förkunnare som samarbetade med honom, bara var människor som hade fått uppdraget av Gud att undervisa dem om evangelium. De utförde alla samma arbete. De var alla lika beroende av Gud för att få framgång i sitt arbete. Den diskussion som hade uppstått i församlingen om de olika förkunnarnas förtjänster, var inte någonting som överensstämde med den ordning som Gud ville ha. Den var i stället resultat av att man gett efter för det naturliga sinnets benägenheter. ”När den ene säger: ’Jag håller mig till Paulus’ och den andre: ’Jag håller mig till Apollos’ ären I då icke lika hopen av människor? Vad är då Apollos? Vad är Paulus? Allenast tjänare, genom vilka I haven kommit till tro; och de äro det i mån av vad Herren har beskärt åt var och en av dem. Jag planterade, Apollos vattnade, men Gud gav växten. Alltså kommer det icke an på den som planterar, ej heller på den som vattnar, utan på Gud, som giver växten.” -- 1 Kor. 3:4-7.

Det var Paulus som först hade förkunnat evangelium i Korint. Han hade organiserat församlingen där. Det var detta arbete som Kristus hade utsett honom till. Senare kom genom Guds ledning andra förkunnare och lärare för att utföra sin uppgift. Det utsäde som såtts måste vattnas. Detta blev Apollos’ uppgift. Han följde Paulus i dennes arbete för att ge ytterligare undervisning och för att hjälpa de troende till en djupare insikt. Han fann vägen till människornas sinnen, men det var Gud som gav tillväxten. Det är inte mänsklig utan gudomlig kraft som åstadkommer sinnets förvandling. De som planterar och de som vattnar kan inte få utsädet att växa. De arbetar under Guds ledning. Han har gett dem deras uppdrag. De skall samarbeta med honom i denna uppgift. Den ära och härlighet som följer av framgång tillkommer honom som leder arbetet.

Guds budbärare har inte alla samma gåvor, men de arbetar alla för honom. Var och en av dem skall lära av den store läraren och skall sedan förmedla till andra vad han har lärt. Gud har åt var och en av sina budbärare gett ett särskilt uppdrag. Gåvorna har fördelats olika, men alla skall samarbeta och låta sig ledas av den helige Andes helgande inflytande. När vi gör frälsningens evangelium känt, kommer många att låta sig övertygas och bli omvända genom Guds kraft. De människor som förmedlar det är ”dolda med Kristus i Gud” och Kristus framträder som ”härlig framför tiotusen”.

Den som planterar och den som vattnar -- den ene är som den andre, dock så, att var och en skall få sin särskilda lön efter sitt arbete. Ty vi äro Guds medarbetare; I ären ett Guds åkerfält, en Guds byggnad. -- 1 Kor. 3:8, 9. Här jämför aposteln församlingen med en åker på vilken lantbrukaren arbetar och vårdar sig om Herrens plantering. Han jämför den också med en byggnad som skall växa upp till ett heligt tempel för Herren. Gud är arbetsgivaren. Han har tilldelat var och en hans särskilda uppgift. Alla skall arbeta under hans ledning och låta honom arbeta för och genom sina arbetare. Han ger dem takt och skicklighet. Om de lyssnar till hans undervisning och följer den, kommer deras arbete att lyckas.

Hänsyn och samverkan

Guds sändebud skall arbeta tillsammans på ett vänligt, hänsynsfullt sätt, i det att de söker ”överträffa varandra i inbördes hedersbevisning”. (Rom. 12:10.) Det får inte förekomma någon ovänlig kritik. Ingen får ödelägga någon annans arbete. Var och en åt vilken Herren har anförtrott ett budskap, har en särskild uppgift. Var och en har sin egen personlighet, som han inte bör låta uppgå i någon annans. Ändå bör var och en arbeta i samverkan med sina medtroende. I sitt arbete bör alla de som arbetar för Gud i allt väsentligt vara överens. Ingen bör betrakta sig själv som något slags

förebild och tala nedsättande om sina medarbetare eller behandla dem som underlägsna honom själv. Under Guds ledning bör var och en fullfölja den uppgift han fått sig tilldelad, respekterad, älskad och uppmuntrad av sina medarbetare. Tillsammans skall de fullgöra sitt uppdrag.

De här principerna framställer Paulus utförligt i sitt första brev till församlingen i Korint. Han talar om "Kristi tjänare" som "förvaltare av Guds hemligheter". Och om deras arbete förklarar han: "Såsom Kristi tjänare och såsom förvaltare av Guds hemligheter, så må man anse oss. Vad man nu därutöver söker hos förvaltare är att en sådan må befinnas vara trogen. För mig betyder det likväl föga att I -- eller överhuvud någon mänsklig domstol -- sätten eder till doms över mig. Ja, jag vill inte ens sätta mig till doms över mig själv. Ty väl vet jag intet med mig, men därigenom är jag icke rättfärdigad; det är Herren som sitter till doms över mig. Dömen därför icke förrän tid är, icke förrän Herren kommer, han som skall draga fram i ljuset vad som är fördolt i mörker och uppenbara alla hjärtans rådslag. Och då skall var och en undfå av Gud den berömmelse som honom tillkommer." -- 1 Kor. 4:1-5.

Ingen människa har fått befogenhet att döma mellan Guds olika budbärare. Endast Gud kan bedöma människans arbete. Han kommer att ge åt var och en den lön hon förtjänar.

När aposteln fortsätter hänvisar han direkt till den jämförelse som hade gjorts mellan hans arbete och Apollos' arbete: "Detta, mina bröder, har jag nu för eder skull så framställt, som gällde det mig och Apollos; ty jag vill, att I skolen i fråga om oss lära eder detta: 'Icke utöver vad skrivet är.' Jag vill icke, att I skolen stå emot varandra, uppblåsta var och en över sina lärare. Vem säger då, att du har något företräde? Och vad säger du, som du icke har fått dig givet? Men har du nu fått dig givet vad du har, huru kan du då berömma dig, såsom om du icke hade fått det dig givet?" -- 1 Kor. 4:6, 7.

Paulus framhåller tydligt och klart för församlingen de faror och de umbäranden som han och hans medarbetare tåligt har uthärdat i sin tjänst för Kristus. ”Ännu i denna stund”, förklarar han, ”lida vi både hunger och törst, vi måste gå nakna, vi få uppbära hugg och slag, vi hava intet stadigt hemvist, vi måste möda oss och arbeta med våra händer. Vi bliva smädade och välsigna likväl; vi lida förföljelse och hårda dock ut; man talar illa om oss, men vi tala goda ord. Vi hava blivit såsom världens avskum, såsom var mans avskrap, och vi äro så ännu alltjämt. Detta skriver jag, icke för att komma eder att blygas, utan såsom en förmaning till mina älskade barn. Ty om I än hadn tio tusen uppfostrare i Kristus, så haven I dock icke många fäder; det var ju jag som i Kristus Jesus genom evangelium födde eder till liv.” -- 1 Kor. 4:11-15.

Kristenlivets alla dygder

Han som sänder ut evangeliets budbärare som sina sändebud, blir vanärad, när det bland lyssnarna visar sig en så stark knytning till någon favoritförkunnare att det uppstår en ovillighet att ta emot någon annan lärares undervisning. Herren sänder inte alltid den hjälp till sitt folk som de skulle välja utan den som de behöver. Människor är nämligen kortsynta. De kan inte själva urskilja vad som är till deras högsta bästa. Det är sällan som en förkunnare har alla de kvalifikationer som är nödvändiga för att fullkomna en församling ifråga om alla kristendomens dygder. Därför sänder Gud ofta till dem andra förkunnare, vilka var och en äger några kvalifikationer som de andra saknar.

Församlingen skulle tacksamt ta emot dessa Kristi budbärare på samma sätt som de skulle ta emot Mästaren själv. De skulle försöka få all möjlig nytta av den undervisning som var och en av dessa förkunnare kan ge dem från Bibeln. Den undervisning som dessa Guds förkunnare förmedlar till

dem, skall tas emot och uppskattas i ödmjukhet, men ingen förkunnare skall göras till en idol.

Det är genom Kristi nåd som Guds förkunnare blir ljusets och välsignelsens budbärare. Då de genom uppriktig, uthållig bön blir uppfyllda av den helige Ande, kommer de att gå ut med en ivrig önskan att rädda människor. Deras sinnen fylls med iver att vinna nya segrar för evangelium. De kommer att få se frukt av sitt arbete. Om de bestämt vägrar att bygga på mänsklig visdom eller att upphöja sig själva, kommer de att kunna utföra ett arbete som skall kunna bestå mot Satans angrepp. Många kommer att vända sig från mörkret till ljuset. Många församlingar kommer att upprättas. Människor kommer att bli omvända, inte till de mänskliga förmedlarna utan till Kristus. Det egna jaget kommer att hållas i bakgrunden och endast Jesus, mannen från Golgata, kommer att framträda.

De som nu arbetar för Kristi sak kan uppenbara samma framstående egenskaper som visade sig hos dem som under den apostoliska tiden förkunnade evangelium. Gud är lika villig att ge kraft till sina budbärare idag, som han var att ge kraft åt Paulus och Apollos, åt Silas och Timoteus, åt Petrus, Jakob och Johannes.

På apostlarnas tid fanns det några vilseledda, som sade sig tro på Kristus, men som vägrade att visa respekt för hans utsända. De förklarade att de inte följde några mänskliga lärare. De hade undervisats direkt av Kristus, utan hjälp av någon evangeliets förkunnare. De sade sig vara oberoende och ovilliga att underordna sig församlingen. Sådana människor befann sig i allvarlig fara att bli bedragna.

Gud har i sin församling människor med olika gåvor som han har utsett att hjälpa till, så att Anden genom de mångas förenade gåvor skall kunna uppnå det önskade resultatet. Människor som handlar i överensstämmelse

med sina egna utpräglade karaktärsdrag, som vägrar att samarbeta med andra som har lång erfarenhet i arbetet för Gud, kommer att bli förblindade av sin självöverskattning, så att de inte längre kan skilja mellan det falska och det äkta. Det är inte förståndigt att välja sådana människor till ledare i församlingen. De skulle komma att följa sitt eget omdöme och sina egna planer, utan att ta hänsyn till sina medkristnas råd. Det är lätt för fienden att arbeta genom sådana som, fastän de själva behöver hjälp för varje steg, ändå tar på sig uppgiften att leda människor i sin egen kraft utan att ha lärt sig ödmjukhet av Kristus.

Tillfälliga impulser är inte någon säker vägledare för vårt sätt att handla. Fienden förleder ofta människor att tro att det är Gud som leder dem, när det i själva verket är så att de endast följer mänskliga hugskott. Men om vi omsorgsfullt iakttar och söker råd hos våra medtroende skall vi förstå vad som är Herrens vilja. Löftet är ju: ”Han leder de ödmjuka rätt, han lär de ödmjuka sin väg.” -- Ps. 25:9.

Partianda splittrar

I den första kristna församlingen fanns det några som vägrade att erkänna vare sig Paulus eller Apollos, utan höll sig till Petrus som sin ledare. De hävdade att Petrus hade varit den som hade stått Kristus närmast, när Mästaren befann sig på jorden, medan Paulus hade varit den som hade förföljt de kristna. Deras uppfattningar och känslor var påverkade av fördomar. De visade inte den fördomsfrihet, den generositet och den milda omsorg som visade att Kristus bodde i dem.

Det fanns en risk att denna partianda skulle komma att orsaka stor skada i den kristna församlingen. Paulus instruerades därför av Gud att protestera mot detta och alvarligt förmana församlingen. Den ene sade: ”Jag håller mig till Paulus’, den andre: ’Jag håller mig till Apollos’, en annan:

'Jag håller mig till Cefas', åter en annan: 'Jag håller mig till Kristus' ". Aposteln frågade dem: "Är då Kristus delad? Icke blev väl Paulus korsfäst för eder? Och icke bleven I väl döpta i Paulus' namn?" "Så berömme sig då ingen av människor", vädjade han. "Allt hör ju eder till; det må vara Paulus eller Apollos eller Cefas eller hela världen, det må vara liv eller död, vad som nu är, eller vad som skall komma, alltsammans hör eder till. Men I hören Kristus till, och Kristus hör Gud till." -- 1 Kor. 1:12, 13; 3:21-23.

Paulus och Apollos var helt överens. Apollos var besviken och sörjde över den splittring som rådde i församlingen i Korint. Han utnyttjade inte på något sätt det företräde som visades honom. Inte heller uppmuntrade han partiandan. I stället reste han plötsligt bort ifrån stridsfältet. När Paulus senare uppmanade honom att åter besöka Korint avböjde han att göra det. Han återvände inte dit förrän långt senare, då det andliga läget hade förbättrats inom församlingen.

Kapitel 27

En öppnad dörr

Medan Apollos arbetade i Korint uppfyllde Paulus sitt löfte att återvända till Efesus. Han hade gjort ett kort besök i Jerusalem och hade tillbringat någon tid i Antiokia, som var platsen för hans tidiga verksamhet. Därför reste han genom Mindre Asien ”genom det galatiska landet och därefter genom Frygien” (Apg. 18:23), besökte de församlingar som han själv hade upprättat, och styrkte Kristi efterföljares tro.

På apostlarnas tid var den västra delen av Mindre Asien känd som den romerska provinsen Asien. Efesus, som var dess huvudstad, var ett stort affärscentrum. Hamnen var fylld av fartyg och gatorna var till trängsel fyllda av människor från alla länder. Liksom Korint var staden ett lovande fält för missionsverksamhet.

Judarna, som var spridda i alla civiliserade länder, väntade allmänt Messias' ankomst. Många av dem hade under sina besök vid de årliga högtiderna i Jerusalem gått ut till Jordanstranden för att lyssna till Johannes döparen, när han predikade där. De hade hört honom förklara att Jesus var den utlovade Messias. De hade spritt nyheterna därom i alla delar av världen. Så hade försynen berett vägen för apostlarnas arbete.

När Paulus kom till Efesus fann han tolv män som, liksom Apollos, hade varit Johannes döparens efterföljare. Dessa hade också tillägnat sig en viss kännedom om Kristi mission. De hade emellertid inte Apollos' begåvning, men med samma uppriktighet och tro försökte de förmedla till andra den kunskap som de hade fått.

Också de döpta i helig Ande

Dessa män visste inte någonting om den helige Andes uppdrag. Då Paulus frågade dem om de hade fått den helige Ande, svarade de: ”Vi hava icke ens hört, att helig ande är given.” ”Vilken döpelse bleven I då döpta med?”, frågade Paulus och de svarade: ”Med Johannes’ döpelse.”

Då berättade aposteln för dem de stora sanningar som är grunden till den kristnes hopp. Han berättade för dem om Kristi liv på jorden och om det grymma och förnedrande sätt på vilket han hade dödats. Han berättade för dem hur livets Herre hade brutit gravens bojor och triumferande uppstått från de döda. Han berättade om Frälsarens uppdrag till sina apostlar: ”Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn.” -- Matt. 28:18,19. Han berättade också för dem om Kristi löfte att sända Hjälparen, genom vars kraft mäktiga tecken och under skulle utföras. Han beskrev också hur sällsamt detta löfte hade uppfyllts på pingstdagen.

Med djupt intresse och en tacksam, förundrad glädje lyssnade dessa män till Paulus’ ord. Genom tro tillägnade de sig de underbara sanningarna om Kristi försoningsoffer och tog emot honom som sin Frälsare. De blev därefter döpta i Jesu namn och Paulus ”lade händerna på dem”. Då blev också de döpta i den helige Ande. De fick då förmågan att tala andra länders språk och att profetera. Därigenom fick dessa de nödvändiga förutsättningarna för att kunna arbeta som missionärer i Efesus och dess omgivning och också att resa vidare för att förkunna evangelium i Mindre Asien.

Eftersom de här männen var ödmjuka och villiga att ta emot undervisning fick de uppleva det under som gav dem kvalifikationer för att gå ut som förmedlare av evangelium. Deras exempel utgör en undervisning

av stort värde för de troende. Det finns många som bara gör små framsteg i det kristna livet på grund av att de är alltför självtillräckliga för att låta sig undervisas. De låter sig nöja med ytlig kunskap om Bibeln. De vill varken förändra sin tro eller sitt sätt att leva. Därför lägger de inte heller ner något större arbete på att försöka tillägna sig större kunskap.

Om Kristi efterföljare bara ivrigt ville söka andlig kunskap, skulle de ledas in på rika områden av sanning, som hittills har varit helt okända för dem. Den som helt vill överlämna sig åt Gud, kommer att ledas av hans gudomliga hand. Han kanske förefaller enkel och till synes obegåvad, men om han är uppfylld av kärlek och förtröstan och följer varje antydning om Guds vilja, kommer hans förmågor att renas, förädlas och stärkas. Hans utvecklingsmöjligheter kommer att tillväxa. När han visar sig uppskatta den gudomliga insikten, kommer ett helgat uppdrag att anförtros honom. Han kommer då att kunna leva på ett sådant sätt att han hedrar Gud och blir till välsignelse för världen. ”När dina ord upplåtas, giva de ljus och skänka förstånd åt de enfaldiga.” -- Ps. 119:130.

Det finns många, även i vår tid, som är lika okunniga om den helige Andes verk i sinnet som dessa kristna i Efesus var. Ändå finns det inte någon sanning som klarare framställs i Bibeln. Profeter och apostlar har utförligt talat om dessa saker. Kristus riktar själv vår uppmärksamhet på hur träd och örter växer och använder det som en illustration på hans Andes aktivitet för att underhålla det andliga livet. Vinträdets sav stiger från roten och sprids ut till grenarna och underhåller vinträdets tillväxt och åstadkommer blommor och frukt. På samma sätt kommer den livgivande kraften från den helige Ande, som har sitt ursprung hos Frälsaren, att genomströmma våra sinnen och förnya våra motiv och känslor. Därigenom kommer också våra tankar att omformas till lydnad för Guds vilja och göra det möjligt för den som tar emot denna kraft att bära frukt i form av ett helgat liv.

Den som är upphov till detta andliga liv kan man inte se. Inte heller ligger det inom det mänskliga intellektets förmåga att förklara på vilket sätt detta liv förmedlas och underhålls. Den helige Andes verksamhet överensstämmer emellertid alltid med Bibeln. Såsom det förhåller sig i den naturliga världen, så är det också i den andliga. Det naturliga livet uppehålls, ögonblick för ögonblick, av gudomlig kraft. Detta sker emellertid inte genom något direkt underverk, utan genom att vi använder oss av de välsignelser som vi får tillgång till. På samma sätt uppehålls det andliga livet, genom att vi utnyttjar de medel som försynen har avsett till detta. Om Kristi efterföljare vill växa upp ”till manlig mognad, och så bli fullvuxna, intill Kristi fullhet” (Ef. 4:13), skall de äta av livets bröd och dricka av frälsningens vatten. De skall vaka, bedja och arbeta och i alla avseenden följa de instruktioner som Gud ger i Bibeln.

Vi har ytterligare en sak att lära oss av dessa judiska omvändas upplevelse. När de tog emot dopet av Johannes döparen, förstod de inte helt Jesu uppdrag som den som skulle försona för synd. Deras tro var bemängd med allvarliga villfarelser. Men när de fick en klarare och fullständigare upplysning tog de med glädje emot Kristus som sin Frälsare. Därmed inträdde också en förändring i deras känsla av ansvar och förpliktelse. Då de tog emot en renare tro, skedde en motsvarande förändring i deras sätt att leva. Som ett tecken på denna förändring och som ett erkännande av sin tro på Kristus, blev de omdöpta i Jesu namn.

Paulus hade, som han brukade göra, börjat sitt arbete i Efesus genom att tala i synagogorna till judarna. Han fortsatte att arbeta där under tre månader. Han ”samtalade. . . där frimodigt och övertygande med dem om Guds rike”. Till att börja med fick han ett gynnsamt mottagande. Men liksom på tidigare fält blev han snart utsatt för kraftigt motstånd. ”Några av dem förhärdade sig och voro ohörsamma och inför menigheten talade de illa om ’den vägen’.” Eftersom de framhärdade i att förkasta evangelium, upphörde

Paulus att predika i synagogorna.

Hindrade av otro och fördomar

Guds Ande hade arbetat med och genom Paulus i hans verksamhet för hans landsmän. Tillräckliga bevis hade framlagts för att övertyga alla som ärligt önskade lära känna evangelium. Men många tillät sig kontrolleras av fördomar och otro. De vägrade att ge efter till och med för de mest övertygande bevis. Paulus blev orolig för att Kristi efterföljares tro skulle utsättas för fara genom att ständigt umgås med dessa som var motståndare till evangelium. Paulus lämnade dem därför och samlade de troende i en särskild grupp, samtidigt som han fortsatte sin offentliga undervisning i Tyrannus' skola. Denne var en lärare av visst anseende.

Paulus såg att "en dörr till stor och fruktbärande verksamhet" hade öppnats för honom, även om han fortfarande hade "många motståndare". (1 Kor. 16:9.) Efesus var inte bara den mest storslagna utan även den mest moraliskt fördärvade av städerna i Asien. Vidskepelse och sinnliga nöjen behärskade hela den myllrande befolkningen. I skuggan av stadens tempel fann alla slags brottslingar skydd. De mest förnedrande laster florerade.

Efesus var ett populärt centrum för tillbedjan av Diana. Ryktet om det praktfulla templet som hade byggts åt "efesiernas Diana" hade utbredd sig inte bara över hela Asien utan över hela världen. Dess oöverträffade skönhet gjorde templet inte bara till stadens utan även till hela nationens stolthet. Den gudabild som förvarades i detta tempel, ansågs av tradition ha kommit ned från himmelen. Symboliska skrivtecken hade inristats på den. Dessa tillskrev man stor kraft. Efesierna hade skrivit böcker för att förklara innebörden i och användningen av dessa skrivtecken.

Bland dem som flitigt studerade dessa värdefulla böcker fanns många

trollkarlar som utövade ett kraftigt inflytande över de vidskepliga människor som tillbad Diana-bilden i detta tempel.

Paulus fick särskilda bevis på Guds godhets välvilja under sin verksamhet i Efesus. Guds kraft åtföljde hans arbete. Många blev botade från sina sjukdomar. ”Gud gjorde genom Paulus kraftgärningar av icke vanligt slag. Man till och med tog handkläden och förkläden, som hade varit i beröring med hans kropp, och lade dem på de sjuka; och sjukdomarna veko då ifrån dem, och de onda andarna foro ut.” Dessa manifestationer av en övernaturlig kraft var mycket starkare än vad man någonsin tidigare sett i Efesus. De var dessutom av sådant slag att de inte kunde efterbildas av taskspelarnas skicklighet eller trollkarlarnas konster. Eftersom dessa underverk utfördes i Jesu, nasaréens, namn fick folket tillfälle att se att himmelens Gud var mäktigare än de trollkarlar som tillbad gudinnan Diana. Gud upphöjde på detta sätt sina budbärare inför avgudadyrkarna själva och i enormt hög grad över de mäktigaste och mest gynnade av trollkarlarna.

Men han som står högre än alla onskans makter och som hade gett sina budbärare makt över dem, skulle komma att utsätta dem för ännu stötte vanära och nederlag, eftersom de föraktade och vanhelgade hans heliga namn. Trolldom hade förbjudits i den mosaiska lagen under hot om dödsstraff. Ändå hade trolldom då och då i hemlighet utövats av judar som avfallit från sin tro. Vid tiden för Paulus' vistelse i Efesus fanns i staden ”några kringvandrande judiska besvärjare”. De fick nu se de underverk som utfördes av Paulus och ”företog sig nu att över dem som voro besatta av onda andar nämna Herren Jesu namn”. Ett sådant försök gjordes av ”sju söner av en viss Skevas, en judisk överstepräst”. Då dessa fann en man som var besatt av en ond ande sade de till honom: ”Jag besvär eder vid den Jesus, som Paulus predikar.” Men ”den onde anden svarade då och sade till dem: ’Jesus känner jag, Paulus är mig ock välbekant men vilka ären I?’ Och mannen som var besatt av den onde anden störtade sig på dem och övermannade både den

ene och den andre; han betedde sig så våldsamt mot dem att de måste fly ut ur huset, nakna och sargade.”

Omisskännliga bevis

Här gavs alltså omisskännliga bevis för Kristi namns helighet och den fara som de utsatte sig för, som anropade honom utan tro på Frälsarens gudomliga mission. ”Frukten föll över dem alla, och Herren Jesu namn blev storligen prisat.”

Förhållanden som tidigare varit okända fördes nu fram i ljuset. Några av de kristna hade inte helt övergett sin vidskepelse, när de omvändes till kristendomen. I viss utsträckning fortsatte de att utöva magi. Nu blev de övertygade om att de hade handlat fel. ”Många av dem som hade kommit till tro, trädde fram och bekände sin synd och omtalade, vad de hade gjort.” Även några av trollkarlarna själva lät sig påverkas och blev övertygade, så att ”många av dem som hade övat vidskepliga konster samlade ihop sina böcker och brände upp dem i allas åsyn. Och när man räknade tillsammans, vad böckerna voro värda, fann man, att värdet uppgick till femtio tusen silverpenningar. På detta sätt hade Herrens ord mäktig framgång och visade sin kraft.”

Genom att bränna sina magiböcker visade dessa omvända efesier att de nu avskydde det som de en gång hade funnit nöje i. Det var framför allt genom denna magi som de hade förolämpat Gud och äventyrat sitt andliga liv. Det var också mot denna magi som de nu visade sådan avsky. Därigenom gav de bevis för sann omvändelse.

Seger i vidskepelsens högborg

Dessa avhandlingar om besvärjelser och magi innehöll regler och

formler för kommunikation med onda andar. De innehöll regler för djävulstillbedjan och riktlinjer för hur man skulle kunna få hjälp av djävulen och information från honom. Genom att behålla dessa böcker skulle de kristna ha utsatt sig för frestelse. Om de hade sålt dem skulle de ha utsatt andra människor för frestelse. De hade övergett mörkrets rike. För att slå ned dess kraft tvekade de inte inför något offer, hur stort det än var. Så segrade sanningen över människors fördomar och deras kärlek till pengar.

Genom denna manifestation av Kristi makt kunde en stor seger för kristendomen vinnas inom denna vidskepelsens högborg. Inflytandet av det som hade ägt rum här, fick en betydligt mera vidsträckt omfattning än Paulus förstod. Från Efesus spreds dessa nyheter vida omkring. En stark impuls framåt gavs åt Kristi sak. Långt efter det att aposteln hade avslutat sitt livsverk levde dessa scener kvar i människors minne. De blev ett medel till att vinna människor för evangelium.

Man vill gärna föreställa sig att sådan hednisk vidskepelse har försvunnit i det tjugoförsta århundradets civilisation. Men både Bibeln och de verkliga förhållandena visar klart, att magi utövas i denna tid i lika stor utsträckning som på de forntida magikernas tid. Det forntida magiska systemet är i själva verket detsamma som man nu känner till under namn av den moderna spiritualismen. Guds och människors fiende finner tillträde till tusentals människors sinnen genom att framställa sig själv under förklädnad av avlidna vänner. Bibeln förklarar att ”de döda veta alls intet”. (Pred. 9:5.) Deras tankar, deras kärlek, deras hat har gått om intet. De döda kan inte ta kontakt med de levande. Men trogen sitt första bedrägeri utövar Satan detta bedrägeri för att få kontroll över människors sinnen.

Genom spiritualismen tar många sjuka, sörjande och nyfikna kontakt med onda andar. Alla som ger sig in på sådant utsätter sig för en allvarlig fara. Bibeln förklarar hur Gud ser på dem. I forntiden uttalade han en sträng

dom över en konung som hade sökt råd hos ett hedniskt orakel: ”Är det därför att ingen Gud finnes i Israel, som i går åstad och frågen Baal-Sebub, guden i Ekron? Därför att I gören detta, säger Herren så: Du skall icke komma upp ur den säng, i vilken du har lagt dig, ty du skall döden dö.” -- 2 Kon. 1:3, 4.

Forntidens magiker har sin motsvarighet i nutidens spiritualistiska medier, de klärvoajanta och dem som utövar spådom. De hemlighetsfulla röster som talade i En-Dor och i Efesus fortsätter alltjämt att genom lögner vilseleda människor. Om slöjan kunde dras undan från våra ögon, skulle vi se onda änglar använda sig av alla slags konstgrepp och bedrägerier för att bedra och ödelägga.

Varhelst ett inflytande utövas att förmå människor att glömma Gud, där finns Satan närvarande med sin förledande makt. När människor ger efter för hans inflytande, kommer deras sinnen, innan de ännu är medvetna därom, att förvillas och själen att nedsmutsas. Apostelns förmaning till församlingen i Efesus borde uppmärksammas av Guds folk idag: ”Haven ingen delaktighet i mörkrets gärningar, som icke giva någon frukt, utan avslöjen dem fastmer.” -- Ef. 5:11.

Kapitel 28

Efesiernas Diana

Under mer än tre år var Efesus centrum för Paulus' arbete. En blomstrande församling hade grundats här. Från denna stad spreds evangelium över hela provinsen Asien bland både judar och icke-judar.

Aposteln hade under någon tid funderat över ytterligare en missionsresa. Han ”bestämde sig. . . genom Andens tillskyndelse att över Macedonien och Akaja fara till Jerusalem. Och han sade: 'Sedan jag har varit där, måste jag ock se Rom'.” I överensstämmelse med denna plan ”sände han då två av sina medhjälpare, Timoteus och Erastus, åstad till Macedonien”. Han kände emellertid att arbetet i Efesus alltjämt krävde hans närvaro. Därför beslöt han att stanna kvar där till efter pingsten. Snart inträffade emellertid en händelse som påskyndade hans avresa.

En gång om året hölls särskilda festligheter i Efesus för att hedra gudinnan Diana. Till dessa fester kom ett stort antal människor från alla delar av provinsen. Under hela denna period hölls fester som utmärkte sig för stor prakt och storslagenhet.

Denna galasäsong var en påfrestande tid för alla dem som nyss hade kommit till tro. Den grupp av troende som samlades i Tyrannus' skola utgjorde ett skärande missljud i den festliga kören. De utsattes därför för förlöjligande klander och förolämpningar. Paulus' arbete hade varit ett hårt slag för den hedniska gudstjänsten. Följden hade blivit att den nationella högtiden inte längre fick så många besökare som vanligt. Tillbedjarnas entusiasm hade också kraftigt avtagit. Inflytandet av Paulus' undervisning sträckte sig betydligt längre än enbart till dem som hade blivit omvända till

kristendomen. Många som inte öppet bekände sig till den nya läran, hade dock blivit så upplysta att de hade förlorat allt förtroende för sina hedniska gudar.

Det fanns också en annan orsak till missnöje. En omfattande och vinstgivande industri hade växt upp i Efesus där man tillverkade och sålde små Diana-tempel och små bilder av Diana. De som hade satsat pengar på denna industri fann att deras vinster blev mindre. Alla var överens om att denna ovälkomna förändring berodde på Paulus' arbete.

En guldsmed, Demetrius, som tillverkade Diana-tempel av silver, kallade tillsammans sina yrkeskolleger och sade: ”I män, I veten, att det är detta arbete som giver oss vår goda bärning; men nu sen och hören I, att denne Paulus icke allenast i Efesus, utan i nästan hela provinsen Asien genom sitt tal har förlett ganska mycket folk, i det han säger, att de gudar, som göras med människohänder icke äro gudar. Och det är fara värt, icke allenast att denna vår hantering kommer i missaktning, utan ock att den stora gudinnan Dianans helgedom bliver räknad för intet, och att jämväl denna gudarna, som hela provinsen Asien, ja, hela världen dyrkar, kommer att lida avbräck i sitt stora anseende. När de hörde detta, blevo de fulla av vrede och skriade: ’Stor är efesiernas Diana!’”

En rapport om detta tal spreds snabbt. ”Hela staden kom i rörelse.” Man började söka efter Paulus, men man kunde inte finna honom. Hans medkristna, som fått en aning om fara, hade snabbt fört honom ut ur staden. Guds änglar hade sänts för att skydda aposteln. Tiden var ännu inte inne att han skulle dö som martyr.

Då de inte kunde finna föremålet för sin vrede grep pöbeln ”Gajus och Aristarkus, två macedonier, som voro Paulus' följeslagare”. Med dessa ”stormade alla på en gång till skådebanan”.

Paulus' gömställe var inte långt borta. Han fick snart veta vilken fara hans älskade medtroende befann sig i. Utan att fråga efter sin egen säkerhet ville han genast ge sig iväg till teatern för att tala till pöbeln. Men "lärjungarna tillstodde honom det icke". Gajus och Aristarkus var inte det byte som folket sökte. Man trodde inte heller att de var utsatta för någon större fara. Men om man skulle ha fått se apostelns bleka, bekymrade ansikte, skulle det omedelbart ha väckt de värsta passioner till liv hos pöbeln. Det skulle inte längre ha stått i mänsklig makt att rädda hans liv.

Paulus var alltjämt angelägen om att få försvara sanningen inför folkskarorna. Ett budskap från skådeplatsen lugnade honom emellertid till slut. "Några asiarker, som voro hans vänner, sände bud till honom, att han icke skulle giva sig in på skådebanan."

Tumultet i amfiteatern ökade emellertid hela tiden. "De skriade, den ene så och den andre så; ty menigheten var upprörd, och de flesta visste icke, varför de hade kommit tillsammans." Förhållandet att Paulus och några av hans medarbetare var av judisk släkt gjorde judarna angelägna om att klart visa, att de inte sympatiserade med honom och hans verksamhet. De förde därför fram en av sina egna för att förklara saken för folket. Den talare som valdes var Alexander, en av hantverkarna, en kopparsmed som Paulus senare hänvisar till som en man som gjort stor skada. (2 Tim. 4:14.) Alexander var en man med avsevärd begåvning. Han satte nu in hela sin kraft på att rikta folkets vrede enbart mot Paulus och hans medarbetare. Men folkhopen, som såg att Alexander var jude, kastade honom åt sidan och började "ropa, alla med en mun, och skriade under ett par timmars tid: 'Stor är efesiernas Diana!'"

Tumultets verkliga orsak

Till slut upphörde de av ren utmattning och det uppstod ett ögonblicks tystnad. Stadens kansler lyckades då tilldra sig folkskarans uppmärksamhet. I kraft av sitt arbete lyckades han få dem att lyssna. Han mötte folket på deras egen mark och visade att det inte fanns något skäl till det tumult som uppstått. Han vädjade till deras förnuft. ”Efesier, finnes då någon människa, som icke vet att efesiernas stad är vårdare av den stora Dianas tempel och den bild av henne, som har fallit ned från himmelen? Eftersom ju ingen kan bestrida detta, bören I hålla eder lugna och icke företaga eder något förhastat. Emellertid haven I dragit fram dessa män, som icke äro helgerånare, ej heller smäda vår gudinna. Om nu Demetrius och de hantverkare, som hålla ihop med honom, hava sak med någon, så finnas ju domstolssammanträden och landshövdingar. Må de alltså göra upp saken med varandra inför rätta. Och haven I något att andraga, som går därutöver, så må sådant avgöras i den lagliga folkförsamlingen. På grund av det som i dag har skett löpa vi ju till och med fara att bliva anklagade för upplopp, fastän vi icke hava gjort något ont; och någon giltig anledning till denna folkskockning kunna vi icke heller uppgiva.’ Med dessa ord fick han menigheten att skiljas åt.”

I sitt tal hade Demetrius sagt: ”Denna vår hantering kommer i missaktning.” Dessa ord avslöjade den verkliga orsaken till tumultet i Efesus och också orsaken till mycket av den förföljelse som apostlarna utsattes för i sitt arbete. Demetrius och hans yrkeskamrater såg att deras tillverkning av gudinnestatyer äventyrades av undervisningen om evangelium och kristendomens spridning. Tempelprästernas och hantverkarnas inkomster stod på spel. Därför satte de igång denna mycket bittra förföljelse mot Paulus.

Kanslerns och andra högre ämbetsmäns beslut hade framställt Paulus inför folket såsom oskyldig till varje olaglig handling. Detta blev en ny seger

för kristendomen över villfarelse och vidskepelse. Gud hade påverkat en framstående ämbetsman att försvara hans apostel och tygla den upproriska pöbeln. Paulus fylldes av tacksamhet till Gud för att hans liv hade sparats och för att evangelium inte hade drabbats av vanära eller dåligt rykte genom upploppet i Efesus.

Då nu oroligheterna voro stillade, kallade Paulus lärjungarna till sig och talade till dem förmaningens ord, och sedan han hade tagit avsked av dem, begav han sin åstad för att fara till Macedonien. På denna resa fick han sällskap med två trogna bröder från Efesus, Tykikus och Trofimus.

Paulus hade nu avslutat sin verksamhet i Efesus. Hans arbete där hade varit en period av outtröttligt arbete, många bekymmer och mycken oro. Han hade undervisat folket offentligt. Han hade gått ifrån hus till hus och under många tårar undervisat och varnat dem. Han var ständigt utsatt för förföljelse från judarnas sida. Dessa lät inte något tillfälle gå sig ur händerna att uppegga folket mot honom.

Och under hela denna tid, då Paulus kämpade mot motstånd och förföljelse och med outtröttlig iver utförde evangelli verk, kände han hela tiden mycket starkt sitt ansvar för alla de andra församlingarna. Samtidigt bevakade han den i sin tro ännu oerfarna församlingens intressen.

Paulus hade nåtts av rykten om avfällighet inom några av de församlingar som han hade grundat. Detta orsakade honom djup sorg. Han fruktade nu att hans arbete bland dem skulle gå om intet. Under sömnlösa nätter kämpade han i bön och tänkte grundligt igenom det som han hade fått veta om de metoder som användes för att motverka hans arbete. När han fick tillfälle och förhållandena i församlingarna krävde det, skrev han till dessa församlingar och tillrättavisade dem, gav råd och förmaningar och uppmuntran. I dessa brev talade aposteln aldrig om sina egna svårigheter.

Ändå får vi tillfälligt några glimtar av hans arbete och hans lidande för Kristi sak. Hudflängning och fängelse, kyla, hunger och törst, faror på land och hav, i städer och i ödemarken från hans egna landsmän, från de icke-judiska folken och från falska bröder -- allt sådant hade han fått uthärda för evangeliets sak. De hade blivit "smädade", de hade fått "lida förföljelse", de hade blivit "såsom världens avskum, såsom var mans avskrap", de hade varit "rådvilla", "förföljda", "på alla sätt i trångmål", "var stund utsatta för faror", överlämnade "för Jesu skull beständigt åt döden".

Mitt under denna ständiga storm av förföljelse, fiendernas högljudda rop och vänners svek började den annars oförskräckte aposteln nästan helt förlora modet. Men han tänkte tillbaka på Golgata och fortsatte att med ny iver sprida kunskapen om den korsfäste. Han vandrade samma blodbestänkta väg som Kristus hade gått före honom. Han försökte inte bli befriad från striden, förrän han skulle lägga av sin rustning vid Återlösarens fötter.

Kapitel 29

Ett varningens brev

Det första brevet till församlingen i Korint skrevs av Paulus under den senare delen av hans vistelse i Efesus. Inte för några andra hade han känt ett djupare intresse eller hade arbetat med mer outtröttlig möda än för de troende i Korint. Han hade arbetat bland dem under ett och ett halvt år, riktat deras tankar mot den korsfäste och uppståndne Frälsaren som den enda vägen till frälsning. Han hade enträget uppmanat dem att lita på Kristi nåds omskapande kraft. Innan de som bekände sig till Kristus, intogs i församlingen gav han dem en grundlig och särskild undervisning om den troendes förmåner och plikter. Han hade också med stor iver försökt hjälpa dem att vara trogna mot sina doplöften.

Paulus var starkt medveten om den strid som varje människa måste utkämpa mot ondskans makter och de människors inflytande som ständigt försöker bedra och snärja. Han hade arbetat outtröttligt för att bygga upp styrkan och stabiliteten hos dem som nyss hade börjat vandra på trons väg. Han hade uppmanat dem att helt överlämna sig åt Gud. Han visste att om de inte gjorde det, så hade de inte helt övergett synden utan fortsatte att låta de naturliga begären behålla sitt dominerande inflytande. Därigenom skulle frestelserna fortsätta att förvirra deras samveten.

Denna överlåtelse måste bli fullständig. Varje svag, tvivlande, kämpande människa som överlämnar sig helt åt Kristus, kommer i direkt förbindelse med alla de kraftkällor som gör det möjligt för henne att övervinna. Himmelen kommer henne nära och hon får stöd och hjälp av barmhärtighetens änglar vid varje tillfälle, då hon råkar ut för svårigheter och prövningar.

De troende i församlingen i Korint var omgivna av avgudadyrkan och sensualism i deras mest förföriska former. Så länge aposteln var kvar hos dem, hade detta inflytande inte någon större makt över dem. Paulus' fasta tro, hans brinnande böner och hans allvarliga undervisning och framför allt hans Gud-hängivna liv hade hjälpt dem att övervinna det egna jaget för Kristi saks skull, hellre än att söka tillfredsställelse i syndens nöjen.

Men efter det att Paulus hade lämnat dem uppstod ogynnsamma förhållanden. För den kristna tron skadliga tendenser hade börjat vinna insteg i församlingen och det dröjde inte länge förrän detta började visa sin onda frukt. En tid av stora svårigheter började för församlingen i Korint. Aposteln var inte längre hos dem för att väcka deras iver och hjälpa dem i deras försök att leva i överensstämmelse med Guds vilja. Så småningom blev många av dem vårdslösa och likgiltiga och tillät naturliga böjelser och benägenheter att få makt över dem. Han som så ofta hade uppmanat dem att leva efter renhetens och rättfärdighetens ideal, fanns inte längre hos dem. Inte få av dem som vid tiden för sin omvändelse hade avlagt alla sina onda vanor, återgick till den icke-judiska religionens förnedrande synder.

Paulus hade skrivit till församlingen och förmanat dem att inte umgås med sådana som inte ville avstå från sitt lastbara liv. Många av de troende förvrängde emellertid apostelns ord och gav dem en annan innebörd för att finna en ursäkt för, att de inte följde hans undervisning.

Församlingen sände ett brev till Paulus, i vilket de bad om råd om olika saker, men ingenting nämdes om de svåra synder som förekom bland dem. Aposteln fick genom den helige Ande ett mycket starkt intryck av de verkliga förhållandena i församlingen och att det här brevet ville förmå honom att göra uttalanden som brevskrivarna kunde förvränga för att tjäna sina egna syften.

Vid den här tiden kom några medlemmar av Kloes husfolk till Efesus. De tillhörde en troende familj som hade högt anseende i Korint. Paulus frågade ut dem om förhållandena i Korint. De talade om att församlingen var splittrad i olika läger. De slitningar som hade före kommit redan under Apollos' besök hade ökat mycket starkt. Falska lärare hade försökt övertala medlemmarna att förkasta Paulus' undervisning. De evangeliska troslärorna och föreskrifterna hade blivit förvrängda. Stolthet, avgudereri och sensualism ökade ständigt bland dem som en gång hade varit ivriga i sitt kristna liv.

Farhågor bekräftade

När Paulus fick den här beskrivningen, förstod han att hans värsta farhågor var riktiga. Men ändå ville han inte ge efter för tanken att hans arbete skulle ha varit förgäves. Med hjärteångest och med "många tårar" sökte han råd hos Gud. Han skulle med glädje genast ha gjort ett besök i Korint, om det hade varit klokt att göra så. Men han förstod att församlingen i sitt dåvarande tillstånd inte skulle få någon nytta av hans arbete. Därför sände han Titus för att bereda väg för honom, så att han själv skulle kunna besöka dem senare. Därefter undertryckte aposteln alla personliga känslor ifråga om de troendes beteende, som hade visat en sådan underlig förvändhet. Aposteln inriktade hela sitt sinne mot Gud och skrev till församlingen i Korint ett av de rikaste, mest kraftfulla och instruktiva av alla sina brev.

Med anmärkningsvärd klarhet besvarade han alla de frågor som församlingen hade framlagt för honom. Han framhöll principer som, om man följde dem, skulle leda församlingens medlemmar till en högre andlig upplevelse. De befann sig i fara. Paulus kunde inte uthärda tanken att i denna kritiska situation misslyckas att nå fram till dem. Han varnade dem uppriktigt för de faror som hotade och tillrättavisade dem för deras synd. Han riktade

deras uppmärksamhet på nytt till Kristus och försökte återuppliva deras tidigare kristna iver och hängivenhet.

Apostelns stora kärlek till de troende i Korint visade sig i hans kärleksfulla hälsning till församlingen. Han påminde dem om deras upplevelse, då de blev omvända från avgudadyrkan till att tjäna den sanne Guden. Han påminde dem om den helige Andes gåvor, som de hade fått ta emot. Han visade att det var deras förmån att ständigt göra nya framsteg i det kristliga livet, till dess att de uppnådde den renhet och helgelse som finns i Kristus. ”I haven i honom”, skrev han, ”blivit rikligen begåvade i alla stycken, i fråga om allt vad tal och kunskap heter. Så har ju ock vittnesbördet om Kristus blivit befast hos eder, så att I icke stån tillbaka i fråga om någon nådegåva, medan I vänten på vår Herres, Jesu Kristi, uppenbarelse.”

Paulus talade öppet om de stridigheter som hade uppstått i församlingen i Korint och förmanade medlemmarna att upphöra med alla tvister. ”Jag förmanar eder, mina bröder”, skrev han, ”vid vår Herres, Jesu Kristi, namn att alla vara eniga i edert tal och att icke låta söndringar finnas bland eder, utan hålla fast tillhopa i samma sinnelag och samma tänkesätt.”

Aposteln kände sig fri att nämna hur och genom vilka han hade fått upplysning om den splittring som rådde i församlingen. ”Det har nämligen av Kloes husfolk blivit mig berättat om eder, mina bröder, att tvister hava uppstått bland eder.”

Paulus var en inspirerad apostel. De sanningar som han förkunnade för andra hade han fått ta emot ”genom uppenbarelse”. Gud avslöjade emellertid inte alltid sitt folks tillstånd på detta direkta sätt. I det här fallet hade de som var intresserade av den korintiska församlingens framgång och som hade sett det onda smyga sig in, lagt fram saken för aposteln. Genom de gudomliga uppenbarelsen som han tidigare hade fått, kunde han nu bedöma den

utveckling som skett. De som uppriktigt sökte upplysning tog emot hans budskap som Kristi förmaning, fastän Gud inte hade gett honom någon ny uppenbarelse för just detta tillfälle. Guds Ande hade visat honom de svårigheter och faror som skulle uppstå inom församlingarna. När denna onda utveckling kom till uttryck, visste aposteln vad det betydde. Han hade fått i uppdrag att försvara och skydda församlingen. Han skulle vaka över dess medlemmar som den som skall göra räkenskap inför Gud. Var det då inte följdriktigt och korrekt att han fäste avseende vid dessa rapporter om den anarki och de strider som rådde bland dem? Naturligtvis var detta i högsta grad riktigt. Den tillrättavisning han sände dem var därför i lika hög grad skriven under Guds Andes inspiration som något annat av hans brev.

En fast grund att bygga på

Aposteln nämnde inte någonting om de falska lärare som försökte fördärva frukten av hans arbete. På grund av den förvirring och splittring som rådde i församlingen var det klokt av honom att inte irritera dem med sådana antydningar. Han var rädd för att därigenom helt och hållet driva några bort från evangelium. Han riktade församlingsmedlemmarnas uppmärksamhet på sitt eget arbete bland dem. Han påpekade att det utförts av "en förfaren byggmästare" som hade lagt den grund på vilken sedan andra hade byggt. Men han upphöjde inte därigenom sig själv, eftersom han förklarade: "Vi äro Guds medarbetare." Han gjorde inte anspråk på någon egen klokhet utan erkände den gudomliga kraft som ensam hade gjort det möjligt för honom att framställa evangelium på ett sätt som var tillfredsställande för Gud. Paulus, den störste av alla lärare, hade genom sin förening med Kristus kunnat meddela undervisning från den gudomliga visdom som motsvarar alla människors behov och som är tillämplig i alla tider, på alla platser och under alla omständigheter.

Bland de mer allvarliga av de onda förhållanden som hade utvecklats

bland de troende i Korint var, att många hade återvänt till den hedniska gudstjänstens nedbrytande vanor. En av dessa tidigare troende hade förlorat sin kristna upplevelse till den grad, att hans sedeslösa liv kränkte till och med den hedniska världens låga etiska uppfattning. Aposteln förmanade församlingen ivrigt att skilja ifrån sig ”den som är ond”. ”Veten I icke”, förmanade han dem, ”att litet surdeg syrar hela degen? Rensen bort den gamla surdegen, så att I bliven en ny deg. I ären ju osyrade.”

Ett annat allvarligt ont som hade uppstått i församlingen, var att troende drog varandra inför rätta. Man hade gjort allt man kunnat för att lösa dessa tvister inom församlingens egen krets. Kristus hade ju själv gett klara instruktioner om hur sådana saker skulle skötas. ”Om din broder försyndar sig”, var Frälsarens råd, ”så gå åstad och förehåll honom det enskilt. Om han då lyssnar till dig, så har du vunnit din broder. Men om han icke lyssnar till dig, så tag med dig ännu en eller två, för att ’var sak må avgöras efter två eller tre vittnens utsago’. Lyssnar han icke till dem, så säg det till församlingen. Lyssnar han ej heller till församlingen, så vare han för dig såsom en hedning och en publikan. Sannerligen säger jag eder: Allt vad I binden på jorden, det skall vara bundet i himmelen; och allt vad I lösen på jorden, det skall vara löst i himmelen.” -- Matt. 18:15-18.

Till de troende i Korint, som hade glömt detta klara råd, gav Paulus i entydiga ord tillrättavisning och bestraffning. ”Huru kan någon av eder”, frågade han, ”taga sig för att, när han har sak med en annan, gå till rätta, icke inför de heliga, utan inför de orättfärdiga? Veten I då icke, att de heliga skola döma världen? Men om nu I skolen sitta till doms över världen, ären I då icke goda nog att döma i helt ringa mål? I veten ju att vi skola döma änglar; huru mycket mer böra vi icke då kunna döma i timliga ting? Och likväl, när I nu haven före något mål, som gäller sådana ting, sätten I till domare just dem som äro ringa aktade i församlingen! Eder till blygd säger jag detta. Är det då så omöjligt att bland eder finna någon vis man, som kan bliva

skiljedomare mellan sina bröder? Måste i stället den ene brodern gå till rätta med den andre, och det inför de otrogna? Över huvud är redan det en brist hos eder, att I gå till rätta med varandra. Varför liden I icke hellre orätt? . . . I stället gören I nu själva orätt och skada, och detta mot bröder. Vetni I då icke, att de orättfärdiga icke skola få Guds rike till arvedel?”

Egoismens faror

Satan söker alltid väcka misstro, oenighet och fiendskap bland Guds folk. Vi frestas ofta att tycka att våra rättigheter blir kringskurna, även då det inte finns någon verklig orsak till sådana känslor. Hos några är egenkärleken större än deras kärlek till Kristus och hans sak. Dessa kommer att sätta sina egna intressen i första rummet. De är beredda att tillgripa nästan vilka slags medel som helst för att försvara och hävda dem. Även bland dem som tycks vara samvetsgranna kristna, finns många som är stolta och har alltför höga tankar om sig själva. Detta hindrar dem från att privat gå till dem som de menar har kommit vilse på vägen, för att tala med dem i Kristi anda och bedja tillsammans med dem. När de menar sig ha blivit förorättade av sina medkristna går de ofta tillrätta med dessa i stället för att följa Frälsarens regel.

Kristi efterföljare bör inte vända sig till domstolar och myndigheter för att få tvister avgjorda, som har uppstått mellan församlingens medlemmar. Sådana tvister skall de själva avgöra inbördes eller också låta församlingen göra det i överensstämmelse med Kristi undervisning. Som Kristi milda och ödmjuka efterföljare bor de hellre ”lida... orätt” än att öppet, inför omvärlden avslöja sina trosfränders felsteg.

Rättegångar mellan Kristi efterföljare blir en skamfläck på evangeliisak. Troende som öppnar rättegång mot varandra exponerar församlingen för motståndarnas förlöjligande. De ger mörkrets makter tillfälle att triumfera.

De korsfäster Kristus på nytt och utsätter honom för öppen vanära. Genom att ringakta församlingens auktoritet visar de förakt för Gud, som har gett församlingen dess myndighet.

Kristi makt att bevara

I detta brev till församlingen i Korint försöker Paulus visa dem Kristi makt att bevara dem från det onda. Han visste att de skulle kunna bli starka i den Allsmäktiges kraft, om de bara ville följa de fastställda villkoren. För att hjälpa dem att bryta sig loss ur syndens förslavande makt och nå en fullkomlig helgelse vädjade Paulus till dem att följa de föreskrifter han gett dem och åt vilka de hade helgat sina liv vid tiden för sin omvändelse. ”I hören Kristus till”, förklarade han. ”Veten I då icke. . . att I icke ären edra egna? I ären ju köpta, och betalning är given. Så förhärigen då Gud i eder kropp.”

Aposteln framhåller klart följderna av att vända sig bort från ett liv i renhet och helgelse och återvända till de icke-judiska religionernas fördärvbringande seder. ”Faren icke vilse”, skrev han. ”Varken otuktiga människor eller avgudadyrkare eller äktenskapsbrytare. . . varken tjuvar eller giriga eller drinkare eller smädare eller roffare skola få Guds rike till arvedel.” Han vädjade till dem att styra sina lägre passioner och benägenheter. ”Veten I då icke”, frågade han dem, ”att eder kropp är ett tempel åt den helige Ande, som bor i eder och som I haven undfått av Gud?”

Paulus ägde visserligen stora intellektuella gåvor, men hans liv uppenbarade kraften av en ännu värdefullare insikt. Den gav honom en snabb uppfattningsförmåga och uppfyllde hans sinne med sympati. Den förde honom också i nära beröring med andra och gjorde det möjligt för honom att väcka deras bättre natur till liv och uppmuntra dem att sträva efter ett högre liv. Han var uppfylld av en brinnande kärlek till de troende i Korint. Han

längtrade efter att få se dem visa en inre fromhet som skulle skydda dem mot frestelser. Han visste att de skulle möta motstånd från "Satans synagoga" under varje steg på den kristna trons väg. Han visste också att de skulle tvingas att dagligen ta upp kampen. De måste värja sig mot fiendens försåtliga angrepp, undertrycka gamla vanor och naturliga benägenheter och ständigt vara vaksamma under bön. Paulus visste att de kunde nå det kristna livets högre nivåer bara genom mycken bön och ständig vaksamhet. Det var detta han försökte inpränta i deras sinnen. Men han visste också att de i den korsfäste Kristus erbjöds en kraft som var tillräcklig för att omvända hela människan och som av Gudomen hade avsetts att göra det möjligt för dem att motstå alla frestelser till det onda. Med tro på Gud som sin rustning och med hans Ord som sitt vapen i striden skulle de vara utrustade med en inre kraft som skulle göra det möjligt för dem att avvända fiendens alla attacker.

De troende i Korint behövde en djupare upplevelse av det som hör Gud till. De visste ännu inte helt vad det betydde att betrakta hans härlighet, så att deras liv förvandlades till likhet med hans väsens egenskaper. De hade än så länge bara sett de allra första strålarna av denna härlighetens daggryning. Paulus ville att de skulle bli uppfyllda av all Guds fullhet och mer och mer lära känna honom, som är "lik en morgonrodnad". Han ville att de skulle fortsätta att lära av honom, till dess att de uppnådde den fulla evangeliska trons middagsljus.

Kapitel 30

En högre nivå

Paulus hoppades att så klart som möjligt kunna få de troende i Korint att förstå betydelsen av en orubblig självkontroll, en korrekt måttfullhet och en aldrig vacklande iver i tjänsten för Kristus. Paulus gör därför i sitt breven en slående jämförelse mellan den kristna kampen och de ryktbara kapplöpningar som med jämna intervaller hölls nära Korint. Av alla de tävlingar som förekom bland greker och romare var dessa kapplöpningar de äldsta och de mest uppskattade. Till dessa kom konungar, adelsmän och statsmän. Förnåma och rika unga män tog del i dem. De drog sig inte undan någon ansträngning eller disciplin som var nödvändig för att vinna tävlingarna.

De som deltog i dessa tävlingar måste följa stränga regler. Inga avvikelser var tillåtna från dessa. De som ville att deras namn skulle sättas upp på listan av dem som tävlade om priset, måste först underkasta sig en hård förberedande träning. Allt ifråga om mat eller njutningsmedel som kunde försvaga sinnets eller kroppens krafter var strängt förbjudet. De som ville ha några utsikter att vinna framgång i dessa prov på styrka och snabbhet, måste vara vältränade och ha nerverna under kontroll. Varje rörelse måste vara väl avvägd, varje steg snabbt och tveklöst och den fysiska styrkan måste ligga på toppnivå.

När de tävlande kom in på arenan inför de väntande folkskarorna, ropades deras namn upp. Kapplöpningens regler lästes upp klart och tydligt. Alla startade samtidigt. Åskådarnas spända uppmärksamhet ingav dem en fast beslutsamhet att vinna. Domarna satt i närheten av målet, så att de kunde följa de tävlandes rörelser mycket noga från början till slut och ge priset åt

den som verkligen hade vunnit det. Om någon kom först i mål genom att utnyttja någon fördel som stred mot reglerna, diskvalificerades han.

I dessa tävlingar utsatte sig de tävlande för enorma påfrestningar. En del återhämtade sig aldrig från den oerhörda fysiska ansträngningen. Det var inte ovanligt att någon eller några segnade ned ute på banan, blödande från mun och näsa. Det hände också att en tävlande föll död till marken just som han stod i begrepp att tillägna sig segerkransen. Men risken att bli skadad för resten av livet eller att mista livet betraktades inte som en för stor risk i jämförelse med den ära som den vann, som avgick med segern.

Då segervinnaren nådde målet fylldes luften av åskådarnas applåddåskor, så att de omkringliggande kullarna och bergen genljöd av deras eko. Inför de väldiga åskådarskarorna överräckte domaren segertecknet, en krans för hans huvud och en palmkvist att bäras i hans högra hand. Han blev berömd över hela landet. Även föräldrarna fick del av hans ära. Till och med den stad där han bodde, blev ryktbar därför att den gett världen en så framstående idrottshjälte.

Paulus använder dessa tävlingar som en bild på den omvändes kamp. Han ger eftertryck åt den förberedelse som är nödvändig för att de tävlande skall ha några utsikter att vinna i tävlingen, den föregående disciplineringen, måttfullheten ifråga om maten och nödvändigheten av nykterhet. ”Alla som vilja delta i en sådan tävlan”, förklarade han, ”pålägga sig återhållsamhet i alla stycken.” De tävlande avstod ifrån varje slag av njutning som kunde försvaga deras fysiska krafter. Genom en hård och uthållig träning blev deras muskler starka och uthålliga. När dagen för tävlingen kom, kunde de därför pressa sina krafter till det yttersta. Hur mycket betydelsefullare är det inte för den troende, vilkens eviga öde står på spel, att tygla benägenheter och böjelser och ställa dem under kontroll av förnuftet och Guds vilja. Han skulle aldrig tillåta sin uppmärksamhet att splittras av nöjen, lyx eller ett bekvämt

liv. Alla hans vanor och passioner måste underställas den hårdaste disciplin. De skall tyglas av ett förnuft som har upplysts av Bibelns undervisning och som leds av Guds Ande.

Den oförgängliga segerkransen

När den troende har kommit så långt, måste han sätta in sin yttersta kraft på att vinna seger. I de korintiska tävlingarna var det under spurten in mot mål som de tävlande satte in sina yttersta krafter för att behålla eller öka farten. När därför en Kristi efterföljare närmar sig sitt mål, skall han pressa sig framåt med till och med större iver och beslutsamhet, än då han först började sin tävlingskamp.

Paulus framhåller sedan kontrasten mellan kransen av vissnande lagerblad som segraren i tävlingarna får ta emot, och den krona av odödlig härlighet som skall ges till den som med triumf löper på den kristna tävlingsbanan. De gör detta ”för att vinna en förgänglig segerkrans”,” förklarar han, ”men vi för att vinna en oförgänglig”. För att vinna en förgänglig segerkrans undandrog sig inte de grekiska löparna någon möda eller disciplin. Vi strävar efter en krona som är oändligt mycket mera värdefull, ja, själva det eviga livets krona. Hur mycket större omsorg skulle inte vi lägga in i vår tävlan, hur mycket villigare skulle vi inte vara att göra uppoffringar och tygla oss själva!

I Hebréerbrevet påpekas den orubbliga beslutsamhet som skulle karakterisera den troendes tävlingskamp för det eviga livet: ”Må ock vi lägga av allt som är oss till hinder, och särskilt synden, som så hårt omsnärjer oss, och med uthållighet löpa framåt i den tävlingskamp, som är oss förelagd. Och må vi därvid se på Jesus, trons hövding och fullkomnare.” -- Hebr. 12:1, 2. Avund, illvilja, onda tankar och onda ord, girighet -- allt detta är en belastning som en Kristi efterföljare måste lägga av, om han skall kunna löpa

med framgång i tävlingskampen för det eviga livet. Varje vana eller varje sätt att handla som för till synd och vanäror Kristus, måste läggas bort, hur stort offret än blir. Ingen människa som överträder rättfärdighetens eviga principer kan få himmelens välsignelser. En enda synd som man hänger sig åt, är tillräcklig för att fördärva karaktären och vilseleda andra.

Om nu din hand är dig till förförelse, sade Frälsaren, så hugg av den. Det är bättre för dig att ingå i livet lytt än att hava båda händerna i behåll och komma till Gehenna, till den eld, som icke utsläcket. Och om din fot är dig till förförelse, så hugg av den. Det är bättre för dig att ingå i livet halt, än att hava båda fötterna i behåll och kastas i Gehenna. -- Mark. 9:43, 45. Om man därför, för att rädda kroppen från döden, får amputera en hand eller en fot eller till och med operera bort ett öga, hur mycket grundligare skulle inte då Kristi efterföljare skilja sig från synden som omöjliggör för oss att få evigt liv.

De som tävlade i de gamla grekiska spelen hade underkastat sig självförsakelse och sträng disciplin. Men de var ändå inte säkra på att de skulle vinna seger. "I veten ju", sade Paulus, "att fastän de som löpa på tävlingsbanan allasammans löpa, så vinner allenast en segerlönen." Hur hårt de löpande än ansträngde sig för att komma i mål, kunde bara en enda hand gripa den eftersträvade segerkransen. Andra kunde anstränga sig till det allra yttersta för att vinna den, men just som de räckte ut handen för att ta den, var det någon annan som grep den eftertraktade trofén.

Alla kan vinna loppet

Så förhåller det sig inte i den troendes tävlingskamp. Ingen som uppfyller villkoren kommer att bli missräknad vid tävlingens slut. Var och en som ivrigt och uthålligt kämpar skall lyckas. Denna tävling är inte en tävling för de snabbfotade och starka. Varje Kristi efterföljare, den svagaste likaväl

som den starkaste, kan få bära den oförgängliga härlighetens krona. Alla som genom Guds nåd förändrar sitt liv till att överensstämma med Kristi vilja, kan bli segervinnare. Att i det dagliga livets angelägenheter rätta sig efter Bibelns principer betraktas alltför ofta som av underordnad betydelse -- som något som är alltför obetydligt för att ägnas någon uppmärksamhet. Men med tanke på det som står på spel, kan ingenting som hjälper oss eller hindrar oss i vår strävan att vinna den troendes tävlingskamp, betraktas som av underordnad betydelse. Varje handling ökar tyngden i den vågskål som avgör livets seger eller nederlag. Och den belöning som segervinnaren får skall överensstämma med den uthållighet och uppriktighet med vilken han har strävat.

Aposteln jämför sig med en man som löper på en tävlingsbana och sätter in alla sina krafter för att nå målet. ”Jag för min del löper alltså icke”, säger han, ”såsom gällde det ett ovisst mål; jag kämpar icke likasom en man som hugger i vädret. Fastmer tuktar jag min kropp och kuvar den, för att jag icke, när jag predikar för andra, själv skall komma till korta vid provet.” Paulus underkastade sig själv mycket sträng disciplin, för att hans lopp på den kristna tävlingsbanan inte skulle misslyckas eller dess utgång kunna ifrågasättas. Orden: ”Fastmer tuktar jag min kropp”, betyder bokstavligen att genom sträng disciplin underkuva böjelser, benägenheter och önskemål.

Han levde som han lärde

Paulus var rädd för att han själv inte skulle kunna hålla måttet med hänsyn till vad han förkunnade för andra. Han visste att hans arbete för andra skulle vara förgäves, om han inte i sitt eget liv rättade sig efter de principer som han hyllade och förkunnade. Hans samtal, hans inflytande, hans bestämda föresats att avstå ifrån själviska njutningar måste visa, att hans religion inte bara var en bekännelse utan en daglig och levande förening med Gud. Detta var ett mål som han ständigt hade framför sig och ivrigt strävade

efter att nå, nämligen ”rättfärdigheten av Gud på grund av tro”. (Fil. 3:9.)

Paulus visste att hans kamp mot det onda skulle pågå så länge han levde. Han insåg att han ständigt var i behov av den största vaksamhet över sig själv, så att inte jordbundna önskningar och benägenheter skulle övervinna hans andliga iver. Han kämpade ständigt till det yttersta mot naturliga böjelser. Han glömde aldrig det ideal som skulle uppnås. Detta ideal sökte han nå genom lydnad för Guds lag. Sina ord, sina handlingar, sina benägenheter, allt ställde han under Guds Andes kontroll.

Det var denna uppriktiga föresats att segra i kampen för det eviga livet, som Paulus längtade efter att få se förverkligad hos Kristi efterföljare i Korint. Han visste att de, för att uppnå det mål som Kristus hade förelagt dem, skulle ha en livslång kamp framför sig. Från denna skulle de inte kunna få någon befrielse. Han uppmanade dem att kämpa redbart dag för dag och sträva efter sann gudsfruktan och en högstående moral. Han vädjade till dem att lägga åt sidan allt som hindrade dem och att jaga mot fullkomningens mål i Kristus.

Paulus framhöll för de troende i Korint det forna Israels upplevelser -- de välsignelser som belönade deras lydnad och de straffdomar som följde på deras överträdelser. Han påminde dem om hur Gud genom tecken och under hade fört dem ut ur Egypten under skydd av molnstoden om dagen och eldstoden om natten. Så färdades de tryggt genom Röda Havet medan egyptierna som försökte komma genom havet på samma sätt, allesammans dränktes. Genom dessa underverk hade Gud erkänt Israel som sin församling. De ”åto alla samma andliga mat, och alla drucko de samma andliga dryck -- de drucko nämligen ur en andlig klippa, som åtföljde dem, och den klippan var Kristus.” Under hela sin ökenvandring var Kristus israeliternas ledare. Den slagna klippan var en symbol på Kristus, som skulle bli slagen för människornas överträdelser, för att frälsningen skulle komma

alla till del.

Trots att Gud var så välvillig mot israeliterna, lät han sina domar drabba dem på grund av att de kände begär efter den lyx som de hade lämnat bakom sig i Egypten. Det var på grund av deras synd och uppror som Guds domar kom över dem. Aposteln förmanade Kristi efterföljare i Korint att dra lärdom av israeliternas upplevelse. ”Detta skedde oss till en varnagel”, förklarade han, ”för att vi icke skulle hava begärelse till det onda, såsom de hade begärelse därtill.” Han visade hur begärelse efter det onda och ett sedeslöst liv hade kommit dem att utöva synder som drog Guds vrede över dem. Den gudsfruktan som de hade, när de lyssnade till lagens förkunnelse från Sinai berg hade de förkastat, när de satte sig ner för att äta och dricka och därefter stod upp för att leka och för att tillbedja den gyllene kalven, som de hade tillverkat och som skulle representera Gud. Efter det att de hade deltagit i en festmåltid som hade samband med tillbedjan av Baalpeor slogs många hebréer ned på grund av sitt tygellösa liv. Guds vrede väcktes. På hans befallning blev ”tjugutretusen” slagna av pesten på en enda dag.

Den som menar sig stå. . .

Aposteln varnade de troende i Korint: ”Därför, den som menar sig stå, han må se till, att han icke faller.” Om de blev skrytsamma och övermodiga och försummade att vaka och bedja, skulle de falla i svåra synder som skulle dra över dem Guds vrede. Men Paulus ville inte att de skulle duka under för missmod och förtvivlan. Därför försäkrade han dem: ”Gud är trofast; han skall icke tillstämja, att I bliven frestade över eder förmåga, utan när han låter frestelsen komma, skall han ock bereda en utväg därur, så att I kunnen härda ut i den.”

Paulus vädjade till sina medkristna att de skulle fråga sig själva vilket inflytande deras ord och handlingar kunde utöva på andra. De skulle inte

göra någonting, hur oskyldigt det i och för sig själv skulle vara, som kunde ge sken av att de godkände avguderi eller som kunde bli till anstöt för dem som var svaga i tron. ”Alltså, vare sig I äten eller dricken eller vadhelst annat I gören, så gören allt till Guds ära. Bliven icke för någon till en stötesten, varken för judar eller för greker eller för Guds församling.”

Apostelns varnande ord till församlingen i Korint är tillämpliga i alla tider och framför allt värda att uppmärksammas i våra dagar. Med avguderi menade han inte bara tillbedjan av avgudar. Han avsåg också tillfredsställandet av det egna jaget, kärlek till ett behagligt liv och eftergifter för benägenheter och drifter. Att enbart bekänna att man tror på Kristus och visar en skrytsam kännedom om den evangeliska sanningen gör inte någon människa till en Kristi efterföljare. En religion som söker tillfredsställa ögat, örat och smaken och som ger efter för själviska njutningar är inte Kristi religion.

Genom en jämförelse mellan församlingen och människans kropp kunde aposteln ganska träffande belysa det nära och innerliga släktskapsförhållande som bör existera mellan medlemmarna i Kristi församling. ”Ty i en och samme Ande”, skrev han, ”äro vi alla döpta till att utgöra en och samma kropp, vare sig vi äro judar eller greker, vare sig vi äro trälrar eller fria; och alla hava vi fått en och samme Ande utgjuten över oss. Kroppen utgöres ju icke heller av en enda lem, utan av många. Om foten ville säga: ’Jag är icke hand, därför hör jag icke till kroppen’, så skulle den icke dess mindre höra till kroppen. Och om örat ville säga: ’Jag är icke öga, därför hör jag icke till kroppen’, så skulle det icke dess mindre höra till kroppen. Om hela kroppen vore öga, var funnes då hörseln? Och om den hel och hållen vore öra, var funnes då lukten? Men nu har Gud insatt lemmarna i kroppen, var och en av dem på det sätt, som han har velat. Om åter allasammans utgjorde en enda lem, var funnes då själva kroppen? Men nu är det så, att lemmarna äro många, och att kroppen dock är en enda. Ögat kan

icke säga till handen: 'Jag behöver dig icke', ej heller huvudet till fötterna: 'Jag behöver eder icke'. . . . Men när Gud sammanfogade kroppen av olika delar och därvid lät den ringare delen få en så mycket större heder, så skedde detta, för att söndring icke skall uppstå i kroppen, utan alla lemmar endräktigt hava omsorg om varandra. Om nu en lem lider, så lida alla de andra lemmarna med den; om åter en lem äras, så glädja sig alla de andra lemmarna med den. Men nu ären I Kristi kropp och hans lemmar, var och en i sin mån.”

Kärlekens värde

Sedan framhöll Paulus betydelsen av den kärlek som Kristi efterföljare skulle känna för varandra. Han gjorde det med ord som alltsedan dess under alla tider varit en källa till inspiration och uppmuntran: ”Om jag talade både människors och änglars tungomål, men icke hade kärlek, så vore jag allenast en ljudande malm eller en klingande cymbal. Och om jag hade profetians gåva och visste alla hemligheter och ägde all kunskap, och om jag hade all tro, så att jag kunde förflytta berg, men icke hade kärlek, så vore jag intet. Och om jag gäve bort allt vad jag ägde till bröd åt de fattiga, ja, om jag offrade min kropp till att brännas upp men icke hade kärlek, så vore detta mig till intet gagn.”

Även om vi har en storslagen bekännelse, är vi ändå inte Kristi sanna efterföljare, om våra sinnen inte är uppfyllda av kärlek till Gud och medmänniskorna. Även om vi hade en aldrig så stor tro och makt att göra underverk, skulle denna tro, om den saknade kärlek, vara utan värde. Man kan visa stor frikostighet, men om man av andra bevekelsegrunder än sann kärlek gav bort allt vad man ägde till de fattiga, skulle det inte ge oss någon som helst fördel inför Gud. Även om vi hade en verksamhetsiver och en trofasthet, som gjorde att vi inte ens ryggade tillbaka för martyrdöden, skulle vi ändå av Gud betraktas som bedragna svärmare eller ärelystna hycklare,

om inte kärleken vore dess motiv.

Kärleken är tålig och mild. Kärleken avundas icke, kärleken förhäver sig icke, den uppblåses icke. Den renaste glädjen springer fram ur den djupaste ödmjukheten. De starkaste och ädlaste karaktärerna byggs på ett underlag av tålmod, kärlek och underordnande under Guds vilja.

Kärleken ”skickar sig icke ohöviskt, den söker icke sitt, den förtörnas icke, den hyser icke agg för en oförrätts skull”. Den kristna kärleken bedömer andras bevekelsegrunder och handlingar på det mest gynnsamma sättet. Den avslöjar inte onödigtvis deras skäl. Den lyssnar inte gärna till andras negativa uttalanden om dem. Den vill hellre tala om andras goda egenskaper.

Kärleken ”gläder sig icke över orättfärdigheten, men har sin glädje i sanningen. Den fördrager allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting.” Denna kärlek ”förgår aldrig”. Den kan aldrig förlora sitt värde. Den är en himmelsk egenskap. Som en dyrbar skatt kommer den att bäras av sina ägare in genom portarna till Guds stad.

Så bliva de då bestående, tron, hoppet, kärleken, dessa tre; men störst bland dem är kärleken.

Bland dem som bidrog till att sänka den moraliska nivån bland de troende i Korint, fanns sådana som hade uppgett de grundläggande dragen i sin tro. Några hade gått så långt att de förnekade läran om uppståndelsen. Paulus bemötte denna villfarelse med ett tydligt uttalande om de omisskännliga bevisen för Kristi uppståndelse. Han förklarade att Kristus efter sin död ”har uppstått på tredje dagen enligt skrifterna”. Därefter ”visade han sig för Cefas och sedan för de tolv. Därefter visade han sig för mer än fem hundra bröder på en gång, av vilka de flesta ännu leva kvar, medan

några äro avsomnade. Därefter visade han sig för Jakob och sedan för alla apostlarna. Allra sist visade han sig också för mig.”

Med övertygande kraft framhöll aposteln den stora sanningen om uppståndelsen. ”Om det åter icke finnes någon uppståndelse från de döda”, argumenterade han, ”då har icke heller Kristus uppstått. Men om Kristus icke har uppstått, då är ju vår predikan fåfäng, då är ock eder tro fåfäng; då befinnas vi ock vara falska Guds vittnen, eftersom vi hava vittnat mot Gud, att han har uppväckt Kristus, som han icke har uppväckt, om det är sant, att döda icke uppstå. Ja, om döda icke uppstå, så är eder tro förgäves; I ären då ännu kvar i edra synder. Då hava ju ock de gått förlorade, som hava avsomnat I Kristus. Om vi i detta livet hava i Kristus haft vårt hopp och därav intet bliver, då äro vi de mest ömkansvärda av alla människor. Men nu har Kristus uppstått från de döda såsom förstlingen av de avsomnade.”

Den slutliga triumfen

Aposteln förde nu de korintiska troendes tankar framåt i tiden till uppståndelsemorgonens segertriumf. Den dagen skall alla de insomnade rättfärdiga bli uppväckta till liv för att sedan för alltid leva tillsammans med sin Herre. ”Se”, förklarade aposteln, ”jag säger eder en hemlighet: Vi skola icke alla avsomna, men alla skola vi bliva förvandlade, och det i ett nu, i ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skal ljuda, och de döda skola uppstå till oförgänglighet, och då skola vi bliva förvandlade. Ty detta förgängliga måste ikläda sig oförgänglighet, och detta dödliga ikläda sig odödlighet. Men när detta förgängliga har iklätt sig oförgänglighet, och detta dödliga har iklätt sig odödlighet, då skall det ord fullbordas, som står skrivet: ’Döden är uppslukad och seger vunnen.’ Du död, var är din seger? Du död, var är din udd? . . . Men Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus!”

Härlig är den seger som väntar de trogna. Aposteln såg de möjligheter som låg framför de troende i Korint. Han försökte därför framställa för dem sådant som skulle lyfta dem över det själviska och sensuella och som förgyller tillvaron med hoppet om odödlighet. Han förmanade dem milt att troget hålla fast vid sin höga kallelse i Kristus Jesus. ”Alltså, mina älskade bröder”, vädjade han, ”varen fasta, orubbliga, alltid överflödande i Herrens verk, eftersom I veten, att edert arbete icke är fåfängt i Herren.”

Så försökte aposteln på ett mycket bestämt och uttrycksfullt sätt komma tillrätta med de falska och farliga idéer och sedvänjor som hade blivit framträdande i församlingen i Korint. Han talade rättframt, men i kärlek till dem. I hans varningar och förmaningar lyste ljuset från Guds tron över dem, för att uppenbara dolda synder som befläckade deras liv. Hur skulle de ta emot dem?

Efter det att brevet hade avsänts började Paulus undra över om det som han hade skrivit möjligen skulle kunna alltför djupt såra dem som han ville hjälpa till ett bättre liv. Han kände en djup oro för att de kanske skulle drivas ännu längre bort. Ibland önskade han att han kunde återkalla sitt brev. De som i likhet med aposteln har känt ett djupt ansvar för sina älskade församlingar eller institutioner, kan bäst förstå hans bekymmer och självanklagelser. Guds budbärare som bär ansvar i hans verk för denna tid, har utan tvivel i sitt arbete fått uppleva samma strider och ängslan som aposteln måste genomgå. Han hade varit bekymrad över stridigheter inom församlingen. Han hade mötts med otacksamhet och utsatts för förtal från dem som han väntat sympati och stöd av. Han hade insett den fara som hotade de församlingar som tillät ogudaktighet att existera bland medlemmarna. Han hade därför känt sig nödsakad att troget bestraffa synden. Samtidigt var han bekymrad över att han kanske hade behandlat dem med för stor stränghet. Med bävande sinne väntade han nu att få höra hur de hade tagit emot hans budskap.

Kapitel 31

De hade lyssnat

Från Efesus reste Paulus ut på en ny missionsresa. Under den hoppades han att ännu en gång få besöka de platser i Europa, där han tidigare hade arbetat. Han stannade en tid i Troas ”för att predika Kristi evangelium”. Här fann han några som var beredda att lyssna till hans budskap. ”En dörr till verksamhet i Herren öppnades för mig”, förklarade han efteråt om sitt arbete på denna plats. Men hur framgångsrikt hans arbete än var i Troas, kunde han inte stanna där någon längre tid. Han kände sitt ansvar att ta vård om alla församlingarna. Framför allt hade han omsorg om församlingen i Korint. Han hade hoppats att han skulle möta Titus i Troas och att han av honom skulle få upplysning om hur hans brev hade blivit mottaget. Men han blev besviken. ”Jag fick ingen ro i min ande”, förklarade han senare, ”ty jag fann icke där min broder Titus.” Han lämnade därför Troas och reste över till Macedonien, där han i Filippi träffade Timoteus.

Under den här tiden av ängslan för församlingen i Korint hoppades Paulus ändå på det bästa, även om han ibland hade en känsla av djup sorg med tanke på att hans råd och förmaningar kanske hade kunnat missförstås. ”Ty väl fingo vi till köttet ingen ro”, skrev han senare, ”utan vi voro på allt sätt i trångmål, utifrån genom strider, inom oss genom farhågor; men Gud, som tröstar dem som äro betryckta, han tröstade oss genom Titus’ ankomst.”

Denne trogne budbärare förde med sig den glädjande nyheten att en sällsam förändring hade ägt rum bland de troende i Korint. Många hade tagit emot den undervisning som Paulus gav dem i sitt brev och hade omvänt sig från sina synder. Deras liv var inte längre någon vanära för kristendomen, utan utövade i stället ett kraftfullt inflytande som stimulerade till praktisk

gudsfruktan.

I sin glädje sände aposteln ett nytt brev till de troende i Korint och uttryckte sin glädje över det goda verk som hade utförts bland dem: ”Ty om jag ock bedrövade eder genom mitt brev, så ångrar jag nu icke detta.” När han plågades av bekymmer för att hans ord skulle ha blivit ringaktade, ångrade han ibland att han hade skrivit så bestämt och så strängt. ”Så gläder jag mig nu i stället, icke därför att I bleven bedrövade, utan därför att eder bedrövelse lände eder till bättring. Det var ju efter Guds sinne som I bleven bedrövade och I haven alltså icke genom oss lidit någon skada. Ty den bedrövelse som är efter Guds sinne kommer åstad en bättring som leder till frälsning och som man icke ångrar.” Den omvändelse som är ett resultat av att Guds nåd påverkar oss, kommer oss att bekänna och överge synden. Det var sådana resultat som aposteln förklarade, att han hade fått se i de kristnas liv i Korint. ”Huru mycket nit har det icke framkallat hos eder, huru många ursäkter, huru stor förtrytelse, huru mycken fruktan, huru mycken längtan, huru mycken iver, huru många bestraffningar!”

Under en längre tid hade Paulus varit mycket bekymrad för medlemmarna inom församlingarna. Dessa bekymmer höll på att bli alldeles för tunga för honom. Falska lärare hade försökt att omintetgöra hans inflytande bland de kristna. De försökte övertala dem att ta emot deras undervisning i stället för evangeliets sanningar. De bekymmer och de svårigheter som aposteln hade varit utsatt för antyder han i orden: ”Huru övermåttan svårt det blev oss, utöver vår förmåga, så att vi till och med misströdade om livet.”

Tillväxt i den kristna upplevelsen

Nu hade en orsak till hans bekymmer undanröjts. Då han fick veta att hans brev hade blivit väl mottaget av de troende i Korint, ger han här uttryck

för sin glädje i orden: ”Lovad vare vår Herres, Jesu Kristi, Gud och Fader, barmhärtighetens Fader och all trösts Gud, han som tröstar oss i all vår nöd, så att vi genom den tröst vi själva undfå av Gud kunna trösta dem som äro stadda i allahanda nöd. Ty såsom Kristus-lidanden till överflöd komma över oss, så kommer ock genom Kristus tröst till oss i överflödande mått. Men drabbas vi av nöd, så sker detta till tröst och frälsning för eder. Undfå vi däremot tröst, så sker ock detta till tröst för eder, en tröst som skall visa sin kraft däri, att I ståndaktigt uthärden samma lidanden, som vi utstå. Och det hopp vi hysa i fråga om eder är fast, ty vi veta att såsom I delen vara lidanden, så delen I ock den tröst vi undfå.”

När Paulus gav uttryck för sin glädje över deras omvändelse och tillväxt i den kristna upplevelsen, gav han Gud hela äran för denna förändring i sinne och livssätt. ”Men Gud vare tack”, utropar han, ”som i Kristus alltid för oss fram i segertåg och genom oss allestädes utbreder hans kunskaps vällukt! Ty vi äro en Kristi välluktande rökelse inför Gud, både ibland dem som bliva frälsta och ibland dem som gå förlorade.” Vid den här tiden var det vanligt att en härförare, som hade sekrat på slagfältet, förde med sig ett antal fångar som bevis för den seger som han hade vunnit. Vid sådana tillfällen bar utvalda män rökelse i spetsen för triumftåget och lukten från denna rökelse var för de fångar som skulle avrättas ”en dödens lukt”. Den talade nämligen om för dem att tiden närmade sig då de skulle avrättas. För de fångar däremot som funnit nåd hos sina erövrare var den en livslukt som visade att dagen för deras frigivande var nära.

Paulus var nu fylld av tro och hopp. Han var övertygad om att Satan inte skulle kunna triumfera över Guds verk i Korint. Han överflödade av lovsång och tacksägelse. Han och hans medarbetare skulle fira denna seger över Kristi och evangeliets fiender genom att gå ut med förnyad iver för att utbreda kunskapen om Frälsaren. Såsom en rökelse skulle evangeliets vällukt utbreda sig över hela världen. För dem som tog emot Kristus skulle

frälsningens budskap bli en livets lukt till liv, men för dem som fortsatte i sin otro skulle den bli en dödens lukt till död.

När Paulus tänkte på den enorma omfattningen av det arbete som låg framför honom, utropade han: ”Vem är nu skicklig härtill?” Vem kan förkunna Kristus på ett sådant sätt att hans fiender inte skulle kunna få någon berättigad orsak att avvisa evangelii budbärare eller det budskap som de förkunnade? Paulus ville inskräpa hos Kristi efterföljare det stora ansvar som vilade på dem som förkunnade evangelium. Trohet när det gällde att förkunna evangelium i förening med ett rent och följdriktigt liv är det enda som kan göra förkunnarens möda godtagbar inför Gud. Bara på detta sätt kan han bli till nytta för människorna. Nutidens förkunnare, som känner ansvaret i sin viktiga uppgift, har all orsak att med aposteln utropa: ”Vem är nu skicklig härtill?”

Det fanns några som hade beskyllt Paulus för att ha berömt sig själv genom vad han skrev i sitt första brev. Det var detta aposteln syftade på, då han frågade församlingsmedlemmarna, hur de bedömde hans bevekelsegrunder. ”Begynda vi nu åter att anbefalla oss själva?” frågade han. ”Eller behöva vi kanhända såsom somliga, ett anbefallningsbrev till eder? Eller kanhända från eder?” Församlingsmedlemmar som flyttar till andra platser tar ofta med sig rekommendationsbrev från den församling som de har tillhört. De förkunnare som leder arbetet och som har grundat dessa församlingar behöver däremot ingen sådan rekommendation. De troende i Korint hade förts från avgudadyrkan till tro på evangelium. De var i sig själva den enda rekommendation som Paulus behövde. Att de hade tagit emot evangelium och den förändring som hade ägt rum i deras liv, var en värtalig bekräftelse på, hur troget aposteln hade arbetat ibland dem. Det visade att han hade befogenhet att ge råd, bestraffa och förmana såsom en Kristi budbärare.

Hans rekommendationsbrev

Paulus betraktade de troende i Korint som en sådan bekräftelse. ”I ären själva vårt brev”, sade han, ”ett brev som är inskrivet i våra hjärtan, känt och läst av alla människor. Ty det är uppenbart att I ären ett Kristus-brev, avfattat genom oss, skrivet icke med bläck, utan med den levande Gudens Ande, icke på tavlor av sten, utan på tavlor av kött, på människohjärtan.”

Människor som blir omvända och helgade av evangelium utgör det kraftigaste beviset för att en förkunnare har kallats av Gud till förkunnarämbetet. Bevisen för hans kallelse finns i de troendes sinnen. De vittnar om detta i sitt kristna liv. Kristus har fått rum i deras sinnen och blivit deras härlighetshopp. En förkunnare får mycket uppmuntran och kraft av denna bekräftelse på sin kallelse.

Kristi tjänare skulle också i vår egen tid få samma bekräftelse på värdet av sitt arbete som den korintiska församlingen gav Paulus. Men trots att det i vår tid finns många förkunnare, råder det ändå stor brist på skickliga, helgade förkunnare, människor som är behärskade av samma kärlek som Kristus visade. Stolthet, självöverskattning, kärlek till världen, kritik, bitterhet, avundsjuka behärskar många som bekänner sig till Kristus. Deras liv står i skarp kontrast till Frälsarens liv. Det är ofta en sorglig bekräftelse på halten i den förkunnargärning, under vilken de blev omvända.

Ingen människa kan få en större hedersbevisning än att godtas av Gud såsom en skicklig förkunnare av evangelium. Men de som Herren välsignar med kraft och framgång i deras arbete ger inte uttryck för stolthet. De erkänner sitt fullständiga beroende av honom. De inser att de i sig själva inte

har någon kraft alls. Med Paulus säger de: ”Icke som om vi själva vore skickliga att tänka ut något, såsom komme det från oss själva, utan den skicklighet vi hava kommer från Gud, som också har gjort oss skickliga till att vara tjänare åt ett nytt förbund.”

En sann förkunnare utför Mästarens arbete. Han känner betydelsen av sitt arbete. Han inser att han står i samma förhållande till församlingen som Kristus gjorde. Han arbetar energiskt för att leda människor till ett högre och ädlare liv, så att de skall få segervinnarens lön. Hans läppar har berörts av det glödande kolet från altaret. Han upphöjer Jesus som människans enda hopp. De som lyssnar till honom känner att han har varit i nära gemenskap med Gud genom brinnande och effektiv bön. Den helige Ande har vilat över honom och hans själ har upplivats av den levande elden från himmelen. Han kan jämföra andligt med andligt. Han har fått makt att riva ner Satans fästningsverk. Människor påverkas genom hans framställning av Guds kärlek. Många frågar: ”Vad skall jag göra för att bli frälst?”

Därför, då vi nu, genom den barmhärtighet som vederfarits oss, hava detta ämbete, så fälla vi icke modet. Nej, vi hava frånsagt oss allt skamligt hemlighetsväsen och gå icke illfundigt till väga, ej heller förfalska vi Guds ord, utan framlägga öppet sanningen och anbefalla oss så, inför Gud, hos var människas samvete. Och om vårt evangelium nu verkligen är bortskymt av ett täckelse, så finnes det täckelset hos dem som gå förlorade. Ty de otrognas sinnen har denna tidsålders gud så förblindat, att de icke se det sken, som utgår från evangelium om Kristi, Guds egen avbilds, härlighet. Vi predika ju icke oss själva, utan Kristus Jesus såsom Herre och oss såsom tjänare åt eder, för Jesu skull. Ty den Gud som sade: ’Ljus skall lysa fram ur mörkret’, han är den som har låtit ljus gå upp i våra hjärtan, för att kunskapen om Guds härlighet, som strålar fram i Kristi ansikte, skall kunna sprida sitt sken.

Genom Guds överflödande nåd

Så upphöjde aposteln Guds nåd och kärlek, som uppenbarade sig i den helgade uppgift som hade anförtrotts honom som Kristi förkunnare. Genom Guds överflödande nåd hade han och hans medbröder uppehållits under svårigheter, lidanden och faror. De hade inte anpassat sin tro och sin undervisning efter sina åhörarens önsknings. Inte heller hade de försummat att framhålla de för frälsningen väsentliga sanningarna för att göra sin framställning tilldragande. De hade förkunnat evangelium enkelt och klart. De hade bett att människor skulle bli övertygade och omvända. De hade försökt leva efter det sätt på vilket de undervisade, så att det evangelium de förkunnade skulle tilltala varje människas samvete.

Denna skatt hava vi, fortsatte aposteln, i lerkärl, för att den översvinnliga kraften skall finnas vara Guds och icke något som kommer från oss. Gud kunde ha låtit sitt evangelium förkunnas av syndfria änglar. Det hade emellertid inte varit i överensstämmelse med hans plan. Han väljer i stället ofullkomliga människor som sina redskap för att förverkliga sina avsikter. Den ovärderliga skatten läggs i lerkärl. Genom människor skall hans välsignelser meddelas till världen. Genom dem skall hans härlighet genomtränga syndens mörker. I kärlek skall de betjäna de nödställda och de av synden drabbade och leda dem fram till korset. I allt sitt arbete skall de tillskriva honom all ära och i allt lovprisa honom som står över allt och alla.

För att Jesu liv skall bli uppenbarat

Paulus hänvisade till sin egen erfarenhet. Han visade, att han inte av själviska bevekelsegrunder hade valt att tjäna sin Frälsare, eftersom hans erfarenhet hade varit fylld av prövningar och frestelser. ”Vi äro på allt sätt i trångmål”, skrev han, ”dock icke utan utväg; vi äro rådvilla, dock icke rådlösa; vi äro förföljda, dock icke givna till spillo; vi äro slagna till marken, dock icke förlorade. Alltid bära vi Jesu dödsmärken på vår kropp, för att

också Jesu liv skall bliva uppenbarat i vår kropp.”

Han påminde sina trosfränder om att han och hans medarbetare som Kristi budbärare ständigt var utsatta för faror. De umbäranden som de måste uthärda uttömde så småningom deras krafter. ”Ännu medan vi leva”, förklarar han, ”överlämnas vi för Jesu skull beständigt åt döden, på det att ock Jesu liv må bliva uppenbarat i vårt dödliga kött. Så utför nu döden sitt verk i oss, men i eder verkar livet.” I fysiska lidanden, umbäranden och försakelser vandrade dessa Kristi budbärare på dödens väg. Men det som innebar dödsrisker för dem, medförde liv och hälsa för de troende i Korint. De hade ju genom tron på evangelium fått del av det eviga livet. Därför skulle Jesu efterföljare se till, att de inte, genom att vara försumliga eller missnöjda, skulle göra Guds budbärares bekymmer och påfrestningar ännu större.

Men, fortsatte Paulus, såsom det är skrivet: ’Jag tror, därför talar jag ock’, så tro vi, eftersom vi hava samma trons Ande; därför tala vi ock. Paulus var fullt övertygad om äktheten i det evangelium som hade anförtrotts honom. Därför skulle ingenting kunna förmå Paulus att handskas bedrägligt med Guds ord eller dölja sin egen övertygelse. Han var inte ute efter vare sig rikedom, ära eller världsliga nöjen genom att foga sig efter världens åsikter. Han hotades ju ständigt av martyrdöden för det evangelium som han förkunnade för folket i Korint. Ändå lät han ingenting avskräcka sig. Han visste att den som hade dött och uppstått igen, kunde uppväcka honom ur graven och ställa honom fram inför Fadern.

Allt sker nämligen för eder skull, sade han, på det att nåden, genom att komma allt flera till del, må bliva så mycket större och verka en allt mer överflödande tacksägelse, Gud till ära. Apostlarna förkunnade inte evangelium för att upphöja sig själva. Det var förhoppningen om att kunna rädda människor som kom dem att ägna hela sitt liv åt detta arbete. Och

samma hopp avhöll dem från att, på grund av faror som hotade eller verkliga lidanden, upphöra med sitt arbete.

Därför fälla vi icke modet , förklarade Paulus, om ock vår utvärtes människa förgås, så förnyas likväl vår invärtes människa dag efter dag. Aposteln var fullt medveten om fiendens makt. Men fastän hans fysiska krafter avtog, fortsatte han troget och oförfärat att förkunna Kristi evangelium. Klädd i hela Guds vapenrustning kämpade denne korssets hjälte vidare i striden. Hans segerglädje visade också, att han vann segrar. Han hade sin trosblick inriktad på de trognas lön och utropade med segerglädje: Ty vår bedrövelse, som varar ett ögonblick och väger föga, bereder åt oss i översvinnligen rikt mått, en härlighet, som väger översvinnligen tungt och varar i evighet -- åt oss som icke hava till ögonmärke de ting som synas, utan dem som icke synas; ty de ting som synas, de vara allenast en tid, men de som icke synas, de vara i evighet.

Aposteln vädjar till Kristi efterföljare i Korint att åter tänka på sin Återlösares obegripliga kärlek. ”I kännen ju vår Herres, Jesu Kristi, nåd, huru han, som var rik, likväl blev fattig för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen bliva rika.” Vi känner väl till den upphöjda ställning från vilken Kristus har sänkt sig ned. Vi känner också det förnedringens djup till vilket han har stigit ned. När han väl hade börjat gå självförsakelsens och uppoffringens väg, avvek han inte ifrån den, förrän han hade gett sitt liv. Det fanns för honom ingen vila från det han lämnade himmelen och fram till korset.

Paulus dröjde vid det ena efter det andra, så att de som skulle komma att läsa hans brev, skulle fullt förstå Frälsarens sällsamma förnedring för deras skull. Han framställde Kristus sådan han var, då han var jämställd med Gud och med honom tog emot änglarnas tillbedjan. Sedan beskrev han detta gudomsväsens väg ända ned till det lägsta djup av förnedring. Paulus var

övertygad om att all själviskhet skulle avlägsnas från deras liv, om de bara kunde förstå det häpnadsväckande, att Guds Son hade offrat sig själv. Han visade hur Jesus hade lämnat sin härlighet och frivilligt underkastat sig den mänskliga naturens alla förhållanden. Han hade ödmjukat sig själv som en tjänare och blivit ”lydig intill döden, ja, intill döden på korset” för att han skulle kunna lyfta den fallna människan ur hennes förnedring till glädje, hopp och himmel.

När vi studerar Guds väsens egenskaper i ljuset från korset, ser vi barmhärtighet, mildhet och förlåtelse, blandade med rättvisa och rättfärdighet. Vi ser en Herre som på sina händer, sina fötter och i sin sida bär märkena av det lidande han uthärdade för att försona människan med Gud. Vi ser en Fader, som är av evighet och som bor i ett ljus dit ingen kan komma, ta emot oss hos sig själv, på grund av sin Sons förtjänst. De vredens moln som hotade oss med enbart ångest och förtvivlan, blir nu upplysta av korsets ljus och uppenbarar Guds handskrift: ”Lev, syndare, lev! Du ångerfulle och troende kristne, lev! Jag har betalt lösensumman.”

Då vi på detta sätt betraktar vår Frälsare, dröjer vi på stranden av ett kärlekens hav utan gränser. Ord fattas oss, då vi försöker beskriva denna kärlek. Vi ser hans liv på jorden, hur han uppoffrade sig själv för oss, hur han tjänstgör i himmelen såsom vår försvarare, de boningar han nu bereder för dem som älskar honom, och vi kan endast utropa: ”O djup och höjd i Kristi kärlek!” ”Icke däri består kärleken, att vi hava älskat Gud, utan däri, att han har älskat oss och sänt sin Son till försoning för våra synder.” ”Sen vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi få kallas Guds barn.” -- 1 Joh. 4:10; 3:1.

Hos varje sann Kristi efterföljare brinner denna kärlek såsom en helig eld på själens altare. Det var på jorden som Guds kärlek uppenbarades genom Kristus. Det är på jorden som hans efterföljare skall återspegla denna

kärlek genom ett klanderfritt liv. Då skall människor ledas till korset för att betrakta Guds lamm.

Kapitel 32

Den frikostiga församlingen

I sitt första brev till församlingen i Korint gav Paulus de troende undervisning om de allmänna principer som skulle gälla för att underhålla evangelii verk på jorden. Då han skriver om sitt apostoliska arbete för deras skull, frågar han:

Vem tjänar någonsin i krig på egen sold? Vem planterar en vingård och äter icke dess frukt? Eller vem vaktar en hjord och förtär icke mjölk från hjorden? Icke talar jag väl detta, därför att människor pläga så tala? Säger icke själva lagen detsamma? I Moses' lag är ju skrivet: 'Du skall icke binda munnen till på oxen, som tröskar.' Måne det är om oxarna som Gud har sådan omsorg? Eller säger han det icke i alla händelser med tanke på oss? Jo, för vår skull blev det skrivet, att den som plöjer bör plöja med en förhoppning, och att den som tröskar bör göra der i förhoppning om att få sin del.

Om vi hava sått åt eder ett utsäde av andligt gott, frågade aposteln vidare, är det då för mycket, om vi få inbärga från eder en skörd av lekamligt gott? Om andra hava en viss rättighet över eder, skulle då icke vi än mer hava det? Och likväl hava vi icke gjort bruk av den rättigheten, utan vi fördraga allt, för att icke lägga något hinder i vägen for Kristi evangelium. I veten ju att de som förrätta tjänsten i helgedomen få sin föda ifrån helgedomen, och att de som äro anställda vid altaret få sin del, när altaret får sin. Så har ock Herren förordnat att de som förkunna evangelium skola hava sitt uppehälle av evangelium. -- 1 Kor. 9:7-14.

Aposteln avser här Guds plan för att underhålla de präster som tjänade i

templet. De som hade avskilts för detta heliga ämbete underhölls av folket som de betjänade med andlig undervisning och tempeltjänst. ”De av Levi söner, som undfå prästämbetet, hava befallning att enligt lag taga tionde av folket.” -- Hebr. 7: 5. Levi stam utvaldes av Gud för de heliga ämbeten som hörde till templet och prästerskapet. Om prästen blev det sagt: ”Ty honom har Herren, din Gud, utvalt. . . att. . . stå och göra tjänst i Herrens namn.” -- 5 Mos. 18:5. Gud gjorde anspråk på en tiondel av folkets inkomst som sin egen. Att undanhålla tionden betraktades av honom som att röva från Gud.

Det var denna plan som Paulus avsåg då han sade: ”Så har ock Herren förordnat att de som förkunna evangelium skola hava sitt uppehälle av evangelium.” Och senare, då aposteln skriver till Timoteus säger han: ”Arbetaren är värd sin lön.” -- 1 Tim. 5:18.

Tiondesystemet var bara en del av Guds plan för att underhålla det evangeliska arbetet. Många olika gåvor och offer var också föreskrivna av Gud. I det judiska offersystemet undervisades folket att visa en anda av frikostighet, både när det gällde att underhålla tempeltjänsten och att tillgodose de nödlidandes behov. Vid särskilda tillfällen skulle frivilliga gåvor ges. När säden och vindruvorna hade skördats, skulle den första frukten av spannmål, vin och olja helgas såsom ett offer till Gud. Vad som blev kvar av skörden ute på fälten reserverades för de fattiga. Den första avkastningen av ullen, när fåren hade klippts, och av vetet, när det hade tröskats, avskildes för Gud. På samma sätt avskildes det förstfödda bland alla djur. En återlösningsavgift betalades för den förstfödde sonen. Denna ”förstlingsfrukt” skulle frambäras inför Gud i templet och helgades sedan till att användas av prästerna.

Genom detta system av gåvor försökte Gud lära israeliterna, att de i alla avseenden skulle ställa honom i första rummet. Därigenom påminnes de om att Gud var den egentlige ägaren till deras åkrar, deras boskap och deras

fårhjordar. Det var han som sände solsken och regn, som kom säden att växa och skörden att mogna. Allt det som de ägde var hans. De var bara förvaltare av hans egendom.

Allas ansvar för alla

Det var inte Guds avsikt att de troende, som hade betydligt större förmåner än vad den judiska nationen hade haft, skulle ge mindre frikostigt än dessa hade gett. ”Var och en åt vilken mycket är givet”, förklarade Frälsaren, av honom skall mycket varda utkrävt.” -- Luk. 12:48. Den frikostighet som krävdes av hebréerna var till största delen avsedd att bli till nytta för deras eget land. Idag sträcker sig evangelii verk över hela jorden. Kristus har lagt evangelii skatter i sina efterföljares händer. På dem har han lagt ansvaret för att förkunna frälsningens glada budskap för världen. Därför måste också vårt ansvar vara så mycket större än det gamla Israels.

I den mån som det evangeliska arbetet blir alltmer omfattande, skall ropen på hjälp bli allt fler och mer vanliga. Om dessa rop på hjälp skall kunna tillgodoses, måste de kristna följa uppmaningen: ”Fören full tionde till förrådshuset, så att i mitt hus finnes mat.” -- Mal. 3:10. Om de som bekänner sig vara Kristi efterföljare, troget skulle komma till Gud med sin tionde och sina offergåvor skulle hans förrådshus vara fullt. Det skulle då aldrig uppstå några tillfällen, då man måste tillgripa utställningar, lotterier och fester för att samla pengar för det evangeliska arbetets underhåll.

Människor frestas att använda sina pengar för att tillfredsställa sin njutningslystnad, till delikatesser, kläder och utsmyckning av sina hem. Många församlingsmedlemmar tvekar inte att använda sina pengar till sådana saker, frikostigt och till och med slösaktigt. Men när man ber dem att ge något för att befrämja det evangeliska arbetet gör de invändningar. Kanske känner de, att de inte gärna kan låta bli att ge något. Då ger de

knapphändigt en summa som betydligt understiger det som de ofta använder för att tillfredsställa sin lystnad efter saker som de inte behöver. De visar inte någon verklig kärlek till tjänsten för Kristus; inget uppriktigt intresse för människors frälsning. Är det då att undra på att sådana människors kristna liv ofta för en förkrympt, sjuklig tillvaro?

Den som är upptänd av kärlek till Kristus, kommer att betrakta det inte bara som en plikt, utan som en glädje att hjälpa till för att befrämja det högsta och heligaste uppdrag som överlämnats till människor -- uppdraget att för världen framlägga godhetens, barmhärtighetens och frälsningens rikedomar.

Det är girigheten som kommer människor att för egna, själviska önskemål använda de medel som med rätta tillhör Gud. En sådan anda ät lika motbjudande för honom nu, som den var då hans profet strängt tillrättavisade hans folk då han sade: ”Menen I då att en människa får röva från Gud? Ty I röven ju från mig. Åter frågen I: ’På vad sätt hava vi rövat från dig?’ Jo, i fråga om tionden och offergården. Förbannelse har drabbat eder, men ändå röven I från mig, så många I äten.” -- Mal. 3:8, 9.

Frikostighet är himmelens anda. Den finner sitt högsta uttryck i Kristi offer på korset. För vår skull utgav Fadern sin enfödde Son. Kristus lämnade allt han hade och uppoffrade sig själv för människans frälsning. Golgata kors skulle vädja till alla Kristi efterföljares känsla av frikostighet. Den princip som där kommer till uttryck, är att ge, ge. ”Den som säger sig förbliva i honom, han är ock pliktig att själv så vandra som Han vandrade.” -- 1 Joh. 2:6

Å andra sidan är själviskheten Satans anda. Den princip som illustreras i de materialistiskt inriktade människornas liv är, att tillskansa sig mer och mer. På det sättet hoppas de kunna försäkra sig om lycka och ett behagligt

liv, men frukten av deras sådd blir misär och död.

Så länge Gud inte upphör att välsigna sina efterföljare kan de inte bli befriade från förpliktelsen att återlämna till honom den del som han gör anspråk på. De skulle inte bara återlämna den del som tillhör honom utan också komma till honom med frikostiga gåvor som tackoffer. Med glädje skulle de helga åt sin Skapare "förstlingsfrukten" av rika gåvor -- sina mest utsökta ägodelar, sin bästa och heligaste tjänst. Därigenom skall de vinna rika välsignelser. Gud skall själv göra deras inre likt "en vattenrik trädgård. . . vars vatten aldrig tryter". Och när den sista stora skörden insamlas, skall de människor som de har vunnit för sin Mästare, vara belöningen för deras osjälviska användande av de gåvor som han lånat dem.

Guds utvalda budbärare, som är sysselsatta i offensivt arbete, skulle aldrig tvingas att kämpa på egen bekostnad utan stöd av sina medkristnas sympati och villiga underhåll. Församlingens medlemmar skall handla frikostigt mot dem som övergett sina yrken för att ägna sig åt förkunnargärningen. När Guds budbärare uppmuntras, går hans verk kraftigt framåt. Men när man undanhåller dem deras berättigade understöd på grund av människors själviskhet, blir deras arbetsmöjligheter begränsade och deras användbarhet ofta allvarligt kringskuren.

Guds ogillande väcks mot dessa som gör anspråk på att vara hans efterföljare, men som ändå tillåter helgade Kristi medarbetare att lida brist på livets nödvändigheter medan de är sysselsatta i aktiv tjänst. Dessa själviska människor kommer att få stå till svars inte bara för sitt missbruk av Guds pengar utan för det missmod och det bekymmer som deras handlingssätt har orsakat hos hans trofasta budbärare. De som har kallats att arbeta i förkunnargärningen och som har uppgett allt för att gå in i tjänsten för Gud, borde för sin självupppoffrande möda få en lön som räcker för att underhålla dem själva och deras familjer.

Hur högt uppskattar vi?

Ute i samhället kan man inom många yrken för både kroppsarbete och intellektuellt arbete få god betalning. Skulle då inte också det arbete som krävs för att förkunna evangelium och leda människor till Kristus vara av större betydelse än vanligt yrkesarbete? Och har inte de som troget utför ett sådant arbete rätt till en tillfredsställande lön? Genom vår bedömning av det relativa värdet av det arbete som utförs för andligt och fysiskt välbefinnande visar vi hur högt vi uppskattar det himmelska i jämförelse med det som hör jorden till.

Om det skall finnas tillräckligt med pengar i fonderna för de evangeliska förkunnarnas underhåll och för att tillgodose de krav som ställs på oss att gå in i nya verksamhetsområden och vidga redan existerande, är det nödvändigt att Guds folk ger frikostigt och beredvilligt. Ett stort ansvar vilar på våra förkunnare att hålla församlingarna underrättade om det evangeliska arbetets behov och att fostra medlemmarna att vara frikostiga. När detta försummas och församlingarna inte ger andra vad de behöver, skadas inte bara Herrens verk utan de troende berövas den välsignelse som de annars skulle ha fått.

Även de som är mycket fattiga, bör komma med sina gåvor till Herrens förrådshus. De kommer då att få del av Kristi nåd genom att visa självförsakelse för att hjälpa dem som är i ännu större behov av hjälp än de själva. Den fattiges gåva, som är ett resultat av självförsakelse, är inför Gud såsom en välluktande rökelse. Varje uppoffring stärker givmildheten i dens sinne som ger och för honom i innerligare gemenskap med Guds Son, som var rik men som blev fattig för vår skull. Detta gjorde han för att vi genom hans fattigdom skulle bli rika.

Den fattiga änkan som lade allt vad hon hade, två av de minsta mynten, i offerkistan, fick sin handling upptecknad till förmån för dem som kämpar mot fattigdom, men som ändå med sina gåvor vill i någon mån hjälpa till att stödja Guds verk. Kristus riktade sina efterföljares uppmärksamhet på denna kvinna som hade gett ”så mycket som fanns i hennes ägo”. (Mark. 12:44.) Han uppskattade hennes gåva mer än de stora gåvor som inte krävde någon självupppoffring. De hade av sitt överflöd gett bara en mycket liten del. När hon kom med sitt offer hade hon gett det som hon inte kunde undvara, men hon gav det i förtröstan på att Gud skulle tillgodose hennes behov för morgondagen. Om henne förklarade Frälsaren: ”Sannerligen säger jag eder: Denna fattiga änka lade dit mer än alla de andra som lade något i offerkistorna.” -- Mark. 12:43. Därmed visade han att en gåvas värde inte räknas efter beloppets storlek utan efter hur stor den är i förhållande till vad man äger totalt och efter givarens motiv.

I sin verksamhet bland församlingarna var aposteln Paulus outtröttlig då han försökte uppmuntra de nyomvända att göra stora insatser i arbetet för Gud. Han uppmuntrade dem ofta att vara frikostiga. Till ledarna i församlingen i Efesus sade han om sin tidigare verksamhet bland dem: ”I allt har jag genom mitt föredöme visat eder att man så, under eget arbete, bör taga sig an de svaga och komma ihåg Herren Jesu ord, huru kan själv sade: ’Saligare är att giva än att taga’.” ”Den som sår sparsamt”, skrev han till församlingen i Korint, ”han skall ock skörda sparsamt, men den som sår rikligt, han skall ock skörda riklig välsignelse. Var och en give efter som han har känt sig manad i sitt hjärta, icke med olust eller av tvång, ty ’Gud älskar en glad givare’.” -- Apg. 20:35; 2 Kor. 9:6, 7.

Deras överflödande glädje

Nästan alla de troende i Macedonien var fattiga, men de överflödade av kärlek till Gud och hans evangelium. De gav villigt för att evangelium skulle

kunna förkunnas. Man talade om deras frikostighet som ett exempel för andra församlingar, när gåvor insamlades i de icke-judiska församlingarna för att hjälpa de kristna judarna. I sitt brev till de troende i Korint riktar aposteln deras uppmärksamhet på ”Guds nåd som har verkat i Macedoniens församlingar. Fastän de hava varit prövade av svår nöd, har deras överflödande glädje, mitt under deras djupa fattigdom, så flödat över, att de av gott hjärta hava givit rikliga gåvor. Ty de hava givit efter sin förmåga, Ja, över sin förmåga, och det självmant; därom kan jag vittna. Mycket enträget bådo de oss om den ynnesten att få vara med om understödet åt de heliga.” -- 2 Kor. 8:14.

Den villighet att offra som de kristna i Macedonien visade var resultatet av en helhjärtad överlåtelse. De var påverkade av Guds Ande så att de gav ”sig själva . . . först och främst åt Herren”. (2 Kor. 8:5.) De var därför villiga att frikostigt ge av vad de hade för att stödja det evangeliska arbetet. Man behövde inte övertala dem att ge. Tvärtom glädde de sig över förmånen att få avstå till och med av vad de själva behövde, för att ge andra vad dessa behövde. När aposteln tyckte att de gick för långt bad de honom ivrigt att ta emot deras gåva. De var rättframma och uppriktiga. I sin kärlek till sina medkristna glädde de sig över att få försaka för dem. Deras liv överflödade av givmildhetens frukt.

När Paulus sände Titus till Korint för att styrka de troende där, sade han till honom, att han skulle undervisa församlingen framför allt om givandets och uppoffringens dygder. I ett personligt brev till församlingen vädjade han också personligen till dem. ”Ja, då I nu utmärken eder i alla stycken”, manade han, ”i tro, i tal, i kunskap, i allsköns nit, i kärlek, den kärlek som av eder har blivit oss bevisad, så mån I se till, att I också utmärken eder i detta kärleksverk.” ”Fullborden nu ock edert verk, så att I, som voren så villiga att besluta det, jämväl, i mån av edra tillgångar, fören det till fullbordan. Ty om den goda viljan är för handen, så bliver den

välbehaglig med de tillgångar den har och bedömes ej efter vad den icke har.” ”Men Gud är mäktig att i överflödande mått låta all nåd komma eder till del, så att I alltid i allo haven allt till fyllest och i överflöd kunnen giva till allt gott verk,. . . I skolen bliva så rika på allt, att I av gott hjärta kunnen giva allahanda gåvor, vilka, när de överlämnas genom oss, skola framkalla tacksägelse till Gud.” -- 2 Kor. 8:7, 11, 12; 9:8-11.

Den uppoffrande frikostigheten förde den första församlingen in i en hänförelse av glädje. De troende visste att de, genom sin frikostighet hjälpte till att förkunna evangelium för alla som ännu inte hade fått lyssna till det. Deras frikostighet bekräftade att de inte hade tagit emot Guds nåd förgäves. Ingenting annat än Guds Andes helgande inflytande kunde åstadkomma en sådan frikostighet. Både de troende och de som inte hade tagit emot evangelium såg i detta ett nådens under.

Andlig tillväxt är nära förbunden med kristlig frikostighet. Kristi efterföljare skulle glädja sig åt förmånen att få uppenbara sin Återlösares givmildhet. När de ger till Herren vet de att deras skatter går före dem till himmelen. Om människor vill placera sina ägodelar på säkert ställe, skall de lägga dem i de händer som bär korsfästelsens märken. Vill de njuta av sin förmögenhet? Då skall de använda den till nytta och glädje för de nödställda och lidande. Vill de öka sin rikedom? Då bör de lyssna till det gudomliga rådet: ”Ära Herren med dina ägodelar och med förstlingen av all din gröda, så skola dina lador fyllas med ymnighet, och av vinmust skola dina pressar flöda över.” -- Ords. 3:9, 10. Men den som försöker behålla sin förmögenhet för själviska syften kommer att finna, att det i stället blir evig förlust. Men om de ger sina pengar till Gud, kommer de från det ögonblicket att präglas av hans namn. De har blivit försedda med hans oföränderlighets sigill.

Gud förklarar: ”Sälla ären då I som sån vid alla vatten.” -- Jes.32:20. Den som ständigt delar med sig av Guds gåvor för att underhålla arbetet för

Gud, eller för att lindra människors nöd, skall inte bli fattig. ”Den ene utströr och får dock mer, den andre spar över hövan, men bliver allenast fattigare.” - Ords.11:24. Bonden som sår förmerar sitt utsäde genom att kasta ut det. Så blir det också för den som troget delar ut Guds gåvor. Han ökar sin välsignelse genom att dela den med andra. ”Given och eders skall varda givet”, har Gud lovat. ”Ett gott mått, väl packat, skakat och överflödande, skall man giva eder i skötet; ty med det mått som I mäten med skall också mätas åt eder igen.” -- Luk. 6:38.

Kapitel 33

Tältmakaren

Paulus var noga med att undervisa de nyss omvända om vad Bibeln säger om det sätt på vilket arbetet för Gud skall underhållas. Han hävdade också för egen del sin rätt att vara fritagen från kroppsarbete (1 Kor. 9:6) för att försörja sig själv, eftersom han var en evangelii förkunnare. Ändå arbetade han trots detta i sitt yrke för att försörja sig, då han var verksam i dåtidens storstäder.

Judarna betraktade inte kroppsarbete som någonting ovanligt eller nedsättande. Moses hade undervisat dem om hur de skulle lära sina barn att vara arbetsamma. De betraktade det därför som synd att tillåta ungdomen att växa upp utan att få lära sig något yrke. Kännedom om det praktiska livet betraktades som väsentlig också för ett barn som skulle utbildas för kyrkliga ämbeten. Varje ung man fick därför, vare sig hans föräldrar var rika eller fattiga, lära sig något yrke. De föräldrar som försummade att ge sina barn en sådan uppfostran, ansågs avvika från den undervisning som de hade fått av Gud. Det var denna sed som hade gjort att Paulus redan tidigt hade fått lära sig tältmakarens yrke.

Innan Paulus blev en Kristi efterföljare, hade han haft en hög ställning inom den judiska administrationen. Han var inte beroende av kroppsarbete för sitt livsuppehälle. Men senare, när han hade använt alla sina medel i sin verksamhet för Kristus, arbetade han då och då i sitt yrke för att underhålla sig själv. Detta gjorde han framför allt på de platser där hans verksamhetsmotiv möjligen kunde missförstås.

Det är i Tessalonika som vi för första gången läser om att Paulus

arbetade i sitt yrke, samtidigt som han förkunnade evangelium. Då han skrev till de troende där, påminde han dem om att han hade "kunnat uppträda med myndighet" bland dem och tillade: "I kommen ju ihåg, käre bröder, vårt arbete och vår möda, huru vi, under det att vi predikade för eder Guds evangelium, strävade natt och dag för att icke bliva någon av eder till tunga." -- 1 Tess. 2:7, 9.

I sitt andra brev till dem förklarar han på nytt att han och hans medarbetare, medan de arbetade bland dem, inte hade ätit "någons bröd för intet". Vi arbetade natt och dag, skriver han, "för att icke bliva någon av eder till tunga. Icke som om vi ej hade haft rätt därtill, men vi ville låta eder i oss få ett föredöme, för att I skullen efterfölja oss." -- 2 Tess. 3:8, 9.

I Tessalonika hade Paulus träffat människor som vägrade att utföra kroppsarbete. Det var till dessa människor som han senare skrev: "Vi höra nämligen att somliga bland eder föra en oordentlig vandel och icke arbeta, utan allenast syssla med sådant som icke kommer dem vid. Sådana människor bjuda och förmana vi i Herren Jesus Kristus, att de arbeta i stillhet, så att de kunna äta sitt eget bröd." Under det att Paulus arbetade i Tessalonika hade han varit mycket noga med att vara ett exempel just för sådana människor. "Redan när vi voro hos eder", skrev han, "gåvo vi ju eder det budet: om någon icke vill arbeta, så skall han icke heller äta." -- 2 Tess. 3:11, 12, 10.

Under alla tidsåldrar har Guds och människors fiende försökt att försvaga Guds budbärares arbete genom att i församlingen införa en anda av fanatism. Så var det på Paulus' tid och så var det under senare århundraden under Reformationstiden. Wycliffe, Luther och många andra som genom sitt inflytande och sin tro blev till välsignelse för världen, konfronterades med förslagen list genom vilken fienden försökte leda överspända, obalanserade och icke-helgade människor till fanatism. Vilsledda människor har hävdad

att sann helgelse höjer sinnet över alla jordiska tankar och kommer människor att helt avhålla sig från arbete. Andra har lagt in mycket extrem betydelse i vissa uttalanden i Bibeln och hävdade att det är synd att arbeta -- att Kristi efterföljare inre skall ägna några som helst tankar åt sin egen eller sina familjers timliga välfärd utan viga sina liv helt och hållet åt andliga ting. Aposteln Paulus' lära och exempel är en tillrättavisning för sådana extrema synpunkter.

Aposteln Paulus var inte helt beroende av sitt yrkesarbete för sitt livsuppehälle under vistelsen i Tessalonika. Senare hänvisar han till sina upplevelser i denna stad, då han skrev till de kristna i Filippi och tackade för de gåvor som han hade fått ifrån dem, medan han var där. Han skriver: "Ty medan jag ännu var i Tessalonika, sänden I mig både en och två gånger vad jag behövde." -- Fil. 4: 16. Men trots att han hade fått denna hjälp var han mycket angelägen om att ge de kristna i Tessalonika ett exempel på arbetsamhet så att ingen med rätta skulle kunna anklaga honom för girighet. Han gjorde det också för att praktiskt tillrättavisa dem som hade fanatiska åsikter ifråga om kroppsarbete.

Vid sitt första besök i Korint befann sig Paulus bland människor som hyste misstankar mot främlingar. Grekerna vid kusten var skarpsinniga affärsmän. De hade så länge övat sig i sluga affärsmetoder att de hade börjat tro, att vinst var detsamma som Guds välvilja och att det var berömvärt att kunna tjäna pengar, vare sig det skedde på ärligt eller oärligt sätt. Paulus kände väl till deras karaktärsdrag. Han ville inte ge dem någon anledning att säga att han förkunnade evangelium för att få förtjänst av det. Han kunde ha gjort anspråk på underhåll från dem för vilka han förkunnat evangelium i Korint, men han var villig att avstå från detta, för att hans framgång som Kristi budbärare inte skulle skadas genom en orättvis misstanke, att han förkunnade evangelium för ekonomisk vinnings skull. Han försökte undanröja alla tänkbara orsaker till ogynnsamma missuppfattningar, så att

det budskap som han förkunnade, inte skulle förlora något av sin kraft.

Flyktingarna

En kort tid efter det att Paulus hade kommit till Korint träffade han ”en jude vid namn Akvila, bördig från Pontus, vilken nyligen hade kommit från Italien med sin hustru Priscilla”. Dessa ”hade samma hantverk” som han. Akvila och hans hustru hade blivit bannlysta och landsförvisade genom Claudius’ dekret, varigenom alla judar fick befallning att lämna Rom. De hade nu kommit till Korint och här inrättat en tältmakeriverkstad. Paulus gjorde förfrågningar om dem och fick veta att de fruktade Gud och att de försökte undkomma det fördärvliga inflytande som omgav dem. Därför ”stannade han kvar hos dem, och de arbetade. . . . Och i synagogan höll han var sabbat samtal och övertygade både judar och greker.” (Apg.18:2-4.)

Senare anslöt sig Timoteus och Silas till Paulus i Korint. De förde med sig pengar från församlingarna i Macedonien för att underhålla arbetet.

I sitt andra brev till de troende i Korint, som Paulus skrev efter det att han hade grundat en stark församling där, påminde han om hur han hade handlat, då han vistades hos dem. ”Eller var det väl en synd jag begick, när jag för intet förkunnade Guds evangelium för eder och sålunda ödmjukade mig, på det att I skullen bliva upphöjda? Andra församlingar plundrade jag, i det jag, för att kunna tjäna eder, tog lön av dem. Och när jag under min vistelse hos eder led brist, låg jag ändå ingen till last; ty den brist jag led avhjälpes av bröderna, när de kommo från Macedonien. Ja, på allt sätt aktade jag mig för att vara eder till tunga, och allt framgent skall jag akta mig därför. Så visst som Kristi sannfärdighet är i mig, den berömmelsen skall icke få tagas ifrån mig i Akajas bygder.” -- 2 Kor. 11:7-10.

För att inte utmana

Paulus talar om varför han handlade på detta sätt i Korint. Han gjorde det för att inte de ”som trakta efter tillfälle” skulle få något skäl att klandra honom. (2 Kor. 11:12.) På samma gång som han arbetade med tillverkning av tält, arbetade han också ihärdigt med att förkunna evangelium. Han säger själv om sin verksamhet: ”De gärningar som äro en apostels kännemärken hava ock med all uthållighet blivit gjorda bland eder, genom tecken och under och kraftgärningar.” Och han tillägger: ”Och haven I väl i något stycke blivit tillbakasatta för de andra församlingarna? Dock, kanhända i det stycket, att jag för min del icke har legat eder till last? Den oförrätten mån I då förlåta mig. Se, det är nu tredje gången som jag står redo att komma till eder. Och jag skall icke ligga eder till last, ty icke edert söker jag, utan eder själva. . . Om jag nu så högt älskar eder, skall jag väl därför bliva mindre älskad?” -- 2 Kor. 12:12-15.

Under den långa tid som Paulus arbetade i Efesus, där han under tre års tid bedrev en offensiv evangelisk verksamhet i hela trakten, arbetade han samtidigt i sitt yrke. I Efesus liksom i Korint uppmuntrades aposteln av samvaron med Akvila och Priscilla. Dessa hade följt honom då han återvände till Asien vid slutet av sin andra missionsresa.

Några tyckte inte om att Paulus arbetade i sitt yrke. De menade att det inte var lämpligt att en evangelii förkunnare gjorde det. Varför skulle Paulus, som var framstående missionär, utföra hantverksarbete samtidigt som han förkunnade? Var inte arbetaren värd sin lön? Varför skulle han använda tid för att arbeta i sitt yrke, en tid som man menade borde kunna användas på ett mycket bättre sätt?

Men Paulus betraktade inte den tid han använde på detta sätt som förlorad. Samtidigt som han arbetade tillsammans med Akvila för att tillverka tält, uppehöll han kontakten med den store Läraren och tog varje

tillfälle i akt att vittna om Frälsaren och att hjälpa dem som var bekymrade. Hans sinne var alltid öppet för att ta emot kunskap. Han gav sina medarbetare undervisning i andliga angelägenheter och han var också ett exempel för dem i noggrannhet och arbetsamhet. Han var en snabb, skicklig yrkesman och framstående affärsman, samtidigt som han var ”brinnande i anden” när han tjänade Herren. (Rom.12:11.) Under sitt dagliga arbete kom han dessutom i beröring med en grupp människor som han inte skulle ha kunnat nå på något annat sätt. Han visade sina medarbetare, att kunnighet i ett hantverk är en Guds gåva och att det är Gud som både ger gåvan och klokheten att använda den rätt. Han visade att Gud skulle äras också i det dagliga arbetet. Hans av hårt arbete härdade händer minskade inte kraften i hans vältalighet som evangelii förkunnare.

Paulus arbetade ibland både dag och natt, inte bara för att underhålla sig själv utan också för att hjälpa sina medarbetare. Han delade sina inkomster med Lukas och han hjälpte även Timoteus. Ibland gick han själv hungrig för att kunna lindra andras nöd. Det fanns hos honom inte någon egenkärlek. Då han närmade sig slutet av sin verksamhet, och höll sitt avskedstal i Miletus till de äldste i Efesus, kunde han hålla upp sina garvade händer och säga: ”Silver eller guld eller kläder har jag icke åstundat av någon. I veten själva att dessa mina händer hava gjort tjänst, för att skaffa nödtorftigt uppehälle åt mig och åt dem som hava varit med mig. I allt har jag genom mitt föredöme visat eder att man så, under eget arbete, bör taga sig an de svaga och komma ihåg Herren Jesu ord, huru han själv sade: ’Saligare är att giva än att taga’.” -- Apg. 20:33-35.

Om evangelii förkunnare tycker att de får uthärda svårigheter och umbäranden i sitt arbete för Kristus, bör de i fantasin besöka den verkstad där Paulus arbetade. De bör erinra sig att medan denne av Gud utvalde medarbetare arbetade med att tillverka tält, arbetade han för att förtjäna det uppehälle som han redan såsom apostel var berättigad till.

Arbete är en välsignelse, inte en förbannelse. En anda av lättja skadar vår kristna upplevelse och bedrövar Guds Ande. En stillastående vattenpöl är motbjudande, men en ren, porlande bäck sprider hälsa och glädje till omgivningen. Paulus visste att de som försummade kroppsarbete, snart blev försvagade. Han ville lära de unga förkunnarna att de genom sådant arbete som sätter deras muskler i verksamhet, skulle få kraft att uthärda umbäranden och försakelser som väntade dem ute på arbetsfältet. Och han insåg att hans egen undervisning skulle förlora sin vitalitet och kraft, om han inte gav alla delar av sin kropp den nödvändiga motionen.

De oföretagsamma går miste om värdefulla upplevelser som man kan få bara genom att troget utföra livets vardagliga plikter. Tusentals människor tycks inte leva för något annat än att förbruka de välsignelser som Gud i sin nåd skänker dem. De glömmer att tacka Gud för de gåvor som han har anförtrott dem. De har glömt att de, genom ett klokt bruk av de gåvor som har anförtrotts dem, skall åstadkomma något och inte bara förbruka dem. Om de förstod det arbete som Herren vill att de skall utföra såsom hans medhjälpare, skulle de inte försöka undandra sig sitt ansvar.

Respekt för kallelsen

Den användbarhet unga människor har, som känner sig kallade av Gud till förkunnarens gärning, är i hög grad beroende av det sätt på vilket de tar itu med sitt arbete. De som har valts av Gud för förkunnarens arbete skall ge belägg för sin höga kallelse och med alla tillgängliga medel utbilda sig till skickliga arbetare. De skall försöka tillägna sig en erfarenhet som skall göra dem lämpliga att organisera, att lägga planer och att förverkliga dessa. Om de uppskattar sin kallelses helgade karaktär, kommer de att genom självdisciplin bli mer och mer lika sin Mästare. De skall uppenbara hans godhet, kärlek och sanning. Och när de då visar uppriktighet i sina försök att

förbättra de gåvor som har anförtrotts dem, bör församlingen på ett klokt sätt hjälpa dem.

Man bör inte uppmuntra alla som känner sig kallade till förkunnare att från församlingen söka fullt underhåll för sig själva och sina familjer. Det finns en risk att några som har mindre erfarenhet, kan bli fördärvade genom smicker och oförståndig uppmuntran, så att de väntar sig fullt understöd utan några insatser från sin egen sida. De medel som har avskilts för arbetet för Gud bör inte användas på människor som vill arbeta bara för att få sin utkomst och därigenom tillfredsställa en självisk önskan om ett behagligt liv.

Unga människor som vill uppöva sina gåvor i förkunnarens arbete, kan i Paulus' exempel i Tessalonika, Korint, Efesus och på andra platser finna en undervisning som kan bli dem till hjälp. Även om Paulus var vältalare och hade utvalts av Gud för att utföra ett särskilt arbete, kände han sig aldrig för god för att arbeta. Inte heller tröttnade han någonsin på att uppoffra sig för den sak som han älskade. ”Ännu i denna stund”, skrev han till de troende i Korint, ”lida vi både hunger och törst, vi måste gå nakna, vi få uppbära hugg och slag, vi hava intet stadigt hemvist, vi måste möda oss och arbeta med våra händer. Vi bliva smädade och välsigna likväl; vi lida förföljelse och hårda dock ut.” -- 1 Kor. 4: 11, 12.

Det dagliga arbetets möjligheter

Trots att Paulus var en av de största lärare som någonsin levat, utförde han gärna de mest anspråkslösa likaväl som de mest krävande sysslor. När han ansåg att förhållandena krävde det, arbetade han villigt i sitt yrke under sin tjänst för Mästaren. Men han var ändå alltid beredd att lämna sitt yrkesarbete för att bekämpa evangeliets fiender eller för att utnyttja ett särskilt tillfälle att vinna människor för Kristus. Hans iver och arbetsamhet är en tillrättavisning för de makliga och lättjefulla.

Paulus' exempel motsade den uppfattning som började vinna insteg i församlingen, att evangelium kunde förkunnas effektivt bara av sådana som helt och hållet var befriade från nödvändigheten av att arbeta i något yrke. Han visade praktiskt vad som kunde uträttas av gudhängivna lekmän på många platser, där folket ännu inte hade fått tillfälle att få lyssna till den evangeliska förkunnelsen. Hans sätt att arbeta uppmuntrade många enkla människor som ville göra vad de kunde för att befrämja det evangeliska arbetet samtidigt som de försörjde sig själva i ett yrkesarbete. Akvila och Priscilla hade inte kallats att ägna hela sin tid åt förkunnandet av evangelium. Dessa anspråkslösa människor användes emellertid av Gud för att undervisa Apollos mera fullständigt om evangelium. Herren förverkligar sina syften på olika sätt och med olika hjälpmedel. Även om människor med särskilda gåvor väljs för att ägna alla sina krafter åt evangeliskt arbete, genom undervisning och förkunnelse, så finns det många andra som aldrig har blivit utvalda genom handpåläggning, som har kallats för att utföra ett viktigt arbete för människors frälsning.

Det ligger ett stort arbetsfält öppet för de evangeliets förkunnare som försörjer sig själva. Många kan vinna en värdefull erfarenhet inom den evangeliska verksamheten, under det att de använder en del av sin tid i något förvärvsarbete. På detta sätt kan skickliga förkunnare utvecklas för viktig tjänst på angelägna missionsfält.

Guds självuppoffrande medarbetare som arbetar outtröttligt i förkunnelse och undervisning, känner ett stort ansvar för sin uppgift. Han mäter inte sitt arbete med så eller så många timmar om dagen. Den lön han får påverkar honom inte i hans arbete. Inte heller lämnar han sina uppgifter på grund av ogynnsamma förhållanden. Han har fått sitt uppdrag från himmelen. Till himmelen ser han upp för att få den lön som väntar honom, när det arbete som han har anförtrotts, har fullgjorts.

Det är Guds avsikt att sådana Kristi budbärare skall vara befriade från onödiga omsorger, så att de fritt skall kunna följa Paulus' uppmaning till Timoteus: "Tänk på detta, lev i detta, så att din förkovran bliver uppenbar för alla." -- 1 Tim. 4:15. Samtidigt som de skall se till att de får tillräcklig kroppsrörelse för att kunna hålla kropp och sinne vid god hälsa, är det ändå inte Guds avsikt att de skall vara tvingade att ägna en större del av sin tid åt förvärvsarbete.

Dessa trofasta Kristi budbärare har ändå inte blivit befriade från frestelser, hur villiga de än kan vara att uppoffra sig i arbetet. Om församlingen försummar att ge dem lämpligt understöd, blir några svårt angripna av frestaren, när de kommer i bekymmer och svårigheter. De blir mycket nedstämda, när de ser att deras arbete uppskattas så litet. Visserligen är det sant, att de inte skall vänta sig att få någon egentlig lön förrän på Kristi dag. Detta håller deras mod uppe, men deras familjer måste ha mat och kläder. Om de kunde känna att de kunde bli befriade från det uppdrag som de har fått av Gud, skulle de gärna börja arbeta i förvärvsarbete. Men de vet att deras tid tillhör Gud, även om de som skulle förse dem med tillräckliga medel för deras dagliga uppehälle, har så litet förutseende. De motstår frestelsen att söka något förvärvsarbete genom vilket de skulle kunna bli oberoende. De fortsätter att arbeta för den sak som de älskar högre än sitt liv. Men för att göra detta kan de bli tvungna att följa Paulus' exempel och använda en del av sin tid i något förvärvsarbete, samtidigt som de så gott de kan försöker fylla sin plikt att förkunna evangelium. Detta gör de inte för att tillgodose sina egna intressen utan för att utbreda evangelium.

Paulus' exempel

Det finns tillfällen då det tycks vara omöjligt för Guds budbärare att utföra det arbete som är nödvändigt att utföra, på grund av att det saknas

medel för att bedriva en stark, solid verksamhet. Några är rädda för att de, med de förutsättningar som står till buds, inte skall kunna göra allt det som de känner att det är deras plikt att göra. Men om de går framåt i tro, kommer Guds frälsning att bli uppenbarad och framgång kommer att följa deras arbete. Han som befäller sina efterföljare att gå ut till hela världen, kommer att stödja varje Kristi budbärare som i lydnad för hans befallning försöker förkunna hans budskap.

När Gud bygger upp sitt verk, jämnar han inte alltid vägen framför sina medarbetare. Ibland prövar han sitt folks förtroende genom att föra dem in i omständigheter som tvingar dem att gå vidare i tro. Han för dem ofta in i besvärliga och påfrestande situationer och manar dem att gå vidare, när det ser ut som om de, liksom Israel i forntiden står med sina fötter i Jordanflodens vatten. Det är vid sådana tillfällen då Guds budbärare bönerna sänds upp till honom i uppriktig tro, som han öppnar vägen framför dem och vidgar deras horisont och klarsyn.

När Guds medarbetare förstår sitt ansvar för det evangeliska arbete som skall utföras i hela världen och då de i Mästarens anda arbetar outtröttligt för människors omvändelse, kommer Guds änglar att bereda vägen för dem. De medel som behövs för att föra arbetet vidare kommer att finnas. De som blivit upplysta kommer att offra frikostigt för det arbete som har utförts för deras skull. De kommer att ge frikostigt vid varje tillfälle, då man ber om hjälp. Guds Ande kommer att påverka dem att underhålla det evangeliska arbetet inte bara på hemmafältet utan också på de fjärran missionsfälten. Därigenom kommer resurser att ställas till arbetsstyrkornas förfogande på andra platser och Herrens verk kommer att gå framåt på det sätt som han har avsett.

Kapitel 34

En helgad väktare

Kristus har i sitt liv och sin undervisning gett ett fullkomligt exempel på en osjälvisk tjänst som har sitt ursprung hos Gud. Gud lever inte för sig själv. Genom att skapa världen och uppehålla allting betjänar han ständigt andra. ”Han låter ju sin sol gå upp över både onda och goda, och låter det regna över både rättfärdiga och orättfärdiga.” -- Matt. 5 :45. Detta ideal för tjänsten inför sig har Gud överlämnat till sin Son. Jesus gavs för att framstå som en förebild inför mänskligheten genom sitt exempel och genom sin undervisning om vad det innebär att tjäna. Hela hans liv styrdes av tjänandets lag. Han tjänade alla, betjänade alla.

Gång på gång försökte Jesus att grundlägga den här principen bland sina efterföljare. När Jakob och Johannes kom med sin begäran att få bli de främsta, svarade han: ”Den som vill bliva störst bland eder, han vare de andras tjänare, och den som vill vara främst bland eder, han vare de andras dräng, likasom Människosonen har kommit, icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många.” -- Matt. 20:26-28.

Ända sedan Jesus for upp till himmelen har han fortsatt att föra sitt verk vidare på jorden genom utvalda representanter. Genom dem talar han till människorna och tillgodoser deras behov. Som församlingens ledare övervakar och leder han sitt arbete genom de människor som utsetts av Gud att vara hans representanter.

De som har kallats av Gud att förkunna och undervisa för att bygga upp hans församling, har anförtrotts ett stort ansvar. I Kristi ställe skall de söka förmå människor att låta sig försonas med Gud och de kan fullfölja sin

mission bara om de tar emot klokhets och kraft från ovan.

Kristi förkunnare är de andliga beskyddarna av det folk som har anförtrotts i deras vård. Deras arbete har liknats vid en väktares. I gångna tider lät man väktare gå på post på stadsmurarna, där de från gynnsamma utsiktspunkter i tid kunde varna för fiender som närmade sig. Det var på deras trohet som stadsbornas trygghet berodde. Vid vissa bestämda tider skulle de ropa till varandra för att övertyga sig om att alla var vakna och att ingen hade råkat ut för någon olycka. Uppmuntrande eller varnande rop gick från den ene till den andre, till dess att ekot genljöd runt hela staden.

Till varje Kristi medarbetare säger Herren: ”Dig, du människobarn, har jag satt till en väktare för Israels hus, för att du å mina vägnar skall varna dem, när du hör ett ord från min mun. Om jag säger till den ogudaktige: ’Du ogudaktige, du måste dö’, och du då icke säger något till att varna den ogudaktige för hans väg, så skall väl den ogudaktige dö genom sin missgärning, men hans blod skall jag utkräva av din hand. Men om du varnar den ogudaktige för hans väg, på det att han må vända om ifrån den, . . . men du själv har räddat din själ.” -- Hes. 33:7-9.

Profetens ord visar vilket ansvar som vilar på dem som har blivit utsedda att beskydda Guds församling och att förvalta Guds hemligheter. De skall stå som väktare på Sions murar och slå larm när fienden närmar sig. Människor svävar i fara att duka under för frestelser. De kommer att gå under om inte Guds budbärare fullgör sitt uppdrag. Gud kommer att ställa sina budbärare till ansvar för dessa som går förlorade, om det är så att deras andliga sinnen av någon anledning blir så förlamade att de inte längre kan upptäcka faran och folket går under på grund av deras försummelse att varna.

De som är väktare på Sions murar har förmånen att leva i så nära gemenskap med Gud, att Guds Ande genom dem kan varna människor för

hotande faror och visa dem hur de kan finna trygghet. De skall troget varna dem för överträdelsens oundvikliga följder och de skall troget skydda församlingens intressen. Inte vid något tillfälle får de slappna i sin vaksamhet. Det uppdrag de fått kräver att de sätter in alla sina gåvor och möjligheter. Deras röster skall ljuda som trumpetstötar.

De får aldrig ge uttryck för tvekan eller osäkerhet. De arbetar inte för betalning, utan därför att de inte kan handla annorlunda. De inser att det vilar ett ve över dem, om de underlåter att förkunna evangelium. De har utvalts av Gud och beseglats med helgelsens blod. Därför kan de inte annat än försöka rädda människor från den annalkande undergången.

Den som är Kristi medarbetare kommer att ha en stark känsla av sitt uppdrags helgade karaktär och av den möda och de offer som krävs av honom för att han framgångsrikt skall kunna utföra det. Han sätter inte sitt eget välbefinnande och sin bekvämlighet i första rummet. Han glömmer sig själv. När han söker efter de "förlorade fåren" känner han inte, att han själv är trött, frusen och hungrig. Han har bara ett mål i sikte -- att rädda de vilsegångna.

De som gått in i tjänsten för Kristus måste vara beredda att arbeta på ett sätt som kräver en heroisk insats och en tålig uthållighet. Korsets förkunnare står tveklöst i främsta ledet under den andliga striden. När fienden går till attack mot dem, vänder de sig till sin fasta borg för att få förstärkning. Då de åberopar sig av Guds löften i Bibeln får de kraft att fullgöra de plikter som ligger närmast. De inser sitt behov av hjälp från ovan. De segrar de vinner gör dem inte stolta utan kommer dem att förtrösta ännu mer på den Allsmäktige. De förlitar sig på hans makt och kan förkunna frälsningens budskap med sådan kraft att det gör intryck på dem som lyssnar till det.

En kraft större än förkunnelsens

Den som undervisar om evangelium måste själv leva i en medveten, ständig gemenskap med Gud genom bön och bibelstudium, eftersom det är där han finner källan till sin kraft. Samvaro med Gud kommer att ge evangeliets budbärare en kraft som är större än inflytandet av hans förkunnelse. Han kan inte låta sig bli berövad denna kraft. Med en iver som inte kan motstås, måste han kämpa med Gud i bön för att få kraft för livets plikter och påfrestningar och för att hans läppar skall beröras av "glöden från altaret". Kristi tjänare har allt för ofta uppfattat de eviga verkligheterna alltför ytligt. Om människor vill vandra med Gud, skall han omsluta dem och uppenbara sig för dem. De skall då se Gud precis såsom Moses såg honom. Genom den kraft och det ljus som han låter dem få del av, kan de förstå mer och utföra mer, än de med sitt begränsade omdöme trots vara möjligt.

Fiendens listiga angrepp används ofta med framgång mot dem som är nedslagna. När missmod hotar att överväldiga Kristi budbärare bör de komma till Gud med sina bekymmer och behov. Det var när himmelen var såsom koppar över Paulus som han, mer än vid andra tillfällen, förlitade sig på Gud. Mer än de flesta människor förstod han lidandets innebörd. Lyssna emellertid till hans triumferande rop då han, ansatt av frestelser och konflikter, kämpar vidare mot himmelen: "Ty vår bedrövelse, som varar ett ögonblick och väger föga, bereder åt oss, i översvinnligen rikt mått, en härlighet som väger översvinnningen tungt och varar i evighet -- åt oss som icke hava till ögonmärke de ting som synas, utan dem som icke synas." -- 2 Kor. 4:17, 18. Paulus hade sin blick riktad mot det osynliga och eviga. Han förstod att han kämpade mot övernaturliga makter. Därför satte han sin förtröstan till Gud. Däri låg hans styrka. Det är genom att betrakta honom som är osynlig, som kraft och vitalitet återvinns och de jordiska makternas inflytande över sinne och karaktär bryts.

En församlingsvårdare bör umgås fritt med de människor för vilka han arbetar, så att han, genom att bli bekant med dem, kan förstå hur han skall anpassa sin undervisning till deras situation. Hans predikan är bara början av hans arbete. Det finns personligt arbete för honom att utföra. Han skall besöka människorna i deras hem, tala med dem och bedja med dem i uppriktighet och ödmjukhet. Det finns familjer som aldrig kommer att nås av Bibelns budskap med mindre Guds nåds förvaltare kommer in i deras hem och förklarar den högre vägen för dem. Men de som skall utföra detta arbete måste vara ett med Kristus.

Mycket inbegrips i befallningen: ”Gå ut på vägar och stigar, och nödga människorna att komma hitin, så att mitt hus bliver fullt.” -- Luk. 14:23. Kristi budbärare skulle gå från hus till hus och undervisa om evangelium. De skulle närma sig dem för vilka de arbetar. Då de gör så, samarbetar de med Gud. Han kommer att ge dem andlig kraft. Kristus kommer att leda dem i deras arbete och ge dem de ord de skall tala, ord som kommer att sjunka djupt in i lyssnarnas sinnen. Det är varje förkunnares förmån att kunna säga som Paulus: ”Jag har icke undandragit mig att förkunna för eder allt Guds rådslut.” ”Och I veten att jag icke har dragit mig undan, när det gällde något som kunde vara eder nyttigt, och att jag icke har försummat att offentligen och hemma i husen predika för eder och undervisa eder. Ty jag har allvarligt uppmanat både judar och greker att göra bättring och vända sig till Gud och tro på vår Herre Jesus.” -- Apg. 20:27, 20, 21.

Väckte hopp, gav ny kraft

Frälsaren gick från hus till hus, botade de sjuka, tröstade dem som sörjde, botade de sjuka och talade frid till de bedrövade. Han tog de små barnen i sin famn och välsignade dem och talade hoppfullt och tröstande till trötta mödrar. Med en aldrig svikande ömhet och mildhet försökte han lindra varje form av mänskligt lidande och misär. Han arbetade inte för sig själv

utan för andra. Han var allas tjänare. Att inge hopp och ge kraft åt alla som han kom i beröring med, var för honom detsamma som mat och dryck. När människor lyssnade till hans undervisning, som skilde sig så starkt från rabbinernas traditioner och dogmer, väcktes nytt hopp i deras sinnen. I hans undervisning fanns en uppriktighet som gav hans ord övertygande kraft.

Guds budbärare måste lära sig Kristi arbetsmetoder, så att de ur Bibeln kan välja sådant som tillgodoser de människors andliga behov för vilka de arbetar. Endast på detta sätt kan de fullgöra sitt uppdrag. Samme Ande som fanns i Kristus då han förmedlade den undervisning som han själv ständigt tog emot skall utgöra själva källan till deras kunskap och hemligheten till den kraft med vilken de för Frälsarens budskap vidare i världen.

Några av dem som utför förkunnarens arbete har inte lyckats vinna framgång, på grund av att de inte har ägnat sig åt Guds uppdrag med odelat intresse. En förkunnare bör inte låta sitt sinne upptas av något annat än den viktiga uppgiften att leda människor fram till Frälsaren. De fiskare som Kristus kallade, lämnade utan vidare sina nät och följde honom. En förkunnare kan inte utföra Guds uppdrag på ett godtagbart sätt, samtidigt som hans sinne är upptaget av stora personliga affärsföretag. Att på detta sätt dela sitt intresse förlamar den andliga uppfattningsförmågan. Sinne och intellekt sysslar med materiella angelägenheter medan andliga angelägenheter blir av underordnad betydelse. Han försöker anpassa sitt arbete för Gud efter omständigheterna, i stället för att ordna omständigheterna så att han kan uppfylla Guds krav.

Förkunnaren behöver hela sin kraft för att kunna utföra sitt viktiga uppdrag. Hans bästa krafter tillhör Gud. Han skulle inte syssla med spekulationer eller andra angelägenheter som drar hans uppmärksamhet bort från hans stora uppdrag. ”Ingen som tjänar i krig”, förklarar Paulus, ”låter sig insnärjas i näringsomsorger, ty han vill vara den till behag, som har tagit

honom i sin sold.” -- 2 Tim. 2:4. Här betonar aposteln hur nödvändigt det är att Kristi tjänare helt ägnar sig åt Mästarens tjänst. Den förkunnare som helt har överlämnat sig åt Gud inlåter sig inte i affärer som hindrar honom från att helt ägna sig åt sin viktiga uppgift. Han strävar inte efter materiell ära och rikedom. Hans enda ambition är att berätta för andra om Frälsaren som har uppoffrat sig själv för människorna, så att de skall kunna få del av det eviga livets skatter. Hans högsta önskan är inte att bli välbärgad utan snarare att uppenbara de eviga verkligheterna för de likgiltiga och icke-kristna. Några kommer kanske att föreslå honom att gå med i företag som ger löfte om stor ekonomisk vinst, men på sådana anbud har han bara ett svar: ”Vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ?” -- Mark. 8:36.

Det var med sådana antydningar som Satan försökte locka Kristus. Jesus visste emellertid att världen aldrig skulle ha blivit återlöst, om han hade gett efter för frestelsen. Under olika förklädnader framställer Guds och människors fiende ännu i våra dagar samma frestelse för Guds medarbetare. Han vet att de som låter sig lockas av sådana frestelser inte kommer att förbli trogna mot sin kallelse.

Det är inte Guds vilja att hans budbärare skall trakta efter pengar och rikedom. Paulus skrev om detta till Timoteus: ”Penningbegäret är en rot till allt ont och somliga hava låtit sig så drivas därav, att de hava villats bort ifrån tron och därigenom tillskyndat sig själva många kval. Men fly sådant, du gudsmänniska, och far efter rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, ståndaktighet, saktmod.” Genom exempel lika väl som genom undervisning skall Kristi sändebud följa undervisningen: ”Bjud dem, som äro rika i den tidsålder som nu är att icke högmodas, och att icke sätta sitt hopp till ovissa rikedomar, utan till Gud, som rikligen giver oss allt till att njuta därav; bjud dem att göra gott, att vara rika på goda gärningar, att vara givmilda och gärna dela med sig. Må de så lägga av åt sig skatter som kunna bliva en god

grundval för det tillkommande, så att de vinna det verkliga livet.” -- 1 Tim. 6:10,11,17-19.

Aposteln Paulus’ erfarenhet och hans undervisning om förkunnarens helgade uppdrag kan bli till god hjälp och inspiration för dem som har fått samma evangeliska ämbete. Paulus var upptänd av kärlek till människor. Han använde all sin kraft för att vinna andra. Det har aldrig funnits en Kristi efterföljare som visat mer självförsakelse och ihärdighet än han. De välsignelser han fick, uppskattade han som så många fördelar som han kunde använda för att bli till välsignelse för andra. Han utnyttjade varje tillfälle att tala om Frälsaren och att hjälpa dem som led nöd. Han gick från plats till plats, förkunnade evangelium och grundade församlingar. Överallt där folket ville lyssna till honom försökte han motverka det onda och leda människor in på rättfärdighetens väg.

Paulus glömde inte de församlingar som han hade upprättat. När han hade genomfört en missionsresa återvände han och Barnabas till de församlingar som de hade grundat. Bland dessa utvalde de människor som kunde utbildas att gå ut och förkunna evangelium.

Utbilda de unga

Den metoden är en viktig undervisning för nutidens förkunnare. Aposteln betraktade det som en del av sin verksamhet att utbilda unga människor för förkunnargärningen. Han tog dem med sig på sina missionsresor. Under dessa vann de en erfarenhet som senare gjorde det möjligt för dem att utföra ett ansvarsfullt arbete. När de sedan skildes åt, höll sig Paulus hela tiden underrättad om deras arbete. Hans brev till Timoteus och Titus bekräftar hans intresse för deras framgång.

Nutidens erfarna förkunnare utför ett ädelt arbete då de i stället för att

ensamma försöka bära hela ansvaret, utbildar unga människor och lägger en del av bördorna på deras skuldror.

Paulus glömde aldrig det ansvar han hade som Kristi sändebud. Han visste att Gud skulle hålla honom ansvarig, om någon människa gick förlorad på grund av försummelse från hans sida. ”Dennas tjänare har jag blivit”, förklarade han om evangelium, ”i enlighet med det uppdrag av Gud, som har blivit mig givet, att jag nämligen överallt skall för eder förkunna Guds ord, den hemlighet som tidsåldrar och slakten igenom hade varit fördold, men som nu har blivit uppenbarad för hans heliga. Ty för dem ville Gud kungöra huru rik på härlighet den är bland hedningarna denna hemlighet, vilken är Kristus i eder, vått härlighetshopp’. Och honom förkunna vi för vår del, i det vi förmana var människa och undervisa var människa med all vishet, för att kunna ställa fram var människa såsom fullkomlig i Kristus. Och för det målet arbetar och kämpar jag, i enlighet med hans kraft som mäktigt verkar i mig.” -- Kol.1:25-29.

Dessa ord framhåller för Kristi medarbetare en hög målsättning, som emellertid inte är för hög för att inte alla skulle kunna nå den, om de ställer sig under Kristi ledning och dagligen tar emot undervisning från honom. Guds kraft är utan gränser. Den förkunnare som är medveten om sitt stora behov och söker sig till Gud kan vara förvissad om att han kommer att få det som för hans lyssnare kommer att bli en livsförnyelse.

Föredöme och exempel

Det som Paulus skrivit, visar att en evangeliets förkunnare i sitt liv bör vara ett föredöme och ett exempel på det evangelium som han undervisar om: ”Härvid vilja vi icke i något stycke vara till någon anstöt, på det att vårt ämbete icke må bliva smädat.” Om sitt eget arbete har han gett oss en bild i sitt brev till de troende i Korint: ”Fastmer vilja vi i allting bevisa oss såsom

Guds tjänare, i mycken ståndaktighet, under bedrövelse och nöd och ångest, under hugg och slag, under fångenskap och upprorslarm, under mödor, vakor och svält, i renhet, i kunskap, i tålmod och godhet, i helig ande, i oskrymtad kärlek, med sanning i vårt tal, med kraft från Gud, med rättfärdighetens vapen både i högra handen och i vänstra, under ära och smälek, under ont rykte och gott rykte, såsom villolärare, då vi dock äro sannfärdiga, såsom okända, fastän vi äro väl kända, såsom döende, men se, vi leva, såsom tuktade, men likväl icke till döds, såsom bedrövade, men dock alltid glada, såsom fattiga, medan vi dock göra många rika, såsom utblottade på allt, men likväl ägande allt.” -- 2 Kor. 6:3, 4-10.

Till Titus skrev han: ”Förmana likaledes de yngre männen att skicka sig tuktigt. Bliv dem i alla ett föredöme i goda gärningar, och låt dem i din undervisning finna oförfalskad renhet och värdighet, med sunt, ostraffligt tal, så att den som står oss emot måste blygas, då han nu icke har något ont att säga om oss.” -- Tit. 2:6-8.

Det finns ingenting som Gud betraktar som mer värdefullt än att hans förkunnare går ut till jordens mest främmande och avlägsna platser för att förkunna evangelium, med blicken inriktad på resultat. Det är bara Kristus som kan förstå den oro och ängslan som hans medarbetare känner då de söker efter de förlorade. Han låter dem få del av sin Ande. Genom deras arbete kommer människor att förmås att vända sig från synden till rättfärdigheten.

Gud söker människor som är villiga att lämna sina yrken eller sina företag, ja, till och med sina familjer, om så skulle krävas, för att bli hans missionärer. Och hans kallelse kommer att bli besvarad. I det förgångna har det funnits människor som under påverkan av Kristi kärlek och de oomvändas nödläge har lämnat hemmets bekvämlighet och vänners sällskap, ja, till och med hustru och barn för att resa till främmande länder och bland

avgudadyrkare och primitiva folkslag förkunna evangelium. Många har förlorat livet. Andra har trätt in i deras ställe och fortsatt deras arbete. Så har Kristi verk steg för steg vunnit utbredning. Det utsäde som såtts under sorg har gett en överflödande skörd. Kunskapen om Gud har blivit vida utbredd. Korsets fana har höjts i icke-kristna länder.

För att föra en enda människa till omvändelse måste Kristi medarbetare anstränga sig till det allra yttersta. Människan som Gud har skapat och som Kristus har återlöst är av stort värde på grund av de möjligheter som ligger framför henne, de andliga företräden som har garanterats henne, de förmågor som hon kan äga, om de upplivas av bibelstudium, och det eviga liv hon kan vinna genom det hopp som framställs i evangelium. Och om Kristus lämnade de nittionio för att uppsöka och rädda det enda förlorade fåret, kan vi då anse oss handla fullkomligt riktigt, om vi gör mindre än så? Är det inte att svika ett heligt förtroende, att förolämpa Gud, om vi underlåter att arbeta såsom Kristus arbetade?

En sann förkunnarens sinne är fyllt av en intensiv längtan efter att kunna rädda människor. Han sätter in all sin kraft och tid. Han skyr inte någon möda, hur tröttsam den än är. Andra måste få lyssna till det evangelium som har skänkt hans eget sinne sådan glädje, frid och lycka. Kristi Ande vilar över honom. Han söker ständigt efter tillfällen att få tala med människor om evangelium, som den som skall ställas till ansvar. Med sin blick riktad mot Golgata kors betraktar han den upphöjde Frälsaren, förlitar sig på hans nåd och tror att Kristus kommer att vara med honom intill slutet som hans sköld, hans styrka, hans effektivitet, då han arbetar för Gud. Med inbjudningar och vädjanden, blandade med försäkran om Guds kärlek, söker han vinna människor för Jesus. I himmelen betraktas han bland dem som är ”kallade och utvalda och trogna”. (Upp. 17:14.)

Kapitel 35

Hans hjärtas längtan

Efter många förseningar som Paulus inte kunnat undvika, kom han till slut till Korint, Här hade han tidigare arbetat under ängslan och bekymmer. Staden hade under en period varit föremål för hans mycket ivriga omsorg. Han fann att många av dem som först tog emot evangelium där, alltjämt visade honom tillgivenhet som den som först förkunnat evangelium för dem. När han hälsade på dessa Kristi efterföljare och fick se bevis för deras trohet och kristliga iver, glädde han sig över att hans arbete i Korint inte hade varit förgäves.

De troende i Korint hade en gång varit benägna att glömma sin höga kallelse i Kristus. Nu visade de sig ha utvecklat en stark kristen karaktär. Deras ord och sätt att leva visade vad Guds nåds omskapande kraft kan åstadkomma. De utövade nu ett starkt inflytande för det goda i detta centrum för vidskepelse och avgudatillbedjan. I umgänget med sina uppskattade medarbetare och dessa trogna Kristi efterföljare fann aposteln nu vila för sitt trötta och bekymrade sinne.

Under sin vistelse i Korint hade Paulus fått tid att se sig om efter nya och mer vidsträckta verksamhetsområden. Hans planerade resa till Rom var det som särskilt upptog hans tankar. Att få se evangelium fast grundat i denna, den då kända världens, stora metropol var en av hans högsta förhoppningar och mest omhuldade planer. En församling hade redan upprättats i Rom. Aposteln ville nu tillförsäkra sig de troendes samarbete där i det arbete som skulle utföras i Italien och i andra länder. För att bereda väg för sitt arbete bland dessa kristna, av vilka många fortfarande var främlingar för honom sände han dem ett brev, där han talade om att han tänkte besöka

Rom och berättade om sina förhoppningar att få förkunna evangelium i Spanien.

I sitt brev till de troende i Rom redogjorde Paulus för evangeliets stora principer. Han redogjorde för sin inställning till de frågor som då diskuterades inom judiska och icke-judiska församlingar. Han visade att de förhoppningar och löften som en gång särskilt tillhört judarna, nu erbjöds även åt de icke-judiska folken.

Med stor klarhet och kraft framställde aposteln läran om rättfärdiggörelse genom tro på Kristus. Han hoppades att också andra församlingar skulle kunna få nytta av den undervisning som han sände till de kristna i Rom. Det vittomfattande inflytande som hans ord skulle få, kunde han emellertid bara mycket dunkelt förutse. Under alla tidsåldrar har den stora sanningen om rättfärdiggörelse genom tro varit en starkt lysande ledstjärna, som lett ångerfulla människor in på livets väg. Det var detta ljus som skingrade det mörker som fanns i Luthers sinne och som för honom uppenbarade Jesu blods kraft att rena från synd. Samma ljus hade lett tusentals av synd nedtyngda människor fram till den sanna källan till förlåtelse och frid. För detta brev till församlingen i Rom har varje Kristi efterföljare orsak att tacka Gud.

I detta brev talar Paulus fritt om det ansvar han kände för judarna. Ända sedan han själv blev omvänd hade han känt en djup längtan efter att få hjälpa sina judiska bröder att få en klarare uppfattning om evangeliets budskap. ”Mitt hjärtas åstundan och min bön till Gud för dem är”, förklarade han, ”att de må bli frälsta.”

Detta var inte bara någon allmän önskan hos aposteln. Han bad ständigt till Gud för israeliterna, som inte hade kunnat känna igen den utlovade Messias i Jesus av Nasaret. ”Jag talar sanning i Kristus”, försäkrade han de

kristna i Rom, ”jag ljuger icke -- därom bär mitt samvete mig vittnesbörd i den helige Ande -- när jag säger att jag har stor bedrövelse och oavlåttligt kval i mitt hjärta. Ja, jag skulle önska att jag själv vore förbannad och bortkastad från Kristus, om detta kunde gagna mina bröder, mina fränder efter köttet. De äro ju israeliter, dem tillhöra barnskapet och härligheten och förbunden och lagstiftningen och tempeltjänsten och löftena. Dem tillhöra ock fäderna, och från dem är Kristus kommen efter köttet, han som är över allting, Gud, högtlovad i evighet.”

Det utvalda folket

Judarna var Guds utvalda folk. Hans avsikt hade varit att de skulle bli till välsignelse för hela mänskligheten. Gud hade låtit många profeter uppstå bland dem. Dessa hade förutsagt att en Återlösare skulle komma och att han skulle bli förkastad och dödad av dem. Ändå borde de ha varit de första att känna igen honom som den utlovade Messias.

Profeten Jesaja hade fått se fram genom seklerna. Han hade sett hur profet efter profet och slutligen även Guds Son förkastades. Han inspirerades också att skriva om hur Återlösaren skulle bli mottagen av dem som aldrig tidigare hade räknats bland Israels folk. Paulus hänvisar till denna profetia och säger: ”Esaias går så långt, att han säger: ’Jag har låtit mig finnas av dem som icke sökte mig, jag har låtit mig bliva uppenbar för dem som icke frågade efter mig.’ Men om Israel säger han: ’Hela dagen har jag uträckt mina händer till ett ohörsamt och gensträvt folk.’” -- Rom. 10, 20, 21.

Men även om Israel förkastade Guds Son, förkastade Gud inte dem. Lyssna till Paulus då han fortsätter sin argumentering: ”Så frågar jag nu: Har då Gud förskjutit sitt folk? Bort det! Jag är ju själv en israelit, av Abrahams säd och av Benjamins stam. Gud har icke förskjutit sitt folk, som redan förut hade blivit känt av honom. Eller veten I icke vad skriften säger, där den talar

om Elias, huru denne inför Gud träder upp mot Israel med dessa ord: 'Herre, de hava dräpt dina profeter och rivit ned dina altaren; jag allena är kvar, och de stå efter mitt liv'? Och vad får han då för svar av Gud? 'Jag har låtit bliva kvar åt mig sju tusen män, som icke hava böjt knä för Baal.' Likaså finnes ock, i den tid som nu är, en kvarleva, i kraft av en utkorelse som har skett av nåd."

Israel hade stapplat och fallit. Detta gjorde det emellertid inte omöjligt för dem att åter resa sig. Som svar på den fråga han ställt: "Var det då för att de skulle komma på fall som de stapplade?", svarar aposteln: "Bort det! Men genom deras fall har frälsningen kommit till hedningarna, för att de själva skola 'uppväckas till avund'. Och har nu redan deras fall varit till rikedom för världen, och har deras fåtalighet varit till rikedom för hedningarna, huru mycket mer skall icke deras fulltalighet så bliva! Men till eder, I som ären av hednisk börd, säger jag: Eftersom jag nu är en hedningarnas apostel, håller jag mitt ämbete högt -- om jag till äventyrs så skulle kunna 'uppväcka avund' hos dem som äro mitt kött och blod och frälsa några bland dem. Ty om redan deras förkastelse hade med sig världens försoning, vad skall då deras upptagande hava med sig, om icke liv från de döda?"

Det var Guds avsikt att hans nåd skulle uppenbaras både bland de icke-judiska folken och bland israeliterna. Detta hade klart skisserats i Gamla Testamentets profetior. Aposteln använde några av dessa profetior, då han fortsätter att argumentera. "Har icke krukmakaren den makten över leret", frågar han, "att han av samma lerklump kan göra ett kärl till hedersamt bruk, ett annat till mindre hedersamt? Men om nu Gud, när han ville visa sin vrede och uppenbara sin makt, likväl i stor långmodighet hade fördrag med 'vredens kärl', som voro färdiga till fördärv, vad har du då att säga? Och om han gjorde detta för att tillika få uppenbara sin härlighets rikedom på 'barmhärtighetens kärl', som han förut hade berett till härlighet? Och till att vara sådana har han ock kallat oss, icke allenast dem som äro av judisk börd,

utan jämväl dem som äro av hednisk. Så säger han ock hos Oseas: 'Det folk som icke var mitt folk, det skall jag kalla 'mitt folk', och henne som jag icke älskade skall jag kalla 'min älskade'. Och det skall ske att på den ort där det sades till dem: 'I ären icke mitt folk', där skola de kallas 'den levande Gudens barn'." Se också Hos. 1:10.

Det ädla trädet

Men även om Israel misslyckades som nation, fanns det alltså många judar som skulle bli frälsta. Vid tiden för Frälsarens första ankomst fanns det trogna människor som med glädje hade tagit emot Johannes döparens budskap. Därigenom hade de kommit att åter forska i de profetior som förutsade Messias. När den första kristna församlingen bildades, bestod dess medlemmar av dessa trogna judar som erkände Jesus av Nasaret som den, efter vilkens ankomst de hade längtat. Det var dessa som Paulus syftar på i den förklaring som följer: "Om förstlingsbrödet är heligt, så är ock hela degen helig; och om roten är helig, så äro ock grenarna heliga."

Paulus liknar dessa som blivit kvar av det sanna Israel, vid ett ädelt olivträd, från vilket några av grenarna blivit avbrutna. De icke-judiska folken liknar han däremot vid grenarna av ett vilt olivträd som blivit inympade i det äkta trädet. "Men om nu några av grenarna hava brutits bort och du, som är av ett vilt olivträd, har blivit inympad bland grenarna och med dem har fått delaktighet i det äkta olivträdets safrika rot, så må du icke därför förhäva dig över grenarna. Nej, om du skulle vilja förhäva dig, så besinna att det icke är du som bär roten, utan att roten bär dig. Nu säger du kanhända: 'Det var för att jag skulle bliva inympad som en del grenar brötos bort.' Visserligen. För sin otros skull blevo de bortbrutna, och du får vara kvar genom din tro. Hav då inga högmodiga tankar, utan lev i fruktan. Ty har Gud icke skonat de naturliga grenarna, så skall han icke heller skona dig. Se alltså här Guds godhet och stränghet: Guds stränghet mot dem som föllo och hans godhet

mot dig, om du nämligen håller dig fast vid hans godhet; annars bliver också du borthuggen.”

Genom otro och genom att förkasta de avsikter himmelen hade ifråga om Israel, hade detta folk som nation förlorat sin förbindelse med Gud. Men de grenar som hade brutits bort från det ursprungliga trädet, kunde Gud åter inympa i det äkta trädet. Han kunde med det sanna Israel förena de få som förblivit trogna mot sina fäders Gud. ”Men jämväl de andra”, förklarar aposteln om dessa avbrutna grenar, ”skola bliva inympade, om de icke hålla fast vid sin otro; Gud är ju mäktig att inympa dem.” ”Om du”, skriver han till de icke-judiska kristna, ”har blivit borthuggen från ditt av naturen vilda olivträd och mot naturen inympats i ett ädelt olivträd, huru mycket snarare skola då icke dessa kunna inympas i sitt eget äkta olivträd, det som de efter naturen tillhöra! Ty för att I, mina bröder, icke skolen hålla eder själva för kloka, vill jag yppa för eder denna hemlighet: Förstockelse har drabbat en del av Israel och skall fortfara intill dess hedningarna i fulltalig skara hava kommit in.”

Och så skall hela Israel bliva frälst, såsom det är skrivet: ’Från Sion skall förlossaren komma, han skall skaffa bort all ogudaktighet från Jakob. Och när jag borttager deras synder, då skall detta vara det förbund som jag gör med dem.’ Se vi nu på evangelium, så äro de hans ovänner, för eder skull; men se vi på utkorelsen, så äro de hans älskade, för fädernas skull. Ty sina nådegåvor och sin kallelse kan Gud icke ångra. Såsom I förut voren ohörsamma mot Gud, men nu genom dessas ohörsamhet haven fått barmhärtighet, så hava nu ock dessa varit ohörsamma, för att de, genom den barmhärtighet som har vederfarits eder, också själva skola få barmhärtighet. Ty Gud har givit dem alla till pris åt ohörsamhet, för att sedan förbarma sig över dem alla.

Rikedom, vishet och kunskap

O, vilket djup av rikedom och vishet och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro icke hans domar, och huru outrannsakliga hans vägar! Ty 'vem har lärt känna Herrens sinne, eller vem har varit hans rådgivare? Eller vem har först givit honom något, som han alltså bör betala igen?' Av honom och genom honom och till honom är ju allting. Honom tillhör äran i evighet, amen.

Så visade Paulus att Gud har överflödande möjligheter att förvandla människors sinnen, både judars och icke-judars, och att försäkra varje Kristi efterföljare om de välsignelser som utlovats till Israel. Han återger Jesajas förklaring ifråga om Guds folk: "Om än Israels barn vore till antalet såsom sanden i havet, så skall dock allenast en kvarleva bliva frälst. Ty dom skall Herren hålla på jorden, en slutdom, som avgör saken med hast. Och det är såsom redan Esaias har sagt: 'Om Herren Sebaot icke hade lämnat en avkomma kvar åt oss, då vore vi såsom Sodom, vi vore Gomorra lika.'"

När Jerusalem förstördes och templet lades i ruiner, blev många tusen judar sålda som slavar i icke-judiska länder. De förskingrades bland världens folk som vrakspillror på en öde strand. Under snart två tusen år har judarna vandrat från land till land över hela världen. Inte någonstans har de fått möjlighet att återvinna sin forna ställning som nation.* Deras arv har varit ett lidandets arv. De har varit förtalade, hatade och förföljda från århundrade till århundrade. Detta skrevs före den israeliska statens uppkomst och har inte något samband med dess situation idag.

Trots den ohyggliga dom som uttalades över judarna som nation, när de förkastade Jesus av Nasaret har det ändå under alla tider funnits högsinnade och fromma judar som i tysthet uthärdat sina lidanden. Gud har tröstat dem under förföljelse och haft medlidande med dem i deras fruktansvärda situation. Han har hört de brinnande böner som uppstigit från dem som med

uppriktighet har sökt en riktig förståelse av hans ord. Några har med öppet sinne kunnat inse, att den ödmjuke nasarén, som deras fäder förkastade och korsfäste, var Israels sanne Messias. När de har förstått den fulla betydelsen av de för dem välkända profetiorna, som så länge varit fördunklade av traditioner och misstolkningar, har de fyllts av tacksamhet till Gud för den utsägliga gåva som han skänkt varje människa som tar emot Kristus som sin personlige Frälsare.

Betrodda med Guds löftesord

Det är till denna grupp av judar som Jesaja vänder sig i sin profetia, då han säger att en minoritet av dem skall bli frälst. Alltsedan Paulus' tid har Gud genom sin Ande kallat såväl judar som icke-judar till omvändelse. ”Ty hos Gud finnes intet anseende till personen”, förklarar Paulus. Om sin egen inställning säger han: ”Både mot greker och mot andra folk, både mot visa och mot ovisa har jag förpliktelser.” Men han medgav alltid att judarna hade en avgörande fördel framför de andra, eftersom de hade” ett stort företräde, på allt sätt; först och främst det, att de hava blivit betrodda med Guds löftesord”. ”Jag blyges icke för evangelium”, förklarade han, ”ty det är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror, först och främst för juden, så ock för greken. Rättfärdighet från Gud uppenbaras nämligen däri, av tro till tro; så är ock skrivet: 'Den rättfärdige skall leva av tro'.” Det är detta Kristi evangelium, som lika effektivt kan frälsa både judar och icke-judar, som Paulus i sitt brev till församlingen i Rom förklarar att han inte skämdes för.

När detta evangelium i sin fullhet blir förkunnat för judarna kommer många bland dem att ta emot Kristus som Messias. Bland Kristi förkunnare finns det i allmänhet bara några få som inser, att de har något ansvar för att arbeta bland det judiska folket. Men för dem som så ofta har blivit förbigångna, såväl som för alla andra, skall budskapet om nåd och hopp i Kristus bli förkunnat.

I den avslutande förkunnelsen av evangelium, när ett särskilt verk skall utföras för de grupper av människor som hittills har försummats, väntar Gud av sina sändebud att de särskilt skall intressera sig för judarna, som är förskingrade över alla delar av världen. När Gamla Testamentets skrifter ställs i relation till Nya Testamentets för att förklara Guds eviga avsikter, kommer detta att för många judar bli som en ny skapelses gryning, som ett själens återuppvaknande. När de ser den evangeliska tidsålderns Kristus omtalad i Gamla Testamentets skrifter och förstår hur tydligt Nya Testamentet förklarar Gamla Testamentet, kommer deras slumrande sinnesförmögenheter att väckas. De kommer att erkänna Kristus som världens Frälsare. Många kommer att genom tron ta emot Kristus som sin Frälsare. På dem kommer orden att uppfyllas: "Åt alla dem som togo emot honom gav han makt att bliva Guds barn." -- Joh. 1:12.

Bland Judarna finns sådana som i likhet med Saulus från Tarsus är väl förtrogna med och insatta i skrifternas innehåll. Dessa kommer att med en sällsam kraft förkunna Guds lags oföränderlighet. Israels Gud kommer att låta detta ske i vår egen tid. Guds arm är inte för kort så att den inte kan frälsa. När hans tjänare i tro arbetar för de länge försummade och föraktade, kommer hans frälsning att uppenbaras.

"Därför säger Herren så till Jakobs hus, han som förlossade Abraham: Nu skall Jakob icke mer behöva blygas, nu skall hans ansikte ej vidare blekna; ty när han -- hans barn -- få se mina händers verk ibland sig, då skola de hålla mitt namn heligt, de skola hålla Jakobs Helige helig och förskräckas för Israels Gud. De förvillade skola då få förstånd, och de knorrande skola taga emot lärdom. -- Jes. 29:22-24.

Kapitel 36

Problem i Galatien

Under sin vistelse i Korint fick Paulus orsak att hysa allvarliga bekymmer för en del av de församlingar som redan hade grundats. Genom inflytande från falska lärare, som hade uppstått bland de troende i Jerusalem, började oenighet, villolärar och grova synder att snabbt sprida sig bland Kristi efterföljare i Galatien. Dessa falska lärare blandade evangeliets sanningar med judiska stadgar. De ignorerade det beslut som hade fattats av apostlarnas råd i Jerusalem. De försökte nu påtvinga de icke-judiska kristna den ceremoniella lagens föreskrifter.

Situationen var kritisk. Det onda inflytande som därigenom kommit in i församlingarna, hotade att snabbt fördärva församlingarna i Galatien.

Paulus var djupt upprörd. Han hyste allvarliga bekymmer för den öppna avfälligheten bland dem som han så troget hade undervisat i evangeliets principer. Han skrev genast till de troende som blivit vilseledda. Han avslöjade de falska teorier som de hade tagit emot. Han bestraffade med stor stränghet dessa som hade börjat avfalla från tron. Efter det att han hade hälsat dem med orden: "Nåd vare med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och ifrån Herren Jesus Kristus", tillrättavisade han dem med skärpa.

"Det förundrar mig att I så hastigt avfallen från honom, som har kallat eder till att vara i Kristi nåd, och vänden eder till ett nytt evangelium. Likväl är detta icke något annat evangelium; det är allenast så, att några finnas som vålla förvirring bland eder, och vilja förvända Kristi evangelium. Men om någon, vore det ock vi själva eller en ängel från himmelen, förkunnar evangelium i strid mot vad vi hava förkunnat för eder, så vare han

förbannad.” Paulus’ undervisning hade stått i full överensstämmelse med skrifterna. Den helige Ande hade bekräftat hans arbete. Därför varnade han nu de troende att se till att de inte lyssnade till någonting som motsade de sanningar som han hade undervisat dem om.

Var det av laggärningar. . .?

”Aposteln uppmanade de troende i Galatien att noga tänka igenom sina första upplevelser i kristenlivet. ”I oförståndige galater!”, utropade han. ”Vem har så dårat eder, I som dock haven fått Jesus Kristus målad för edra ögon såsom korsfäst? Allenast det vill jag att I skolen svara mig på: Kom det sig av laggärningar att I undfingen Anden, eller kom det sig därav att I lyssnaden i tro? Ären I så oförståndiga? I, som haven begynt i Anden, viljen I nu sluta i köttet? Haven I då upplevat så mycket förgäves -- om det nu verkligen har varit förgäves? Alltså, att han som förlänade eder Anden och utförde kraftgärningar bland eder gjorde detta, kom det sig av laggärningar eller därav att I lyssnaden i tro?”

Så ställer Paulus de troende i Galatien inför deras eget samvetes domstol och försöker hejda dem på deras villoväg. Paulus förtröstade på Guds makt att frälsa. Han vägrade att lyssna till villolärarnas trossatser. Han försökte i stället att få de kristna att inse, att de hade blivit i hög grad vilseledda. Men han visade dem också att de, genom att omvända sig till sin första tro på evangelium, alltjämt kunde göra Satans syften om intet. Han intog en orubblig ståndpunkt på sanningens och rättfärdighetens sida. Den oryggliga tro som han visade på det budskap han hade förkunnat för dem, kom många, som hade börjat att tvivla, att förnya sin trohet mot Frälsaren.

Hur starkt skiljer sig inte Paulus’ sätt att skriva till församlingen i Korint från det sätt på vilket han skriver till församlingen i Galatien! De troende i Korint tillrättavisade han försiktigt och med mildhet. Församlingen

i Galatien tillrättavisar han med skoningslös skärpa. De troende i Korint hade gett efter för frestelser. De hade blivit bedragna av falska lärares listiga sofisteri. Dessa hade gett en framställning av villfarelse under sanningens förklädnad som gjort att de hade blivit förvillade och vilseledda. För att lära dem att skilja mellan falskt och sant krävdes försiktighet och tålamod. Stränghet och omdömeslös brådska från Paulus' sida skulle ha fördärvat hans inflytande över många av dem som han längtade efter att hjälpa.

I de galatiska församlingarna hade öppen, omaskerad villfarelse börjat undantränga det evangeliska budskapet. Kristus, som var trons sanna grundval, hade i själva verket förkastats till förmån för judendomens föråldrade ceremonier. Aposteln insåg att om de troende i Galatien skulle kunna räddas från de farliga inflytanden som hotade dem, bestämda åtgärder måste vidtas och de skarpaste varningar ges.

En betydelsefull undervisning finns här för varje Kristi förkunnare när det gäller att anpassa arbetet till de människors förhållanden och omständigheter som han söker vara till nytta för. Mildhet, tålamod, beslutsamhet och fasthet är lika nödvändiga, men de skall användas med klok urskillning. Att handla klokt med människor av olika kynne, under olika omständigheter och förhållanden är något som kräver förstånd och omdöme som upplysts och helgats av Guds Ande.

I sitt brev till de troende i Galatien berättar Paulus i korthet om de mest framträdande händelserna i samband med sin egen omvändelse och tidiga andliga upplevelse. Han ville med detta visa dem, att det var genom en särskild uppenbarelse av gudomlig kraft som han leddes till att kunna se och uppfatta evangeliets stora sanningar. Det var också genom undervisning direkt från Gud som Paulus uppmanats att varna och förmana galaterna på ett så allvarligt och bestämt sätt. Han skrev inte med tvekan eller som om något kunde ifrågasättas, utan med den säkerhet som en fast övertygelse och

absolut kännedom om de verkliga förhållandena skänker. Han framställde klart skillnaden mellan mänsklig undervisning och den undervisning som kommer direkt ifrån Kristus.

Helgat liv och rent sinne

Aposteln uppmanade galaterna att lämna de falska ledare som hade fört dem på avvägar och att återvända till den tro som hade åtföljts av så påtagliga bevis för gudomligt godkännande. De som hade försökt förmå dem att överge sin tro på evangelium var hycklare. De var inte helgade och de levde ett orent liv. Deras religion bestod i en mängd ceremonier. De trodde sig kunna vinna Guds ynnest om de iakttog dessa. De ville inte ha något evangelium som byggde på slutsatsen: ”Om en människa icke bliver född på nytt, så kan hon icke få se Guds rike.” -- Joh. 3:3. De menade att en religion som byggde på en sådan lära krävde för stor uppoffring. Därför föredrog de att hålla fast vid sina villfarelser. Därigenom bedrog de både sig själva och andra.

Att ersätta ett helgat liv och ett rent sinne med yttre religionsformer är alltså lika lockande för den icke-pånyttfödda människan som det var på den tid då dessa judiska lärare levde. Nu likaväl som då finns det falska Kristi förkunnare. Många lyssnar med iver till deras teorier. Satans utstuderade metoder har alltid varit att dra människors tankar bort ifrån hoppet om frälsning genom tro på Kristus och lydnad för Guds lag. Ärkefienden har alltid försökt anpassa sina frestelser efter de människors fördomar och benägenheter som han försöker bedra. Under den apostoliska tiden lyckades han förleda judarna till att upphöja ceremoniallagen och förkasta Kristus. I vår tid lyckas han få många kristna bekännare att tro, att de hedrar Kristus genom att förakta morallagen och hävda att dess föreskrifter saklöst kan överträdas. Det är varje Kristi förkunnares plikt att inta en fast och beslutsam attityd mot dessa som förvänder tron och att utan

fruktan med Bibeln avslöja deras villfarelser.

I sina försök att återvinna galaternas förtroende försvarade Paulus på ett föredömligt sätt sin ståndpunkt som en Kristi apostel. Han förklarade sig vara apostel ”icke från människor, ej heller genom någon människa, utan genom Jesus Kristus och genom Gud, Fadern, som har uppväckt honom från de döda”. Det var inte från människor utan från himmelens högsta myndighet, som han hade fått sitt uppdrag. Och hans ämbete hade blivit erkänt av ett allmänt råd i Jerusalem efter vars beslut han hade rättat sig under hela sin verksamhet bland de icke-judiska folken.

Det var inte för att upphöja sig själv utan för att upphöja Guds nåd som Paulus inför dem som förnekade hans apostlaämbete, lade fram bevis för att han betraktade sig ”icke i något stycke stå tillbaka för dessa så övermåttan höga ’apostlar’.” (2 Kor. 11: 5.) De som försökte förringa hans uppdrag och hans arbete, kämpade mot Kristus som genom Paulus uppenbarade sin nåd och kraft. Aposteln tvingades på grund av fiendens motstånd att handla med bestämdhet för att vidhålla sin ställning och auktoritet.

Paulus förmanade dem som en gång hade känt Guds kraft i sina liv, att återvända till sin första kärlek till evangeliets sanningar. Med argument som inte kunde motsägas, framhöll han för dem deras förmån att bli fria människor i Kristus, genom vars försonande nåd alla som helt överlämnade sig åt honom, skulle bli beklädda med hans rättfärdighet. Han hävdade att varje människa som ville bli frälst, måste tillägna sig en äkta, personlig upplevelse av det som hör Gud till.

Apostelns allvarliga och uppriktiga förmaning blev inte utan resultat. Den helige Ande verkade med stor kraft. Många som hade farit vilse vände tillbaka till sin tidigare tro på evangelium och blev sedan fast rotade i den frihet, varmed Kristus hade gjort dem fria. Deras dagliga liv visade nu

Andens frukter: ”Kärlek, glädje, frid, tålamod, mildhet, godhet, trofasthet, saktmod, återhållsamhet.” Guds namn blev förhärligat, och de kristnas antal ökade starkt i dessa trakter.

Kapitel 37

Sista resan till Jerusalem

Paulus ville gärna komma till Jerusalem före påskhögtiden. Han ville få tillfälle att träffa dem som kom från alla delar av världen för att fira högtiden. Han hoppades alltid att han på något sätt skulle kunna bli den, genom vilken fördomarna undanröjdes hos hans icke-troende landsmän, så att de skulle ta emot evangelium. Han ville också besöka församlingen i Jerusalem och åt dem överlämna de gåvor som de icke-judiska kristna församlingarna hade samlat till sina fattiga trosfränder i Judéen. Han hoppades också att han genom detta besök skulle kunna åstadkomma en fastare enhet mellan de judiska och icke-judiska kristna.

Sedan Paulus avslutat sitt arbete i Korint beslöt han att segla direkt till en av hamnstäderna på Palestinas kust. Alla förberedelser hade gjorts. Han stod just i begrepp att gå ombord på ett fartyg, när han fick veta att judarna lade planer för att röja honom ur vägen. Under den tid som gått hade dessa Kristi fiender ännu aldrig lyckats genomföra sina planer att omintetgöra apostelns verksamhet.

Den framgång som förkunnandet av evangelium fick, väckte på nytt judarnas vrede. Från alla håll fick de underrättelser om hur den nya läran spreds och hur judar genom den fritogs från iakttagandet av ceremoniallagens förordningar och hur de icke-judiska folken fick samma religiösa förmåner som judarna, som ju var Abrahams efterkommande. Under sin förkunnelse i Korint framförde Paulus samma argument som han så kraftigt gett uttryck för i sina brev. Hans bestämda förklaring att ”därvid kommer det icke an på om någon är grek eller jude, omskuren eller oomskuren” (Kol. 3:11), betraktades av hans fiender som en uppenbar

hädelse. De beslöt nu att han skulle röjas ur vägen.

När Paulus förvarnades om denna komplott, beslöt han att ta en omväg genom Macedonien. Han fick ge upp sin plan att kunna nå Jerusalem före påsken, men han hoppades att komma dit före pingsten.

Paulus och Lukas fick sällskap med ”Sopater, Pyrrus’ son, från Berea, och av tessalonikerna Aristarkus och Sekundus, vidare Gajus från Derbe och Timoteus, slutligen Tykikus och Trofimus från provinsen Asien”. Från de icke-judiska kristna församlingarna förde Paulus med sig en stor summa pengar. Denna skulle han överlämna till de kristna ledare som hade ansvaret för verksamheten i Judéen. Det var därför som dessa representativa bröder från de församlingar som hade skänkt dessa medel, blivit ombedda att följa med honom till Jerusalem.

Paulus stannade i Filippi över påsken. Bara Lukas blev kvar hos honom där. De övriga fortsatte resan till Troas för att där vänta på honom. De troende i Filippi var mer än andra fyllda av Kristi kärlek. De mest trogna fanns bland dem som blivit omvända under Paulus’ verksamhet. Under de åtta dagar som påsken varade, umgicks han i stillhet och glädje med dem.

Paulus och Lukas avseglade sedan från Filippi och nådde Troas fem dagar senare, där de träffade sina reskamrater. De stannade i sju dagar tillsammans med de kristna på denna plats.

Den sista dagen av sin vistelse i Troas samlades de kristna ”för att bryta bröd”. Eftersom deras älskade lärare nu skulle lämna dem, kom fler än vanligt tillsammans. De samlades i ett stort rum i övre våningen där aposteln, som älskade dem högt och var mycket angelägen om deras välfärd, talade till dem ända till midnatt.

Tragedi vänds i glädje

I ett av de öppna fönstren satt en ung man vid namn Eutykus. På sin farliga sittplats somnade han och föll ned på den öppna gården. Ögonblickligen uppstod panik och förvirring. Ynglingen bars in död. Många samlades omkring honom under sorg och gråt. Men Paulus trängde sig fram genom den uppskrämda församlingen och omfamnade ynglingen under ivrig bön till Gud att uppväcka den döde till liv. Hans bön blev hörd. Över de sörjandes gråt och klagorop hördes apostelns röst då han sade: ”Klagen icke så; ty livet är ännu kvar i honom.” Med glädje samlades de troende åter i rummet på övre våningen. De deltog i nattvardsgudstjänsten och sedan samtalade Paulus ”ytterligare ganska länge med dem, ända till dess att det dagades”.

Det fartyg som Paulus och hans reskamrater skulle fara vidare med stod klart för att avsegla. Paulus reskamrater skyndade sig ombord. Själv föredrog han att ta en genväg tvärs över landtungan från Troas till Assos, där fartyget skulle göra ett kort uppehåll. På detta sätt fick han tillfälle till meditation och bön. De faror och svårigheter som hade samband med hans besök i Jerusalem och också församlingens inställning till honom och hans arbete liksom tillståndet på andra missionsfält tyngde hans sinne. Han tog därför tillfället i akt och bad Gud innerligt om kraft och vägledning.

När fartyget seglade söderut från Assos, for de förbi Efesus, den stad där Paulus hade arbetat under en längre tid. Han hade länge önskat kunna besöka församlingen där, eftersom han hade viktiga råd att ge dem. Men när han närmare tänkte igenom saken, beslöt han att skynda vidare på sin resa ”för att, om det bleve honom möjligt, till pingstdagen kunna vara i Jerusalem”. Vid Miletus fick han emellertid veta att fartyget skulle stanna så länge där, att han kanske skulle kunna få tillfälle att sammanträffa med

församlingen i Efesus, som låg på bara cirka sextiofem kilometers avstånd därifrån. Han sände därför bud till de äldste i Efesus och uppmanade dem att snabbt komma till Miletus, så att han kunde få tillfälle att samtala med dem innan resan fortsatte.

När de äldste fick kallelsen kom de genast. Paulus höll ett kraftigt och gripande förmanings- och avskedstal till dem. ”I veten själva”, sade han, ”på vad sätt jag hela tiden, ifrån första dagen då jag kom till provinsen Asien, har umgåtts med eder: huru jag har tjänat Herren i all ödmjukhet, under tårar och prövningar, som hava vållats mig genom judarnas anslag. Och I veten att jag icke har dragit mig undan, när det gällde något som kunde vara eder nyttigt, och att jag icke har försummat att offentligen och hemma i husen predika för eder och undervisa eder. Ty jag har allvarligt uppmanat både judar och greker att göra bättring och vända sig till Gud och tro på vår Herre Jesus.”

Paulus upphöjde alltid den gudomliga lagen. Han hade visat att det inte i lagen finns någon kraft att frälsa människor från olydnadens straff. De som hade handlat felaktigt måste omvända sig från sina synder och ödmjuka sig inför Gud. De hade ju dragit över sig Guds rättvisa vrede genom att överträda hans lag. Därför måste de också tro på kraften i Jesu blod såsom det enda medel genom vilket de kunde få syndernas förlåtelse. Guds Son hade dött som deras syndoffer. Han hade farit upp till himmelen för att där framträda inför Fadern såsom deras försvarare. Genom omvändelse och tro kunde de bli befriade från syndens förbannelse. Genom Kristi nåd skulle de i fortsättningen kunna visa lydnad för Guds lag.

Oviss framtid

”Och se”, fortsatte Paulus, ”bunden i anden begiver jag mig nu till Jerusalem, utan att veta, vad där skall vederfaras mig; allenast det vet jag, att den helige Ande i den ena staden efter den andra betygar för mig och säger,

att bojar och bedrövelse vänta mig. Dock anser jag mitt liv icke vara av något värde för mig själv, om jag blott får väl fullborda mitt lopp och vad som hör till det ämbete jag har mottagit av Herren Jesus: att vittna om Guds nåds evangelium. Och se, jag vet nu att I icke mer skolen få se mitt ansikte, I alla bland vilka jag har gått omkring och predikat om riket.”

Detta var något som Paulus inte tänkt säga, men under det att han talade, kom inspirationens Ande över honom och bekräftade hans farhågor att detta var sista gången han skulle träffa de kristna i Efesus.

Därför betygar jag för eder nu i dag, att jag icke bär skuld för någons blod. Ty jag har icke undandragit mig att förkunna för eder allt Guds rådslut. Ingen fruktan att förolämpa, ingen önskan att vinna någons vänskap eller gillande kunde förmå Paulus att avstå från att framhålla den undervisning som Gud hade gett honom för att varna och tillrättavisa dem. Gud väntar även i vår tid att hans budbärare utan fruktan skall förkunna evangelium och förverkliga Bibelns föreskrifter. En Kristi förkunnare skall inte förkunna enbart sådant som är behagligt för dem att höra, samtidigt som han döljer annat som skulle förorsaka dem smärta. Han skall med djup omsorg lägga märke till karaktärens utveckling hos församlingsmedlemmarna. Om han ser att några av dem utövar synd, måste han som en trogen herde ge dem den undervisning från Bibeln som är tillämplig i deras fall. Om han tillät dem att i sitt övermod få fortsätta utan att varna dem, skulle han göras ansvarig för deras eviga öde. Den förkunnare som vill vara trogen mot sitt upphöjda uppdrag, måste ge sin församling en trogen undervisning om varje lära i evangelium. Han skall visa dem vad de måste vara eller göra för att framstå fullkomliga på Guds dag. Bara den som är en trogen förkunnare av evangelium kommer att vid sitt arbetes avslutning kunna säga såsom Paulus: Jag bär icke skuld för någons blod.

Så haven nu akt på eder själva, förmanade aposteln de äldste, och på

hela den hjord, i vilken den helige Ande har satt eder till föreståndare, till att vara herdar för Guds församling, som han har vunnit med sitt eget blod. Om evangelii förkunnare ständigt tänkte på att de som de vårdar sig om, har köpts med Kristi blod, skulle de få en djupare känsla av betydelsen av sitt arbete. De skulle ge akt på sig själva och på sin hjord. De skulle genom sitt eget exempel belysa och inskräpa sin undervisning. När de undervisar andra om livets väg skulle de inte ge dem någon orsak till att tala illa om evangelium. Som Kristi representanter skulle de alltid hävda hans namns ära. Genom sin helgelse, sitt rena liv och sitt sätt att tala skulle de visa sig värdiga sin höga kallelse.

De faror som hotade församlingen i Efesus hade uppenbarats för aposteln. ”Jag vet, att sedan jag har skilts från eder, svåra ulvar skola komma in bland eder och att de icke skola skona hjorden. Ja, bland eder själva skola män uppträda, som tala vad förvänt är för att locka lärjungarna att följa sig.” Paulus blev djupt bekymrad för församlingen, då han såg in i framtiden och såg hur församlingen skulle angripas av både yttre och inre fiender. Med högtidligt allvar förmanade han sina bröder att troget vaka över sin heliga kallelse. Han framhöll sitt eget outtröttliga arbete bland dem som en förebild: ”Vaken därför och kommen ihåg, att jag i tre års tid, natt och dag, oavlåtligen under tårar har förmanat var och en särskild av eder.”

Och nu, fortsatte han, anbefaller jag eder åt Gud och hans nåds ord, åt honom som förmår uppbygga eder och giva åt eder eder arvedel bland alla som äro helgade. Silver eller guld eller kläder har jag icke åstundat av någon. Några av de kristna i Efesus var välbärgade, men Paulus hade aldrig personligen sökt utnyttja detta för personlig vinning. Det ingick inte i hans budskap att rikta uppmärksamheten på sina egna behov. Dessa mina händer, förklarade han, hava gjort tjänst för att skaffa nödtorftigt uppehälle åt mig och åt dem som hava varit med mig. Under sitt enträgna arbete och sina omfattande resor för Kristi sak kunde han inte bara sörja för sina egna behov

utan också avstå en del för att underhålla sina medarbetare och för att hjälpa de fartiga. Detta kunde han bara göra genom ständigt arbete och under den största sparsamhet. Han kunde därför med rätta framhålla sig själv som ett föredöme, då han sade: I allt har jag genom mitt föredöme visat eder, att man så under eget arbete bör taga sig an de svaga och komma ihåg Herren Jesu ord, huru han själv sade: 'Saligare är att giva än att taga.'

Sorgfyllt avsked

När han hade sagt detta föll han ned på sina knän och bad med dem alla. Och de begynte alla att gråta bitterligen och föllo Paulus om halsen och kysste honom innerligt; och mest sörjde de för det ordets skull, som han hade sagt, att de icke mer skulle få se hans ansikte. Och så ledsagade de honom till skeppet.

Från Miletus seglade resenärerna ”raka vägen till Kos och kommo dagen därefter till Rodus och därifrån till Patara”, på Mindre Asiens sydvästkust där de fann” ett skepp, som skulle fara över till Fenicien; på det gingo vi ombord och lade ut.” I Tyrus, där fartyget lossade sin last, fann de några troende och fick stanna hos dem i sju dagar. Genom den helige Ande fick dessa troende varning om de faror som väntade Paulus i Jerusalem och de bad honom ivrigt ”att han icke borde begiva sig till Jerusalem”. Men aposteln lät varken fruktan för lidande eller fängelse avskräcka sig från att fullfölja sitt syfte.

Vid slutet av den vecka som de tillbringade i Tyrus följde alla de troende bröderna och deras hustrur och barn med Paulus till fartyget. Innan han gick ombord knäböjde de alla på stranden och han bad för dem och de för honom.

De fortsatte nu sin resa söderut och kom till Cesarea där de tog in ”hos

evangelisten Filippus, en av de sju, och stannade kvar hos honom”. Här tillbringade Paulus några få, fridfulla, lyckliga dagar -- den sista fullkomliga frihet som han skulle få åtnjuta på lång tid.

Lät sig inte avskräckas

Under det att Paulus var i Cesarea, säger Lukas, ”kom en profet, vid namn Agabus, dit från Judéen. När denne hade kommit till oss, tog han Paulus’ bälte och band därmed sina händer och fötter och sade: ’Så säger den helige Ande: ’Den man, som detta bälte tillhör, honom skola judarna så binda i Jerusalem, och sedan skola de överlämna honom i hedningarnas händer’.”

När vi hörde detta, fortsätter Lukas, bådo såväl vi själva som bröderna i staden honom, att han icke skulle begiva sig upp till Jerusalem. Men Paulus ville inte avvika ifrån pliktens väg. Han skulle följa Kristus, om det än skulle medföra fängelse och död. Varför gråten I så och sargen mitt hjärta?, utbrast han. Jag är ju redo icke allenast att låta mig bindas, utan ock att dö i Jerusalem för Herren Jesu namns skull. När de förstod att de bara orsakade honom sorg men inte kunde få honom att ändra sitt beslut, upphörde de med sina enträgna vädjanden och sade bara: Ske Herrens vilja.

Det korta uppehållet i Cesarea närmade sig snart sitt slut. Paulus och hans resällskap fortsatte resan till Jerusalem. En förkänsla av något förestående ont kom dem emellertid att känna sig djupt beklämda.

Aldrig någon gång tidigare hade aposteln känt sig så nedstämd, då han närmade sig Jerusalem. Han visste att han där skulle finna bara några få vänner men många fiender. Han närmade sig nu den stad som hade förkastat och dödat Guds Son och som nu snart skulle drabbas av Guds vrededom. Han kom ihåg hur bittra hans egna fördomar hade varit mot Kristi

efterföljare. Han kände nu den djupaste medömkan med sina bedragna landsmän. Men hur litet kunde han ändå hoppas att han skulle kunna hjälpa dem. Samma blinda vrede som en gång hade brunnit i hans eget sinne uppeldade nu hela nationen mot honom.

Han kunde inte ens räkna med någon sympati eller något stöd från sina medkristna. De icke-troende judar som hade följt honom så tätt i härlarna, hade inte varit sena att sprida de mest ogynnsamma rapporter i Jerusalem, både personligen och genom brev om honom och hans verksamhet. Några, till och med bland apostlarna och de äldste, hade trott dessa rapporter. De hade inte gjort några försök att motsäga dem. De visade inte någon önskan att samarbeta med honom.

Men trots alla dessa besvikelser blev aposteln inte förtvivlad. Han litade på att den röst som hade talat till hans eget sinne, alltjämt skulle kunna tala till hans landsmän och att den Mästare som hans medkristna älskade och tjänade, alltjämt skulle kunna förena dem med honom i evangelii verk.

Kapitel 38

Fången

”När vi kommo till Jerusalem, togo bröderna emot oss med glädje. Dagen därefter gick Paulus med oss andra till Jakob; dit kommo ock alla de äldste.”

Vid detta tillfälle överlämnade Paulus och hans följeslagare formellt till ledarna för arbetet i Jerusalem de bidrag som de icke-judiska troende församlingarna samlat in för att hjälpa de fattiga bland sina judiska bröder. Insamlandet av dessa bidrag hade kostat aposteln och hans medarbetare mycken tid, mycket bekymmer och hårt arbete. Summan, som var mycket större än ledarna i Jerusalem hade väntat sig, representerade många uppoftningar och även uppenbar försakelse från de icke-judiska troendes sida.

Dessa frivilliga gåvor visade att de icke-judiska troende troget rättade sig efter den organisation som hade införts bland Guds folk för att befrämja evangeliets verk på jorden. De borde ha tagits emot med tacksamt erkännande. Men Paulus och de som var med honom kunde märka, att det till och med bland dem som de nu stod inför fanns några som inte kunde uppskatta den broderliga kärlek som hade stimulerat till dessa gåvor.

Under de första åren av evangelisk förkunnelse bland de icke-judiska folken hade samarbetet med Paulus och hans medarbetare från några av församlingsledarnas sida i Jerusalem inte varit särskilt hjärtligt. Dessa hade nämligen klängt sig fast vid tidigare fördomar och tankevanor. De hade gått miste om den välsignelse som både de själva och den sak som de älskade skulle ha fått, om de inte, på grund av att de var så angelägna att bevara

några få meningslösa former och ceremonier, hade försummat att försöka förena alla delar av Guds församling till en enhet. Fastän de var så angelägna om att skydda församlingens högsta intressen, hade de inte lyckats hålla jämna steg med den utveckling som Gud ville leda dem in i. Efter sitt eget omdöme försökte de nu lägga många onödiga restriktioner på evangeliets budbärare. Det uppstod nu en grupp människor som inte var personligen insatta i de växlande förhållandena och de särskilda behov som mötte evangeliets förkunnare på avlägsna arbetsområden. Ändå hävdade dessa att de hade auktoritet att kräva av dessa evangeliets förkunnare på de avlägsna fälten, att de skulle följa vissa särskilda arbetsmetoder. De menade att den evangeliska verksamheten måste befrämjas i överensstämmelse med deras uppfattning.

Flera år hade gått sedan församlingens ledare i Jerusalem tillsammans med representanter från andra ledande församlingar hade diskuterat de förvirrande frågor som hade uppstått kring de metoder som följdes av dem som arbetade bland de icke-judiska folken. Vid detta rådsmöte hade man kommit överens om att ge församlingarna klara råd beträffande vissa seder och bruk, bland vilka också omskärelsen fanns. Det var vid detta allmänna rådsmöte som församlingens ledare enhälligt beslöt att rekommendera Barnabas och Paulus som förkunnare, som var värda alla troendes fulla förtroende.

Bland dem som var närvarande vid detta möte fanns några som hårt kritiserade de arbetsmetoder som de apostlar tillämpade, som hade det främsta ansvaret och den tyngsta arbetsbördan att bära ifråga om den evangeliska förkunnelsen i den icke-judiska världen. Men under det att det allmänna rådsmötet diskuterade denna verksamhet vidgades deras uppfattning om Guds planer och de förenade sig med de övriga troende ledarna. Kloka beslut fattades som gjorde en harmonisk enhet möjlig bland alla de troende.

När senare de icke-judiska troendes antal starkt ökade, började några av församlingens ledare i Jerusalem att på nytt uppliva de gamla fördomarna mot Paulus och hans medarbetares arbetsmetoder. Dessa fördomar blev med åren allt mer inrotade. Slutligen beslöt några av församlingens ledare att den evangeliska förkunnelsen i framtiden måste utföras efter deras egna idéer. Om Paulus ville följa vissa metoder som de rekommenderade, skulle de erkänna honom och understödja honom i verksamheten. I annat fall kunde de inte längre göra det.

Dessa män hade glömt sanningen att all undervisning måste komma från Gud och att varje förkunnare måste få en personlig upplevelse av att följa sin gudomliga Ledare och inte vara beroende av människor för att få denna direkta ledning. De hade också glömt att evangeliets förkunnare måste fostras och formas, inte efter människors idéer utan till likhet med de gudomliga förebilderna.

Inte med övertalning

I sin förkunnelse hade apostlarna undervisat folket ”icke med övertalande visdomsord, utan med en bevisning i ande och kraft”. Det evangelium som Paulus förkunnade hade uppenbarats för honom genom den helige Ande. ”Anden uttrannasakar ju allt, ja, ock Guds djuphet. Ty vilken människa vet vad som är i en människa, utom den människans egen ande? Likaså känner ingen vad som är i Gud, utom Guds Ande. . . . Om detta tala vi ock”, förklarade Paulus, ”icke med sådana ord som mänsklig visdom lär oss, utan med sådana ord som Anden lär oss; vi hava ju att tyda andliga ting för andliga människor.” -- 1 Kor. 2:4, 10-13.

Under hela sin verksamhet som förkunnare hade Paulus vänt sig till Gud för att få direkt ledning. Samtidigt hade han emellertid varit mycket

noga med att arbeta i överensstämmelse med de beslut som det allmänna rådsmötet i Jerusalem hade fattat. Som ett resultat därav ”styrktes nu församlingarna i tron, och brödernas antal förökades för var dag”. (Apg. 16:5.) Trots den brist på sympati som några visade honom, fann han tröst i övertygelsen att han hade gjort sin plikt när han hos sina medtroende uppmuntrade en anda av trohet, frikostighet och inbördes kärlek. Detta hade ju också visat sig i de frikostiga gåvor som han kunde överlämna till den judekristna församlingens äldste.

Efter det att Paulus hade överlämnat gåvorna ”förtäljde han för dem alltsammans, det ena med det andra, som Gud genom hans arbete hade gjort bland hedningarna”. Efter denna redogörelse blev alla, till och med de som hade tvivlat, överbevisade om att Gud hade välsignat Paulus i hans arbete. ”När de hörde detta, prisade de Gud.” De insåg att de arbetsmetoder som Paulus tillämpat hade godkänts av himmelen. De frikostiga gåvor som låg framför dem bekräftade apostelns redogörelse för troheten inom de troende icke-judiska församlingarna. De män inom ledningen för församlingen i Jerusalem som egenmäktigt hade krävt åtgärder för att kontrollera verksamheten fick nu en ny uppfattning av Paulus’ arbete. De förstod att de hade intagit en oriktig ståndpunkt, att de hade varit bundna av judiska seder och stadgar och att den evangeliska verksamheten i stor utsträckning hade hämmats, eftersom de inte hade förstått att skiljemuren mellan judar och icke-judar hade brutits ned genom Kristi död.

Detta var ett utmärkt tillfälle för alla församlingens ledare att öppet erkänna att Gud hade arbetat genom Paulus och att de ibland hade handlat orätt, då de låtit sig påverkas av motståndarnas rapporter som väckt deras avundsjuka och fördomar. Men i stället för att förena sig i ett försök att rättfärdiga dem som de hade skadat, gav de honom råd som visade att de alltjämt ansåg att han i stor utsträckning skulle hållas ansvarig för de rådande fördomarna. De var inte ädelmodiga nog att försvara honom och att visa dem

som tvivlade, att de hade haft orätt. I stället försökte de få till stånd en eftergift från båda sidor genom att råda honom att i fortsättningen arbeta på ett sätt som skulle undanröja alla missuppfattningar.

Du ser, käre broder, sade de som svar på hans redogörelse, huru många tusen judar det är, som hava kommit till tro, och alla nitälska för lagen. Nu har det blivit dem sagt om dig, att du lär alla judar som bo spridda bland hedningarna att avfalla från Moses, i det du säger att de icke behöva omskära sina barn, ej heller i övrigt vandra efter vad stadgat är. Vad är då att göra? Helt visst skall man få höra att du har kommit hit. Gör därför såsom vi nu vilja säga dig. Vi hava här fyra män som hava bundit sig genom ett löfte. Tag med dig dessa, och låt helga dig tillsammans med dem, och åtag dig omkostnaderna för dem, så att de kunna låta raka sina huvuden. Då skola alla förstå att intet av allt det som har blivit sagt om dig äger någon grund, utan att också du vandrar efter lagen och håller den. Vad åter angår de hedningar som hava kommit till tro, så hava vi här beslutit och jämväl skrivit till dem, att de böra taga sig till vara för kött från avgudaoffer och för blod och för köttet av förkvävda djur och för otukt.

Församlingens ledare hoppades att Paulus, genom att följa de råd de gav honom, på ett avgörande sätt skulle visa att ryktena om honom saknade grund. De försäkrade honom att de beslut som antogs vid det tidigare rådsmötet om de icke-judiska troende och om ceremoniallagen alltjämt var gällande. Men de råd som nu gavs stod i strid med det tidigare beslutet. Guds Ande hade emellertid inte gett denna undervisning. Den hade dikterats av deras feghet. Församlingens ledare i Jerusalem visste att de troende genom att förkasta ceremoniallagen skulle dra på sig judarnas hat och utsätta sig själva för förföljelse. Judarnas högsta råd, Sanhedrin, skulle göra allt de kunde för att stoppa evangelii framgång. Sanhedrin gav uppdrag åt några att följa efter apostlarna, framför allt efter Paulus, och på alla tänkbara sätt försöka skada deras arbete. Om de som trodde på Kristus fördömdes av

Sanhedrin såsom lagöverträdare, skulle de utan dröjsmål bli straffade som avfällingar från den judiska tron.

Ödesdiger eftergift

Många av de judar som hade tagit emot evangelium hyste alltjämt en viss aktning för ceremoniallagen. De var därför alltför villiga att göra oförståndiga eftergifter. De hoppades därigenom kunna vinna sina landsmäns förtroende, undanröja deras fördomar och vinna dem för tron på Kristus såsom världens Återlösare. Paulus förstod att så länge så många av de ledande medlemmarna i församlingen i Jerusalem fortsatte att hysa fördomar mot honom, skulle de ständigt arbeta för att motverka hans inflytande. Han förstod att om han genom någon försvarbar eftergift skulle kunna vinna dem för sanningen, skulle ett stort hinder för evangeliets framgång på andra platser undanröjas. Men Gud gav honom ingen rättighet att ge efter så mycket som de fordrade.

Paulus kände alltid en ivrig önskan att arbeta i gemenskap med sina medtroende. Han var mild mot de svaga i tron. Han kände vördnad för de apostlar som hade varit med Kristus och för Jakob, Herrens broder. Han hade beslutat sig för att vara allt för alla människor så långt han nu kunde utan att ge efter på sina principer. När man tänker på allt detta kan man inte förvåna sig över att han lät sig övertalas att avvika från det fasta och bestämda sätt att handla, som han dittills hade följt. Men i stället för att vinna sitt mål att befrämja den inbördes gemenskapen påskyndade han bara den hotande krisen och de lidanden som hade förutsagts om honom. Splittring uppstod mellan honom och församlingens ledare. Församlingen berövades en av sina starkaste pelare och sorg drabbade alla troende i alla länder.

De förstod inte farorna

Redan följande dag började Paulus genomföra det som de äldste hade rått honom till. De fyra män som hade avlagt nasirlöftet (se 4 Mos. kap. 6) och vilkas löftestid nästan hade gått ut, följde med Paulus till templet ”och gav till känna, när den tid skulle gå till ända, för vilken de hade låtit helga sig, den tid, före vars utgång offer skulle frambäras för var och en särskild av dem”. Vissa dyrbara offer för deras rening skulle fortfarande bäras fram.

De som hade gett Paulus rådet att handla på detta sätt hade inte tänkt igenom vilka faror han därigenom utsatte sig för. Vid den här tiden på året var Jerusalem fyllt av tillbedjare från många länder. Under Paulus' arbete att fullgöra det uppdrag som Gud hade gett honom, att förkunna evangelium för de icke-judiska folken, hade han besökt många av världens största städer. Han var väl känd av tusentals människor, som hade kommit till Jerusalem för att fira högtiden. Bland dessa fanns människor som var fyllda av ett bittert hat mot honom. När han gick in i templet vid ett tillfälle som detta, satte han sitt eget liv i fara. Under flera dagar gick han ut och in bland dem som tillbad i templet, skenbart utan att någon lade märke till honom. Men när han vid slutet av den omtalade reningstiden stod och talade med en präst om det offer som skulle frambäras, var det några judar ifrån Asien som kände igen honom.

Med sataniskt raseri rusade de mot honom och ropade: ”I män av Israel, kommen till hjälp! Här är den man, som allestädes lär alla sådant, som är emot vårt folk och emot lagen och emot denna plats.” Och när människor rusade till på grund av detta rop om hjälp tillfogades ytterligare en anklagelse ”därtill har han nu ock fört greker in i helgedomen och oskärat denna heliga plats”.

Enligt den judiska lagen var det ett brott som skulle straffas med döden, att en oomskuren person gick in på den inre förgården i det heliga templet. Man hade sett Paulus i staden i sällskap med Trofimus, som kom från

Efesus. Man tog därför för givet att Paulus hade tagit denne med sig in i templet. Detta hade han emellertid inte gjort. Då Paulus själv var jude kunde han gå in i templet utan att överträda lagen. Men fastän anklagelsen var falsk, väckte den folkets fördomar. Ropet togs upp och genljöd genom templets förgårdar. Folkmassan greps av vild upphetsning. Nyheten spred sig snabbt genom hela Jerusalem. ”Hela staden kom i rörelse, och folket skockade sig tillsammans.”

Att en som avfallit från Israel skulle våga vanhelga templet just när tusentals människor hade kommit dit från alla delar av världen för att tillbedja, kom pöbeln att gripas av det våldsammaste raseri. ”Då de nu hade gripit Paulus, släpade de honom ut ur helgedomen, varefter portarna genast stängdes igen.”

Men just som de stodo färdiga att dräpa honom, anmäldes det hos översten för den romerska vakten, att hela Jerusalem var i uppror. Klaudius Lysias kände väl till de upproriska element som han hade att göra med. Därför tog han strax med sig krigsmän och hövitsmän och skyndade ned till dem. Och när de fingo se översten och krigsmännen, upphörde de att slå Paulus. Översten visste inte någonting om orsaken till tumultet, men han såg att folkets raseri var riktat mot Paulus. Han trodde därför att denne var en viss egyptisk upprorsmakare som han hade hört talas om och som han ännu inte hade lyckats gripa. Han tog därför hand om Paulus och lät fängsla honom med två kedjor. Och han frågade vem han var och vad han hade gjort. Men då började folket genast ropa den ene så, den andre så. Då han alltså för larmets skull icke kunde få något säkert besked, bjöd han, att man skulle föra honom till kasernen. Och när han kom fram till trappan, trängde folket så våldsamt på, att han måste bäras av krigsmännen, ty folkhopen följde efter och skriade: ’Bort med honom!’

En sista vädjan

Mitt i detta tumult stod aposteln lugn och samlad. Han förtröstade på Gud. Han visste att himmelens änglar fanns runt omkring honom. Han ville inte lämna templet utan att göra ett försök att framställa evangelium för sina landsmän. När man skulle föra in honom i borgen sade han till översten: ”Tillstädjes det mig att säga något till dig? Lyslas svarade: ”Kan du tala grekiska? Är du då icke den egyptier som för en tid sedan ställde till ’dolkännens’ uppror, de fyra tusens och förde dem ut i öknen?” Paulus svarade: ’Jag är en judisk man från Tarsus, medborgare alltså i en betydande stad i Cilicien. Men jag beder dig, tillstäd mig att tala till folket.”

Paulus’ begäran beviljades och ”då gav Paulus från trappan, där han stod, med handen ett tecken åt folket”. Denna gest tilldrog sig folkets uppmärksamhet och hans gestalt manade till respekt. ”Och sedan där hade blivit helt tyst, talade han till dem på hebreiska och sade: ’Bröder och fäder, hören vad jag nu inför eder vill tala till mitt försvar.’ När de hörde att han talade till dem på hebreiska, blevo de ännu mer stilla. Och han fortsatte:

’Jag är en Judisk man, född i Tarsus i Cilicien, men uppfostrad här i staden och undervisad vid Gamaliels fötter, efter fädernas lag i all dess stränghet. Och jag var en man, som nitälskade för Gud, såsom I allasammans i dag gören. Ingen kunde förneka det som aposteln sade, eftersom detta var väl känt för många som ännu bodde i Jerusalem. Han talade om sin tidigare iver då han förföljde Kristi efterföljare ända till döden. Han berättade om de förhållanden som hade samband med hans omvändelse. Han beskrev hur hans stolta sinne hade underkuvats och hur han hade böjt sig för den korsfäste nasarén. Om han hade försökt att argumentera med sina motståndare skulle de hårdnackat ha vägrat att lyssna till honom. Men när han berättade om sin egen upplevelse, följdes denna av en överbevisande kraft som tillfälligt tycktes uppmjuka och besegra deras sinnen.

Sedan försökte han visa, att han inte hade börjat arbeta bland de icke-judiska folken av eget val. Han hade helst velat arbeta för sitt eget folk. Men just i detta tempel hade Guds röst talat till honom i en helig vision och sagt till honom: ”Gå, jag vill sända dig åstad långt bort till hedningarna.

Hittills hade folket lyssnat med spänd uppmärksamhet. Men när Paulus berättade om hur han hade valts till en Kristi representant, bland de icke-judiska folken, greps de på nytt av raseri. De var vana vid att betrakta sig själva som det enda folk som Gud gynnade. De ville inte tillåta att de föraktade icke-judiska folken fick del av de förmåner som hittills ansetts uteslutande tillhöra dem själva. De överröstade Paulus och ropade: ”Bort ifrån jorden med den människan! Det är icke tillbörligt, att en sådan får leva.”

Då de så skriade och därvid revo av sig sina kläder och kastade stoft upp i luften, bjöd översten att man skulle föra in honom i kasernen, och gav befallning om att man skulle förhöra honom under gisselslag, så att han finge veta, varför de så ropade mot honom.

Men när de redan hade sträckt ut honom till gissling, sade Paulus till den hövitsman som stod där: ’Är det lovligt för eder att gissla en romersk medborgare, och det utan dom och rannsaking?’ När hövitsmannen hörde detta, gick han till översten och underrättade honom härom och sade: ’Vad är det du tänker göra? Mannen är ju romersk medborgare.’ Då gick översten dit och frågade honom: ’Säg mig, är du verkligen romersk medborgare?’ Han svarade: ’Ja,’ Översten sade då: ’Mig har det kostat en stor summa penningar att köpa den medborgarrätten.’ Men Paulus sade: ’Jag däremot har den redan genom födelsen.’ Männena, som skulle hava förhört honom, drogo sig då strax undan och lämnade honom. Och när översten nu hade fått veta, att han var romersk medborgare, blev också han förskräckt, vid tanken på att han hade låtit fängsla honom.

Då han emellertid ville få säkert besked om varför Paulus anklagades av judarna, lät han dagen därefter taga av honom bojorna och bjöd överstepräster och hela Stora rådet att komma tillsammans. Sedan lät han föra Paulus ditned och ställde honom inför dem.

Aposteln ställdes nu inför samma domstol som han själv hade varit medlem av före sin omvändelse. Då han nu stod där inför de judiska rådsherrarna var han lugn och samlad. Hans ansiktsuttryck uppenbarade Kristi frid. ”Paulus fäste ögonen på Rådet och sade: ’Mina bröder, allt intill denna dag har jag vandrat inför Gud med ett i allo gott samvete.’” När de hörde Paulus’ ord väcktes deras hat på nytt. ”Då befallde översteprästen Ananias dem som stodo bredvid honom, att de skulle slå honom på munnen.” Vid denna omänskliga befallning utbrast Paulus: ”’Gud skall slå dig, du vitmenade vägg. Du sitter här för att döma mig efter lagen, och ändå bjuder du, tvärtemot lagen, att man skall slå mig!’ Då sade de som stodo där bredvid: ’Smädar du Guds överstepräst?’ Paulus svarade: ’Jag visste icke, mina bröder, att han var överstepräst. Det är ju skrivet: ’Mot en hövding i ditt folk skall du icke tala onda ord.’

Motstridiga åsikter

Nu hade Paulus märkt att den ena delen av dem utgjordes av sadducéer och den andra av fariséer. Därför sade han med ljudelig röst inför Rådet: ’Mina bröder, jag är farisé, en avkomling av fariséer. Det är för vårt hopp skull, för de dödas uppståndelses skull, som jag står här inför rätta.

Knappt hade han sagt detta förrän en strid uppstod mellan fariséerna och sadducéerna, så att hopen blev delad. Sadducéerna säga nämligen att det icke finnes någon uppståndelse, ej heller någon ängel eller ande, men fariséerna bekänna sig tro på både det ena och det andra. Och man begynte

ropa och larma; och några skriftlärde som hörde till fariséernas parti stodo upp och begynte ivrigt disputeras med de andra och sade: 'Vi finna intet ont hos denne man. Kanhända har en ande eller en ängel verkligen talat med honom.'"

I den förvirring som nu uppstod försökte sadducéerna ivrigt att infånga aposteln, så att de skulle kunna döda honom. Men fariséerna var lika ivriga att skydda honom. "Då nu en så häftig strid hade uppstått, fruktade översten, att de skulle slita Paulus i stycken, och bjöd manskapet gå ned och rycka honom undan dem och föra honom till kasernen."

När Paulus litet senare tänkte igenom dagens påfrestande upplevelser, blev han rädd att hans ankomst till Jerusalem möjligen hade varit ett misstag och hade ogillats av Gud. Kunde det vara så att han hade begått ett misstag med att besöka Jerusalem? Hade hans önskan att handla i överensstämmelse med församlingens ledare lett till detta förödande resultat?

Den ställning som judarna hade som Guds föregivna folk inför den icke-judiska världen orsakade aposteln svåra bekymmer. Vad skulle dessa icke-judiska myndigheter tänka om dem som gjorde anspråk på att vara Guds tillbedjare och att inneha ett heligt ämbete? De lät sig ju ändå behärskas av en blind, oresonlig vrede. De försökte döda sina trosfränder som vågade avvika från dem i sin religiösa tro. De förvandlade sin högtidliga rådsförsamling till en plats för strider och tumult. Paulus kände inom sig att Guds namn hade blivit vanärat inför de icke-judiska folken.

Nu var Paulus i fängelse. Han visste att hans fiender i sitt oresonliga hat inte skulle tveka att använda vilka medel som helst för att röja honom ur vägen. Kunde det vara så att hans arbete för församlingarna hade avslutats? Skulle nu "glupande ulvar" vinna inträde hos dem? Kristi sak vilade tungt på hans sinne. Med stor ängslan tänkte han på de faror som hotade de långt från

varandra spridda församlingarna. De stod ju utan allt skydd för just sådana män som dessa som angripit honom i Stora rådet. Djupt bedrövad och nedstämd började han gråta och bedja.

Gud hade emellertid inte övergett sin budbärare i denna mörka stund. Han hade beskyddat honom från den mordiska folkhopen på tempelgården. Han hade varit med honom inför Stora rådet. Han var med honom i fängelset. Han uppenbarade sig för sin trogne apostel, som svar på dennes ivriga böner om vägledning. ”Natten därefter kom Herren och stod framför honom och sade: ’Var vid gott mod; ty såsom du har vittnat om mig i Jerusalem, så måste du ock vittna i Rom.’”

Paulus hade länge sett fram emot att få besöka Rom. Han kände en stark önskan om att få vittna för Kristus i denna stad. Nu hade han en känsla av att hans syften hade blivit gäckade genom judarnas fientlighet. Men inte ens nu anade han, att det skulle bli som fånge som han fick resa dit.

Konspiration avslöjas

Medan Gud på detta sätt uppmuntrade sin apostel konspirerade Paulus’ fiender ivrigt för att röja honom ur vägen. ”När det sedan hade blivit dag, sammangaddade sig judarna och förpliktade sig med dyr ed att varken äta eller dricka, förrän de hade dräpt Paulus. Och det var mer än fyrtio män, som så hade sammansvurit sig.” Därmed hade de börjat en fasta av det slag som Herren genom Jesaja hade fördömt -- en fasta ”med kiv och split, med hugg och slag av gudlösa nävar”. (Jes. 58:4.)

Dessa konspiratörer ”gingo till överstepräster och de äldste och sade: ’Vi hava med dyr ed förpliktat oss att ingenting smaka, förrän vi hava dräpt Paulus. Så mån I nu tillsammans med Rådet, hemställa hos översten att han låter föra honom ned till eder, detta under föregivande att I tänken

grundligare undersöka hans sak. Vi skola då vara redo att röja honom ur vägen, innan han hinner fram.”

I stället för att klandra dessa grymma planer anslöt sig präster och rådsherrar ivrigt till dem. Paulus hade talat sant, då han jämförde Ananias med en vitmenad grav.

Gud ingrep emellertid för att rädda sin tjänares liv. Paulus' systerson fick höra om försåtet. ”Han kom därför till kasernen och gick dit in och omtalade för Paulus, vad han hade hört. Paulus bad då att en av hövitsmännen skulle komma till honom, och sade: ’För denne yngling till översten; ty han har en underrättelse att lämna honom.’ Denne tog honom då med sig och förde honom till översten och sade: ’Fången Paulus har kallat mig till sig och bett mig föra denne yngling till dig, ty han har något att säga dig.’”

Klaudius Lysias tog emot den unge mannen vänligt och förde honom avsides och frågade honom: ”Vad är det för en underrättelse du har att lämna mig?” Den unge mannen svarade: ”Judarna hava kommit överens om att bedja dig att du i morgon låter föra Paulus ned till Rådet, detta under föregivande att det tänker skaffa sig grundligare kunskap om honom. Gör dem nu icke till viljes häri; ty mer än fyrtio av dem ligga i försåt för honom och hava med dyr ed förpliktat sig att varken äta eller dricka, förrän de hava röjt honom ur vägen. Och nu äro de redo och vänta allenast på att du skall bevilja deras begäran.”

Nattlig flykt

”Översten bjöd då ynglingen att icke för någon omtala, att han hade yppat detta för honom, och lät honom sedan gå.”

Lysias beslöt genast att flytta Paulus från sitt förvaltningsområde till landshövdingen Felix' område. Som ett folk befann sig judarna vid denna tid i ett tillstånd av upphetsning och irritation. Upplopp förekom ofta bland dem. Om Paulus hade hållits kvar i Jerusalem kunde detta ha utgjort en fara för staden, ja, till och med för översten själv. Han kallade därför till sig "två av hövitsmännen och sade till dem: 'Låten två hundra krigsmän göra sig redo att i natt vid tredje timmen avgå till Cesarea, så ock sjuttio ryttare och två hundra spjutbärare.' Och han tillsade dem att skaffa åsnor, som de skulle låta Paulus rida på, så att han oskadd kunde föras till landshövdingen Felix."

Nu gällde det att snabbt sända iväg Paulus: "Så togo nu krigsmännen Paulus, såsom det hade blivit dem befallt och förde honom om natten till Antipatris. Därifrån fortsatte ryttarna med fången till Cesarea medan de fyra hundra soldaterna återvände till Jerusalem.

Befälhavaren för denna avdelning av ryttare förde fången till Felix samtidigt som han överlämnade ett brev som hade anförtrotts honom av översten. I brevet skriver översten:

Klaudius Lysias hälsar den ädle landshövdingen Felix.

Denne man blev gripen av judarna, och det var nära att han hade blivit dödad av dem. Då kom jag tillstädes med mitt manskap och tog honom ifrån dem, sedan jag hade fått veta, att han var romersk medborgare. Men då jag också ville veta, vad de anklagade honom för, lät jag ställa honom inför deras stora råd. Jag fann då att anklagelsen mot honom gällde några tvistefrågor i deras lag, men att han icke var anklagad för något som förtjänade död eller fängelse. Sedan har jag fått kännedom om att något anslag förehaves mot honom, och därför sänder jag honom nu strax till dig. Jag har jämväl bjudit hans anklagare att inför dig föra sin talan mot honom.

Efter det att Felix hade läst brevet, frågade han från vilket landskap fången var. Då han fick veta att han var från Cilicien, sade han: ”Jag skall höra vad du har att säga, när också dina anklagare hava kommit tillstädes. Så bjöd han att man skulle förvara honom i Herodes’ borg.

Paulus’ fall var inte första gången en Guds budbärare hade funnit en tillflykt bland de icke-judiska folken undan det folk som bekände sig till Gud. I sitt raseri mot Paulus hade judarna lagt ytterligare ett brott till den dystra lista av illgärningar som kännetecknar detta folks historia. De hade ännu en gång förhärdat sina sinnen mot sanningens ord. Därigenom hade de gjort sin dom ännu mera säker.

Det var bara några få som förstod den fulla betydelsen av de ord som Jesus sade, när han i Nasarets synagoga förklarade, att han var den Smorde. Han sade att det var hans uppdrag att trösta, välsigna och rädda dem som var bedrövade och fångna i synden. När han såg hur stolthet och otro behärskade sina lyssnares sinnen, påminde han dem om hur Gud i gångna tider hade vänt sig bort från sitt utvalda folk, på grund av att de hade visat otro och varit upproriska. I stället hade han uppenbarat sig för sådana som inte tillhörde det judiska folket och som inte hade förkastat himmelens ljus. Änkan i Sarepta och Naaman, den syriske officeren, hade följt all den upplysning de hade. På grund härav räknades de som mer rättfärdiga än Guds utvalda folk, som hade avfallit från honom och uppoffrat sina principer för att kunna leva ett behagligt liv och bli uppskattade och hedrade av omvärlden.

Det var en skrämmande sanning som Jesus förklarade för judarna i Nasaret, när han sade att det hos de avfälliga israeliterna inte fanns någon trygghet för Guds trogna efterföljare. De uppfattade inte Jesu värde och inte heller uppskattade de hans verksamhet. De judiska ledarna gjorde anspråk på att ivra för Guds ära och Israels bästa. Men i själva verket var de fientligt inställda till båda. Genom både lära och exempel ledde de folket allt längre

bort ifrån lydnaden för Guds krav. Därigenom kom folket i ett läge där Gud inte kunde skydda dem i en tid av svårigheter.

Frälsarens bestraffande ord till folket i Nasaret hade nu, i den behandling som Paulus utsattes för, fått sin tillämpning, inte bara på de otrogna judarna utan även på hans egna medtroende. Om församlingens ledare hade övervunnit sina bittra känslor mot aposteln och tagit emot honom som den som Gud särskilt hade kallat att förkunna evangelium för de icke-judiska folken, skulle Gud inte ha tillåtit att detta hade hänt honom. Gud skulle inte ha beslutat att Paulus' verksamhet skulle avslutas så snart. Han utförde emellertid inte något underverk för att bryta det händelseförlopp som församlingsledarna i Jerusalem hade satt igång.

Alltid samma konsekvenser

Samma anda ger fortfarande samma resultat. Försummelse att ta emot den gudomliga nådens välsignelser och att använda dem, har berövat församlingen mycket gott. Hur ofta skulle Herren inte ha låtit en trogen förkunnare få fortsätta sin verksamhet ännu en tid, om man bara hade satt värde på hans arbete. Men om församlingen tillåter Guds och människors fiende att förvända omdömet till den grad, att den misstolkar och förvänder Kristi budbärarens ord och handlingar och därigenom ställer sig i vägen för honom och hindrar honom från att bli till nytta, tar Gud ibland ifrån församlingen den välsignelse som han gett den.

Satan arbetar ständigt genom sina redskap för att skada och göra de människor missmodiga som Gud har valt för att utföra ett stort och värdefullt arbete. Dessa kanske står redo att till och med offra sitt liv för att befrämja Kristi sak. Ändå låter deras medtroende den store bedragaren förmå dem att hysa tvivel som, om de inte undertrycker dem, slutligen undergräver förtroendet för dessa Kristi medarbetarens uppriktighet. Därigenom blir det

omöjligt för dem att i fortsättningen bli till någon större nytta. Alltför ofta lyckas han genom deras trosfränder göra dem så missmodiga och orsakar dem sådana bekymmer, att Gud i sin nåd ingriper och ger sin förföljde medarbetare vila. Sedan händerna lagts i kors över det hjärta som inte längre slår, sedan den varnande och uppmuntrande rösten tystnat, vaknar kanske de förhårdade, så att de inser och uppskattar de välsignelser som dessa Kristi medarbetare har spritt omkring sig. Deras död kanske ger ett resultat som de inte lyckades åstadkomma med sitt livsverk.

Kapitel 39

Rannsaking i Cesarea

Fem dagar efter det att Paulus hade kommit till Cesarea kom hans anklagare från Jerusalem, tillsammans med Tertullus, en vältalare som de hade anlitat som sin advokat. Rannsakingen gavs förtur. Så snart Paulus hade förts fram inför de församlade ”begannte Tertullus sitt anklagelsetal”. Denne trodde att smicker skulle ha större inflytande på den romerske guvernören än en enkel framställning av sanning och rättvisa. Därför började denne förslagene advokat sitt tal med att lovorda Felix: ”Att vi genom dig åtnjuta mycken frid och ro, och att genom din försorg, ädle Felix, goda åtgärder hava blivit vidtagna för detta folk, det erkänna vi på allt sätt och allestädes med många tacksägelse.”

Tertullus sänkte sig här till att framföra en uppenbar lögn. Felix var till karaktären fördärvad och föraktlig. Det blev sagt om honom att han ”vid utövandet av allt slags utsvävning och grymhet härskade med en konungs makt och med en slavs sinnelag”. -- Tacitus, History, kap. 5, par. 9. De som lyssnade till Tertullus visste att hans smickrande ord inte var sanna, men deras önskan att få Paulus dömd var starkare än deras kärlek till sanningen.

I sitt tal anklagade Tertullus Paulus för brott som, om de hade kunnat bevisas, skulle ha gjort att han blivit dömd för högförräderi mot regeringen. ”Vi hava funnit att denne är en fördärvlig man”, förklarade advokaten, ”som uppväcker strid bland alla judar i hela världen, och att han är en huvudman för nasaréernas parti. Han har ock försökt att oskära helgedomen.” Tertullus förklarade sedan att Lysias, översten för garnisonen i Jerusalem, med våld hade tagit Paulus från judarna, då de stod i begrepp att döma honom efter sin kyrkolag och därigenom tvingat dem att föra saken inför Felix. De

framställde saken på detta sätt, för att förmå landshövdingen att överlämna Paulus åt den judiska domstolen. Alla beskyllningar bekräftades av de närvarande judarna som inte på något sätt försökte dölja sitt hat till fången.

Felix kunde emellertid genomskåda dessa judars sinnelag och karaktär. Han visste varför de smickrade honom. Han såg också att de inte hade lyckats bevisa sina anklagelser mot Paulus. Han vände sig till den anklagade och vinkade fram honom för att han själv skulle få försvara sig. Paulus slösade inga ord på smicker utan sade enkelt att han kunde försvara sig inför Felix med så mycket större frimodighet, eftersom han varit landshövding så länge, att han väl kände till judarnas seder och lagar. Han förklarade att han inte hade orsakat någon uppståndelse i Jerusalem. Inte heller hade han kränkt helgedomen. ”Och varken i helgedomen eller synagogorna eller ute i staden”, sade han, ”har man funnit mig tvista med någon eller ställa till folkskockning.”

Samtidigt som han bekände att han ”i enlighet med ’den vägen’ vilken de kalla en partimening” hade tillbett sina fäders Gud, försäkrade han att han alltid hade trott ”allt vad som är skrivet i lagen och i profeterna”. I överensstämmelse med skrifternas klara undervisning trodde han på de dödas uppståndelse. Han förklarade vidare att den ledande principen i hans liv var att ha ett ”okränkt samvete inför Gud och människor”.

På ett uppriktigt och rättframt sätt förklarade han avsikten med sitt besök i Jerusalem och omständigheterna kring hans arrestering och förhör: ”Så kom jag nu, efter flera års förlopp, tillbaka för att överlämna några allmosor till mitt folk och för att frambära offer. Därunder påträffades jag i helgedomen, sedan jag hade låtit helga mig, utan att hava vållat någon folkskockning eller något larm, av några judar från provinsen Asien, vilka nu borde vara här tillstädes inför dig och framställa sina klagomål, om de hava något att anklaga mig för. Eller ock må dessa som äro här tillstädes säga, vad

orätt de funno mig skyldig till, när jag stod inför Stora rådet, om det icke skulle vara i fråga om detta enda ord, som jag ljudeligen uttalade, där jag stod ibland dem: 'Det är för de dödas uppståndelses skull som jag i dag står inför rätta här bland eder.'

Aposteln talade allvarligt och med uppenbar uppriktighet. Hans ord var mycket övertygande. Klaudius Lysias hade i sitt brev till Felix gett ett liknande omdöme ifråga om Paulus' beteende. Felix hade dessutom själv en betydligt bättre kännedom om den judiska religionen än många förmodade. När Paulus gav en så klar framställning av alla fakta i denna sak, kunde Felix ännu bättre förstå de bevekelsegrunder som hade kommit judarna att försöka få aposteln dömd för uppvigling och förräderi. Landshövdingen ville inte tillfredsställa dem genom att orättvist döma en romersk medborgare. Inte heller ville han överlämna honom åt dem för att dödas utan en lagenlig rättegång. Felix hade emellertid inte någon högre bevekelsegrund än sina egna intressen. Han behärskades av en önskan om att bli berömd och upphöjd. Han var emellertid rädd för att förnärma judarna. Därför avhöll han sig från att skänka full rättvisa åt en man som han visste var oskyldig. Han beslöt därför att uppskjuta målet till dess Lysias kunde vara närvarande. Därför sade han: "När översten Lysias kommer hit ned, vill jag undersöka eder sak."

Aposteln fick stanna kvar i fängelse. Felix befalldes emellertid kaptenen att låta "behandla honom milt" och att "icke hindra någon av hans närmaste från att vara honom till tjänst".

Inför Felix och Drusilla

Det dröjde emellertid inte så länge, förrän Felix och hans hustru Drusilla skickade efter Paulus. De ville under ett enskilt samtal med honom få höra av honom om "tron på Kristus Jesus". De var villiga, ja, till och med

angelägna om att få lyssna till dessa nya sanningar -- sanningar som de kanske aldrig åter skulle få tillfälle att lyssna till och som, om de förkastades, skulle bli ett vittnesmål mot dem på Guds dag.

Paulus betraktade detta som ett tillfälle från Gud och utnyttjade det troget. Han visste att han stod inför en som hade makt att döda honom eller ge honom fri, men ändå tilltalade han inte Felix och Drusilla med beröm eller smicker. Han visste att hans ord skulle kunna bli till liv eller till dom för dem. Därför undanträngde han alla själviska intressen och försökte endast väcka dem till att inse den fara i vilken de befann sig.

Aposteln visste att evangelium gällde alla som ville lyssna till honom. Han visste också att dessa myndighetspersoner en dag skulle stå antingen bland de rena och heliga omkring den stora vita tronen eller också bland dem till vilka Kristus skulle säga: "Gån bort ifrån mig, I ogärningsmän." -- Matt. 7:23. Han visste att han måste träffa alla sina åhörare inför Guds domstol och där göra räkenskap, inte bara för vad han hade sagt och gjort utan också för bevekelsegrunder och anda i alla sina ord och handlingar.

Felix' framfart hade varit så våldsam och grym, att bara mycket få någonsin hade vågat antyda för honom att hans karaktär och uppträdande inte var felfria. Men Paulus kände inte någon rädsla för människor. Han talade fullt öppet om sin tro på Kristus och skälen till denna tro. Han kom då också att särskilt tala om de dygder som är väsentliga för den kristnes karaktär, men som på ett så slående sätt saknades hos detta stolta par som han stod inför.

Han framhöll för Felix och Drusilla Guds väsens egenskaper -- hans rättfärdighet, rättvisa och opartiskhet. Han redogjorde för vad hans lag innehöll. Han visade klart att det är människors plikt att leva ärbart och nyktert, att låta förnuftet kontrollera benägenheter och passioner, att leva i

överensstämmelse med Guds lag och att hålla de fysiska och andliga krafterna vid god hälsa och i verksamhet. Han förklarade att det med full säkerhet skulle komma en domens dag, då alla skulle dömas efter sina handlingar. Det skulle då bli tydligt och klart, att förmögenhet, höga ämbetsposter eller titlar inte skulle vara av något värde då det gällde att bli föremål för Guds välvilja eller frikänd från syndens följder. Han visade att det jordiska livet var människans förberedelse för det framtida livet. Om det nuvarande livets förmåner och tillfällen ringaktas, kommer man att drabbas av eviga förluster. Ingen ny beredelse skulle ges.

Paulus talade särskilt om Guds lags vittomfattande krav. Han visade hur dess principer sträcker sig till de djupaste hemligheterna i människans etiska natur och kastar en flod av ljus över det som varit dolt för människors ögon och kännedom. Allt vad vi gör och säger, det som uppenbaras i det yttre livet avspeglar endast ofullständigt människans karaktär. Lagen genomforskar hennes tankar, bevekelsegrunder och avsikter. De mörka drifter som är dolda för människors ögon: avund, hat, begär, ärelystnad, onda handlingar som övervägs i själens oåtkomliga gömslen och som kanske ännu aldrig kommit till utförande på grund av att tillfälle saknats -- allt detta fördöms av Guds lag.

Paulus försökte rikta sina åhörarens tankar mot det enda stora syndoffret. Han hänvisade till de offer som var en skugga av det tillkommande goda och framställde sedan Kristus såsom förverkligandet av alla dessa ceremonier -- han som var den enda källan till liv och hopp för det fallna människosläktet. Forntidens heliga män blev frälsta genom tron på Kristi offer. Då de såg det döende offrets smärta och ångest, skådade de framåt genom tidsåldrarna till Guds lamm som skulle försona världens synd.

Gud har rätt att fordra kärlek och lydnad av alla sina skapade väsen. I sin lag har han gett dem en fullkomlig regel för vad som är rätt. Många

glömmer emellertid sin Skapare och föredrar att följa sina egna vägar i strid mot hans vilja. Den kärlek som är så hög som himmelen och så vid som världsalltet, återgäldar de med fiendskap. Gud kan inte sänka sin lags krav till den nivå på vilken ogudaktiga människor lever. Inte heller kan människan i egen kraft uppfylla lagens krav. Endast genom tron på Kristus kan syndaren bli fri från skuld och få möjlighet att leva i överensstämmelse med sin Skapares lag.

Så framställde fången Paulus den gudomliga lagens krav för både jude och icke-jude samt Jesus, den föraktade nasarén, som Guds Son och världens Återlösare.

Den judiska prinsessan förstod mycket väl den lags heliga natur som hon så skamlöst hade överträtt, men hennes fördomar mot den korsfäste stålsatte henne mot livets Ord. Felix däremot, som aldrig tidigare hade lyssnat till evangelium blev djupt påverkad av Paulus' tal. Guds Ande gjorde med överbevisande kraft intryck på hans sinne. Det väckta samvetets röst ljud i hans inre. Felix kände att det som Paulus hade sagt var sanning. Hans brottsliga liv i det förflutna framstod för honom i hans minne. Hans tidigare livs hemliga utsvävningar och blodsutgjutelser och hans senare livs brottslighet framträdde i tydliga minnesbilder. Han såg sig själv som en liderlig, grym och rovgirig människa. Aldrig någonsin tidigare hade sanningen gjort ett så starkt intryck på honom. Aldrig tidigare hade han varit så uppfylld av skräck. Tanken att alla hans livs hemliga illgärningar var uppenbara för Gud och att han måste dömas efter sina handlingar, gjorde honom skräckslagen.

När jag får läglig tid. . .

Men i stället för att låta denna överbevisning komma honom att omvända sig, försökte han avvända de ovälkomna tankarna. Paulus' samtal

med landshövdingen förkortades. ”Gå din väg för denna gång”, sade denne, när jag får läglig tid, vill jag kalla dig till mig.”

Vilken kontrast mellan Felix' beteende och fängelseföreståndarens i Filippi. Guds sändebud fördes i kedjor till fängelseföreståndaren, liksom Paulus nu fördes till Felix. De bevis de gav för att de uppehölls av gudomlig kraft, deras glädje under lidande och vanära, deras frimodighet under jordbävningen och deras kristliga, förlåtande anda överbevisade fängelseföreståndaren, så att han uppriktigt bekände sina synder och fick förlåtelse. Också Felix greps av fruktan, men han omvände sig inte. Fängelseföreståndaren tog med glädje emot Guds Ande i sitt sinne och i sitt hem. Felix bad Guds budbärare att gå sin väg. Den ene valde att bli en Kristi efterföljare och arvinge till himmelen. Den andre valde att ställa sig bland dem som blev kvar i sin gudsfiendlighet.

Under två åt satt Paulus som fånge i Cesarea utan att något ytterligare förhör hölls med honom. Under den här tiden besökte Felix honom flera gånger och lyssnade uppmärksamt till vad han hade att säga. Men den verkliga orsaken till hans förmenta vänskap var lystnad efter pengar. Han antydde att Paulus kunde få sin frihet genom att betala honom en stor summa. Aposteln var emellertid alltför rättrådig för att söka få frihet genom mutor. Han var inte skyldig till något brott. Nu ville han inte förnedra sig till att handla oriktigt för att vinna sin frihet. Dessutom var han alltför fattig för att kunna betala en sådan lösensumma, även om han skulle ha känt sig manad till det. Han ville inte heller vädja till sina trossyskons sympati och frikostighet för något sådant. Han visste också att hans öde låg i Guds händer. Han ville inte lägga något hinder i vägen för Gud att utföra det som Gud betraktade som bäst.

Felix kallades slutligen till Rom på grund av stora oförrätter som hade utövats mot judarna. Innan han lämnade Cesarea ville han ”göra judarna sig

bevåna” genom att hålla Paulus kvar i fängelse. Men Felix lyckades inte återvinna judarnas förtroende. Han råkade i onåd och avsattes från sitt ämbete. Porcius Festus utsågs att efterträda honom, med huvudkvarter i Cesarea.

En ljusstråle från himmelen tilläts att lysa in i Felix’ sinne, då Paulus talade med honom om rättfärdighet, återhållsamhet och den dom som skulle komma. Detta var det tillfälle som himmelen gav honom att kunna inse och överge sina synder. Men han sade till Guds sändebud: ”Gå din väg får denna gång; när jag får läglig tid, vill jag kalla dig till mig.” Han hade ringaktat sitt sista erbjudande om barmhärtighet. Aldrig någonsin skulle han åter få en kallelse från Gud.

Kapitel 40

Den sista utvägen

”Tre dagar efter det att Festus hade tillträtt hövdingdömet, for han från Cesarea upp till Jerusalem. Överstepräster och de förnämsta bland judarna anmälde då inför honom klagomål mot Paulus. För att få denne i sitt våld anhöllo de hos Festus och begärde såsom en ynnest att han skulle låta hämta honom till Jerusalem.” Deras avsikt var att lägga sig i försåt för honom och mörda honom under hans resa till Jerusalem. Men Festus var väl medveten om det ansvar hans ämbete medförde och vägrade förbindligt att sända efter Paulus. Han förklarade ”att det icke var romersk sed att prisgiva någon människa, förrän den anklagade hade fått stå ansikte mot ansikte med sina anklagare och haft tillfälle att försvara sig mot anklagelsen.” Han förklarade också ”att han själv tänkte inom kort fara dit tillbaka”. ”De bland eder, som det vederbör, må alltså fara dit ned med mig och framlägga sin anklagelse mot mannen, om han är skyldig till något ont.”

Detta var inte vad judarna hade avsett. De hade inte glömt sitt tidigare nederlag i Cesarea. I motsats till apostelns lugna framträdande och kraftfulla argument, skulle deras egen ondskefulla anda och grundlösa beskyllningar framträda i sin sämsta belysning. De krävde nu på nytt att Paulus skulle föras till Jerusalem för att förhöras där. Festus höll emellertid fast vid sitt beslut att Paulus skulle ges en lagenlig rättegång i Cesarea. Det var Gud som i sin försyn förmådde Festus att fatta detta beslut, för att apostelns liv skulle förlängas.

Då de judiska ledarna misslyckades i sina avsikter, beredde de sig omedelbart för att vittna mot Paulus vid landshövdingens domstol. När Festus efter några dagars besök i Jerusalem kommit tillbaka till Cesarea

”satte han sig på domarsätet och bjöd, att Paulus skulle föras fram”. Så snart Paulus framträdde inför domstolen ”omringades han av de judar, som hade kommit ned från Jerusalem, och dessa framställde nu många svåra beskyllningar. Men de förmådde icke bevisa dem”. Vid det här tillfället hade judarna inte någon advokat. De framställde därför själva sina beskyllningar. Men under det att förhöret fortsatte, visade den anklagade lugnt och trovärdigt att anklagarnas beskyllningar var falska.

Festus fick klart för sig att de frågor som man tvistade om, endast berörde judiska doktriner. Han förstod att om man rätt tolkade dessa, fanns det inte någonting i deras beskyllningar, även om de skulle kunna bevisas vara riktiga, som gjorde Paulus skyldig att dömas till döden eller att ens kastas i fängelse. Men han förutsåg också klart den storm av raseri som skulle blåsa upp, om Paulus inte blev dömd eller överlämnad i de anklagades händer. Eftersom han ”ville göra judarna sig bevågna” vände han sig till Paulus och frågade honom om han var villig att under hans beskydd fara till Jerusalem för att där bli förhörd inför Sanhedrin.

Paulus visste att han inte kunde vänta sig någon rättvisa från det folk som genom sina brott höll på att dra Guds vrede över sig. Han visste att han, liksom profeten Elia, var tryggare mitt ibland de icke-judiska folken än bland dem som förkastade himmelens budskap och förhärdade sig mot evangelium. Han var trött på att strida. Hans aktiva natur kunde inte längre stå ut med de upprepade uppskoven och den tröttande fångenskapen. Han beslöt därför att använda sig av sina rättigheter som romersk medborgare att vädja till kejsaren.

Jag vädjar till kejsaren

Som svar på landshövdingens fråga sade Paulus: ”Jag står här inför kejsarlig domstol, och av sådan domstol bör jag dömas. Mot judarna har jag

intet orätt gjort, såsom de själv mycket väl vet. Om jag nu eljest är skyldig till något orätt och har gjort något som förtjänar döden, så vill jag Icke undandraga mig att dö; men om deras anklagelser mot mig äro utan grund, så kan ingen giva mig till pris åt dem. Jag vädjar till kejsaren.”

Festus visste inte någonting om judarnas planer att mörda Paulus. Han blev därför förvånad över denna vädjan till kejsaren. Aposteln hade emellertid därmed gjort slut på vidare förhör vid denna domstol. ”Sedan Festus därefter hade överlagt med sitt råd, svarade han: ’Till kejsaren har du vädjat, till kejsaren skall du ock få fara.’”

Så hade det då hänt ännu en gång att en Guds medarbetare på grund av fanatism och självrättfärdighet fått vända sig till de icke-judiska folken för att få skydd. Det var samma hat som tvingade profeten Elia att fly till änkan i Sarepta för att söka skydd. Av samma orsaker tvingades evangeliets förkunnare att vända sig från judarna för att förkunna sitt budskap för de icke-judiska folken. Samma illvilja kommer Guds folk i denna tid att utsättas för. Bland många av dem som i nutiden bekänner sig vara Kristi efterföljare finner man samma stolthet, samma formalism och själviskhet, samma benägenhet att förtrycka som i så hög grad behärskade judarna. I framtiden kommer människor, som föreger sig vara Kristi representanter, att handla på samma sätt som prästerna och myndigheterna gjorde i forntiden mot Kristus och hans apostlar. Vi kommer snart att drabbas av en kris, i vilken Guds trogna förkunnare kommer att möta samma hårdhet, samma hänsynslösa beslutsamhet, samma obevekliga hat.

När denna onda tid kommer, skall alla de som frimodigt vill tjäna Gud i överensstämmelse med sitt samvetes övertygelse, komma att behöva mod, fasthet och en grundlig kännedom om Gud och hans ord. Dessa som är trogna mot Gud, kommer nämligen att bli förföljda. Deras motiv kommer att ifrågasättas. Deras bästa ansträngningar kommer att misstolkas. Deras namn

kommer att smädas. Satan kommer att sätta in hela sin bedrägliga makt för att påverka människor och förslöa deras förstånd, så att han kan få det onda att se ut som något gott och det goda som något ont. Ju starkare och renare Guds folks tro är och ju fastare deras beslut är att lyda Gud, dess ivrigare kommer Satan att försöka uppväcka de människors vrede som gör anspråk på att vara rättfärdiga, men som trampar Guds lag under sina fötter. Det kommer då att krävas den mest orubbliga förtröstan, det mest heroiska beslut för att Guds folk skall kunna hålla fast vid den tro som en gång överlämnats åt de heliga.

Gud vill att hans folk skall bereda sig för den annalkande krisen. Beredda eller oberedda måste de möta den. Och endast de som lever i överensstämmelse med de gudomliga normerna, kommer att stå fasta under denna tid av prövning. När de kyrkliga organisationerna förenar sig med statliga och kommunala myndigheter för att stifta lagar i samvetsangelägenheter, kommer det att visa sig, vilka som verkligen älskar och tjänar Gud. När mörkret är som djupast kommer ljuset av ett sant kristet liv att lysa starkast. När det inte finns någonting annat som de kan förlita sig på, kommer det att visa sig, vilka som äger en orygglig förtröstan på Gud. Och när sanningens fiender på alla sidor söker efter tillfälle att skada Kristi efterföljare, skall Gud vaka över dem för att bevara dem. Han skall för dem bli såsom skuggan av en stor klippa under en plågsam vandring.

Kapitel 41

Konungens tillfälle

Paulus hade vädjat till kejsaren. Festus kunde inte göra något annat än att sända honom till Rom. Det gick emellertid en tid, innan man fann ett skepp som var lämpligt. Flera andra fångar skulle också sändas samtidigt med Paulus. Rannsakingen av dessa orsakade också försening. Detta gav Paulus tillfälle att förklara sin tro för de ledande männen i Cesarea och också för konung Agrippa II, den siste av herodianerna.

Medan de nu i flera dagar vistades där, framlade Festus Paulus' sak för konungen och sade: 'Felix har här lämnat efter sig en man såsom fånge; och när jag var i Jerusalem, anmälde judarnas överstepräster och äldste klagomål mot honom och begärde att han skulle dömas skyldig. Han återgav i korthet omständigheterna som hade lett till att fången hade vädjat till kejsaren och berättade om hur han nyss hade förhört honom. Han talade om att judarna inte hade kunnat komma med någon anklagelse mot Paulus av det slag som han hade väntat sig. De anförde mot honom endast några frågor som rörde deras särskilda gudsdyrkan och angående en viss Jesus, som är död, men om vilken Paulus påstod att han lever.

Festus' redogörelse gjorde att Agrippa själv blev intresserad och sade: "Jag skulle också själv gärna vilja höra den mannen." För att tillmötesgå honom, ordnades ett sammanträffande nästa dag. "Dagen därefter kommo alltså Agrippa och Bernice, med stor pomp och ståt, och gingo in i domsalen, tillika med överstarna och de förnämsta männen i staden; och på Festus' befallning blev Paulus införd."

För att hedra sina gäster hade Festus försökt göra detta tillfälle så

imponerande som möjligt. Landshövdingens och hans gästers lysande dräkter, soldaternas blänkande svärd och befälhavarens glittrande harnesk gav glans och prakt åt scenen.

Paulus som alltjämt var bunden med kedjor, stod inför det församlade sällskapet. Vilken kontrast var inte detta. Agrippa och Bernice ägde makt och samhällsställning, därför hedrades de av omvärlden. Men de saknade de karaktärsdrag som Gud uppskattar. De var överträdare av hans lag och fördärvade till sinne och livsföring. Deras sätt att handla avskyddes av himmelen.

Den åldrande fången var kedjad vid sin vaktare. Han hade inte någonting i sitt framträdande som kunde förmå omvärlden att hedra honom. Det var emellertid av denne man, som tycktes vara utan både vänner, välstånd och samhällsställning och som hade fängslats för sin tro på Guds Son, som hela himmelen var intresserad. Änglar stod vid hans sida. Och om bara ett enda av dessa sändebud hade låtit sin strålande härlighet lysa fram, skulle den kungliga ståten och prakten ha bleknat. Konungen och hans tjänare skulle ha fallit till marken på samma sätt som den romerska vakten hade gjort vid Jesu grav.

Festus presenterade själv Paulus för de församlade: ”Konung Agrippa, och alla I andra som ären här tillstädes med oss, I sen här den man för vilkens skull hela hopen av judar, både i Jerusalem och här, har legat över mig med sina rop att han icke borde få leva längre. Jag får min del har kommit till insikt om att han icke har gjort något som förtjänar döden; men då han nu själv har vädjat till kejsaren, har jag beslutit att sända honom till denne. Jag har emellertid icke något säkert besked om honom att giva min höge herre, när jag skriver. Därför har jag fört honom fram inför eder, och först och främst inför dig, konung Agrippa, får att jag, efter det att rannsaking har blivit hållen, skall få veta vad jag bör skriva. Ty det synes

mig vara orimligt att sända åstad en fånge, utan att på samma gång giva till känna vad han är anklagad för.”

Konung Agrippa gav nu Paulus frihet att tala för sin egen sak. Aposteln blev inte på något sätt förvirrad av den lysande prakten eller av sina lyssnares höga rang. Han visste att världslig ära och rikedom var av ringa värde. Jordisk prakt och makt kunde inte för ett ögonblick dämpa hans mod eller rubba hans självkontroll.

Jag skattar mig lycklig, förklarade han, att jag, i fråga om allt det som judarna anklaga mig för, i dag skall försvara mig inför dig, konung Agrippa, som så väl känner judarnas alla stadgar och tvistefrågor. Därför beder jag dig höra mig med tålmod.

Med klarhet och kraft

Paulus berättade om sin omvändelse från hårdnackad otro till tro på Jesus av Nasaret som världens Återlösare. Han beskrev den himmelska synen som först fyllde honom med obeskrivlig skräck, men som senare visade sig vara en källa till den största tröst. I en uppenbarelse av gudomlig härlighet visade sig denne Jesus, som han hade föraktat och hatat, för honom, han vilkens efterföljare Paulus just då var på väg för att röja ur vägen. Från den stunden hade Paulus varit en ny människa. En människa som genom Guds omskapande nåd hade kommit till en uppriktig och brinnande tro på Jesus.

Med klarhet och kraft redogjorde Paulus inför Agrippa för de viktigaste händelserna i samband med Jesu liv på jorden. Han gav bevis för att profetiornas Messias redan hade framträtt i Jesus av Nasaret. Han visade hur Gamla Testamentets skrifter hade förklarat att Messias skulle framträda som en människa bland människor. Han visade hur Jesus i sitt liv hade uppfyllt

alla detaljer som angetts av Moses och profeterna. För att återlösa en förlorad värld hade Guds Son uthärdat korset och föraktat den skam som drabbade honom. Han hade sedan farit upp till himmelen som segervinnare över döden och graven.

Varför anser ni då, argumenterade Paulus, det så otroligt att Kristus skulle uppstå från de döda? I den situationen hade Paulus själv en gång varit. Men hur kunde han annat än tro vad han själv hade sett och hört? Utanför portarna till Damaskus hade han verkligen sett den korsfäste och uppståndne Kristus, han som hade vandrat omkring på Jerusalems gator, dött på Golgata kors, brutit sönder dödens bojor och farit upp till himmelen. Han hade sett honom och talat med honom, lika säkert som Petrus, Jakob och Johannes och de andra apostlarna hade gjort det. Kristi röst hade uppmanat honom att förkunna evangelium om en uppståndne Frälsare. Hur skulle han kunna vägra att lyda? I Damaskus, i Jerusalem, i hela Judéen och på avlägsna platser hade han vittnat om Jesus, den korsfäste. Han hade för alla grupper av människor framhållit att de skulle ”göra bättring och omvända sig till Gud och göra sådana gärningar, som tillhöra bättringen”.

För denna saks skull, förklarade aposteln, var det som judarna grepo mig i helgedomen och försökte att döda mig. Genom den hjälp som jag har undfått av Gud står jag alltså ännu i dag såsom ett vittne inför både små och stora; och jag säger intet annat, än vad profeterna och Moses hava sagt skolaske, nämligen att Messias skulle lida och, såsom förstlingen av dem som uppstå från de döda, bära budskap om ljuset, såväl till vårt eget folk som till hedningarna.

Hela sällskapet hade lyssnat med hänförd uppmärksamhet på Paulus' berättelse om sina sällsamma upplevelser. Detta var hans favoritämne. Ingen som hörde honom, kunde tvivla på hans uppriktighet. Men mitt under sin övertygande värtalighet avbröts han av Festus som ropade: ”Du är från dina

sinnen, Paulus; den myckna lärdomen gör dig förryckt.”

Aposteln svarade: ”Jag är icke från mina sinnen, ädle Festus; jag talar sanna ord med lugn besinning. Konungen känner väl till dessa ting; därför talar jag också frimodigt inför honom. Ty jag kan icke tro att något av detta är honom obekant; det har ju icke tilldragit sig i någon undangömd vrå.” Därefter vände han sig till Agrippa och sade direkt till honom: ”Tror du profeterna, konung Agrippa? Jag vet att du tror dem.”

Föga fattas . . .

Djupt påverkad hade Agrippa för ett ögonblick glömt sin omgivning och värdigheten i sin ställning. Han var bara medveten om de sanningar som han hade lyssnat till och såg bara den anspråkslöse fången stå inför sig som Guds sändebud. Han svarade ofrivilligt: ”Föga fattas att du övertalar mig och gör mig till kristen.”

Med stort allvar svarade aposteln: ”Vare sig det fattas litet eller fattas mycket, skulle jag önska inför Gud att icke allenast du, utan alla som i dag höra mig, måtte bliva sådana som jag är”, och tillade, i det att han höjde sina av kedjor bundna händer, ”dock med undantag av dessa bojor.”

Festus, Agrippa och Bernice skulle med full rätt ha förtjänat att bära de bojor som aposteln bar. Alla hade begått fruktansvärda brott. Dessa brottslingar hade nu hört frälsningen erbjudas dem i Jesu namn. En av dem hade åtminstone blivit nästan övertalad att ta emot den nåd och förlåtelse som erbjöds dem. Men Agrippa avvisade den erbjudna nåden och vägrade att ta emot den korsfäste Återlösarens kors.

Konungens nyfikenhet var stillad. Han reste sig och meddelade att samtalet var slut. När folket hade skingrats sade man till varandra: ”Den

mannen har icke gjort något som förtjänar död eller fängelse.”

Agrippa var jude, men han hade inte fariséernas övermodiga iver och blinda fördomar. ”Denne man”, sade han till Festus, ”hade väl kunnat frigivas, om han icke hade vädjat till kejsaren.” Men hans sak hade hänvisats till denna högre domstol. Den låg nu utanför både Festus’ och Agrippas domsrätt.

Kapitel 42

Skeppsbrottet

Så var då Paulus till slut på väg till Rom. ”När det nu var beslutet”, skriver Lukas, ”att vi skulle avsegla till Italien, blev Paulus jämte några andra fångar överlämnad åt en hövitsman, vid namn Julius, som tillhörde den kejserliga vakten. Och vi gingo ombord på ett skepp från Adramyttium, som skulle anlöpa provinsen Asiens kuststäder. Så lade vi ut; och vi hade med oss Aristarkus, en macedonier från Tessalonika.”

Under det första århundradet av den kristna tidsåldern var sjöresor förenade med stora svårigheter och risker. Sjömännen bestämde oftast sin kurs efter solens och stjärnornas ställning. När man inre kunde se någon av dessa eller det såg ut att bli storm, vågade skeppens ägare ofta inte ge sig ut på havet. Under en del av året var det nästan omöjligt att göra någon längre sjöresa.

Aposteln Paulus måste nu uthärda de påfrestande svårigheter som skulle bli hans öde som fånge i bojar under den långa och tröttsamma sjöresan till Italien. En omständighet lindrade emellertid hans hårda öde. Han hade fått tillåtelse att ta med sig Lukas och Aristarkus som reskamrater. I sitt brev till församlingen i Kolosse nämner han Aristarkus som sin ”medfånge”. I själva verket hade Aristarkus valt att dela Paulus’ fångenskap, så att han skulle kunna tjäna honom i hans svåra situation.

Resan började bra. Nästa dag kastade de ankar i hamnen i Sidon. Julius, den ansvarige officeren, mötte Paulus med välvilja. Då han fick veta att det fanns troende på denna plats ”tillstodde han honom att besöka sina vänner där och åtnjuta deras omvårdnad”. Denna permission uppskattades mycket

av aposteln som var vid dålig hälsa.

När de lämnade Sidon fick de motvind. Eftersom skeppet drevs ur sin kurs gick resan ganska sakta. Vid Myrra i provinsen Lycien fann befälhavaren ett fartyg från Alexandria som skulle segla till Italien. Han överflyttade nu genast sina fångar till detta fartyg. Men eftersom det fortfarande var motvind hade fartyget svårt att ta sig fram. Lukas skriver: ”Under en längre tid gick nu seglingen långsamt, och vi kommo med knapp nöd inemot Knidus. Och då vinden icke var oss gynnsam, seglade vi in under Kreta vid Salmone. Det var med knapp nöd, som vi kommo där förbi och hunno fram till en ort, som kallades Goda hamnarna.”

I Goda hamnarna måste de stanna en tid för att invänta mer gynnsamma vindförhållanden. Vintern närmade sig nu snabbt och ”sjöfarten begynte redan vara osäker”. De som hade hand om fartyget kunde inte längre hoppas att nå sin bestämmelseort, innan segelsäsongen var över för det året. Frågan för dem var nu att avgöra om de skulle stanna i Goda hamnarna eller försöka finna en mer fördelaktig plats för övervintringen.

Frågan diskuterades ivrigt. Till slut lät befälhavaren Paulus säga vad han ansåg. Aposteln hade nämligen vunnit både sjömannens och krigsmännens respekt. Aposteln rådde dem utan tvekan att stanna kvar där de var. ”Jag ser”, sade han, ”att denna sjöresa kommer att medföra vedervärdigheter och stor olycka, icke allenast för last och skepp, utan ock för våra liv.” Men ”hövitsmannen trodde mer på styrmannen och skepparen än på det som Paulus sade”. Eftersom den hamn där de låg för ankar ”icke låg väl till för övervintring, var flertalet av den meningen att man borde lägga ut därifrån och försöka om man kunde komma fram till Fenix en hamn på Kreta, som ligger skyddad mot sydväst och nordväst; där skulle de sedan stanna över vintern” .

Befälhavaren beslöt att följa majoritetens omdöme. ”Då nu en lindrig sunnanvind blåste upp” avseglade de från Goda hamnarna med förhoppningen, att de snart skulle nå den önskade hamnen. ”Men icke långt därefter kom en våldsam stormvind.” ”Då skeppet av denna rycktes med och icke kunde hållas upp mot vinden, gåvo vi efter och läto det driva.”

Man måste nu låta skeppet driva med stormen och så småningom kom man i närheten av en liten ö som hette Kauda. I skydd av denna ö förberedde sig sjömännen för det värsta. Räddningsbåten som var deras enda möjlighet till räddning, om skeppet skulle stöta på grund, bogserades med rep. Det såg nu ut som om fartyget var i fara att slås i spillror vilket ögonblick som helst. Det första man gjorde var därför att bärga räddningsbåten. Man gjorde sedan allt man kunde för att förstärka fartyget, så att det skulle kunna hålla ihop under stormen. Det lilla skydd som de hade haft av denna lilla ö varade emellertid inte så länge. Snart var de åter utsatta för stormens hela raseri.

Stormen rasade hela natten. Trots de förstärkningar de hade gjort, sprang fartyget läck. Då de ansattes hårt av stormen ”vräkte de dagen därefter en del av lasten överbord”. Följande natt hade vinden ännu inte lagt sig. Det stormdrivna fartyget kastades med sin avbrutna mast och sönderrivna segel hit och dit av de rasande vågorna. Varje ögonblick tycktes det, som om de knakande bjälkarna skulle ge vika, under det att båten rullade och krängde under stormens angrepp. Läckan blev större. Både passagerare och besättning måste hela tiden stå vid pumparna. Ingen fick något tillfälle att vila. ”På tredje dagen”, skriver Lukas, ”kastade de med egna händer ut skeppsredskapen. Och då under flera dagar varken sol eller stjärnor hade synts och stormen låg ganska hårt på, hade vi icke mer något hopp om räddning.”

Stormdrivna

Under fjorton dagars tid drev de omkring för stormen utan att se varken sol eller stjärnor. Trots att aposteln själv hade svåra plågor, talade han uppmuntrande till dem, när det såg som mörkast ut. Närhelst det behövdes var han alltid redo att hjälpa till. Genom tron höll han fast vid Allmaktens arm. Han förtröstade på Gud. Han hade inte någon ängslan för sitt eget liv. Han visste att Gud skulle bevara honom, så att han skulle kunna vittna om Kristus i Rom. Men han kände medlidande med de stackars människor som omgav honom, syndiga, djupt sjunkna och inte beredda att dö. Då han innerligt bad Gud att bevara deras liv, uppenbarades det för honom att hans bön hade blivit hörd.

När stormen vid ett tillfälle dämpades gick Paulus upp på däck och sade till besättningen: ”I män, I hadn bort lyda mig och icke avsegla från Kreta; I hadn då kunnat spara eder dessa vedervärdigheter och denna olycka. Men nu uppmanar jag eder att vara vid gott mod, ty ingen av eder skall förlora sitt liv; allenast skeppet skall gå förlorat. Ty i natt kom en ängel från den Gud som jag tillhör, och som jag också tjänar, och stod bredvid mig och sade: ’Frukta icke, Paulus. Du skall komma att stå inför kejsaren; och se, Gud har skänkt dig alla dem som segla med dig.’ Varen därför vid gott mod, I män; ty jag har den förtröstan till Gud, att så skall ske som mig är sagt. Men på en ö måste vi bliva kastade.”

Dessa ord ingav dem nytt hopp. Passagerare och besättning vaknade upp ur sin apati. Det fanns mycket som alltjämt måste göras. Alla ansträngningar som det stod i deras makt att göra, sattes in för att undvika ett skeppsbrott.

När vi nu den fjortonde natten drevo omkring på Adriatiska havet,

tyckte sjömännen sig vid midnattstiden finna att de närmade sig något land. De hade nämligen hört ljudet av bränningar. De lodade då och funno tjugo famnars djup. När de hade kommit ett litet stycke längre fram, lodade de åter och funno femton famnars djup. Då fruktade de, skriver Lukas, att vi skulle stöta på något skarpt grund, och kastade därför ut fyra ankaren från akterskeppet och längtade efter att det skulle dagas.

I gryningen kunde de dunkelt urskilja en stormig kust. Men några kända landmärken kunde de inte upptäcka. Situationen såg så dystert ut, att dessa icke-judiska sjömän ville ”fly ifrån skeppet”. De låtsades göra förberedelser för att kasta ut ankaret från förskeppet, efter det att de redan hade firat ner skeppsåten. Då upptäckte Paulus deras onda avsikter och underrättade befälhavaren och krigsmännen och sade: ”Om icke dessa stanna kvar på skeppet, så kunnen I icke räddas.” Genast ”höggo krigsmännen av de tåg, som höllo skeppsåten, och läto den fara” ut på havet.

Den mest kritiska stunden låg emellertid ännu framför dem. Aposteln sökte på nytt uppmuntra alla ombord och uppmanade både passagerare och sjömän att äta litet. Han sade: ”Det är i dag fjorton dagar som I haven väntat och förblivit fastande, utan att förtära något. Därför uppmanar jag eder att taga eder mat; detta skall förhjälpa eder till räddning. Ty på ingen av eder skall ett huvudhår gå förlorat.”

När han hade sagt detta, tog han ett bröd och tackade Gud i allas åsyn och bröt det och begynte äta. Då började också hela denna utmattade och modfällda skara på 275 människor, som utan Paulus’ uppmuntran skulle ha dukat under av förtvivlan, också att äta. Sedan de hade ätit sig mätta, lättade de skeppet genom att kasta vetelasten i havet.

Räddningen

Det hade nu blivit fullt dagsljus. Ändå kunde de inte se någonting som kunde hjälpa dem att bestämma var de befann sig. Men de ”blevo varse en vik med låg strand och beslöto då att, om möjligt, låta skeppet driva upp på denna. De kapade så ankartågen på båda sidor och lämnade ankarna kvar i havet; tillika lösgjorde de rodren och hissade förseglet för vinden och styrde mot stranden. De stötte då på ett rev och läto skeppet gå upp på det. Där fastnade förskeppet och blev stående orörligt, men akterskeppet begynte brytas sönder av vågsvallet.

Paulus och de andra fångarna hotades nu av ett annat öde, som var ännu värre än att lida skeppsbrott. Soldaterna såg att de omöjligen skulle kunna bevaka fångarna under försöket att rädda sig själva. Var och en skulle ju ha fullt upp att göra med att klara sig själv. Men om någon av fångarna skulle komma att saknas, skulle den som hade ansvaret för honom få sona med sitt liv. Soldaterna föreslog därför att alla fångarna skulle dödas. Den romerska lagen godkände en så grym åtgärd. Planen skulle omedelbart ha genomförts, om det inte hade varit för honom som alla ombord stod i så stor tacksamhetsskuld till. Befälhavaren Julius visste att Paulus hade varit den genom vilken alla ombord hade blivit räddade. Han var dessutom övertygad om att Gud var med honom. Han vågade därför inte göra honom någon skada. Han befalldes därför också att ”de simkunniga först skulle kasta sig i vattnet och söka komma i land och att därefter de övriga skulle giva sig ut, somliga på plankor, andra på spillror av skeppet. Så lyckades det för alla att komma välbehållna i land.” När namnen sedan uppropades saknades inte en enda.

De skeppsbrutna blev vänligt mottagna av de infödda på Malta. ”De tände upp en eld”, skriver Lukas, ”och togo oss alla med sig dit för det påkommande regnets och för köldens skull.” Paulus var bland dem som hjälpte till för att göra det bekvämt för andra. När han hade samlat ihop ett fång torra kvistar lade han dem på elden och då ”kom i följd av hettan en

huggorm fram därur och högg sig fast vid hans hand”. De som stod omkring honom blev mycket förskräckta. De såg på kedjorna att Paulus var fånge och de sade till varandra: ”Helt visst är denne man en dråpare, som rättvisans gudinna icke tillstod att leva, om han nu ock har blivit räddad undan havet.” Paulus skakade emellertid av sig ormen i elden och påverkades inte på något sätt av ormbettet. Folket som visste hur giftig denna orm var, väntade att få se honom falla död till marken vilket ögonblick som helst. Men ”när de efter lång väntan fingo se, att intet ont vederfors honom, ändrade de mening och sade, att han var en gud”.

Under de tre månader som de skeppsbrutna stannade på Malta tog Paulus och hans medarbetare varje tillfälle i akt att förkunna evangelium. Gud verkade med sällsam kraft genom dem. För Paulus’ skull blev alla i sällskapet bemötta med stor vänlighet. Man såg till att de fick allt vad de behövde. När de lämnade ön fick de också med sig allt som de behövde för resan. De mest anmärkningsvärda händelserna under deras vistelse på ön beskrivs i korthet av Lukas:

I närheten av detta ställe var en lantgård, som tillhörde den förnämste mannen på ön, en som hette Publius; denne tog välvilligt emot oss och gav oss härbärge i tre dagar. Nu hände sig att Publius’ fader låg sjuk i en magsjukdom med feberanfall. Paulus gick då in till honom och bad och lade händerna på honom och gjorde honom frisk. Men när detta hade skett, kommo också de av öns övriga inbyggare, som hade någon sjukdom till honom och blevo botade. Och de bevisade oss ära på mångahanda sätt; och när vi skulle avsegla, försågo de oss med vad vi behövde.

Kapitel 43

I världens huvudstad

När seglingssäsongen började fortsatte befälhavaren och hans fångar resan till Rom. Ett alexandriskt fartyg som bar Tvillinggudarnas bilder hade på sin resa västerut övervintrat på Malta. På detta fartyg gick de ombord. De blev något försenade på grund av motvind, men resan kunde genomföras i trygghet. Fartyget kastade ankar i Puteolis vackra hamn på italienska kusten.

I denna stad fanns några troende. Dessa bad aposteln att han skulle stanna hos dem i sju dagar, vilket också den vänlige befälhavaren gick med på. Sedan de fått Paulus' brev till församlingen i Rom, hade de troende längtat efter att få besök av aposteln. De hade inte väntat att få se honom såsom fånge. Hans lidande kom emellertid att hos dem väcka en ännu djupare känsla för honom. Avståndet från Puteoli till Rom var bara omkring 215 kilometer. Eftersom denna hamnstad stod i ständig förbindelse med huvudstaden, fick de troende i Rom veta att Paulus snart skulle komma dit och några gick för att möta och välkomna honom.

Åttonde dagen efter deras landstigning gick befälhavaren och fångarna åter ombord för att fortsätta resan till Rom. Befälhavaren beviljade aposteln varje förmån som han hade befogenhet att ge honom, men han kunde inte befria honom från hans fångenskap eller lösa honom från de kedjor som band honom vid hans vaktare. Det var med tungt sinne Paulus nu fortsatte mot det besök i världens huvudstad, som han så länge hade sett fram emot. Hur annorlunda var inte förhållandena mot dem som han hade väntat. Hur skulle han, kedjad och vanärad, kunna förkunna evangelium? Hans förhoppningar att i Rom kunna vinna många människor för evangelium tycktes komma att gå om intet.

Till sist anlände ressällskapet till Forum Appii, ungefär 60 kilometer från Rom. Under det att de banade sig väg genom trängseln på denna stora genomfartsled, fick den gamle gråhåriga mannen, där han gick fastkedjad vid två till utseendet förhårdade brottslingar, se många hånfulla ögonkast och blev föremål för många råa, hånfulla skämt.

Plötsligt hördes ett glädjrop och en man springer fram ur den förbipasserande hopen, faller fången om halsen och gråter av glädje såsom då en son välkomnar en far som varit borta under lång tid. Gång på gång upprepas detta skådespel då någon i kärleksfull väntan i den fjättrade fången känner igen den som i Korint eller Filippi eller Efesus hade förkunnat livets ord för honom.

Då de varmhjärtade troende på detta sätt samlas omkring sin trosfader i evangelium, måste hela ressällskapet stanna. Soldaterna var ivriga att få fortsätta färden, men de hade inte hjärta att avbryta detta lyckliga möte. Också de hade lärt sig respektera och uppskatta sin fånge. I det tärda och av plågor fårade ansiktet kunde de troende se Kristi avbild. De försäkrade Paulus att de inte hade glömt honom eller upphört att älska honom. De försäkrade att de stod i skuld till honom för det glädjefyllda hopp som nu upplivade deras liv och gav dem frid i Gud. I sin kärleksfulla iver skulle de gärna ha burit honom på sina axlar hela vägen om de bara hade fått göra det.

Det är bara få som verkligen har förstått den egentliga innebörden i Lukas' ord, när han säger att Paulus "tackade Gud och fick nytt mod" när han fick se sina trosfränder. Mitt ibland sina gråtande och sympatiserande troende, som inte skämdes för hans bojar, tackade aposteln Gud med hög röst. Den dysterhet som hade behärskat honom försvann. Hans kristna liv och arbete hade varit uppfyllt av påfrestningar, lidanden och missräkningar. Nu kände han sig rikt belönad för allt. Med fasta steg och glatt sinne fortsatte

han nu sin väg. Han ville inte klaga över det förflutna. Inte heller kände han någon fruktan för framtiden. Han visste att bojer och lidanden väntade honom. Men han visste också att han hade fått bli redskapet för att rädda människor från en fångenskap som var avsevärt mycket mer fruktansvärd. Han gladde sig nu i sina lidanden för Kristi sak.

Möte med landsmän

I Rom överlämnade befälhavaren Julius sina fångar till föreståndaren för kejsarens vakt. Den fördelaktiga rekommendation som han gav Paulus, liksom det brev som han överlämnade från Festus gjorde att också denne befälhavare fick en gynnsam inställning till aposteln. Paulus tilläts att bo i en egen hyrd bostad i stället för att inspärras i fängelse. Även om han fortfarande var bunden vid en soldat, hade han frihet att ta emot besök av sina vänner och arbeta för befrämjandet av Kristi sak. Många av de judar som hade blivit bannlysta från Rom några år tidigare, hade fått tillåtelse att återvända. Därför fanns det ett stort antal judar i Rom vid denna tid. Det var först och främst för dessa som Paulus ville redogöra för vad han hade att säga om sig själv och sitt uppdrag, innan fienderna fick tillfälle att väcka deras förbittring mot honom. Tre dagar efter det att han hade kommit till Rom, lät han därför sammankalla deras ledande män. För dessa berättade han enkelt och klart varför han hade kommit till Rom som fånge.

”Mina ”bröder”, sade han, ”fastän jag icke har gjort något mot vårt folk eller mot fädernas stadgar, blev jag likväl i Jerusalem överlämnad i romarnas händer och fördes bort därifrån såsom fånge. Och när de hade anställt rannsaking med mig, ville de giva mig lös, eftersom jag icke hade gjort något som förtjänade döden. Men då judarna satte sig däremot, nödgades jag vädja till kejsaren; dock icke som om jag hade någon anklagelse att göra mot mitt folk. Av denna orsak har jag kallat eder hit till mig, för att få se eder och tala med eder, ty det är för Israels hopp skull som jag är bunden med denna

kedja.”

Han sade inte någonting om hur judarna hade misshandlat honom. Inte heller talade han om de upprepade gånger som de hade försökt lönnmörda honom. Han talade med urskillning och vänlighet. Han försökte inte vinna någon personlig uppmärksamhet eller sympati. Inte heller försökte han försvara sanningen eller hävda Kristi evangeliums värdighet.

Hans lyssnare svarade, att de inte hade fått meddelanden om några anklagelser mot honom, vare sig genom offentliga eller personliga brev. Inte heller hade någon av de judar som hade kommit till Rom beskyllt honom för något brott. De gav också uttryck för att de var mycket angelägna om att själva få höra, varför han trodde på Kristus. ”Ty om det partiet”, sade de, ”är oss bekant, att det allestädes mötes med gensägelse.”

Eftersom de själva ville det, bad Paulus dem att bestämma en dag då han kunde förklara evangeliets sanningar för dem. När den tidpunkt kom som de hade bestämt, var många samlade. ”Då vittnade han för dem om Guds rike och utlade vad därtill hör, och försökte att övertyga dem i fråga om Jesus med bevis både ur Moses’ lag och ur profeterna; därmed höll han på från morgonen ända till aftonen.” Han berättade om sina egna upplevelser och lade fram för dem, enkelt och uppriktigt, men med kraftfulla argument från Gamla Testamentets skrifter.

Aposteln visade att evangelium inte bestod i formväsende, ceremonier, bekännelser och teorier. Om det vore så, kunde ju människor förstå det genom att undersöka det, precis som man undersöker andra förhållanden som hör till det vardagliga livet. Han förklarade att kristendomen var en praktisk frälsande kraft. Den var en helt och hållet gudomlig princip, en personlig upplevelse av Guds makt att omskapa människan.

Han visade hur Moses hade hänvisat Israel till Kristus som den profet som de skulle lyssna till. Han visade också hur alla Guds profeter hade vittnat om honom som Guds stora botemedel mot synd. Han var den syndfrie, som skulle bära syndarens skuld. Han kritiserade dem inte för att de iakttog former och ceremonier. I stället visade han att de, genom att strängt följa det rituella gudstjänstsystemets alla föreskrifter förkastade den som hela detta system symboliserade.

Paulus förklarade, att innan han blev omvänd, hade han inte lärt känna Kristus genom personlig bekantskap. Han hade bedömt honom efter den uppfattning som han i likhet med andra hade om den kommande Messias' sätt att leva och hans uppdrag. Han hade förkastat Jesus av Nasaret som en bedragare, eftersom han inte motsvarade hans föreställning om honom. Men nu hade Paulus, efter det att han hade blivit omvänd, fått en betydligt mer andlig och upphöjd uppfattning om Kristus. Han sade att det inte var människan Jesus som han skulle förklara för dem. Herodes hade sett Kristus under den tid han var människa. Hannas hade sett honom. De romerska soldaterna hade sett honom. Men de hade inte sett honom som den förhärligade Återlösaren. Att förstå Kristus genom tron, att få en andlig kunskap om honom var något som man mer skulle sträva efter, än att bli personligen bekant med honom sådan han var, då han levde på jorden. Den gemenskap med Kristus som Paulus nu hade var mer förtrolig och mera beständig än någon jordisk och mänsklig gemenskap kunde vara.

Då Paulus talade om vad han visste och bekräftade vad han hade förstått om Jesus av Nasaret såsom Israels hopp, blev de som uppriktigt sökte efter sanningen, överbevisade. Hos några gjorde hans ord ett bestående intryck. Andra vägrade hårdnackat att godta skrifternas klara vittnesmål, till och med när de lades fram av en som var särskilt upplyst av den helige Ande. De kunde inte motbevisa hans argument, men de vägrade ändå att godkänna hans slutsatser.

Fientliga intriger

Många månader gick efter det att Paulus hade kommit till Rom, innan judar kom från Jerusalem för att personligen framföra sina anklagelser mot fången. De hade många gånger misslyckats i sina försök. När Paulus nu skulle förhöras inför den högsta domstolen inom det romerska världsriket, ville de inte utsätta sig för att misslyckas på nytt. Lysias, Felix, Festus och Agrippa hade alla förklarat att de betraktade honom oskyldig. Att genom intriger påverka kejsaren till förmån för dem var nu deras enda möjlighet att vinna framgång. De gick därför inte genast till angrepp. De behövde tid för att finslipa sina planer och för att förverkliga dem. Därför väntade de en tid innan de personligen lade fram sina anklagelser mot aposteln.

Genom Guds försyn blev resultatet av denna tidsvinst, att Paulus fick tillfälle att förkunna evangelium. Genom de människors välvilliga inställning som hade ansvaret för Paulus, fick han tillåtelse att bo i en rymlig bostad, där han fritt kunde träffa sina vänner och också förkunna evangelium dagligen för dem som kom för att lyssna. På detta sätt kunde han under två års tid fortsätta sitt arbete. ”Han predikade om Guds rike och undervisade om Herren Jesus Kristus med all frimodighet, utan att någon hindrade honom däri.”

Under denna tid glömde han inte de församlingar som han hade organiserat i många länder. Han visste vilka faror som hotade de nyomvända troende. Därför sökte han så långt som möjligt att hjälpa dem genom att i brev förmana och undervisa dem. Från Rom sände han också ut gudhängivna evangelister, inte bara för att uppmuntra dessa församlingar utan även för att arbeta på nya fält som han själv inte hade besökt. Dessa evangelister var kloka församlingsvårdare som gav stabilitet åt det arbete som Paulus så väl

hade börjat. Aposteln höll sig ständigt underrättad om förhållandena i dessa församlingar och vilka faror som hotade dem, så att han kunde övervaka dem på ett klokt sätt.

Mer bestående inflytande

Även om Paulus nu skenbart var avskuren från aktiv verksamhet kunde han ändå utöva ett mer omfattande och mer bestående inflytande, än om han hade haft frihet att resa omkring bland församlingarna, som han hade kunnat göra under gångna år. Som fånge för Kristi skull hade de troende en varmare känsla för honom. Därför visade de större uppmärksamhet och respekt för honom än då han personligen kunde besöka dem och tala till dem. Breven hade ju skrivits av en som var kedjad i bojar för Kristi skull. Först nu, när han blivit skild från dem, kunde de troende riktigt förstå vilket tungt ansvar han hade burit. Hittills hade de i stor utsträckning dragit sig undan ansvar och arbete inom församlingen, eftersom de menade att de saknade den insikt, takt och outtröttliga energi som krävdes. Nu hade de lämnats ensamma i sin brist på erfarenhet. Nu fick de själva lära sig det som de tidigare hade dragit sig undan. Därför värdesatte de hans förmaningar, råd och undervisning betydligt mer, än de hade uppskattat hans personliga arbete. När de nu fick höra om hans tro och frimodighet under den långvariga fångenskapen, uppmuntrades de till större trohet och iver för Kristi sak.

Bland Paulus' medhjälpare i Rom fanns många av hans tidigare följeslagare och medarbetare. Lukas "läkaren, den älskade brodern" som hade varit med honom på resan till Jerusalem och under den tvååriga fångenskapen i Cesarea och hans riskfyllda resa till Rom, var fortfarande hos honom. Även Timoteus var där och gjorde vad han kunde för Paulus' bekvämlighet. Tykikus "min trogne tjänare och min medtjänare i Herren", som Paulus kallar honom, var här hans ädelmodige vän. Demas och Markus var hos honom och Aristarkus och Epafras var hans "medfångar". (Kol. 4:7-

14.)

Markus' kristna erfarenhet hade ökat betydligt under de år som gått, sedan han tog emot evangelium. Han hade satt sig djupare in i Kristi liv och död. Därigenom hade han fått en klarare uppfattning om Frälsarens uppdrag och de svårigheter och strider under vilka han fått genomföra det. I Kristi händer och fötter kunde han läsa märkena efter hans tjänst för människorna. Hans stora självupppoffring för att frälsa de vilsegångna och förlorade hade gjort Markus villig att följa Mästaren på självupppoffringens väg. När han nu fick dela Paulus' öde som fånge, förstod han bättre än någonsin tidigare att det var en oändlig vinst att vinna Kristus, men en oändlig förlust att vinna världen men gå miste om den frälsning för vilken Kristus hade utgjutit sitt blod. Trots svåra prövningar och motgångar blev Markus en uthållig, klok och älskad medarbetare åt aposteln.

Demas hade en tid varit fast i tron men senare övergav han Kristi sak. Paulus hänvisar till detta då han skrev: "Av kärlek till denna tidsålders väsende har Demas övergivit mig." -- 2 Tim. 4:10. För materiell vinning övergav Demas sina höga och ädla principer. Hur kortsynt var han inte när han gjorde detta utbyte! Trots materiell rikedom och ära var Demas verkligen fattig, hur mycket han än kunde göra anspråk på som sin egendom. Markus däremot, som valde att lida för Kristi skull, ägde eviga rikedomar. I himmelen räknades han nämligen såsom Guds arvinge och Guds Sons medarvinge.

Bland dem som omvändes till kristendomen som resultat av Paulus' verksamhet i Rom var Onesimus, en icke-judisk slav. Han hade förorättat sin herre Filemon som var en av de troende i Kolosse. Han hade därför flytt till Rom. Paulus, som var vänlig och medkännande, försökte lindra denne olycklige flyktings fattigdom och misär och försökte sedan upplysa hans förmörkade sinne med evangeliets ljus. Onesimus lyssnade till livets ord,

bekände sina synder och blev omvänd till tron på Kristus.

Vädjan för Onesimus

Paulus tyckte om Onesimus för uppriktigheten i hans kristna tro och inte minst på grund av den omtänksamhet som han visade för apostelns bekvämlighet och hans iver att befrämja evangeliets verk. Paulus såg hos honom karaktärsdrag som kunde göra honom till en användbar medhjälpare i det evangeliska arbetet. Han rådde honom därför att utan dröjsmål återvända till Filemon, be om förlåtelse och lägga planer för framtiden. Paulus lovade att ta ansvaret för den summa pengar som Onesimus hade stulit från Filemon. Eftersom Paulus just stod i begrepp att sända Tykikus med brev till de olika församlingarna i Mindre Asien, lät han Onesimus följa med denne. Det var ett svårt prov för denne tjänare att överlämna sig åt den herre som han hade förorättat. Han hade emellertid verkligen blivit omvänd och han drog sig inte undan från att göra det som var hans plikt.

Paulus gav Onesimus ett brev till Filemon där han med sin vanliga taktfullhet och vänlighet vädjade för den ångerfulle slaven och uttryckte en önskan om att denne skulle få stanna kvar i hans tjänst. Brevet börjar med en tillgiven hälsning till Filemon som en vän och medarbetare:

”Nåd vare med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus. Jag tackar min Gud alltid, när jag tänker på dig i mina böner, ty jag har hört om den kärlek och den tro, som du har till Herren Jesus och som du bevisar mot alla de heliga. Och min bön är, att den tro du har gemensam med oss må visa sig verksam, i det att du fullt inser, huru mycket gott vi hava i Kristus.” Aposteln påminde Filemon om att alla goda avsikter och karaktärsdrag som han ägde hade han fått genom Kristi nåd. Detta var det

enda som gjorde honom annorlunda än de fördärvade och syndfulla. Samma nåd kunde göra en förtappad brottsling till ett Guds barn och en användbar medhjälpare i evangelii verk.

Paulus kunde ha krävt av Filemon att han skulle ta emot Onesimus, eftersom det var Filemons kristna plikt att göra det. Han föredrog emellertid att tilltala honom på ett vädjande sätt: ”Därför, fastän jag med mycken frimodighet i Kristus kunde befalla dig att göra vad du nu bör göra, beder jag dig dock hellre därom för kärlekens skull -- jag, sådan jag nu är, den gamle Paulus, han som därtill nu är en Kristi Jesu fånge; ja, jag beder dig för min son, den som jag har fött i min fångenskap, för Onesimus, som förut ingalunda var dig ’till gagn’ men som nu är både dig och mig till stort gagn.”

Aposteln bad Filemon att nu, då Onesimus blivit omvänd, ta emot sin ångerfulle slav som sin egen son och visa honom sådan vänskap att han skulle vilja stanna kvar hos sin tidigare herre ”icke längre såsom en träl, utan såsom något vida mer än en träl: såsom en älskad broder”. Han talade om att han skulle vilja behålla Onesimus så att denne kunde få tjäna honom under hans fångenskap, vilket också Filemon själv ville göra. Men han ville inte att Onesimus skulle tjäna honom, om inte Filemon själv ville ge sin slav frihet.

Kände slavarnas situation

Paulus kände väl till den stränghet som människor visade mot sina slavar. Han visste också att Filemon var mycket förargad över vad hans slav hade gjort. Han försökte därför skriva på ett sätt som kunde vädja till hans djupaste och varmaste känslor som kristen. Onesimus’ omvändelse hade gjort honom till en broder i den kristna tron. Om han nu skulle bli straffad, skulle Paulus betrakta det som om han själv bleve straffad.

Paulus var villig att själv ta på sig Onesimus’ skuld, så att den skyldige

inte skulle få lida straffets vanära utan få del av de förmåner som han hade förverkat. ”Om du alltså håller mig för din medbroder”, skrev han till Filemon, ”så tag emot honom, såsom du skulle taga emot mig själv. Har han gjort dig någon orätt, eller är han dig något skyldig, så för upp det på min räkning. Jag, Paulus, skriver här med egen hand: ’Jag skall själv betala det.’”

Vilken fin illustration var inte detta på Kristi kärlek för den ångerfulle syndaren. Den tjänare som hade bedragit sin herre, hade inte någonting att betala tillbaka med. Den människa som genom synd har berövat Gud många års tjänst, kan inte på något sätt betala sin skuld. Jesus träder emellertid emellan syndaren och Gud och tar på sig ansvaret för att betala skulden. Låt syndaren gå fri, säger han, jag vill lida i hans ställe.

Efter det att Paulus hade erbjudit sig att betala Onesimus’ skuld påminde han Filemon om hur mycket denne själv var skyldig aposteln. Han var skyldig Paulus sig själv, eftersom det var genom aposteln som han hade blivit omvänd. I en mild, allvarlig vädjan ber han sedan Filemon att på samma sätt som han hade uppmuntrat de troende genom sin frikostighet, skulle han nu också uppmuntra aposteln genom att bevilja honom detta som skulle bli honom till glädje. ”Det är, därför att jag är viss om din lydaktighet”, tillade han, ”som jag har skrivit detta till dig. Och jag vet, att du kommer att göra ännu mer, än jag begär.”

Paulus’ brev till Filemon visar vilket inflytande evangelium utövade på förhållandet mellan herre och slav. Slaveriet var en etablerad institution i hela romerska riket. Både herrar och slavar fanns i de flesta av de församlingar, där Paulus hade arbetat. I många städer var slaverna betydligt fler än de fria medborgarna. Där ansåg man det vara nödvändigt att ha mycket stränga lagar för att hålla slaverna under kontroll. En rik romare ägde ofta hundratals slavar ur alla samhällsklasser och nationer och med olika grad av bildning. Slavägaren ägde fullständig makt över dessa hjälplösa

människor. Han kunde därför orsaka dem vilket lidande som helst. Om någon i självförsvar vågade höja en hand mot sin herre, kunde både han och hans familj dödas på ett omänskligt sätt. Ett litet misstag eller en vårdslöshet eller en olycka straffades ofta utan förbarmande.

Det fanns dock slavägare som var mer mänskliga än andra. Dessa var vänliga mot sina tjänare. Men de flesta av dem som tillhörde de rika och adliga klasserna, som utan hämningar ägnade sig åt frosseri och tillfredsställande av lustar och passioner, behandlade sina slavar tyranniskt och godtyckligt. Tendensen inom hela systemet gick mot ett hopplöst förfall.

Det var inte apostelns uppgift att godtyckligt eller plötsligt omstörta den rådande samhällsordningen. Om han hade försökt något sådant, skulle han ha lagt hinder i vägen för evangeliets framgång. Men han framhöll principer som var riktade mot själva slaveriets grundvalar. Om dessa hade förverkligats skulle de ha undergrävt hela slavsystemet. ”Där Herrens Ande är, där är frihet”, förklarade han. (2 Kor. 3: 17.) När en slav blev omvänd blev han medlem av Kristi kropp. Då skulle han också älskas och bemötas som en trosbroder, som sin ägares medarvinge till Guds välsignelser och evangeliets förmåner. Å andra sidan förmanade Paulus slavarne att utföra sina åligganden, ”icke med ögontjänst, av begär att behaga människor, utan såsom Kristi tjänare, som av hjärtat göra Guds vilja”. (Ef.6:6.)

Kristendomen åstadkommer en stark gemenskap mellan slav och herre, mellan härskare och undersåte, mellan Kristi förkunnare och dem som i Kristus funnit rening från synd. De har blivit återlösta genom samma blod, blivit levande genom samme Ande och förenade till ett i Kristus Jesus.

Kapitel 44

Kejsarens hus

Evangelium har alltid haft sin största framgång bland enkla människor. ”Icke många som voro visa efter köttet blevo kallade, icke många mäktiga, icke många av förnämlig släkt.” -- 1 Kor. 1:26. Man kunde inte vänta att Paulus, som fattig och fånge och utan vänner, skulle kunna vinna de rika och förnäma romarnas uppmärksamhet. För dem framhöll lasten alla sina glittrande lockelser. De var alltför villiga att låta sig fångslas av dem. Men bland de arbetströtta och nödställda offren för deras förtryck, ja, till och med bland de stackars slavarna lyssnade många till Paulus’ ord. I tron på Kristus fann de hopp och frid som uppmuntrade dem att härda ut under sitt svåra öde.

Men även om apostelns verksamhet började bland anspråkslösa och obetydliga människor, sträckte sig dess inflytande vidare, till dess att det nådde själve kejsarens palats.

Rom var vid denna tid världens huvudstad. De stolta kejsarna utfärdade lagar för nästan alla folk på jorden. Konungar och hovmän visste antingen inte någonting om den ödmjuka nasaren eller också betraktade de honom med hat och förakt. Trots detta dröjde det inte mer än två år, förrän evangelium hade utbredd sig från den ringe fångens hem till de kejsarliga palatsen. Paulus hade slagits i bojor som en förbrytare men ”Guds ord bär icke bojor”. (2 Tim. 2:9.)

Under de år som gått hade Paulus offentligt förkunnat evangelium med övertygande kraft. Han hade genom tecken och under gett otvetydiga bevis på dess gudomliga ursprung. Med ädelmodig fasthet hade han framträtt inför

Grekländs visa. Genom sin kunskap och vältalighet hade han tystat de stolta filosofernas argument. Med orubbligt mod hade han stått inför konungar och landshövdingar och diskuterat om rättfärdighet, återhållsamhet och den tillkommande domen, till dess att de stolta regenterna hade gripits av fruktan, som om de redan såg Guds dags skräcksyner.

Kristendomens kraft

Nu fick aposteln inte några sådana tillfällen. Han kunde ju inte gå utanför sin egen bostad. Därför kunde han inte heller förkunna evangelium för andra än för dem som uppsökte honom där. Han hade inte såsom Moses och Aron fått en befallning från Gud att gå till den ogudaktige konungen och i hans namn som är den store "JAG ÄR" bestraffa hans grymhet och förtryck. Trots detta var det just under den här tiden, då sanningens främste försvarare tycktes vara avskuren från all offentlig verksamhet, som en stor seger vanns för evangelium. Från själve kejsarens husfolk blev flera omvända och blev medlemmar av den kristna församlingen.

Inte någon annanstans kunde man finna en mer ogynnsam atmosfär för kristendomen, än vid det romerska hovet. Nero tycktes ha utplånat det sista spåret av den gudomliga naturen, ja, till och med av den mänskliga. Nu bar hans sinne Satans prägel. Hans uppsättning och hovfolk var i allmänhet av samma karaktär -- grymma, degenererade och fördärvade. Efter vad man utifrån kunde bedöma, föreföll det omöjligt att kristendomen skulle kunna vinna inträde vid Neros hov och i hans palats.

Men i detta fall, som i så många andra, fick man ett slående bevis på sanningen av Paulus' ord att hans vapen var "så mäktiga inför Gud, att de kunna bryta ned fästen". (2 Kor. 10:4.) Till och med bland Neros husfolk vanns segrar för korset. Bland de sedefördärvade tjänarna till en ännu mer sedefördärvad kejsare omvändes människor och blev Guds barn. Dessa höll

inte sin kristendom för sig själva utan bekände sig offentligt vara Kristi efterföljare. De blygdes inte för sin tro.

Hans bojors inflytande

Och genom vilka medel var det som evangelium fick inträde och fotfäste vid det hov, där man skulle tycka att det vore omöjligt för den att tränga in? I sitt brev till filipperna säger Paulus att det var genom sin fångenskap som han lyckades vinna medlemmar av Neros husfolk för evangelium. Paulus var bekymrad över att några skulle tro att hans fångenskap hade varit ett hinder för evangeliets framgång. Därför försäkrade han dem: ”Jag vill, att I, mina bröder, skolen veta, att det som har vederfarits mig snarare har länt till evangeliets framgång.” -- Fil. 1:12.

När man i församlingarna fick veta att Paulus tänkte besöka Rom, väntade de att evangelium skulle vinna avgörande segrar i denna stad. Paulus hade förkunnat evangelium i många länder. Han hade förkunnat det i stora städer. Skulle då inte denne store troskämpe kunna vinna människor för Kristus även i den stora världsstaden? Men deras förhoppningar grusades, då de fick veta att Paulus hade rest till Rom som fånge. De hade varit övertygade om att evangelium, om det bara en gång fick fotfäste i denna stora världstad, hastigt skulle utbreda sig till alla länder och bli den dominerande makten på jorden. Men hur stor blev inte deras besvikelse. Mänskliga förhoppningar grusades, men Guds avsikt hade inte gått om intet.

Det var inte genom Paulus' förkunnelse utan genom hans bojor som det romerska hovets uppmärksamhet drogs till evangelium. Det var som fånge han befriade så många människor från de bojor som höll dem i syndens slaveri. Men detta var inte allt. Han förklarade: ”De flesta av bröderna hava genom mina bojor blivit så frimodiga i Herren, att de med allt större dristighet våga oförskräckt förkunna Guds ord.” -- Fil. 1:14.

Paulus' tålamod och hoppfullhet under sin långa och orättvisa fångenskap, hans mod och tro blev en ständig predikan. Hans anda, som var så annorlunda än världens, bekräftade att han behärskades av en makt som var högre än varje jordisk makt. Genom hans exempel inspirerades de troende att arbeta med allt större iver för den sak som Paulus nu inte längre hade någon möjlighet att föra vidare. På det sättet utövade Paulus' fångenskap sitt inflytande. När det såg ut som om hans kraft och användbarhet inte längre kunde göra sig gällande och han inte kunde uträtta så mycket, just då kunde han bärga en skörd för Kristus på fält från vilka han tycktes helt utestängd.

Innan denna tvååriga fångenskap tog slut, kunde Paulus säga: "Det har nämligen så blivit uppenbart för alla i pretoriet och för alla andra att det är i Kristus, som jag bär mina bojar." Och bland dem som sände hälsningar till församlingen i Filippi nämner han i förbigående "de som höra till kejsarens hus". -- Fil. 1:13; 4:22.

Mod och uthållighet vinner segrar. Genom ödmjukhet under prövningar liksom genom en djärv satsning kan människor vinnas för Kristus. En troende som visar uthållighet och sinneslugn under sorg och lidande och som till och med kan möta själva döden med den orubbliga trons lugn och frid, kan utan tvivel utföra mer för evangeliets framgång, än vad man kan utföra under ett långt liv av trogen verksamhet. Ofta, när en Kristi medarbetare dras bort från aktiv tjänst, sörjer vi i vår kortsynthet och vårt oförstånd över en stor förlust. Men i denna Guds mystiska framsyn är det emellertid ofta Guds avsikt att utföra något som annars inte skulle ha kunnat utföras.

En Kristi efterföljare som inte längre kan effektivt och offentligt delta i arbetet för Gud och evangelium, bör inte tro att han inte längre har något att göra eller någonting att vinna. Kristi sanna vittnen blir aldrig åsidosatta. I

hälsa och sjukdom, i liv och död använder Gud dem fortfarande. När Kristi medarbetare på grund av Satans hat blir förföljda och deras verksamhet hindrad, när de har blivit kastade i fängelse eller släpade till schavotten eller bålet, har Gud låtit detta ske för att evangelium skulle vinna ännu större segrar. När dessa trogna fått besegla sitt vittnesbörd med sitt blod har människor, som dittills varit villrådiga, överbevisats om Kristi lära och ställt sig modigt på hans sida. Från martyrernas aska har en rik skörd för Guds rike sprungit upp.

Paulus' och hans medarbetares ihärdighet och trohet, liksom församlingsmedlemmarnas tro och lydnad, även under motbudande omständigheter, är en tillrättavisning mot lättja och brist på tro hos Kristi efterföljare. Aposteln och hans medarbetare kunde, genom att diskutera saken, ha kommit till slutsatsen att det skulle vara omöjligt att förmå Neros tjänare till omvändelse och tro på Kristus. Dessa var ju utsatta för svåra frestelser och omgivna av enormt stora hinder och föremål för bittert motstånd. Om de också skulle låta sig överbevisas av evangelium, hur skulle de kunna följa och lyda det? Men Paulus hade en annan inställning. I tro förkunnade han evangelium för dessa människor. Bland dem som lyssnade, fanns sådana som beslöt sig för att lyda, vad det än skulle kosta dem. Trots hinder och faror tog de emot evangelium och förtröstade på Gud att han skulle hjälpa dem, så att de skulle kunna låta sitt ljus lysa för andra.

Människor blev inte bara vunna för evangelium inom kejsarens hushåll. De stannade också kvar där efter sin omvändelse. De ansåg att de inte kunde lämna sina ansvarsfulla poster, bara för att omgivningen inte längre var lika behaglig för dem. Evangelium hade förändrat deras liv och karaktär. Detta var ett bevis för den nya trons omskapande kraft.

Finns det någon som frestas att ge omständigheterna skulden för att man underlåter att vittna för Kristus? I så fall bör de tänka igenom den

situation i vilken de troende befann sig i kejsarens hus -- kejsarens lastbarhet och hovets utsvävningar. Man kan knappast föreställa sig mer ogynnsamma förhållanden för ett kristet liv. Ingenting kunde medföra större uppoffringar eller motstånd än de omständigheter i vilka dessa troende vid det kejsarliga hovet befann sig. Ändå förblev de trogna mitt under de svårigheter och faror som hotade dem. På grund av att hinder tycks vara oöverstigliga, söker troende ibland utnyttja dem som en ursäkt för att de underlåter att lyda Kristi evangelium. Men ingen sådan giltig undanflykt finns. Om så skulle vara, skulle Gud vara orättvis. Han hade ju då gett sina efterföljare frälsningsvillkor som de inte kan uppfylla.

Den som är helt inriktad på att tjäna Gud, kommer också att finna möjlighet att vittna om honom. Svårigheter kommer inte att ha någon kraft att hindra den som har bestämt sig för att först söka Guds rike och hans rättfärdighet. Med den styrka som han vinner genom bön och bibelstudium, kommer han att överge det onda och utveckla sitt kristenliv. En Kristi efterföljare kommer att se upp till Jesus, sin tros begynnare och fullkomnare, som uthärdade omvärldens motstånd. Då kommer också han att villigt uthärda både hån och förakt. Hjälps och nåd som är tillräckliga för alla förhållanden, har utlovats av honom som är Sanningen. Hans eviga armar sluter sig omkring varje människa som vänder sig till honom för att få hjälp. Under hans vård kan vi vila trygga och säga: "När fruktan kommer över mig sätter jag min förtröstan på dig." -- Ps. 56:4. Gud kommer att uppfylla sina löften på alla dem som sätter sin förtröstan till honom.

Genom sitt eget exempel har Frälsaren visat, att hans efterföljare kan leva i världen och ändå inte efterlikna den. Han kom inte för att ta del i dess förförande nöjen, att dras med av dess vanor eller följa dess sätt att leva, utan för att göra sin Faders vilja och att uppsöka och rädda de förlorade. Med denna målsättning framför sig kan den kristne stå opåverkad i vilken omgivning som helst. Vilka hans samhällsställning eller hans förhållanden än

är, betydelsefulla eller anspråkslösa, kommer han att visa, att han behärskas av en sann religions kraft i ett troget utförande av sina uppgifter.

En Kristi efterföljares karaktär kommer att utvecklas, inte på grund av att han är befriad från problem utan mitt i dem. När Kristi efterföljare är utsatta för motgångar och opposition, skall detta väcka dem till större vaksamhet och mer ivrig bön till deras mäktige hjälpare. Om de genom Guds nåd uthärdar svåra påfrestningar, kommer deras tålamod, vaksamhet och ihärdighet att utvecklas. De kommer att vinna en djupare och bestående förtröstan på Gud. Det är detta som är evangeliets triumf, att det gör det möjligt för dess efterföljare att lida, men ändå vara starka. De kan ge efter, men ändå segra. De kan låta sig förödmjukas dagen igenom, men ändå leva. De kan bära korset och därigenom vinna härlighetens krona.

Kapitel 45

Breven från Rom

Redan tidigt i sin verksamhet som apostel fick aposteln Paulus särskilda tillfällen att lära känna Guds vilja ifråga om Jesu efterföljare. Han blev ”uppryckt ända till tredje himmelen”, ”till paradiset och fick höra outsägliga ord, sådana som det icke är lovligt för en människa att uttala”. Han medgav själv att han hade fått många ”syner och uppenbarelser” från Herren. Hans förståelse av den evangeliska sanningens principer skulle vara lika stor som ”övermåttan höga apostlars”. (2 Kor. 12:2, 4, 1, 11.) Han hade en klar och fullständig förståelse av ”bredden och längden och höjden och djupet” av ”Kristi kärlek som övergår all kunskap”. (Ef. 3:18, 19.)

Paulus hade inte tillåtelse att tala om allt som han hade sett i sina visioner. Bland hans åhörare fanns sådana som skulle ha tillämpat hans ord på ett felaktigt sätt. Men det som uppenbarats för honom gjorde det möjligt för honom att vara ledare och klok lärare. Det blev honom också till hjälp då han skrev sina brev. Den information som han hade fått i dessa visioner, fanns alltid kvar i hans minne och gjorde det möjligt för honom att på ett rätt sätt framställa den kristnes liv och karaktär. Genom personlig förkunnelse och i brev har han förkunnat det budskap som ända sedan dess har varit till styrka och hjälp för Guds församling. För dagens kristna avslöjar detta budskap klart de faror som kommer att hota församlingen och de falska läror som den kommer att få kämpa emot.

Apostelns önskan för dem, till vilka han adresserar sina brev med råd och förmaningar, var att de skulle ”icke mer vara barn, icke såsom havets vågor drivas omkring av vart vindkast i läran”, utan att de skulle nå fram till ”enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till manlig mognad, och så

bliva fullvuxna, intill Kristi fullhet”. Han uppmanade enträget dessa som var Jesu efterföljare i icke-judiska samhällen, att inte vandra ”såsom hedningarna i sitt sinnes fåfänglighet vandra, hedningarna, vilka, i följd av den okunnighet som råder hos dem genom deras hjärtans förstockelse, äro förmörkade till förståndet och bortkomna från det liv som är av Gud. . . . Sen därför noga till, huru I vandren: att I vandren icke såsom ovisa människor, utan såsom visa; och tagen väl i akt vart lägligt tillfälle.” (Ef. 4:14, 13, 17, 18; 5:15, 16.) Han uppmuntrade Kristi efterföljare att se fram mot den tid då Kristus, som ”älskat församlingen och utgivit sig själv för henne”, skulle ”ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck och skrynka och annat sådant” -- en församling som var ”helig och ostrafflig”. (Ef. 5:25, 27.)

Dessa budskap som skrivits, inte genom en människas kraft utan genom Guds kraft, innehåller en undervisning som alla borde studera och som vi gjorde väl i att ofta återkomma till. I den framställs en praktisk kristendom. Principer framställs som skulle följas av varje församling. Den väg som leder till det eviga livet är här klargjord.

I sitt brev till ”de heliga som bo i Kolosse, de troende bröderna i Kristus”, som skrevs medan Paulus var fånge i Rom, talar han om sin glädje över deras fasthet i tron. Han hade fått veta detta genom Epafros som, skriver aposteln, ”för oss har omtalat eder kärlek i Anden. Allt ifrån den dag då vi fingo höra härom, hava vi därför, å vår sida, icke upphört att bedja för eder och bönfalla om att I mån bliva uppfyllda av kunskap om Guds vilja, i allt slags andlig vishet och andligt förstånd. Så skolen I kunna föra en vandel, som är värdig Herren, honom i allt till behag, och genom kunskapen om Gud bära frukt och växa till i allt gott verk. Och genom hans härliga makt skolen I på allt sätt uppfyllas av kraft till att bevisa ståndaktighet och tålmod i allt.” -- Kol. 1:2-12.

Här ger Paulus uttryck för sin önskan om de troende i Kolosse. Hur

höga är inte de ideal som de här orden anger för Kristi efterföljare! De ger uttryck för de storslagna möjligheter som finns i den troendes liv och klargör, att det inte finns någon gräns för de välsignelser som Guds efterföljare kan få. Genom att deras kunskap om Gud ständigt växer till, kan de utvecklas från kraft till kraft, från höjd till höjd i sin kristna upplevelse, till dess att de genom ”hans härliga makt” blir ”skickliga till delaktighet i den arvslott som de heliga hava i ljuset”.

Han som uppehåller världarna

Aposteln upphöjer Kristus inför sina med troende som den genom vilken Gud har skapat allt och som den som har möjliggjort deras frälsning. Han förklarar att den hand som uppehåller världarna i rymden och styr dem i deras banor och ständiga rörelse i hela Guds universum, är de händer som naglades vid korset för dem. ”Ty i honom skapades allt”, skrev Paulus, ”i himmelen och på jorden, synligt såväl som osynligt, både tronänglar och herrar och furstar och väldigheter i andevärlden. Alltsammans har blivit skapat genom honom och till honom. Ja, han är till före allt annat och alltsammans äger bestånd i honom.” ”Också åt eder, som förut varen bortkomna från honom och genom edert sinnelag hans fiender, i det att I gjorden vad ont var, också åt eder har han nu skaffat försoning i hans jordiska kropp, genom hans död, för att kunna ställa eder fram inför sig heliga och obefläckade och ostraffliga.”

Guds Son sänkte sig ned för att upprätta de fallna. Det var därför han lämnade de syndfria världarna i höjden, de nittionio som älskade honom, och kom till denna jord för att bli ”sargad för våra överträdelsers skull” och ”slagen för våra missgärningars skull”. (Jes. 53:5.) Han skulle i alla avseenden bli lik sina bröder. Han blev människa sådan som vi är. Han förstod vad det innebar att vara hungrig, törstig och trött. Han fick ny kraft genom mat och utvilad genom sömn. Han var främling och vandrare på

jorden -- han var i världen, men han påverkades inte av den. Han blev frestad och prövad som nutidens människor frestas och prövas, men ändå levde han ett liv som var fritt från synd. Han uppenbarade Guds väsens egenskaper. Han var mild, medkännande, sympatisk, alltid omtänksam om andra. ”Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss, . . . och han var full av nåd och sanning.” -- Joh. 1:14.

De troende i Kolosse, som var omgivna av de icke-judiska folkens seder och inflytande, var utsatta för risken att dras bort från evangeliets enkelhet. Då Paulus varnade dem för detta, riktade han deras uppmärksamhet på Kristus som deras ende tillförlitliga ledare. ”Jag vill nämligen att I skolen veta”, skrev han, ”vilken kamp jag har att utstå för eder och för församlingen i Laodicea, och för alla de andra som icke personligen hava sett mitt ansikte. Ty jag önskar att deras hjärtan skola få hugnad, därigenom att de slutas tillsammans i kärlek och komma till en full förståndsvissnets hela rikedom, till en rätt kunskap om Guds hemlighet, vilken är Kristus; ty i honom finnas visdomens och kunskapens alla skatter fördolda.

Detta säger jag, för att ingen skall bedraga eder med skenfagert tal. . . . Såsom I nu haven mottagit Kristus Jesus, Herren, så vandren i honom och varen rotade i honom och låten eder uppbyggas i honom och befästas i tron, i enlighet med den undervisning I haven fått; och överflöden i tacksägelse. Sen till, att ingen får bortföra eder såsom ett segerbyte genom sin tomma och bedrägliga ’vishetslära’, i det att han åberopar fäderneärvda människomeningar och håller sig till världens makter och icke till Kristus. Ty i honom bor gudomens hela fullhet lekamligen, och i honom haven I blivit delaktiga av den fullheten, i honom som är huvudet för alla andevärldens furstar och väldigheter.”

Kristus hade förutsagt att bedragare skulle framträda, genom vilkas inflytande ”laglösheten” skulle ”förökas” och därigenom skulle ”kärleken

hos de flesta kallna. (Matt. 24:12.) Han hade varnat Kristi efterföljare för att församlingen skulle utsättas för större faror genom detta onda än genom förföljelse från fienders sida. Gång på gång varnade Paulus Kristi efterföljare för dessa falska lärare. Det var denna fara som de framför alla andra måste skydda sig emot. Om de tog emot falska lärare, skulle de öppna dörrarna för villfarelser, genom vilka fienden skulle fördunkla deras andliga uppfattningsförmåga och rubba de människors förtroende som nyligen hade tagit emot evangeliets budskap. Kristus skulle vara den norm efter vilken de skulle pröva de läror som framställdes. Allt som inte överensstämde med hans undervisning, skulle de förkasta. Kristus som blivit korsfäst för människornas synder, Kristus som uppstått från de döda, Kristus som farit upp i höjden -- detta var den frälsningens vetenskap som de skulle tillägna sig och som de skulle undervisa om.

Ifrågasätter, omtolkar

De faror som Bibeln varnar för och som hotar församlingen gäller oss idag. På samma sätt som människor på apostlarnas tid försökte att genom traditioner och filosofiska system undergräva tron på Bibeln, söker också idag rättfärdighetens fiender att leda människor in på förbjudna vägar. Detta sker genom en tilltalande framställning av "den högre bibelkritiken", evolutionsteorierna, spiritualismen, teosofin och panteismen. För många är Bibeln som en lampa utan olja, eftersom de har vänt sina sinnen till en spekulativ teologi, som skapar missförstånd och förvirring. Den s.k. högre bibelkritiken undergräver tron på Bibeln som en gudomlig uppenbarelse genom att analysera, ifrågasätta och omtolka. Den berövar Bibeln dess kraft att styra, höja och inspirera människors liv. Spiritualismen kommer stora människoskaror att tro att människans önsknings och drifter är hennes högsta lag. Den lär att sinnlig njutning är frihet och att människan bara är ansvarig inför sig själv.

Kristi efterföljare kommer att få höra ”skenfagert tal”. För detta varnade aposteln de troende i Kolosse. De skulle få höra spiritualistiska tolkningar av Bibeln. De skulle emellertid inte ta emot dessa. Deras röster skulle i stället höjas i en klar och tydlig framställning av Bibelns budskap. De skulle ha sin trosblick riktad mot Kristus. De skulle gå stadigt framåt på den utstakade vägen och förkasta allt som inte överensstämde med Kristi lära. Guds sanningar skulle vara föremål för deras eftertanke och begrundan. De skulle betrakta Bibeln som Guds röst som talade direkt till dem. Därigenom skulle de tillägna sig gudomlig insikt.

Den kunskap om Gud som uppenbaras i Kristus, är den kunskap som alla, som skall bli frälsta, skall tillägna sig. Det är denna kunskap som förvandlar karaktären. När den troende tar emot denna kunskap i sitt liv kommer den att omskapa honom till Kristi likhet. Det är denna kunskap som Gud inbjuder sina barn att ta emot. Vid sidan om denna är allt annat förgängligt och av intet värde.

I alla generationer och i alla länder har det verkliga underlaget för karaktärsbyggande varit detsamma -- de principer som framställs i Bibeln. Den enda säkra och tillförlitliga regeln är att göra vad Gud säger. ”Herrens befallningar äro rätta”, och ”den som så handlar, han skall icke vackla till evig tid.” -- Ps. 19:9; 15:5. Det var med Bibeln som apostlarna bemötte sin tids falska teorier. De sade: ”Ty en annan grund kan ingen lägga, än den som är lagd.” -- 1 Kor. 3:11.

De troende i Kolosse hade vid sin omvändelse och sitt dop lovat att överge alla läror och seder som de dittills hade följt, och att därefter troget följa Jesus. I sitt brev till dem påminner Paulus dem om detta. Han ber dem att inte glömma att de, för att kunna stå fast vid detta beslut, ständigt måste kämpa mot det onda som sökte vinna kontroll över dem. ”Om I alltså ären uppståndna med Kristus”, sade han, ”så söken det som är därovan, där varest

Kristus är och sitter på Guds högra sida. Ja, haven edert sinne vänt till det som är därovan, icke till det som är på jorden. Ty I haven dött, och edert liv är fördolt med Kristus i Gud.”

”Alltså, om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse. Det gamla är förgånget; se något nytt har kommit. -- 2 Kor. 5:17. Genom Kristi kraft har människor brutit de syndiga vanornas kedja. De har av sagt sig själviskheten. Den som hädat har börjat visa aktning för heliga ting. Den som använt alkohol har blivit nykter. Den som levt ett lastbart liv lever nu i överensstämmelse med kristen etik. Människor som har varit Satans avbilder har blivit förvandlade till Guds avbilder. Denna förändring är i sig själv ett undrens under. Den är en förvandling som åstadkommit av Bibeln. Den är ett av Bibelns djupaste mysterier. Vi kan inte förstå det. Vi kan bara tro vad Bibeln säger. Och detta är: ”Kristus i eder, vårt härlighetshopp.”

När Guds Ande kontrollerar sinne och känsloliv, brister den omvända människan ut i en ny sång. Hon inser att i det som hon har upplevt, har Guds löfte uppfyllts. Hennes överträdelser har försonats, hennes synd har blivit förlåten. Hon har visat ånger och bättring inför Gud för sin överträdelse av den gudomliga lagen. Hon har visat tro på Kristus som har dött för att människan skulle bli rättfärdiggjord. ”Då vi nu hava blivit rättfärdiggjorda av tro, hava vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus.” -- Rom. 5:1.

Detta innebär emellertid inte att den troende, på grund av att han upplevt detta, kan sitta med händerna i kors, nöjd med vad som har åstadkommit för honom. Den som har beslutat sig för att gå in i detta andliga rike kommer att finna att den opånyttfödda naturens alla krafter och böjelser, som kontrolleras av mörkrets makter, står färdiga att inleda strid med honom. Varje dag måste han förnya sin helgelse. Varje dag måste han kämpa mot det onda. Gamla vanor, medfödda benägenheter till det som är ont kommer att kämpa för att återvinna sin makt. Mot dessa måste han

ständigt vara på vakt och i Kristi kraft kämpa för att vinna seger.

”Så döden nu edra lemmar som höra jorden till: otukt, orenhet, lusta, ond begärelse, så ock girigheten, som ju är avgudadyrkan; ty för sådant kommer Guds vrede. I de synderna vandraden också I förut, då I ännu hadn edert liv i dem. Men nu skolen också I lägga bort alltsammans: vrede, häftighet, ondska, smädelse och skamligt tal ur eder mun; . . . Så kläden eder nu, såsom Guds utvalda, hans heliga och älskade, i hjärtlig barmhärtighet, godhet, ödmjukhet, saktmod, tålamod. Och haven fördrag med varandra och förlåten varandra, om någon har något att förebrå en annan. Såsom Herren har förlåtit eder, så skolen ock I förlåta. Men över allt detta skolen I ikläda eder kärleken, ty den är fullkomlighetens sammanhållande band. Och låten Kristi frid regera i edra hjärtan; ty till att äga den ären I ock kallade såsom lemmar i en och samma kropp. Och varen tacksamma.” -- Kol. 3:5-8; 12-15.

Brevet till församlingen i Kolosse är fyllt av en undervisning av det högsta värde för alla som tar del i tjänsten för Kristus. Denna undervisning framhåller den målmedvetenhet och den upphöjda målsättning som skulle komma till uttryck i den människas liv, som rätt representerar Frälsaren. Den troende skall förkasta allt som hindrar honom från att göra framsteg på denna upphöjda väg eller som förleder någon annan att avvika från den smala vägen. Detta skall den troende göra genom att i sitt dagliga liv visa medkänsla, vänlighet, mänsklig omtanke, ödmjukhet, tålamod och Kristi kärlek.

Vad vi främst av allt behöver är ett högre, renare, ädlare livs kraft. Våra tankar sysslar alltför mycket med det materiella och alltför litet med det som hör himmelens rike till.

Ett renare, ädlare livs kraft

Kristi efterföljare får under inga förhållanden, under sina försök att nå Guds ideal för dem, gripas av förtvivlan. En etisk och andlig fullkomlighet genom Kristi nåd och kraft har utlovats åt alla. Jesus är kraftens och livets källa. Han leder oss till sitt ord och ger oss löv från livets träd för att hela våra av synden sjuka sinnen. Han leder oss fram till Guds tron och lägger på våra läppar en bön genom vilken vi förs i nära kontakt med honom själv. För vår skull sätter han himmelens kraftfulla makter i verksamhet. För varje steg har vi rillgång till hans levande kraft.

Gud har inte angett någon gräns för dem som vill bli ”uppfyllda av kunskap om Guds vilja, i allt slags andlig vishet och andligt förstånd”. Genom bön och vaksamhet, genom tillräcklig kunskap och förstånd ”och genom hans härliga makt skolen I på allt sätt uppfyllas av kraft”. Därigenom blir de beredda för att arbeta för andra. Det är Frälsarens avsikt att människor som blivit renade och helgade, skall vara hans medhjälpare. För denna stora förmån skall vi tacka honom som ”har gjort eder skickliga till delaktighet i den arvslott som de heliga hava i ljuset. Ty han har frälst oss från mörkrets välde och försatt oss i sin älskade Sons rike.”

Brevet till församlingen i Filippi liksom brevet till församlingen i Kolosse skrev Paulus under den tid han var fånge i Rom. Församlingen i Filippi hade sänt gåvor till Paulus genom Epafroditus, som Paulus kallar ”min medarbetare och medkämpe. . . honom som I haven skickat hit för att å edra vägnar överlämna åt mig vad jag kunde behöva”. Under sin vistelse i Rom blev Epafroditus sjuk ”ja, nära döden, men Gud förbarmade sig över honom”, skrev Paulus, ”och icke allenast över honom; utan också över mig, för att jag icke skulle få bedrövelse på bedrövelse.” När de troende i Filippi fick höra talas om att han blivit sjuk, blev de mycket oroliga för honom. Han beslöt därför att återvända till dem. ”Han längtar efter eder alla”, skrev Paulus, ”och har ingen ro, därför att I haven hört honom vara sjuk. . . . Därför är jag så mycket mer angelägen att sända honom, både för att I skolen få

glädjen att återse honom, och för att jag själv därigenom skall få lättnad i min bedrövelse. Tagen alltså emot honom i Herren, med all glädje, och hållen sådana män i ära. Ty för Kristi verks skull var han nära döden, i det han satte sitt liv på spel, för att giva mig ersättning för den tjänst som jag måste sakna från eder personligen.”

Med Epafroditus sände Paulus ett brev till de troende i Filippi i vilket han tackar dem för deras gåvor till honom. Bland alla de kristna församlingarna var församlingen i Filippi den som var mest frikostig med att tillgodose Paulus' behov. ”I veten ju själva, I filipper”, säger aposteln i sitt brev, ”att under evangeliets första tid, då när jag hade dragit bort ifrån Macedonien, ingen annan församling än eder trädde i sådan förbindelse med mig, att räkning kunde föras över ’utgivet och mottaget’. Ty medan jag ännu var i Tessalonika sänden I mig både en och två gånger vad jag behövde. -- Icke som om jag skulle åstunda själva gåvan; nej, vad jag åstundar är en sådan frukt därav, som rikligen kommer eder själva till godo. Jag har nu fått ut allt, och det i överflödande mått. Jag har fullt upp, sedan jag av Epafroditus har mottagit eder gåva, ’en välbehaglig lukt’, ett offer som tackes Gud och behagar honom väl.”

Tro och tillförsikt

”Nåd vare med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus. Jag tackar min Gud, så ofta jag tänker på eder, i det jag alltid i alla mina böner med glädje beder för eder alla. Jag tackar honom för att I, allt ifrån första dagen intill nu, haven deltagit i arbetet för evangelium. Och jag har den tillförsikten, att han som i eder har begynt ett gott verk, han skall ock fullborda det intill Kristi Jesu dag. Och det är ju rätt och tillbörligt att jag tänker så om eder alla, eftersom jag, både när jag ligger i bojor, och när jag försvarar och befäster evangelium, har eder i mitt hjärta såsom alla med mig delaktiga i nåden. Ty Gud är mitt vittne, han vet, huru jag längtar efter eder

alla. . . Och därom beder jag, att eder kärlek må allt mer och mer överflöda av kunskap och förstånd i allt, så att I kunnen döma om vad rättast är, på det att I mån bliva rena och för ingen till stötesten, i väntan på Kristi dag, och bliva rika på rättfärdighetens frukt, vilken kommer genom Jesus Kristus, Gud till ära och pris.”

Guds nåd uppehöll Paulus under hans fångenskap och gjorde det möjligt för honom att glädja sig, trots sin dystra situation. Med tro och tillförsikt skrev han till de troende i Filippi, att hans fångenskap hade bidragit till att befrämja evangelium. ”Jag vill att I, mina bröder, skolen veta”, förklarade han, ”att det som har vederfarits mig snarare har länt till evangeliets framgång. Det har nämligen så blivit uppenbart för alla i pretoriet och för alla andra, att det är i Kristus som jag bär mina bojor; och de flesta av mina bröder hava genom mina bojor blivit så frimodiga i Herren, att de med allt större dristighet våga oförskräckt förkunna Guds ord.”

Det finns något för oss att lära av det som Paulus här berättar om sin upplevelse, eftersom det avslöjar Guds sätt att arbeta. Gud kan genom det, som för oss ser ut som gäckade planer och nederlag, skapa en seger. Vi står i fara att glömma Gud, att se på det som är för ögonen i stället för att med trons blick betrakta det som inte kan ses. Vi är benägna att beskylla Gud för försumlighet eller grymhet, när vi drabbas av motgångar eller olyckor. Om han finner det lämpligt att begränsa vår användbarhet inom något område, blir vi nedslagna i stället för att tänka igenom saken, så att vi förstår att Gud kanske ingriper för att styra allt till vårt bästa. Vi behöver lära oss att när Gud ingriper för att fostra oss, tillhör det hans stora plan och att den troende under det lidande som följer därav, ibland kan uträtta mer för sin Mästare, än då han var i aktiv tjänst.

Som deras föredöme när det gäller det kristna livet hänvisade Paulus de troende i Filippi till Kristus ”han som var till i Guds-skepnad, men icke

räknade jämlikheten med Gud såsom ett byte, utan utblottade sig själv, i det han antog tjänare-skepnad, när han kom i människogestalt. Så befanns han i utvärtes måtto vara såsom en människa och ödmjukade sig och blev lydig intill döden, ja, intill döden på korset.”

Därför, mina älskade, fortsätter han, såsom I alltid förut haven varit lydiga, så mån I också nu med fruktan och bävan arbeta på eder frälsning, och det icke allenast såsom I gjorden, då jag var närvarande, utan ännu mycket mer nu, då jag är frånvarande. Ty Gud är den som verkar i eder både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske. Gören allt utan att knorra och tveka, så att I bliven otadliga och rena, Guds ostraffliga barn mitt ibland ’ett vrångt och avogt släkte’, inom vilket I lysen såsom himlaljus i världen, i det att I hållen fast vid livets ord. Bliven mig så till berömmelse på Kristi dag, till ett vittnesbörd om att jag icke har strävat förgäves och Icke förgäves har arbetat.

Dessa ord har skrivits för att hjälpa varje kämpande människa. Paulus framhåller fullkomlighetens ideal och visar hur man kan nå det. ”Arbeta på eder frälsning”, säger han, ”ty Gud är den som verkar i eder.”

Att vinna frälsningen är en växelverkan. En samverkan måste äga rum mellan Gud och den människa som omvänder sig. Det är nödvändigt för karaktärens utveckling. Människan måste ärligt sträva efter att övervinna allt som hindrar henne från att nå fullkomligheten. Men när hon gör det är hon helt beroende av Gud för att göra framsteg, eftersom mänskliga strävanden i och för sig inte är tillräckliga. Utan hjälp av gudomlig kraft kan vi ingenting åstadkomma. Människan och Gud måste samverka. Det gäller för människan att stå emot frestelsen. Kraften att göra det får hon emellertid från Gud. A ena sidan finns oändlig visdom, medkänsla och kraft, å den andra svaghet, syndfullhet och absolut hjälplöshet.

Gud vill att vi skall segra över oss själva. Han kan inte hjälpa oss utan att vi samtycker till det och samarbetar. Guds Ande arbetar genom de krafter och gåvor som getts till människan. Av oss själva kan vi inte få våra avsikter, önskemål och benägenheter att överensstämna med Guds vilja. Men om vi är villiga att låta oss göras villiga, så kan Frälsaren göra detta för oss och ”bryta ned tankebyggnader och alla slags höga bålverk, som uppresas mot kunskapen om Gud, och . . . taga alla slags tankefunder till fånga och lägga dem under Kristi lydnad”. (2 Kor. 10:5.)

Ge allt, göra allt

Den som vill bygga upp en stark, följdriktig karaktär, den som vill bli en välbalanserad kristen måste ge allt och göra allt för Kristus. Frälsaren kommer inte att godta en delad tjänst. Vi skall dagligen lära oss vad det innebär att överlåta oss själva. Vi skall studera Bibeln, lära oss förstå dess innebörd och lyda dess föreskrifter. På det sättet kan vi nå den kristna mognadens nivå. Dag efter dag arbetar Gud med oss för att fullkomna vår karaktär, så att den skall kunna bestå när tiden är inne för det sista provet. Dag efter dag visar Kristi efterföljare för människor och änglar ett upphöjt experiment och visar vad evangelium kan göra för människor.

”Jag håller icke före att jag ännu har vunnit det”, skrev Paulus, ”men ett gör jag: jag förgäter det som är bakom mig och sträcker mig mot det som är framför mig och jagar mot målet, för att få den segerlön som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån i Kristus Jesus.”

Paulus åstadkom mycket. Från den stund då han överlämnade sig åt Kristus, var hans liv fyllt av outtröttlig tjänst. Han reste från stad till stad, från land till land och berättade om korset, vann människor för evangelium och upprättade församlingar. För dessa församlingar kände han en ständig omsorg. Han skrev många brev för att undervisa och vägleda dem. Ibland

arbetade han i sitt yrke för att tjäna sitt uppehälle. Men under sitt livs ivriga verksamhet förlorade Paulus aldrig det stora syftet ur sikte -- att sätta in hela sin kraft för att nå sin höga kallelsets segerkrans. Det mål som han ständigt såg framför sig var att vara trogen mot den som hade uppenbarat sig för honom utanför Damaskus. Ingen makt kunde hindra honom därifrån. Att upphöja Golgata kors -- detta var den allt annat uppslukande bevekelsegrunden som inspirerade hans ord och handlingar.

En triumfatorisk ton

Den fasta föresats som förmådde Paulus att kämpa vidare mitt under svårigheter och motgångar skall vara det som skall leda varje Kristi budbärare att helga sig helt för tjänsten åt Gud. Materiella lockelser kommer att försöka dra hans uppmärksamhet bort från Frälsaren. Men för honom gäller det att sträva vidare mot målet och visa världen, änglar och människor att hoppet att få se Guds ansikte är värt all den möda och alla de uppoffringar som förverkligandet av detta hopp kräver. Trots att Paulus var fånge blev han inte missmodig. Det finns i stället en triumfatorisk ton som genljuder genom alla de brev han skrev från Rom till de olika församlingarna. ”Glädjen eder i Herren alltid”, skrev han till församlingen i Filippi. ”Åter vill jag säga: Glädjen eder. . . . Gören eder intet bekymmer, utan låten i allting edra önskingar bliva kunniga inför Gud genom åkallan och bön med tacksägelse. Så skall Guds frid, som övergår allt förstånd, bevara edra hjärtan och edra tankar i Kristus Jesus. För övrigt, mina bröder, vad sant är, vad värdigt, vad rätt, vad rent är, vad som är älskligt och värt att akta, ja, allt vad dygd heter och allt som förtjänar att prisas -- tänken på allt sådant.”

”Så skall ock min Gud, efter sin rikedom, i fullt mått och på ett härligt sätt i Kristus Jesus giva eder allt vad I behöven. . . . Herrens, Jesu Kristi, nåd vare med eder ande.”

Kapitel 46

Åter i frihet

Samtidigt som Paulus' arbetare i Rom belönades med att många människor blev omvända och att de kristna blev styrkta och uppmuntrade, började mörka moln samlas som inte bara hotade hans egen trygghet, utan också församlingens framgång. Vid sin ankomst till Rom överlämnades han till befälhavaren för den kejserliga vakten, en man som var rättvis och ärlig. Det var denne befälhavares vänlighet som gjorde att aposteln fick jämförelsevis stor frihet att fortsätta evangeliets verk. Men innan de två årens fängelsevistelse var slut hade denne ersatts av en officer som aposteln inte kunde vänta sig några särskilda förmåner av.

Judarna var nu mer aktiva än någonsin i sina intriger mot Paulus. De fann en skicklig medhjälpare i den lastbara och sedeslösa kvinna som var Neros andra hustru. Hon var judisk proselyt och använde nu allt sitt inflytande för att hjälpa judarna i deras mordiska planer mot kristendomens främste företrädare.

Paulus kunde inte hoppas på någon större rättvisa från den kejsare som han hade vädjat till. Nero var mer moraliskt korrumpad, mer lättsinnig till sin karaktär och mer kapabel att utöva den ohyggligaste grymhet än någon annan härskare före honom. Regeringsmakten kunde inte ha lagts i händerna på en mer despotisk härskare.

Hans första regeringsår hade utmärkts av att han med gift hade mördat sin yngre styvbror som var den laglige arvingen till kejsartiteln. Nero hade sjunkit från ett djup av last och brott till ett annat, intill dess att han hade mördat sin egen mor och därefter sin hustru. Det fanns inte några illgärningar

som han inte kunde begå, inga ondskefulla dåd som han skulle tveka att utföra. Hos alla ädla människor väckte han bara avsky och förakt.

Detaljerna i den ondska och de illgärningar som härskade inom kejsarens hov är alltför förnedrande, alltför ohyggliga för att beskrivas. Hans otyglade osedlighet väckte avsky och äckel, till och med bland dem som tvingades att delta i hans brott. De levde i ständig skräck för att han skulle komma att föreslå något ännu mera ohyggligt, än han redan tidigare gjort. Men inte ens sådana brott som Nero utförde kunde rubba hans undersåtars trohet. Han erkändes som den absolute härskaren över hela den civiliserade världen. Och inte bara detta. Han blev föremål för hedersbetygelser som bara tillkommer en gud och tillbads som gud.

Så långt människor kunde bedöma var Paulus' dom inför en sådan domstol avgjord. Men aposteln visste, att så länge han var trogen mot Gud, hade han ingenting att frukta. Den som under det förgångna hade varit hans beskyddare, kunde alltjämt skydda honom mot judarnas ondska och kejsarens makt.

Och Gud beskyddade sin budbärare. Under rättegången mot Paulus kunde beskyllningarna mot honom inte bevisas. Med en aktning för rättvisa som stod helt främmande för Neros karaktär, förklarade han, i direkt motsats till vad man allmänt väntade, att fången var oskyldig. Paulus' bojar avlägsnades och han var åter en fri man.

Om förhöret med honom hade uppskjutits ännu en tid eller om han av någon orsak hade tvingats stanna kvar i Rom till året därpå, skulle han utan tvivel ha omkommit i den förföljelse som då bröt ut. Under Paulus' fångenskap hade så många blivit omvända till kristendomen, att det tilldragit sig myndigheternas uppmärksamhet och väckt deras fiendskap. Framför allt uppväcktes kejsarens vrede på grund av att några medlemmar av hans

husfolk hade blivit omvända. Han fann snart ett tillfälle att göra de kristna till föremål för sin ohämmade grymhet.

Branden

Ungefär vid den här tiden inträffade i Rom en fruktansvärd brand som lade nästan halva staden i aska. Ett rykte spreds att Nero själv hade anlagt branden, men för att vända misstankarna ifrån sig gav han sken av att visa stor frikostighet genom att hjälpa de hemlösa och utblottade. Han blev ändå anklagad för denna brand. Staden råkade i uppror och greps av raseri. För att vända misstankarna ifrån sig själv och också för att befria staden från en grupp människor som han fruktade och hatade riktade han beskyllningen mot de troende. Hans plan lyckades. Tusentals av Kristi efterföljare, män, kvinnor och barn, dödades obarmhärtigt.

Paulus undgick denna ohyggliga förföljelse. Han hade lämnat Rom så snart han fått sin frihet tillbaka. Denna sista tid i frihet utnyttjade han för att besöka församlingarna. Han försökte åstadkomma en fastare förening mellan de grekiska och österländska församlingarna. Han försökte stärka de troende mot falska läror som hade börjat smyga sig in för att fördärva deras tro.

De påfrestningar och den oro som Paulus hade utsatts för, hade emellertid börjat tära på hans fysiska krafter. Ålderdomens bräcklighet började ge sig tillkänna. Han förstod att det han nu utförde skulle bli det sista han gjorde. Ju kortare tiden blev för hans arbete, dess ivrigare blev han i sin verksamhet. Det tycktes inte finnas någon gräns för hans iver. Han färdades genom många länder, från församling till församling, fast i sitt beslut, punktlig i allt som han gjorde och stark i tron. Han försökte att med alla tänkbara medel stärka de troendes tro, så att de skulle arbeta troget för att vinna människor för Kristus och för att de i de påfrestande tider som redan hade börjat, skulle stå fasta i evangelium och vara Kristi trogna vittnen.

Kapitel 47

Fängslad på nytt

Paulus' arbete bland församlingarna efter det att han hade frigetts från fångenskapen i Rom kunde inte undgå att väcka hans fienders uppmärksamhet. Den förföljelse mot de troende som började under Neros regering, hade överallt gjort Kristi efterföljare till en förbjuden sekt. Efter någon tid kom de icke-troende judarna på iden att lägga skulden på Paulus för att ha anstiftat Roms brand. Ingen av dem trodde för ett ögonblick att han var skyldig, men de visste att en sådan anklagelse, som gjordes med den allra ringaste skugga av sannolikhet, skulle besegla hans öde. Med deras hjälp arresterades Paulus på nytt, och han fördes snabbt bort till sin sista fångenskap.

Under sin andra resa till Rom hade Paulus sällskap av flera av sina tidigare medarbetare. Andra önskade ivrigt dela hans öde, men han vägrade att tillåta dem det, eftersom det skulle utsätta dem för livsfara. Hans framtidsutsikter var nu betydligt mindre gynnsamma än vid tiden för hans tidigare fångenskap. Förföljelsen under Nero hade starkt minskat de troendes antal i Rom. Tusentals av Kristi efterföljare hade lidit martyrdöden för sin tro. Många hade lämnat staden. De som var kvar var mycket bekymrade och uppskrämda.

Så snart Paulus kom till Rom, kastades han i en mycket dyster fängelsecell för att bli kvar där till dess att hans liv skulle nå sitt slut. Eftersom han hade anklagats för att ha anstiftat ett av de mest fruktansvärda och mest moraliskt förkastliga brott som kunde tänkas mot staden och nationen, blev han föremål för allmänt förakt.

De få vänner som hade deltagit i apostelns mödosamma arbete började nu lämna honom. Några övergav honom helt och hållet. Andra reste till olika församlingar i något uppdrag. Fygelus och Hermogenes var bland de första som lämnade Rom. Sedan övergav Demas den förföljde aposteln. Han hade blivit skrämmd av de ökande svårigheterna och farorna. Krescens sändes av Paulus till församlingarna i Galatien, Titus till Dalmatien, Tykikus till Efesus. När Paulus skriver till Timoteus om denna upplevelse säger han: "Lukas är den ende som är kvar hos mig." -- 2 Tim. 4:11. Aldrig tidigare hade aposteln behövt sina medarbetares närvaro som nu. Hans krafter hade börjat avta på grund av hans ålder och tidigare hårda arbete och alla svårigheter som han genomgått. Nu satt han inspärrad i en mörk och fuktig fängelsecell i ett romerskt fängelse. Den hjälp som han kunde få av Lukas sin älskade elev och trogne vän, blev honom till stor tröst. Med hans hjälp kunde han meddela sig med sina bröder och med världen utanför.

Onesiforus

Under denna påfrestande tid gladde sig Paulus över att ofta få besök av Onesiforus. Denne varmhjärtade efesier gjorde allt han kunde för att underlätta apostelns fängelsevistelse. Hans älskade lärare hade kastats i fängelse för evangeliets skull. Självt hade han alltjämt sin frihet. Han gjorde därför allt han kunde för att göra Paulus' förhållanden så drägliga som möjligt.

I det sista brev som aposteln skrev, säger han om sin trogne efterföljare: "Må Herren visa sin barmhärtighet mot Onesiforus' hus, eftersom han ofta var mig till vederkvickelse och icke blygdes för mina bojar; fastmer, när han kom till Rom, sökte han efter mig med all iver, till dess han fann mig. Ja, Herren give, att han må finna barmhärtighet hos Herren på 'den dagen'." -- 2 Tim. 1:16-18.

Det är Gud själv som i våra sinnen väckt en önskan om kärlek och sympati. Under sin djupa ångest i Getsemane längtade Jesus själv efter apostlarnas sympati. Och fastän Paulus inte visade att han lät sig påverkas av sina svårigheter och lidanden, längtade han ändå efter sina medarbetares närvaro och medkänsla. Onesiforus' besök, som vittnade om hans trohet mot aposteln under en tid då denne var ensam och övergiven, skänkte glädje och tröst åt den som själv hade uppoffrat sitt liv för att tjäna andra.

Kapitel 48

Inför Nero

När Paulus kallades till Nero för att förhöras, hade han inte något annat än en säker och snar död att vänta. Det mycket allvarliga brott som han hade anklagats för och den fientlighet som rådde mot de troende, väckte inte några större förhoppningar om ett gynnsamt domslut.

Bland greker och romare var det vanligt att man lät den anklagade välja en egen advokat som skulle försvara honom inför domstolen. Genom kraftiga argument, genom känslofull värtalighet och med hjälp av övertalning, böner och tårar lyckades ofta en sådan advokat åstadkomma ett gynnsamt domslut för fången eller åtminstone få hans straff mildrat. Men när Paulus kallades inför Nero, vågade ingen erbjuda sin tjänst som hans försvarsadvokat. Ingen vän fanns till hands för att skriva en rapport över de anklagelser som lades fram mot honom eller de argument som han framställde till sitt eget försvar. Bland de troende i Rom var det inte någon enda som kom för att bistå honom i hans svåraste stund.

Den enda pålitliga redogörelse som vi har om detta förhör ger Paulus själv i sitt andra brev till Timoteus. "Vid mitt första försvar inför rätta", skrev aposteln, "kom ingen mig till hjälp, utan alla övergåvo mig; må det icke bli dem tillräknat. Men Herren stod mig bi och gav mig kraft, för att genom mig ordet överallt skulle bli predikat, så att alla hedningar finge höra det; och så blev jag räddad ur lejonets gap." -- 2 Tim. 4:16, 17.

Paulus inför Nero -- vilken slående kontrast! Den förmätne härskaren inför vilken gudsmannen skulle försvara sin tro, hade nått höjden av jordisk makt, myndighet och rikedom, men också det största djup av synd och

brottslighet. I makt och storhet var han den främste. Det fanns ingen som kunde sätta hans auktoritet ifråga, ingen som kunde motsätta sig hans vilja. Härskare lade ner sina kronor vid hans fötter. Mäktiga härar slöt upp under hans befäl och hans flottors flaggor bar segertecken. En staty av honom hade ställts upp i domsalen. Senatorers påbud och domares beslut var bara eko av hans vilja. Miljontals människor böjde sig i lydnad för honom. Hela världen darrade inför Neros namn. Den som råkade ut för hans missnöje, förlorade sin egendom, sin frihet och sitt liv. Hans vredgade uppsyn var mer fruktad än pesten.

Här stod nu den åldrande fången inför Nero, utan pengar, utan vänner och utan försvarare. I Neros ansikte kunde man tydligt läsa de passioner som härskade inom honom, medan den anklagades ansikte vittnade om ett sinne som var fyllt av ovanjordisk frid. Paulus' liv hade varit präglad av fattigdom, självförsakelse och lidande. Trots att han ständigt varit utsatt för förtal, falska anklagelser, förolämpningar och misshandel från sina fienders sida i deras försök att skrämja honom till eftergifter, hade han ändå alltid modigt försvarat evangelium. Liksom Mästaren hade han varit en hemlös vandrare. Liksom Kristus hade han uppoffrat sitt liv för att bli till välsignelse för sina medmänniskor. Hur kunde Nero, en nyckfull och av sina lägre drifter behärskad, liderlig tyrann förstå att rätt uppskatta denne Guds budbärares karaktär och bevekelsegrunder!

Den stora domsalen var fylld av en ivrig, orolig folkhop som försökte tränga sig fram för att få se och höra vad som skulle hända. Där fanns höga och låga, rika och fattiga, lärda och okunniga, högmodiga och anspråkslösa. Alla saknade de sann kunskap om livets och frälsningens väg.

Judarna riktade nu mot Paulus de gamla beskyllningarna om förräderi och kätteri. Både judar och romare beskyllde honom för att ha orsakat den stora stadsbranden. Under alla dessa anklagelser förhöll sig Paulus lugn och

stilla. Folket och domarna såg på honom med förvåning. De hade varit närvarande vid många förhör. De hade sett många brottslingar. Aldrig hade de emellertid sett en man som behärskats av ett så överjordiskt lugn som fången framför dem. Domarnas skarpa blickar, som var vana att läsa fångarnas ansiktsuttryck, granskade förgäves Paulus' ansikte för att finna något tecken på brottslighet. När han tilläts hålla sitt eget försvarstal, lyssnade alla med spänd uppmärksamhet.

Jesus, medlaren

Åter fick Paulus tillfälle att för en undrande folkhop upphöja korsets innebörd. Då han ser ut över den samlade folkskaran -- judar, greker, romare och främlingar från olika länder -- känner han i sitt sinne en innerlig längtan efter att få se dem frälsta. Han glömmer varför de har kommit dit och de faror som omger honom. Han glömmer det fruktansvärda öde som ligger alldeles framför honom. Han ser bara Jesus, medlaren, innerligt bedjande inför Gud för syndfulla människor. Med mer än mänsklig vältalighet och kraft förklarar han evangeliets sanningar. Han framlägger för sina åhörare det offer som blivit gjort för det fallna människosläktet. Han betygar att ett oändligt pris har betalats för människans återlösning. Vägen har öppnats för människan att få sitta med Jesus på hans tron. Genom Guds änglar sätts jorden i förbindelse med himmelen. Allt vad människan gör, vare sig gott eller ont, framträder öppet för den eviga rättvisans ögon.

Så vädjar sanningens försvarare. Trogen bland de trolösa, principfast bland de principiösa, står han såsom Guds representant. Hans röst ljuder som en röst från himmelen. Ingen fruktan, ingen sorg, ingen nedslagenhet finns i ord eller blick. Aposteln är stark i medvetandet om sin oskuld. Han står rustad med sanningens rustning, gläder sig över förvissningen att han är en av Guds söner. Hans ord ljuder som ett segerrop. Han bedyrar att den sak åt vilken han har ägnat sitt liv är den enda som aldrig kan gå under. Även om

han skulle mista sitt liv, skulle dock den evangeliska sanningen aldrig förgås. Gud lever och hans sanning skall segra.

Många som vid detta tillfälle såg honom tyckte att hans ansikte såg ut som en ängels ansikte. (Apg. 6:15.)

Aldrig tidigare hade dessa människor lyssnat till sådana ord som dessa. Det han sade kom veka känslor att väckas även hos de mest förhärdade. De tydliga och överbevisande sanningarna avslöjade villfarelsen. Ljus bröt in i mångas sinnen som sedan kom att följa evangelium. De sanningar som den dagen avslöjades skulle skaka hela folk och leva vidare genom alla tider och utöva sitt inflytande på människor, långt efter det att den som nu talade till dem, för alltid låg tystad i en martyrs grav.

Aldrig tidigare hade Nero hört sanningen framställas såsom den framställdes vid detta tillfälle. Aldrig tidigare hade hans eget livs fruktansvärda brottslighet stått så klart uppenbart för honom. Himmels ljus trängde in i hans själ. Han darrade av skräck vid tanken på att han, världens störste härskare, slutligen skulle ställas inför en högre domstol och få en rättvis dom uttalad över sina handlingar. Han greps av fruktan för apostelns Gud. Han vågade inte uttala någon dom över Paulus, eftersom ingen beskyllning mot honom hade kunnat bevisas. En känsla av fruktan dämpade för en tid hans blodtörstiga anda.

För ett ögonblick öppnades himmelens portar för den ogudaktige och förhärdade Nero. Dess frid och renhet tycktes honom åtråvärd. Detta ögonblick nådde nådens inbjudan också honom. Men bara för ett enda ögonblick var tanken på förlåtelse önskvärd. Strax därefter gav han befallning om att Paulus skulle föras tillbaka till sin fängelsecell. Då dörren till fängelsecellen stängdes bakom Guds budbärare, stängdes också omvändelsens dörr för evigt för den romerske kejsaren. Ingen himmelsk

ljusstråle skulle någonsin mer genomtränga det mörker som omslöt honom. Han skulle snart drabbas av Guds vedergällande dom.

En kort tid därefter avseglade Nero på sin beryktade expedition till Grekland. Här ådrog han sig och sitt kejsardöme stor vanära genom sin förnedrande nöjeslystnad. I prakt och ståt återvände han till Rom, där han tillsammans med sitt hovfolk ägnade sig åt de mest motbjudande utsvävningar. Mitt under sitt rumlande hörde de ljudet av tumult på gatorna. Man sände ut ett bud för att ta reda på vad som pågick. Budbäraren kom tillbaka med de skrämmande nyheterna att Galba i spetsen för en arméstyrka snabbt var på marsch mot Rom. Uppror hade redan brutit ut i staden. Gatorna var fyllda av en uppretad pöbel som hotade kejsaren och alla hans försvarare med död och som nu snabbt var på väg mot palatset.

I denna farofyllda stund hade Nero inte som den trogne Paulus en mäktig och nådig Gud att förlita sig på. Han ryggade tillbaka för det lidande och den tortyr som han kunde komma att utsättas för från pöbelns sida. Nu tänkte den förtappade tyrannen begå självmord, men hans mod svek honom i det kritiska ögonblicket. Han tappade fullständigt fattningen och gav sig ut på en vanhedrande flykt till ett lantställe några mil därifrån. Flykten lyckades emellertid inte. Hans gömställe upptäcktes snart. När ryttarna som förföljde honom närmade sig, anlitade han en slavs hjälp och orsakade sig själv ett dödligt sår. Så omkom tyrannen Nero vid den tidiga åldern av bara trettiotvå år.

Kapitel 49

Avskedsbrevet

Från kejsarens domstol återvände Paulus till sin fängelsecell, övertygad om att han bara vunnit ett kortare uppskov. Han visste att hans fiender inte skulle ge sig någon ro, förrän de hade röjt honom ur vägen. Men han visste också att evangelium hade vunnit seger för en tid. Han visste att en korsfast och uppståndens Frälsare hade förkunnats för en stor folkskara som hade lyssnat till honom. Detta i sig själv var en seger. Den dagen hade någonting börjats som skulle tillväxa i kraft, ett verk som Nero och alla andra Kristi fiender varken skulle kunna hindra eller omintetgöra.

I sin dystra fängelsecell satt Paulus dag efter dag, fullt medveten om att det bara behövdes ett ord eller en vink från Nero, för att bödlarna skulle komma och göra slut på hans liv. Under dessa förhållanden tänkte han på Timoteus och beslöt att sända efter honom. Han hade anförtrott vården av församlingen i Efesus åt Timoteus. Timoteus hade därför stannat kvar där, när Paulus gjorde sin sista resa till Rom. Paulus och Timoteus var förenade med varandra av en tillgivenhet som var ovanligt djup och stark. Ända sedan sin omvändelse hade Timoteus arbetat tillsammans med Paulus och delat hans lidanden. Vänskapen mellan dessa två hade växt starkare, djupare och blivit allt mer helgad, så att Timoteus slutligen för den åldrande och utslitne aposteln hade blivit allt det som en son kunde bli för en älskad och hedrad fader. Det var därför inte att undra över att Paulus i sin ensamhet och isolering längtade efter att få träffa honom.

Även under de mest gynnsamma förhållanden kunde Timoteus inte hinna till Rom från Mindre Asien på mindre än flera månaders tid. Paulus visste att hans liv var osäkert. Han var rädd för att Timoteus skulle komma

för sent för att få träffa honom. Han hade viktiga råd och instruktioner att ge den unge mannen som hade fått en så ansvarsfull uppgift. Därför uppmanade han honom att komma utan dröjsmål. Samtidigt skrev han som om han kanske inte skulle komma att få leva tillräckligt länge för att få tillfälle att tala med honom personligen. Hans sinne var fyllt av en kärleksfull ängslan för sin son i evangelium och för den församling som denne hade vården om. Han försökte därför klargöra för Timoteus hur viktigt det var för honom att troget sköta sin heliga uppgift.

Paulus började sitt brev med hälsningen: ”Paulus . . . hälsar Timoteus, sin älskade son. Nåd, barmhärtighet och frid ifrån Gud, Fadern, och Kristus Jesus, vår Herre! Jag tackar Gud, som jag i likhet med mina förfäder tjänar, och det med rent samvete, såsom jag ock oavlåtligen har dig i åtanke i mina böner, både natt och dag.” -- 2 Tim. 1:2, 3.

Kraftens och kärlekens ande

Sedan försöker aposteln göra klart för Timoteus hur nödvändigt det var att han var fast i tron. ”Fördenskull påminner jag dig”, skrev han, ”att du må uppliva den nådegåva från Gud, som i följd av min handpåläggning finnes i dig. Ty Gud har icke givit oss en försagdhets ande, utan en kraftens och kärlekens och tuktighetens ande. Blygs därför icke för vittnesbördet om vår Herre, ej heller för mig, hans fånge, utan bär också du ditt lidande för evangelium, genom den kraft som Gud giver.” -- 2 Tim. 1:6-8. Paulus förmanar Timoteus att komma ihåg att han har blivit kallad med ”en helig kallelse” att förkunna hans kraft som ”fört liv och oförgänglighet fram i ljuset genom evangelium, till vars förkunnare och apostel och lärare jag har blivit satt. Fördenskull lider jag också detta, men jag blyges dock icke därför. Ty jag vet på vem jag tror, och jag är viss om att han är mäktig att för ’den dagen’ bevara vad som har blivit mig betrott.” -- 2 Tim. 1:10-12.

Under sin långa verksamhetstid hade Paulus aldrig vacklat i sin trohet mot Frälsaren. Var han än befann sig, vare sig inför hotfulla fariséer eller de romerska myndigheterna, inför den uppretade pöbeln i Lystra eller de ångerfulla människorna i det macedoniska fängelset eller då han samtalade med de förskräckta sjömännen på det av vågorna hårt ansatta skeppsvraket eller då han stod ensam inför Nero för att försvara sig, hade han aldrig någonsin blygts över den sak som han försvarade. Det enda stora syftet med hans kristna liv hade varit att tjäna Honom som han en gång hade föraktat. Inga motgångar eller förföljelser hade kunnat förmå honom att vända sig bort ifrån denna avsikt. Hans tro som hade stärkts genom påfrestningar och renats genom uppoffringar, uppehöll honom och gav honom förnyade krafter.

”Så bliv nu du, min son”, fortsatte Paulus, ”allt starkare i den nåd som är i Kristus Jesus. Och vad du har hört av mig och fått betygat av många vittnen, det må du betro åt män, som äro förtroende värda, och som kunna bliva skickliga att i sin ordning undervisa andra. Bär också du ditt lidande såsom en god Kristi Jesu stridsman.”

En sann Guds förkunnare kommer inte att dra sig undan svårigheter eller ansvar. Från den källa, som aldrig sviker den som uppriktigt söker gudomlig kraft, hämtar han sin styrka genom vilken han kan möta och övervinna frestelser och utföra det uppdrag som Gud gett honom. Den nåd som han får del av, ökar hans förmåga att lära känna Gud och hans Son. Av hela sin själ längtar han efter att kunna utföra en godtagbar tjänst för sin Mästare. Och efterhand som han går framåt på den kristna vägen blir han ”starkare i den nåd som är i Kristus Jesus”. Denna nåd gör det möjligt för honom att bli ett troget vittne om det som han har hört. Han föraktar inte och försummar inte heller den kunskap som han fått av Gud, utan meddelar den åt trogna människor, som i sin tur undervisar andra.

Det höga idealet

I detta sista brev till Timoteus framhåller Paulus för den yngre medarbetaren ett högt ideal och påpekar de plikter som läggs på honom som en Kristi förkunnare. ”Sträva med all flit efter att själv kunna träda fram inför Gud”, skrev aposteln, ”såsom en som håller provet, en arbetare som icke behöver blygas, utan rätt förvaltar sanningens ord.” ”Fly ungdomens onda begärelser, och far efter rättfärdighet, tro och kärlek och frid med dem som av rent hjärta åkalla Herren. Men undvik dåraktiga och barnsliga tvistefrågor; du vet ju att de föda av sig strider. Och en Herrens tjänare bör icke strida, utan vara mild mot alla, väl skickad att undervisa, tålig, när han får lida. Han bör med saktmod tillrättavisa de motspänstiga, i hopp att Gud till äventyrs skall förläna dem bättring, så att de komma till kunskap om sanningen.”

Aposteln varnade Timoteus för de falska lärare som skulle försöka tränga in i församlingen. Han förklarar: ”Men det må du veta, att i de yttersta dagarna svåra tider skola komma. Ty människorna skola då vara själviska, penningkära, stortaliga, övermodiga, smädelystna, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa, . . . de skola hava ett sken av gudsfruktan, men skola icke vilja veta av dess kraft.” Dessa skall du undvika.

”Men onda människor och bedragare skola gå allt längre i ondska” , fortsatte han, ”de skola förvillade andra och själva bliva förvillade. Men förbliv du vid det som du har lärt, och som du har fått visshet om. Du vet ju, av vilka du har lärt det, och du känner från barndomen de heliga skrifter, som kunna giva dig vishet, så att du bliver frälst. . . . All skrift som är ingiven av Gud är ock nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse, till fostran i rättfärdighet, så att en gudsmänniska kan bliva fullt färdig, väl skickad till allt gott verk.” Gud har försett oss med tillräckliga kraftresurser för att vi

skall kunna vinna seger i striden mot det onda här i världen. Bibeln är den rustkammare, där vi kan förse oss med den nödvändiga rustningen. Evangelium skall vara vår rustning. Vårt pansar måste vara rättfärdighet. Vi måste ta trons sköld i vår hand och frälsningens hjälm på vårt huvud. Med Andens svärd, som är Guds ord, skall vi slå oss igenom alla barriärer och hugga oss väg genom syndens alla hinder och bojar.

Paulus visste att stora faror hotade församlingen. Han visste att de som skulle ha uppsikt över församlingen måste utföra ett troget och nitiskt arbete. Han skrev därför till Timoteus: ”Jag uppmanar dig allvarligt inför Gud och Kristus Jesus, inför honom som skall döma levande och döda, jag uppmanar dig vid hans tillkommelse och hans rike: Predika ordet, träd upp i tid och otid, bestraffa, tillrättavisa, förmana med allt tålamod och med undervisning i alla stycken.”

Dessa allvarliga förmaningar till en så trogen och nitisk evangelii förkunnare som Timoteus var, är ett kraftigt belägg för den stora betydelsen i det arbete som utförs av evangelii förkunnare och det ansvar som är förenat med det. Paulus kallar Timoteus inför Guds domstol och besvär honom att förkunna Ordet, inte människors uppfattning eller sedvänjor, och att vara redo att vittna för Gud, när helst tillfälle ges -- inför stora församlingar och enskilda grupper, ute vid väggkanten och inne i hemmen, till vänner och fiender, under trygghet eller blottställd för svårigheter och faror, vanära och förlust.

Paulus var rädd för att Timoteus' milda och eftergivna sinne möjligen skulle kunna förleda honom till att undvika en väsentlig del av sitt arbete. Därför uppmanade han honom att troget och också med stränghet bestraffa synden hos dem som gjort sig skyldiga till grova brott. Men han skulle göra detta med ”allt tålamod och med undervisning i alla stycken”. Han skulle uppenbara Kristi kärlek och tålamod, förklara och inskräpa sina

bestraffningar med Bibelns undervisning.

Att hata och bestraffa synd, men samtidigt visa ömhet och medkänsla med den felande är inte någon lätt sak. Ju ivrigare vi är i våra egna bemödanden att i sinne och liv utveckla vår helgelse, dess djupare skall vår motvilja mot synden bli och dess mer avgjort skall vi visa att vi inte kan samtycka till någon avvikelse från det som är rätt. Vi måste akta oss för onödig stränghet mot dem som vi tillrättavisar. Men samtidigt måste vi se till att vi inte underskattar syndens onda natur. Vi skall visa kristligt tålamod och kärlek mot den som förirrar sig. Det föreligger emellertid en fara för att vi kan komma att visa så stor fördragsamhet med det onda, att den som felat betraktar sig som oförtjänt av bestraffning och förkastar den som oberättigad och orättvis.

Evangelii förkunnare åstadkommer ibland stor skada genom att låta sin fördragsamhet mot den felande urarta till fördragsamhet mot synd och detta i sådan utsträckning, att de till och med deltar i den. På detta sätt kommer de att ursäkta och överskylla det som Gud fördömer. Så småningom blir de så förblindade, att de försvarar dem som Gud befäller dem att bestraffa. Den som genom syndfull slapphet mot dem som Gud fördömer, fått sin andliga uppfattningsförmåga avtrubbad, skall så småningom begå en större synd genom att uppträda strängt och bryskt mot dem som Gud godkänner.

Det egna jagets slavar

Genom övermod på grund av mänsklig visdom och genom förakt för den helige Andes inflytande och genom avsmak för Bibelns undervisning kommer många som bekänner sig vara troende och betraktar sig som dugliga att undervisa andra, att förledas till att vända sig bort från Guds krav. Paulus förklarade för Timoteus. ”Den tid kommer, då de icke längre skola fördraga den sunnda läran, utan efter sina egna begärelser skola samla åt sig lärare

hoptals, alltefter som det kliar dem i öronen, en tid då de skola vända sina öron från sanningen, och i stället vända sig till fabler.”

Aposteln avser inte här oomvända människor utan dem som bekänner Kristus, som följer sina böjelser och därigenom blir slavar under sitt eget jag. Dessa människor är villiga att lyssna bara till sådant som inte bestraffar deras synder eller fördömer deras nöjeslystnad. De känner sig sårade av Kristi trogna budbärarens ord och väljer sig lärare som berömmar och smickrar dem. Bland dem som menar sig vara Kristi förkunnare finns också många som framhåller mänskliga teorier i stället för Bibelns undervisning. Dessa är inte trogna mot sin kallelse och vilseleder sådana som av dem väntar sig andlig ledning.

I föreskrifterna i sin heliga lag har Gud gett oss en fullkomlig livsregel. Han har förklarat att intill tidens slut skall denna lag vara oförändrad och till sin minsta prick eller bokstav vara bindande för människorna. Kristus kom för att göra lagen upphöjd och härlig. Han visade att dess underlag var kärlek till Gud och kärlek till medmänniskan samt att lydnad för dess föreskrifter utgör människans hela plikt. I sitt eget liv har Jesus gett oss ett exempel på lydnad mot Gud. I sin bergspredikan visade han hur dess fordringar går djupare än till de yttre handlingarna och sträcker sig ända in till våra innersta tankar och uppsåt.

Lydnad för lagen skall förmå människorna att försaka ”all ogudaktighet och alla världsliga begärelser”, och att ”leva tuktigt och rättfärdigt och gudfruktigt i den tidsålder som nu är”. (Tit. 2:12.) Men fienden till all rättfärdighet har fångat världen i sina snaror och förlett människor att överträda lagen. Det har gått såsom Paulus förutsåg att det skulle gå -- stora människoskaror har vänt sig bort från Bibelns tydliga och rannsakande sanningar och valt sig egna lärare, som berättar sådana fabler för dem, som faller i deras smak. Bland både förkunnare och församlingsmedlemmar finns

många som trampar Guds bud under sina fötter. Därigenom blir världens Skapare förorättad och Satan ler i segerglädje över den framgång han vinner genom sina intriger.

Med det ökande föraktet för Guds lag får man också mer och mer avsmak för evangelium och samtidigt ökar övermod, nöjeslystnad, olydnad mot föräldrar och tillfredsställelse av det egna jaget. Detta kommer eftertänksamma och medvetna människor överallt att ängsligt fråga: Vad kan göras för att komma tillrätta med denna hotfulla, onda utveckling? Svaret finner vi i Paulus' uppmaning till Timoteus: "Predika ordet." I Bibeln finner vi den enda pålitliga regeln för vårt sätt att leva. Den innehåller en avskrift av Guds vilja, en framställning av den gudomliga visdomen. Den klargör för människan livets stora problem. För alla dem som rättar sig efter dess principer utgör den en säker ledtråd som bevarar dem från att slösa bort sitt liv med felinriktade åtgärder.

Gud har uppenbarat sin vilja för oss. Människan kan inte göra något mera oklokt än att ifrågasätta det som han har sagt. Efter det att den oändliga visdomen har talat, finns det inte några tvivelaktiga frågor för människan att besvara, inga tänkbara tvetydigheter för henne att utreda. Allt som krävs av människan är att hon uppriktigt och villigt instämmer i Guds klart uttryckta vilja. Lydnad är såväl förnuftets som samvetets högsta beslut.

Tillämpad undervisning

Paulus sade vidare i sin förmaning: "Men du, var nykter i allting, bär ditt lidande, utför en evangelists verk, fullgör i allo vad som tillhör ditt ämbete." Paulus skulle snart avsluta sitt arbete. Han ville att Timoteus skulle ta hans plats för att skydda församlingarna mot de fabler och villfarelser genom vilka fienden på olika sätt skulle försöka att leda dem bort ifrån evangeliets enkelhet. Han förmanade honom att akta sig för att inveckla sig i

världsliga affärer som kunde hindra honom från att helt ägna sig åt Guds uppdrag och att med glädje utstå det motstånd och den vanära och förföljelse som hans trohet skulle komma att utsätta honom för. Han uppmanade honom slutligen att troget fullfölja sitt uppdrag och att använda sig av alla tillgängliga medel, genom vilka han skulle kunna bli till välsignelse för dem för vilka Jesus har dött.

Paulus tillämpade i sitt liv det evangelium som han undervisade om. I detta låg hans styrka. Han var alltid fylld av en djup, bestående känsla av sitt ansvar. Han arbetade i nära gemenskap med honom som är källan till all rättvisa, barmhärtighet och sanning. Han höll fast vid Kristi kors som sin enda försäkran om framgång. Frälsarens kärlek var det odödliga motiv som uppehöll honom i hans kamp mot det egna jaget och i hans sammandrabbningar med det onda, då han i Kristi tjänst förde evangeliets verk vidare i kamp mot en kärlekslös värld och sina fienders bittra motstånd.

Vad Kristi församling behöver i dessa farliga tider är en kår av arbetare, som i likhet med Paulus har utbildat sig för att vara till välsignelse för andra -- Kristi sändebud som har en djup erfarenhet av det som tillhör Gud och som är uppfyllda av iver och målmedvetenhet. Helgade, självuppoftande människor behövs, människor som inte drar sig undan från påfrestningar och ansvar, människor som är modiga och trogna, människor som har Kristus "härlighetens hopp" boende i sitt sinne och vilkas läppar har berörts av en helig eld när de "predikar ordet". Arbetet för Gud försvagas av brist på sådana arbetare. Ödesdiga misstag fördärvar moralen likt ett dödande gift och förkväver hoppet hos en stor del av mänskligheten.

Då trogna och utarbetade ljusbärare lägger ner sitt liv för sanningens skull, vilka skall då träda fram och inta de tomma platserna i de glesnande leden? Skall våra ungdomar ta emot den heliga kallelsen från sina fäders händer? Är de beredda att fylla de tomrum som uppstår genom dessa trognas

död? Kommer apostelns uppmaning att uppmärksammas och kommer de unga att följa pliktens röst, trots lockelser till självisk tillfredsställelse och ärelystnad som lurar på dem?

Paulus avslutade sitt brev med personliga hälsningar till olika personer och upprepade åter sin varma önskan att Timoteus snart skulle komma till honom, om möjligt före vinterns inbrott. Han talar om den känsla av ensamhet som han känner, på grund av att en del av hans vänner har övergett honom och på grund av att andra varit tvungna att lämna honom för olika uppdrag. Om Timoteus skulle tveka, därför att församlingen i Efesus behövde honom, talar Paulus om att han redan har skickat Tykikus för att överta hans arbete.

Sedan han sagt några ord om rannsakingen inför Nero och om hur hans medarbetare hade övergett honom och om en förbundstrogen Guds uppehållande nåd, avslutade Paulus sitt brev med att överlämna sin älskade Timoteus åt Överherden som, om också underherdarna skulle komma att röjas ur vägen, fortfarande skulle ta vård om sin hjord.

Kapitel 50

Dödsdomen

Under Paulus' senaste rannsaking inför Nero hade kejsaren fått ett så starkt intryck av apostelns ord att han uppsköt utslaget, så att han varken frigav eller dömde Guds anklagade sändebud. Men kejsarens hat mot Paulus flammade snart åter upp. Förargad över sin egen oförmåga att stoppa spridningen av den kristna religionen, till och med inom det kejserliga huset, beslöt han att låta döda aposteln så snart han kunde få en något så när trovärdig anledning. En kort tid senare tillkännagav Nero det beslut som dömde Paulus till martyrdöden. Men eftersom en romersk medborgare inre kunde dömas till tortyr, dömdes han till att avrättas genom halshuggning.

Paulus fördes i hemlighet till avrättningsplatsen. Bara några få åskådare tilläts att vara närvarande, eftersom hans förföljare, som blivit oroade av hans omfattande inflytande, var rädda för att fler kunde bli omvända till kristendomen, om de fick vara med om hans avrättning. Men till och med de förhärdade soldater som bevakade honom, lyssnade till hans ord och såg med förvåning hur han med glädje och frimodighet gick sitt öde till mötes. För några som blev vittne till hans martyrdöd blev den förlåtande anda som han visade mot sina mördare och hans orubbliga tro på Kristus ända in i det sista en impuls till en livsförändring. Mer än en tog emot den Frälsare som Paulus förkunnade och fick också de efter en kort tid besegla sin tro med sitt blod.

Ända in i det sista bekräftade Paulus' liv sanningen i hans ord till korintierna: ”Den Gud som sade: ’Ljus skall lysa fram ur mörkret’, han är den som har låtit ljus gå upp i våra hjärtan, för att kunskapen om Guds härlighet, som strålar fram i Kristi ansikte, skall kunna sprida sitt sken. Men denna skatt hava vi i lerkärl, för att den översvinnliga kraften skall finnas

vara Guds och icke något som kommer från oss. Vi äro på allt sätt i trångmål, dock icke utan utväg; vi äro rådvilla, dock icke rådlösa; vi äro förföljda, dock icke givna till spillo; vi äro slagna till marken, dock icke förlorade. Alltid bära vi Jesu dödsmärken på vår kropp, för att också Jesu liv skall bliva uppenbarat i vår kropp.” -- 2 Kor. 4:6-10. Han litade inte på sig själv utan på den helige Andes närvaro och inflytande som fyllde hans sinne och kom alla hans tankar att underordna sig Kristi vilja. Profeten förklarar: ”Den som är fast i sitt sinne bevarar du i frid, i frid; ty på dig förtröstar han.” -- Jes. 26:3. Den himmelska frid som strålade ut från Paulus’ ansikte vann många människor för evangelium.

Paulus omgavs alltid av en himmelsk atmosfär. Alla som umgicks med honom kände inflytandet av hans gemenskap med Kristus. Hans eget liv bekräftade det budskap som han förkunnade. Detta gav en överbevisande kraft åt hans förkunnelse. Häri ligger evangeliets kraft. Det okonstlade, stilla inflytandet av ett helgat liv är det mest överbevisande vittnesmål som kan ges till förmån för kristendomen. Ett till och med oemotsägligt argument kan väcka motstånd, men ett sant, kristligt föredöme har en kraft som det är omöjligt att helt stå emot.

Aposteln glömde sina egna lidanden som snabbt närmade sig, i sin omsorg om dem som han stod i begrepp att lämna att själva ta upp kampen mot fördomar, hat och förföljelse. De få troende som följde honom till avrättningsplatsen försökte han styrka och uppmuntra genom att upprepa de löften som hade getts till dem som blir förföljda för rättfärdighetens skull. Han försäkrade dem att ingenting skulle gå om intet av allt det som Herren hade talat om sina prövade och trogna efterföljare. Under en kortare tid kanske de skulle komma att känna sig nedtryckta på grund av många frestelser. De kanske skulle komma att få sakna alla slags jordiska bekvämligheter, men de kunde bli uppmuntrade av en försäkran om Guds trohet och kunna säga: ”Jag vet på vem jag tror, och jag är viss om att han är

mäktig att för 'den dagen' bevara vad som har blivit mig betrott." -- 2 Tim. 1:12. Snart skulle provningarnas och lidandets natt vara slut. Då skulle fridens och den fullkomliga dagens morgon gry.

Aposteln såg in i den härliga framtiden, inte med otrygghet eller fruktan utan med glädjefyllt hopp och längtande förväntan. När han står på avrättningsplatsen ser han inte bödelns svärd eller den mark som snart skall ta emot hans blod. Denna sommardag ser han upp genom den blå himlen till den Eviges tron.

Denne trons man ser stegen i Jakobs vision, som representerar Kristus som hade förbundet jorden med himmelen och den förgängliga människan med den oändlige Guden. Hans tro stärks, då han tänker på hur profeter och patriarker har förtröstat på Honom som också är hans stöd och tröst och för vilken han nu uppoffrar sitt liv. Från dessa heliga män som under gångna århundraden vittnat om sin tro, hör han en försäkran om att Gud är sannfärdig. Hans medapostlar hade gått ut för att fullgöra sitt uppdrag och mött religiös ofördragsamhet, hednisk vidskepelse, förföljelse och förakt. De hade inte betraktat sitt liv av något värde för sin egen del. De levde uteslutande för att hålla korsets fackla högt mitt i otrons mörker. Det är dessa som han hör vittna att Jesus är Guds Son, världens Frälsare. Från sträckbänk, bål och fängelseceller, från jordens grottor och klipphålor hör han martyrernas segerrop. Han hör de trognas vittnesmål som, utblottade, hemsökta och torterade, uppriktigt vittnar om sin tro och förklarar: "Jag vet på vem jag tror." Dessa som har offrat sitt liv för sin tro bekräftar inför världen att den som de har förtröstat på, kan frälsa till det yttersta.

Paulus, som har återköpts med Kristi offer och blivit renad i hans blod och fått ikläda sig hans rättfärdighet, känner inom sig själv att hans själ är dyrbar i Återlösarens ögon. Hans liv är fördolt med Kristus i Gud. Han är övertygad om att den som besekrat döden också kan bevara det som har

anförtrotts åt honom. Han klänger sig fast vid Frälsarens löfte: ”Jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen.” Hans tankar och förhoppningar är riktade mot hans Herres andra ankomst. Och då dödens svärd faller och dödens skuggor sänker sig över martyren, sträcker sig hans sista tanke, såsom hans tankar många gånger tidigare, till uppståndelsens morgon, till Livgivaren som skall hälsa honom välkommen till de återlöstas glädje. Tjugo århundraden har gått sedan den åldrande Paulus offrade sitt liv för Guds ords och Jesu Kristi vittnesbörds skull. Ingen har för kommande släkten återgett de sista scenerna i denne helgade mans liv, men inspirationen har för oss bevarat det vittnesmål som han avlade på dödsdagen. Som en trumpetfanfar har hans röst ljudit genom tidsåldrarna sedan den tiden. Hans mod har uppmuntrat tusentals av Kristi vittnen att förbli trogna. Det har hos tusentals nedtryckta människor väckt ett eko av hans egen segerglädje: ”Ty själv är jag nu på väg att offras, och tiden är inne, då jag skall bryta upp. Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp, jag har bevarat tron. Nu ligger rättfärdighetens segerkrans till reds åt mig, och Herren, den rättfärdige domaren, skall giva den åt mig på ’den dagen’, och icke åt mig allenast, utan åt alla som hava älskat hans tillkommelse.” -- 2 Tim. 4:6-8.

Kapitel 51

Herden

Apostlagärningarna säger inte så mycket om aposteln Petrus' senare arbete. Under de år av livlig verksamhet som följde på Andens utgjutande på pingstdagen, var han en av dem som outtröttligt arbetade för att omvända de judar som kom till Jerusalem för att tillbedja under de årliga högtiderna.

När de troendes antal ökade i Jerusalem och på andra platser som hade fått besök av korsets förkunnare, visade sig Petrus' begåvning vara av oskattbart värde för den första kristna församlingen. Inflytandet av hans förkunnelse om Jesus av Nasaret spred sig vida omkring. På honom hade lagts ett dubbelt ansvar. Han förkunnade ett bestämt budskap om Messias för de icke-troende och arbetade ivrigt för deras omvändelse. Samtidigt utförde han ett särskilt arbete för de troende och styrkte dem i tron på Kristus.

Sin kallelse att bli underherde fick Petrus efter det att han hade lärt sig att inte lita på sig själv utan endast förtrösta på Guds kraft. Innan han förnekade sin Herre hade Jesus sagt till honom: "När du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder." -- Luk. 22:32. Dessa ord gav en antydning om det omfattande och effektiva arbete som aposteln skulle komma att utföra i framtiden för dem som skulle ta emot evangelium. För detta arbete hade Petrus blivit förberedd genom sin egen erfarenhet av synd, lidande och ånger. Inte förrän han hade lärt känna sin svaghet, kunde han verkligen förstå Kristi efterföljares fulla beroende av Kristus. Mitt under frestelsens stormar hade han insett, att en människa kan känna sig trygg, bara då hon helt upphör att lita på sig själv och bara söker sitt stöd hos Frälsaren.

När Kristus sista gången sammanträffade med sina apostlar vid havet,

återinsattes Petrus på sin plats bland de tolv, efter det att han hade prövats genom den tre gånger upprepade frågan: ”Älskar du mig?” (Joh. 21:15-17.) Hans uppdrag hade utpekats för honom. Han skulle föda Herrens hjord. Nu när han blivit omvänd och hade godtagits av Gud, skulle han inte bara söka att vinna dem som stod utanför den kristna församlingen, utan han skulle även bli en herde för församlingen.

Kristus framhöll för Petrus bara en förutsättning för att han skulle kunna utföra sitt uppdrag: ”Älskar du mig?” Detta är den mest väsentliga förutsättningen. Även om Petrus hade ägt alla andra nödvändiga egenskaper skulle han ändå, utan denna, inte vara en trogen underherde för Guds församling. Kunskap, givmildhet, vältalighet, iver, alla dessa är nödvändiga egenskaper för en Herrens förkunnare, men utan Kristi kärlek i sitt sinne är en förkunnares arbete förfelat.

Kristi kärlek är inte någon tillfällig känsla, utan en levande princip som skall visa sig som en i själen kvardröjande kraft. Om församlingsherdens karaktär och beteende är en tillämpning av det budskap som han förkunnar, skall Gud bekräfta hans arbete med sitt godkännande. Herden och hjorden skall bli ett genom sitt gemensamma hopp i Kristus.

I det sätt på vilket Frälsaren bemötte Petrus, låg en undervisning för honom och hans medbröder. Fastän Petrus hade förnekat sin Herre, hade Jesus aldrig upphört att älska honom. Aposteln fick lära sig att han, då han förkunnade evangelium för andra, skulle möta överträdare med tålmod, sympati och förlåtande kärlek. Han skulle komma ihåg sina egna svagheter och felsteg. Både de som länge varit Kristi efterföljare och de som nyss blivit troende skulle han bemöta med samma ömhet som Kristus hade visat mot honom.

Även om vi själva ofta handlar orätt, har vi en benägenhet att bemöta

de frestade och de som kommit på villovägar med allt annat än ömhet och kärlek. Vi kan inte läsa deras tankar. Vi känner inte till deras inre strider eller det som plågar dem. Vi behöver därför lära oss att bestraffa med kärlek och att "sarga" bara för att hela och att varna på ett sådant sätt, att det väcker deras hopp till nytt liv.

Under hela sin verksamhet vakade Petrus troget över alla dem som överlämnats åt hans omvårdnad. Därigenom bevisade han att han var värdig det ansvarsfulla uppdrag som han hade fått av Frälsaren. Han upphöjde ständigt Jesus av Nasaret som Israels hopp och människosläktets Frälsare. Han ställde sitt eget liv under den store Mästarens fostran. På alla de sätt som det var möjligt för honom, försökte han utbilda de troende för ivrig verksamhet. Hans kristliga exempel och outtröttliga arbete uppmuntrade många ungdomar att ägna sig åt förkunnarens uppdrag. Efter hand som tiden gick fick aposteln allt större inflytande som lärare och ledare. Även om han alltjämt kände ansvar för att arbeta särskilt för judarna, förkunnade han evangelium i många länder och styrkte tron hos stora skaror som hade tagit emot evangelium.

Under de senare åren av sitt arbete blev Petrus inspirerad att skriva till de troende som "bo kringpridda i Pontus, Galatien, Kappadocien, provinsen Asien och Bitynien". Hans brev avsåg att uppliva modet och stärka tron hos dem som utsattes för prövningar och lidanden och att uppmuntra dem till förnyad iver att ta upp det goda verket, dem som genom de många frestelserna var i fara att förlora sin gemenskap med Gud. Dessa brev ger intryck av att ha skrivits av en som var förtrogen med Kristi lidanden och den tröst som endast Kristus kan ge. Samtidigt visar de att hela hans väsen blivit omskapat genom Guds nåd och att hans hopp om evigt liv hade en fast och säker grund.

Ett levande hopp

Denne åldrande Guds budbärare börjar sitt första brev genom att ge uttryck för tacksamhet och lovsägelse till sin Herre. ”Lovad vare vår Herres, Jesu Kristi Gud och Fader”, utbrister han, ”som efter sin stora barmhärtighet har genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda fött oss på nytt till ett levande hopp, till ett oförgängligt, obesmittat och ovanskligt arv, som i himmelen är förvarat åt eder, I som med Guds makt bliven genom tro bevarade till en frälsning, som är beredd för att uppenbaras i den yttersta tiden.”

I detta hopp om ett säkert arv på den nya jorden gladde sig de första troende, även under tider av svåra påfrestningar och lidanden. ”Därför mån I fröjda eder”, skrev Petrus, ”om I ock nu en liten tid, där så måste ske, liden bedrövelse under allahanda prövningar, för att, om eder tro håller provet -- vilket är mycket mer värt än guld, som förgås, men som dock genom eld bliver beprövat -- detta må befinnas lända eder till pris, härlighet och ära vid Jesu Kristi uppenbarelse. Honom älsken I utan att hava sett honom och fastän I ännu icke sen honom. . . fröjden eder över honom med utsäglig och härlig glädje, då I nu ären på väg att vinna det som är målet för eder tro, nämligen edra själars frälsning.”

Apostelns ord avser Kristi efterföljare under alla tidsåldrar. De har en särskild innebörd för dem som lever i en tid då ”änden på allting nu är nära”. Hans förmaningar och varningar och hans ord om tro och mod gäller varje människa som ”intill änden” vill ”hålla fast” vid sin tro. (Hebr. 3:14.)

Aposteln försökte få de troende att förstå, hur viktigt det är att man inte låter sinnet irra omkring på förbjuden mark eller slösar bort sina krafter på värdelösa intressen. De som inte vill bli fångade i Satans snaror måste noga

bevaka alla tillfartsvägar till sinnet. De måste undvika att läsa, se och höra sådant som kan väcka onära tankar. Vårt sinne får inte ges frihet att fästa sig vid vad som helst. Själens fiender är alltid framme med antydningar om det som är orätt. Vårt sinnes portar måste troget bevakas, så att ont inflytande inte får väcka onda tankar och sinnet lämnas att irra omkring i mörker. ”Omgjorden därför edert sinnes länder”, skrev Petrus, ”och varen nyktra; och sätten med full tillit edert hopp till den nåd som bjudes eder i och med Jesu Kristi uppenbarelse. . . . följn icke de begärelser som I förut, under eder okunnighets tid levden i, utan bliven heliga i all eder vandel, såsom han har kallat eder är helig. Det är ju skrivet: ’I skolen vara heliga, ty jag är helig.’

Så vandren ock i fruktan under denna edert främlingskaps tid. I veten ju att det icke är med förgängliga ting, med silver eller guld, som I haven blivit ’lösköpta’ från den vandel I förden i fåfänglighet, efter fädernas sätt, utan med Kristi dyra blod, såsom med blodet av ett felfritt lamm utan fläck. Så var förutsett om honom före världens begynnelse; men först nu i de yttersta dagarna har han blivit uppenbarad för eder skull, I som genom honom tron på Gud, vilken uppväckte honom från de döda och gav honom härlighet, så att eder tro nu ock kan vara ett hopp till Gud.”

Om man med silver och guld hade kunnat köpa människor frälsning, hur lätt skulle det då inte ha varit att åstadkomma detta för honom som säger: ”Mitt är silvret, och mitt är guld.” -- Hagg. 2:9. Men det är bara genom Guds Sons blod som överträdaren kan återlösas. Frälsningsplanens grund är ett offer. Aposteln Paulus skrev: ”I kännen ju vår Herres, Jesu Kristi nåd, huru han, som var rik, likväl blev fattig för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen bliva rika.” -- 2 Kor. 8:9. Kristus utgav sig själv för oss för att han skulle kunna rädda oss från all orättfärdighet. Och den välsignelse som kröner frälsningen är ”den gåva som Gud av nåd giver. . . evigt liv, i Kristus Jesus vår Herre”. (Rom. 6:23.)

En bestående princip

”Renen edra själar, i lydnad för sanningen, till oskrymtad broderlig kärlek”, fortsatte Petrus, ”och älsken varandra av hjärtat med uthållig kärlek.” Bibeln -- evangelium -- är den kanal genom vilken Herren uppenbarar sin Ande och sin kraft. Lydnad för detta åstadkommer en frukt av önskvärt slag: ”oskrymtad broderlig kärlek”. Denna kärlek är himmelsk och leder till högtstående motiv och osjälviskt handlande.

När evangelium blir en bestående princip i vårt liv blir vi ”födda på nytt, icke av någon förgänglig säd, utan av en oförgänglig: genom Guds levande ord, som förbliver”. Denna nya födelse är ett resultat av att vi tar emot Kristus som Guds ord. När gudomlig sanning genom Guds Ande gör intryck på våra sinnen, väcks nya begrepp till liv och hittills slumrande krafter stimuleras till att samarbeta med Gud.

Så hade förhållandet varit med Petrus och hans medapostlar. Kristus var den som uppenbarade sanningen för världen. Genom honom blev den oförgängliga säden, Guds ord, sådd i människors sinnen. Men mycket av sin värdefullaste undervisning framställde han för dem som då inte kunde fatta den. När den helige Ande efter Jesu himmelsfärd påminde apostlarna om Jesu undervisning, vaknade deras slumrande sinnen. Betydelsen av denna undervisning framstod plötsligt för dem som en ny uppenbarelse. Den rena, oförfalskade sanningen fann utrymme i deras sinnen. Då blev också hans livs sällsamma upplevelser deras. Ordet tog sig uttryck genom de människor som han själv valt. De förkunnade det sällsamma budskapet att ”Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss, . . . full av nåd och sanning”. ”Av hans fullhet hava vi ju alla fått, ja, nåd utöver nåd.” -- Joh. 1:14, 16.

Aposteln uppmanade Kristi efterföljare att studera Bibeln. Om de fick en rätt förståelse av den skulle de kunna utföra ett verk som skulle bestå för evigt. Petrus förstod att varje människa som slutligen skulle vinna seger, måste gå igenom svårigheter och prövningar. Men han visste också att de som frestades, genom en rätt förståelse av Bibelns undervisning, skulle kunna erinra sig löften som kunde trösta dem och styrka deras tro.

”Allt kött är såsom gräs”, förklarade han, ”och all dess härlighet såsom gräsets blomster; gräset torkar bort, och blomstret faller av, men Herrens ord förbliver evinnerligen.” Och det är detta ord som har blivit förkunnat för eder såsom ett glatt budskap. Så läggen då bort all ondska och allt svek, så ock skrymteri och avund och allt förtal. Och då I nu ären nyfödda barn, så längten efter att få den andliga oförfalskade mjölken, på det att I genom den mån växa upp till frälsning, om I annars haven ’smakat att Herren är god’.”

Många av de troende, till vilka Petrus riktar sig i sina brev, bodde mitt ibland icke-judar. Mycket berodde på deras trohet mot sin höga bekännelse. Aposteln förmanade dem att inte försumma sina förmåner såsom Jesu Kristi efterföljare. ”I åter ären ’ett utvalt släkte’”, skrev han, ”ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk”, för att I skolen förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat eder från mörkret till sitt underbara ljus, I som förut ’icke voren ett folk’, men nu ären ’ett Guds folk’, I som ’icke haden fått någon barmhärtighet’, men nu ’haven fått barmhärtighet’.

Mina älskade, jag förmanar eder såsom ’gäster och främlingar’ att taga eder till vara för de köttsliga begärelserna, vilka föra krig mot själen. Och fören en god vandel bland hedningarna, på det att dessa, om de i någon sak förtala eder såsom illgärningsmän, nu i stället, när de skåda edra goda gärningar, må för dessas skull prisa Gud på den dag då han söker dem.”

Medborgaranda

Aposteln klagör tydligt Kristi efterföljares förhållande till de borgerliga myndigheterna: ”Varen underdåniga all mänsklig ordning för Herrens skull, vare sig det är konungen, såsom den överste härskaren, eller det är landshövdingarna, som ju äro sända av honom för att straffa dem som göra vad ont är och för att prisa dem som göra vad gott är. Ty så är Guds vilja, att I med goda gärningar skolen stoppa munnen till på oförståndiga och fåkunniga människor. I ären ju fria, dock icke som om I haden friheten för att därmed överskylla ondskan, utan såsom Guds tjänare. Bevisen var man ära, älsken bröderna, ’frukten Gud, ären konungen’.”

Till dem som var tjänare sade han att de skulle underordna sig sina arbetsgivare ”med all fruktan, icke allenast de goda och milda, utan också de obilliga. Ty det är välbehagligt för Gud”, förklarade aposteln, ”om någon, med honom för ögonen, tåligt uthärdar sina vedervärdigheter, när han får lida oförskyllt. Ty vad berömligt är däri att I bevisen tålamod, när I för edra synders skull fån uppbära hugg och slag? Men om I bevisen tålamod, när I fån lida för goda gärningars skull, då är detta välbehagligt för Gud. Ty därtill ären I kallade, då ju Kristus själv led för eder och efterlämnade åt eder en förebild, på det att I skullen följa honom och vandra i hans fotspår. ’Han hade ingen synd gjort, och intet svek fanns i hans mun.’ När han blev smäddad, smädade han icke igen och när han led hotade han icke, utan överlämnade sin sak åt honom som dömer rättvist. Och ’våra synder bar han’ i sin kropp upp på korsets trä, för att vi skulle dö bort ifrån synderna och leva för rättfärdigheten; och ’genom hans sår haven I blivit helade’. Ty I ’gingen vilse såsom får’, men nu haven I vänt om till edra själars herde och vårdare.”

Hjärtats fordolda människa

Aposteln förmanade de troende kvinnorna att vara rena i sitt tal och måttfulla i sin klädsel och sitt beteende. ”Eder prydnad” , rådde han dem,

”vare icke den utvärtes prydnaden, den som består i hårflätningar och påhängda gyllene smycken eller i eder klädedräkt. Den vare fastmer hjärtats fördolda människa, smyckad med den saktmodiga och stilla andens oförgängliga väsende; ty detta är dyrbart inför Gud.”

Denna undervisning är tillämplig på Kristi efterföljare under varje tidsålder. ”Alltså skolen I känna dem av deras frukt.” -- Matt. 7:20. Den inre prydnaden av en ödmjuk och stilla ande är ovärderlig. I en sann kristens liv är den yttre prydnaden alltid i överensstämmelse med den inre friden och helgelsen. ”Om någon vill efterfölja mig”, sade Jesus, ”så försake han sig själv och tage sitt kors på sig; så följ han mig.” -- Matt. 16:24. Självförsakelse och uppoffringar kommer att utmärka den troendes liv. Tecken på att smaken har förändrats kommer att visa sig i de människors klädsel som vandrar på den väg som Herren har angett för de återlösta.

Det är riktigt att älska skönhet och att vilja tillägna sig den. Men Gud vill att vi först skall älska och eftertrakta den högsta skönheten, som är oförgänglig. Ingen yttre prydnad kan i värde och älsklighet jämföras med ”den saktmodiga och stilla andens oförgängliga väsende” som de äger som är ”klädda i fint linne, vitt och rent” (Upp. 19:14), den som alla de återlösta från jorden kommer att bära. Det är denna dräkt som skall göra dem tilldragande och älskvärda här i livet och som i det tillkommande skall ge dem tillträde till konungens palats. Hans löfte är: ”Dessa skola vandra med mig i vita kläder, ty de äro värdiga därtill.” -- Upp. 3:4.

Aposteln ser i en profetisk vision framåt i tiden till de farliga tider som skulle drabba Kristi församling. Aposteln uppmanar därför de troende att vara uthålliga under påfrestningar och lidanden. ”Mina älskade”, skrev han, ”förundren eder icke över den luttringseld som är tänd bland eder.”

Svårigheter är en del av den uppfostran som Gud ger sitt folk för att de

skall renas ifrån allt världsligt slagg. Då de råkar in i prövningar är detta ett bevis för att Gud leder dem. Prövningar och motgångar är de medel som han utvalt för vår fostran. De är de förutsättningar han skapat för framgång. Han som känner människors väsen och innersta tankar, känner också till deras svagheter bättre än de själva gör. Han ser att några har begåvning som, om den får utvecklas på rätt sätt, skulle kunna användas för att befrämja hans mission. I sin gudomliga försyn för han dessa människor in i olika förhållanden, så att de kan upptäcka brister som de inte själva är medvetna om. Han ger dem rillfälle att övervinna dessa brister och att utbilda sig för hans tjänst. Ofta tillåter han lidandets eld att drabba dem, så att de skall bli renade och förädlade.

Gud vårdar sig ständigt om dem som tillhör honom. Det är bara när det är nödvändigt för deras timliga och eviga välfärd som han tillåter lidande att drabba dem. Han kommer att rena sin församling på samma sätt som Jesus renade templet under sitt liv på jorden. Allt det som han låter komma över sitt folk av prövningar och svårigheter, låter han komma för att de skall vinna en djupare andlig erfarenhet och större kraft att föra korsets triumf vidare.

Det fanns en tid i Petrus' liv, då han inte var villig att bära något kors i Jesu efterföljd. När Frälsaren talade om för apostlarna vad som förestod honom av lidande och död utropade Petrus: "Bevare dig Gud, Herre! Ingalunda får detta vederfaras dig." -- Matt. 16:22. Det var självömkan som kom Petrus att rygga tillbaka från att ha gemenskap med Kristus i lidandet och som kom honom att omedelbart protestera. Det blev en bitter upplevelse för aposteln och något som han bara så småningom förstod, att Kristi liv på jorden skulle vara fyllt av lidande och förödmjukelse. Men det var i smältdegelns eld som han skulle få lära sig det. Men när hans en gång så aktiva kropp blivit böjd av många års bördor och påfrestningar kunde han skriva: "Mina älskade, förundren eder icke över den luttringseld som är tänd bland eder, och som I till eder prövning måsten genomgå, och menen icke,

att därmed något förunderligt vederfares eder; utan ju mer I fån dela Kristi lidanden, dess mer mån I glädja eder, för att I ock mån kunna glädjas och fröjda eder vid hans härlighets uppenbarelse.”

Och när han vänder sig till församlingsföreståndarna för att påminna dem om deras ansvar som underherdar för Kristi hjord, skriver aposteln: ”Varen herdar för Guds hjord, som I haven i eder vård; varen det icke av tvång, utan av fri vilja, icke för slem vinnings skull, utan med villigt hjärta. Uppträden icke såsom herrar över edra församlingar, utan bliven föredömen för hjorden. Då skolen I, när Överherden uppenbaras, undfå härlighetens oförvissneliga segerkrans.”

De som har fått underherdens uppdrag, bör ivrigt vaka över dem som de fått ansvar för. Men detta skall inte bli en sträng och diktatorisk övervakning utan snarare en vaksam omvårdnad, som skall uppmuntra, stärka och upplyfta. Att vara församlingsherde betyder mer än att predika. Det innebär ivrigt personligt arbete. Församlingen på jorden består av bristfälliga människor. De behöver en tålmodig och samvetsgrann omvårdnad för att utbildas och fostras till att kunna arbeta med Guds välbehag i detta liv, och i det kommande kunna krönas med härlighet och odödlighet. Församlingsvårdare som är trogna herdar behövs, som inte vare sig smickrar Guds folk eller behandlar dem bryskt, utan som kommer att ge dem livets bröd, människor som i sina egna liv dagligen känner den helige Andes förvandlande kraft och som hyser en stark, osjälvisk kärlek till dem för vilka de arbetar.

Rättfärdighetens frukt

Underherden måste kunna arbeta taktfullt och klokt, då han ställs inför främlingskap, bitterhet, avundsjuka och missunnsamhet i församlingen. Han kommer att behöva arbeta i Kristi anda för att lägga allt tillrätta. Han skall

troget varna för och bestraffa synd, och undanröja oegentligheter. För att göra detta krävs inte bara predikan i kyrkan utan också personligt arbete i hemmen. De vilsegångna kanske inte vill ta emot hans undervisning.

Guds budbärare kan komma att bli kritiserad och felaktigt bedömd. Då bör han tänka på att ”den vishet som kommer ovanifrån är först och främst ren, vidare fridsam, foglig och mild, full av barmhärtighet och andra goda frukter, fri ifrån tvivel, fri ifrån skrymtan. Och rättfärdighetens frukt kommer även sådd i frid, dem till del som hålla frid.” -- Jak. 3:17, 18.

Evangelii budbärarens uppdrag är ”att lägga i dagen huru det rådslut har blivit utfört, som tidsåldrarna igenom hade såsom en hemlighet varit fördolt i Gud, alltings skapare”. (Ef. 3:9.) Om den som går in i detta arbete föredrar det som kräver minst uppoffring och nöjer sig med att bara predika och lämnar det personliga arbetet åt någon annan, kan inte hans verksamhet vara godtagbar inför Gud. Människor för vilka Kristus har dött går under av brist på ett välorganiserat, personligt arbete. Den som går in i förkunnarens gärning har gjort ett felaktigt val, om han inte är villig att utföra det personliga arbete som krävs för en korrekt vård av Guds hjord.

Till sitt väsen är den sanne herden osjälvisk. Han glömmer sig själv och sätter sitt uppdrag för Gud i främsta rummet. Genom att förkunna evangelium och genom personligt arbete i församlingsmedlemmarnas hem lär han känna deras behov, deras sorger, deras prövningar. Då han gör det samarbetar han med den store Hjälparen. Han deltar i deras olyckor och lidanden, tröstar dem i deras bekymmer, tillfredsställer deras själs hunger och vinner deras hjärtan för Gud. I detta arbete stöds evangelii budbärare av himmelens änglar. Han får själv undervisning och upplysning i det evangelium som gör honom vis till frälsning.

I samband med sin undervisning till dem som hade ansvarsfulla poster

inom församlingen anger aposteln några allmänna principer som skulle följas av dem som tillhör församlingen. De yngre medlemmarna i församlingen skulle följa de äldres exempel i kristlig ödmjukhet. ”Så skolen I ock, I yngre, å eder sida underordna eder de äldre. Ikläden eder alla i umgängelsen med varandra, ödmjukheten såsom en tjänardräkt. Ty ’Gud står emot de högmodiga, men de ödmjuka giver han nåd’. Ödmjuken eder alltså under Guds mäktiga hand, för att han må upphöja eder i sinom tid. Och ’kasten alla edra bekymmer på honom’, ty han har omsorg om eder. Varen nyktra och vaken. Eder vedersakare, djävulen, går omkring såsom ett rytande lejon och söker, vem han må uppsluka. Stån honom emot, fasta i tron.”

Så skrev Petrus till Kristi efterföljare under en tid, då församlingen utsattes för särskilda påfrestningar. Många hade redan fått del av Kristi lidande. Snart skulle församlingen utsättas för en häftig förföljelse. Under loppet av några få år skulle många av dem som hade stått som lärare och ledare inom församlingen, lida martyrdöden för evangelium. Snart skulle rovgiriga vargar tränga in i församlingen och inte skona hjorden. Men de som hoppades på Kristus, skulle inte låta något sådant komma dem att gripas av missmod och förtvivlan. Med ord av uppmuntran och glädjefylld förhoppning riktar Petrus de troendes uppmärksamhet från nuets påfrestningar och framtidens lidanden till ”ett oförgängligt, obesmittat och ovanskligt arv”. ”Men all nåds Gud”, bad han ivrigt, ”som har kallat eder till sin eviga härlighet i Kristus, sedan I en liten tid haven lidit, han skall fullkomna, stödja, styrka och stadfästa eder. Honom tillhör väldet i evigheternas evigheter. Amen.”

Kapitel 52

Hans väsens egenskaper

I sitt andra brev, som Petrus riktar till dem som ”hava fått sig beskärmd en lika dyrbar tro” som han själv, framställer aposteln samma gudomliga plan för Kristi efterföljares karaktärsutveckling. Han skriver: ”Nåd och frid föröke sig hos eder, i kunskap om Gud och vår Herre Jesus Kristus. Allt det som leder till liv och gudsfruktan har hans gudomliga makt skänkt oss, genom kunskapen om honom som har kallat oss medelst sin härlighet och underkraft. Genom dem har han ock skänkt oss sina dyrbara och mycket stora löften, för att I skolen, i kraft av dem, bliva delaktiga av gudomlig natur och undkomma den förgängelse, som i följd av den onda begärelsen råder i världen.

Vinnläggen eder just därför på allt sätt om att i eder tro bevisa dygd, i dygden kunskap, i kunskapen återhållsamhet, i återhållsamheten ståndaktighet, i ståndaktigheten gudsfruktan, i gudsfruktan broderlig kärlek, i den broderliga kärleken allmänlig kärlek. Ty om detta finnes hos eder och mer och mer förökas, så tillstädjer det eder icke att vara overksamma eller utan frukt i fråga om kunskapen om vår Herre Jesus Kristus.”

Dessa ord är fyllda av undervisning och segervisshet. Aposteln beskriver för de troende de olika etapperna i Kristi efterföljares karaktärsutveckling. Var och en av dessa representerar något nytt i en fullkomligare kunskap om Gud. I denna utveckling får det inte bli något stillastående. Tro, dygd, klokhet, återhållsamhet, tålmod, gudsfruktan, broderlig och allmän kärlek utgör de olika etapperna. Vi blir frälsta genom att gå uppåt, steg för steg, tills vi uppnår höjden av Kristi ideal. På detta sätt har Kristus för oss blivit till visdom, till rättfärdighet, helgelse och

förlossning.

Gud har kallat sitt folk till andlig härlighet och dygd. Detta skall visa sig i de människors liv som verkligen har gemenskap med honom. Sedan de fått del av den himmelska gåvan, skall de fortsätta mot fullkomningen så att de ”med Guds makt bliven genom tro bevarade”. (1 Petr. 1:5.) Det är genom att skänka dessa dygder åt sina barn som Gud blir förhärligad. Han vill se människor uppnå den högsta utveckling. När de genom tro tillgodogör sig Kristi kraft, när de gör anspråk på hans osvikliga löften, när de med en iver och uthållighet som måste vinna framgång, söker den helige Andes kraft, kommer de att göras fullkomliga i honom.

När Kristi efterföljare har tagit emot den tro som framhålls i evangelium, blir hans nästa steg att till karaktären lägga dygd och därigenom rena sinnet och bereda det för att ta emot kunskapen om Gud. Denna kunskap är underlaget för all sann bildning och all sann tjänst. Den är vårt enda säkra skydd mot frestelse och det enda som kan göra oss lika Gud till vår karaktär. Genom kunskapen om Gud och hans Son Jesus Kristus får de troende ”allt det som leder till liv och gudsfruktan”. Ingen god gåva undanhålls dem som uppriktigt söker efter Guds rättfärdighet.

”Detta är evigt liv”, sade Jesus, ”att de känna dig, den ende sanne Guden och den du har sänt, Jesus Kristus.” -- Joh. 17:3. Och profeten Jeremia förklarar: ”Den vise berömme sig icke av sin vishet, den starke berömme sig icke av sin styrka, den rike berömme sig icke av sin rikedom. Nej, den som vill berömma sig, han berömme sig därav att han har förstånd till att känna mig; att jag är Herren, som gör nåd, rätt och rättfärdighet på jorden. Ty till sådana har jag behag, säger Herren.” -- Jer. 9:23, 24. Vi kan knappast fatta bredden, djupet och höjden av de andliga framsteg som den kan göra, som tillägnar sig denna kunskap.

Den gudomliga nådens verk

Ingen behöver vara rädd för att han inte inom sin sfär skall kunna uppnå denna karaktärens fullkomlighet. Genom Kristi offer har det gjorts möjligt för den troende att uppnå allt som hör till liv och gudaktighet. Gud uppmanar oss att vara fullkomliga. Han framställer för oss som exempel Kristi väsens egenskaper. I sin ödmjukhet som fullkomnades i ett liv av ständig kamp mot det onda, visade Frälsaren att människor genom samarbete med gudomen här i livet kan uppnå en fullkomlig karaktär. Vad Kristus gjorde i detta avseende är Guds försäkran till oss, att också vi kan vinna en fullständig seger.

Gud visar Kristi efterföljare att det är möjligt för dem att bli lika Kristus och vandra i lydnad för alla hans lags principer. Men i sig själv saknar människan fullständigt alla förutsättningar att nå ett sådant tillstånd. Den helgelse som Bibeln förklarar att människan måste ha tillägnat sig, innan hon kan ingå i den eviga världen, är resultatet av den gudomliga nådens verk, då människan underordnar sig den fostran och det hämmande inflytandet från sanningens Ande. Människans lydnad kan bara bli fullkomlig genom Kristi rättfärdighets rökelse, som med gudomlig vällukt fyller varje lydnadshandling. Den troendes del är att med uthållighet sträva efter att övervinna varje karaktärsfel. Han bör ständigt bedja Frälsaren om att bota alla brister i hans av synden sjuka själ. Människan har varken klokhet eller kraft att övervinna. Detta är något som tillhör Herren. Han skänker dem åt var och en som i ödmjukhet och med innerlig längtan ber honom om hjälp.

Karaktärens omvandling från gudsfiendlighet till helgelse är en ständigt pågående process. Dag för dag verkar Gud för människans helgelse. Människan skall samarbeta med honom genom outtröttliga ansträngningar att tillägna sig goda livsvanor. Hon skall lägga dygd till dygd. Och då hon på

detta sätt arbetar efter additionsprincipen, arbetar Gud för henne genom multiplikationsprincipen. Vår Frälsare står alltid beredd att lyssna till och besvara den ångerfulla människans böner. Nåd och frid mångfaldigas för hans trogna. Han tilldelar dem med glädje alla de välsignelser som de behöver i sin kamp mot det onda som ansätter dem.

Full trosvisshet

Det finns de som gör uppriktiga försök att gå uppför den kristna utvecklingens steg, men under det att de går uppåt, börjar de förtrösta på mänsklig kraft och förmåga. De förlorar Jesus ur sikte, han som är deras tros begynnare och fullkomnare. Resultatet blir undergång. Allt som de har vunnit går förlorat. Sorgligt är i sanning deras tillstånd som har tröttnat under vägen uppåt och låtit själens fiende beröva dem de kristliga dygder som utvecklats i deras sinne och livsföring. ”Den åter som icke har detta”, förklarar aposteln, ”är blind och kan icke se; han har förgätit att han har blivit renad från sina förra synder.”

Aposteln Petrus hade många års erfarenhet av det som tillhör Gud. Hans tro på Guds kraft att frälsa hade ökat under de år som gått, till dess att han klart kunde bevisa, att det inte fanns någon möjlighet för en troende att gå under, om han i tro går uppåt steg för steg på helgelsens trappa, som når ända till himmelens portar.

Under många år hade Petrus för de troende framhållit nödvändigheten av ständig tillväxt i nåden och i kunskap om sanningen. Eftersom han nu visste att han snart måste lida martyrdöden för sin tro, riktade han ännu en gång deras uppmärksamhet på de dyrbara förmåner som står till varje troendes förfogande. I full trosförvissning förmanar han sina bröder till uthållighet i kristenlivet.

”Vinnläggen eder därför”, vädjar han, ”så mycket mer om att göra eder kallelse och utkorelse fast. Ty om I det gören, skolen I aldrig någonsin komma på fall. Så skall inträdet i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, eviga rike förlänas eder i rikligt mått.” Dyrbara tillförsikt! Lysande är den troendes framtidsutsikter, då han går vidare i tro mot den kristna fullkomlighetens höjder.

”Därför kommer jag alltid”, fortsätter aposteln, ”att påminna eder om detta, fastän I visserligen redan kännen det och ären befästa i den sanning som har kommit till eder. Och jag håller det för rätt och tillbörligt, att så länge jag ännu är i denna kroppshydda, genom mina påminnelser väcka eder. Ty jag vet, att jag snart skall lämna min kroppshydda; detta har vår Herre Jesus Kristus givit till känna för mig. Men jag vill härmed sörja för, att I också efter min bortgång städse kunnen draga eder detta till minnes.”

Aposteln kände väl till Guds avsikter ifråga om människorna. Under Jesu liv på jorden hade han sett och hört mycket som gällde Guds rike. ”Ty det var icke några slugt uttänkta fabler vi följde”, påminner han de kristna om, ”när vi kungjorde för eder vår Herres, Jesu Kristi, makt och hans tillkommelse, utan vi hade själva skådat hans härlighet. Ty han fick ifrån Gud, Fadern, ära och pris, när från det högsta Majestätet en röst kom till honom och sade: ’Denne är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag.’ Den rösten hörde vi själva komma från himmelen, när vi voro med honom på det heliga berget.”

Men hur övertygande dessa bevis än var om tryggheten i de troendes förhoppningar, fanns det ett ännu kraftigare bevis i profetians vittnesbörd, genom vilket allas tro kunde bekräftas och finna en säker ankargrund. ”Så mycket fastare står nu också”, förklarade Petrus, ”för oss det profetiska ordet; och I gören väl, om I akten därpå, såsom på ett ljus som lyser i en dyster vildmark, till dess att dagen gryr och morgonstjärnan går upp i edra

hjärtan. Men det mån I framför allt veta, att ingen profetia i något skriftens ord kan av någon människas egen kraft utläggas. Ty ingen profetia har någonsin framkommit av en människas vilja, utan därigenom att människor, drivna av den helige Ande, talade vad som gavs dem från Gud.”

Samtidigt som aposteln upphöjer det fasta profetiska Ordet som en säker ledstjärna under tider av faror, varnade han ändå församlingen mot de falska profetiornas fackla som skulle komma att bäras av falska lärare, ”vilka på smygvägar skola införa fördärvliga partimeningar och draga över sig själva plötsligt fördärv, i det att de till och med förneka den Herre som har köpt dem”. Dessa falska lärare skulle uppstå inom församlingen och av många betraktas som pålitliga. Dessa jämförde aposteln med ”källor utan vatten, skyar som drivas av stormvinden, och det svarta mörkret är förvarat åt dem”. ”Så har det sista för dem blivit värre än det första. Ty det hade varit bättre för dem att icke hava lärt känna rättfärdighetens väg, än att nu, sedan de hava lärt känna den, vända tillbaka, bort ifrån det heliga bud som har blivit dem meddelat.”

Petrus såg ned genom århundradena till tidens slut och fick en ingivelse att beskriva tillståndet i världen strax före Kristi andra ankomst. ”Det mån I framför allt veta”, förklarade han, ”att i de yttersta dagarna bespottare skola komma med bespottande ord, människor som vandra efter sina egna begärelser. De skola säga: ’Huru går det med löftet om hans tillkommelse? Från den dag då våra fäder avsomnade har ju allt förblivit sig likt, ända ifrån världens begynnelse.’” Men ”bäst de säga: ’Allt står väl till, och ingen fara är på färde’, då kommer plötsligt fördärv över dem.” -- 1 Tess. 5:3. Alla skulle emellertid inte dras in i fiendens snaror. När alltings slut skulle närma sig, skulle det finnas trogna som förstod tidens tecken. Samtidigt som många som bekänner sig vara Kristi efterföljare, genom sitt liv skulle förneka sin tro, skulle det ändå finnas några kvar som skulle vara trogna intill änden.

Löftet skall uppfyllas

Petrus höll ständigt i sitt sinne hoppet levande om Kristi återkomst. Han övertygar församlingen om tillförlitligheten i Frälsarens löfte: ”Om jag än går bort för att bereda eder rum, så skall jag dock komma igen och taga eder till mig; ty jag vill att där jag är, där skolen I ock vara.” -- Joh. 14:3. För de prövade och trogna kanske tiden skulle komma att kännas lång, men han försäkrade dem att ”Herren fördröjer icke uppfyllelsen av sitt löfte, såsom somliga mena, att han fördröjer sig. Men han är långmodig mot eder, eftersom han icke vill att någon skall förgås, utan att alla skola vända sig till bättring. Men Herrens dag skall komma såsom en tjuv, och då skola himlarna med dånande hast förgås och himlakropparna upplösas av hetta, och jorden och de verk som äro därpå brännas upp.

Eftersom nu allt detta sålunda går mot sin upplösning, hurudana bören icke I då vara i helig vandel och gudsfruktan, medan I förbiden och påskynden Guds dags tillkommelse, varigenom himlar skola upplösas av eld och himlakroppar smälta av hetta! Men ’nya himlar och en ny jord’, där rättfärdighet bor, förbida vi efter hans löfte.

Därför, mina älskade, eftersom I förbiden detta, skolen I med all flit sörja för, att I mån för honom befinnas vara obefläckade och ostraffliga, i frid. Och I skolen hålla före att vår Herres långmodighet länder till frälsning; såsom ock vår älskade broder Paulus har skrivit till eder, efter den vishet som har blivit honom given. . . . Då I nu således, mina älskade, haven fått veta detta i förväg, så tagen eder till vara för att bliva indragna i de gudlösas villfarelse och därigenom förlora edert fäste. Växen i stället till i nåd och i kunskap om vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus.”

Genom Guds försyn tilläts Petrus att avsluta sitt livsverk i Rom. Nero hade gett befallning om att han skulle sättas i fängelse ungefär vid samma tid

som Paulus arresterades för sista gången. Så skulle de två åldrande apostlarna, som under många år hade arbetat på vitt skilda arbetsfält, för sista gången få vittna om Kristus i den stora världsstaden och på dess mark utgjuta sitt blod såsom en säd som skulle bära en enorm skörd av heliga och martyrer.

Alltifrån det att Petrus hade återinsatts i sitt ämbete efter att ha förnekat Kristus, hade han inte ryggat tillbaka för några faror. Han hade visat en ädel tapperhet i förkunnandet av den Frälsare som hade korsfästs, uppstått och farit upp till himmelen. I sin fängelsecell erinrade han sig de ord som Jesus hade sagt till honom: "Sannerligen, sannerligen säger jag dig: När du var yngre, omgjordade du dig själv och gick vart du ville; men när du bliver gammal, skall du nödgas sträcka dina händer, och en annan skall omgjorda dig och föra dig dit du icke vill." -- Joh. 21:18. Med dessa ord talade Jesus om för aposteln själva det sätt på vilket han skulle dö och förutsade också att hans händer skulle utsträckas på korset.

Eftersom Petrus var jude och utlänning, blev han dömd till att hudflängas och korsfästas. När han anade vilken fruktansvärd död han skulle drabbas av erinrade han sig vilken stor synd han hade begått, då han förnekade Jesus i hans svåraste stund. En gång hade han varit mycket ovillig att ta upp sitt kors. Nu räknade han det som en glädje att uppoffra sitt liv för evangelium. När han tänkte på att han hade förnekat sin Herre, tyckte han att det skulle vara en för stor ära för honom att få dö på samma sätt som hans Mästare hade dött. Petrus hade uppriktigt ångrat sin synd. Kristus hade förlåtit honom, vilket framgår av det höga uppdrag som han hade gett Petrus, nämligen att föda hjordens får och lamm. Men Petrus kunde aldrig förlåta sig själv. Inte ens tanken på den sista scenens förskräckliga smärtor kunde mildra bitterheten i hans sorg och ånger. Som ett sista ynnestbevis bad han sina bödlar att spika honom vid korset med huvudet nedåt. Bönen beviljades och på detta sätt dog den store aposteln Petrus.

Kapitel 53

Kärlekens förkunnare

Johannes utmärks framför de andra apostlarna som ”den lärjunge som Jesus älskade”. (Joh. 21:20.) Han tycks i mycket hög grad ha åtnjutit Jesu vänskap och han fick många bevis på Frälsarens förtroende och kärlek. Han var en av de två som fick vara med om att se Kristi härlighet på förklaringsberget och hans ångest i Getsemane. Det var åt hans vård som Kristus anförtrodde sin mor, när han hängde döende på korset.

Den älskade lärjungen visade också sin Frälsare stor tillgivenhet. Johannes höll sig till Kristus som vinrankan håller sig fast vid en imponerande pelare. För sin Mästares skull utsatte han sig för stora risker i domsalen och dröjde kvar vid korset. När apostlarna nåddes av nyheten om Kristi uppståndelse, skyndade Johannes sig till graven och kom dit till och med före den ivrige Petrus.

Den förtroendefulla kärlek och oegennyttiga tillgivenhet som Johannes visade i sin karaktär och i sitt dagliga liv, innehåller en undervisning av obeskrivligt värde för den kristna församlingen. Johannes ägde inte av naturen det älskvärda väsen som hans senare liv visade. Han hade svåra karaktärsfel. Han var inte bara stolt, egensinnig och ärelysten utan även otålig och snarstucken. Han och hans bror kallades ”tordönssöner”. Ett häftigt lynne, hämndgirighet och benägenhet att kritisera, alla dessa karaktärsdrag hade funnits hos den älskade aposteln. Men under allt detta såg den gudomlige läraren ett hängivet, uppriktigt och kärleksfullt sinne. Jesus bestraffade hans egenkärlek, omintetgjorde hans äregiriga planer och prövade hans tro. Men han uppenbarade också för honom det som han innerst längtade efter, helighetens skönhet och kärlekens omskapande kraft.

Bristerna i Johannes' karaktär kom starkt i förgrunden vid flera tillfällen under hans personliga samvaro med Frälsaren. Vid ett tillfälle sände Jesus budbärare före sig till en liten samaritisk stad och uppmanade folket att tillreda mat åt honom och hans apostlar. Men när Frälsaren närmade sig staden låtsades han som om han ville fortsätta färden till Jerusalem. Detta väckte samariternas avundsjuka, så att de, i stället för att inbjuda dem att stanna kvar där, undandrog dem den gästvänlighet som de skulle ha visat mot en vanlig vägfarande. Jesus tvingar sig aldrig på någon. Samariterna förlorade den välsignelse som de skulle ha fått, om de hade inbjudit honom som sin gäst.

Apostlarna visste att det var Frälsarens avsikt att genom sin närvaro välsigna samariterna. Därför blev de förvånade och förargade över den likgiltighet, den avund och den bristande respekt som dessa visade deras Mästare. Framför andra Jakob och Johannes blev uppretade. Att den som de satte så högt, skulle bli bemött på detta sätt betraktade de som en oförrätt som var så stor, att samariterna genast borde bestraffas för den. I sin iver sade de: ”Herre, vill du att vi skola bedja att eld kommer ned från himmelen och förtär dem?” Då vände han sig om och tillrättavisade dem. Och de gingo till en annan by.” -- Luk. 9:54, 55. De blev förvånade över att se att Jesus tog illa vid sig av deras ord. Ännu mer överraskade blev de, då han tillrättavisade dem.

Det ingick inte i Jesu uppdrag att tvinga människorna att ta emot honom. Det är Guds och människors fiende och människor som inspireras av hans anda som söker tvinga människors samveten. Under en föregiven iver för rättfärdighet förleddes människor, som står i förbindelse med onda änglar, att plåga sina medmänniskor, för att på så sätt tvinga dem att godta deras uppfattning av religionen. Kristus söker däremot alltid att visa barmhärtighet och att vinna de vilsegångna genom att uppenbara sin kärlek. Han kan inte

tillåta någon medtävlare om människans sinne. Inre heller godtar han en delad tjänst. Han vill ha en frivillig tjänst, ett villigt underordnande under hans betvingande kärlek.

Kvardröjande missuppfattning

Vid ett annat tillfälle framställer Jakob och Johannes genom sin mor en begäran om att få de högsta ämbetena i Kristi rike. Trots att Jesus vid flera tillfällen hade undervisat dem om sitt rikets natur hoppades dessa unga apostlar alltjämt att en Messias skulle komma, som skulle inta sin tron och äga konungslig makt i överensstämmelse med judafolkets önsketänkande. Deras mor som hade samma ärelystnad för sina söner bad därför för dem: ”Säg att i ditt rike den ene av dessa mina två söner skall få sitta på din högra sida, och den andre på din vänstra.”

Men Frälsaren svarade: ”I veten icke vad I begären. Kunnen I dricka den kalk som jag skall dricka? De svarade honom: ’Det kunna vi.’” De menade att de skulle räkna det för den högsta ära att få bevisa sin trohet genom att ta del av allt som skulle drabba deras Herre.

”Ja, väl skolen I få dricka min kalk”, förklarade Jesus -- framför honom reste sig ett kors i stället för en tron och på hans högra och vänstra sida skulle hänga två rånare. Johannes och Jakob skulle få dela sin Mästaress lidande -- den ene av den snabba döden genom ett svärd, den andre skulle längre än någon annan av apostlarna följa sin Mästare i arbete, vanära och förföljelse. ”Men platsen på min högra sida och platsen på min vänstra”, fortsatte han, ”tillkommer det icke mig att bortgiva, utan de skola tillfalla dem för vilka så är bestämt av min Fader.” -- Matt. 20:21-23.

Jesus förstod de motiv som hade inspirerat till denna begäran. Han bestraffade de två apostlarna för deras stolthet och äregirighet. ”I veten att

furstarna uppträda mot sina folk som herrar, och att de mäktige låta folken känna sin myndighet. Så är det icke bland eder; utan den som vill vara störst bland eder, han vare de andras tjänare, och den som vill vara främst bland eder, han vare de andras dräng, likasom Människosonen har kommit icke. . . för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många.” -- Matt. 20:25-28.

I Guds rike får ingen någon position på grund av ynnest. Man kan inte förtjäna den, inte heller får man den på ett godtyckligt sätt. Den är ett resultat av karaktärsutvecklingen. Kronan och tronen är tecken på ett tillstånd som uppnåtts, tecken på de segrar som man vunnit över sig själv genom Jesu Kristi nåd.

Långt senare, när Johannes hade kommit i en mer nära gemenskap med Kristus genom delaktighet i hans lidanden, uppenbarade Jesus för honom hur man kommer i ett närmare förhållande till hans rike. ”Den som vinner seger”, sade Jesus, ”honom skall jag låta sitta med mig på min tron, likasom jag själv har vunnit seger och satt mig med min Fader på hans tron.” -- Upp. 3:21. Den skall stå Kristus närmast som har blivit mest delaktig av hans anda, hans självuppoftande kärlek, en kärlek om vilken man kan säga att den ”förhåver sig icke, den uppblåses icke, . . . söker icke sitt, den förtörnas icke, den hyser icke agg för en oförrätts skull”. Detta är den kärlek som driver Kristi efterföljare, såsom den påverkade Mästaren själv att uppoffra allt, att leva, arbeta och försaka ända in i döden för att frälsa människor.

Vid ett annat tillfälle under sin tidiga verksamhet mötte Jakob och Johannes en person som, fastän han inte var någon erkänd Kristi efterföljare, drev ut onda andar i hans namn. Apostlarna förbjöd honom att fortsätta att göra så. De trodde att de handlade rätt. Men när de senare talade om detta för Jesus, tillrättavisade han dem och sade: ”Hindren honom icke; ty ingen som genom mitt namn har gjort en kraftgärning kan strax därefter tala illa om

mig.” -- Mark. 9:39. Ingen som på något sätt visade sig vänligt stämd mot Jesus, skulle drivas bort. Apostlarna fick inte vara inskränkta eller fördomsfulla, utan de skulle visa samma vittfamnande sympati som de sett hos sin Mästare. Jakob och Johannes hade trott att det var i deras Herres intresse att de stoppade mannen, men de började förstå att de hade varit avundsjuka för egen del. De erkände sitt misstag och tog emot tillrättavisningen.

Den undervisning som Jesus gav om mildhet, ödmjukhet och kärlek som väsentliga för tillväxt i nåden och för att man skulle bli lämplig att utföra hans uppdrag, blev av det största värde för Johannes. Han uppskattade all undervisning han fick och försökte ständigt anpassa sitt liv i överensstämmelse med den gudomliga förebilden. Johannes hade börjat se en skymt av Kristi härlighet -- inte den världsliga prakt och makt som han hade lärts att vänta på utan ”en enfödd Sons härlighet från sin Fader. . . full av nåd och sanning”. (Joh. 1:14.)

Den djupa och brinnande kärlek som Johannes kände för sin Mästare var inte orsaken till Kristi kärlek till honom, utan snarare ett resultat av denna kärlek. Johannes ville bli lik Jesus. Under Jesu omskapande kärlek blev han också mild och ödmjuk. Hans eget jag doldes i Jesus. Mer än någon av sina medarbetare överlämnade han sig åt detta beundransvärda liv. Han sade: ”Vi förkunna för eder livet, det eviga, som var hos Fadern och uppenbarades för oss.” ”Av hans fullhet hava vi ju alla fått, ja, nåd utöver nåd.” -- 1 Joh. 1:2; Joh. 1:16. Johannes kände Frälsaren av egen erfarenhet. Hans Mästares undervisning hade inpräglats i hans själ. När han vittnade om Frälsarens nåd, var hans enkla språk vältaligt på grund av den kärlek som genomströmmade hela hans varelse.

Det var Johannes’ djupa kärlek till Kristus som gjorde att han alltid ville hålla sig tätt till honom. Frälsaren älskade alla de tolv apostlarna, men

Johannes var mest mottaglig för hans kärlek. Han var yngre än de andra, och med mer barnslig förtröstan öppnade han sitt sinne för Jesus. Därigenom kom han i en mycket nära gemenskap med Kristus och genom honom blev Frälsarens mest andefyllda undervisning förmedlad till folket.

Jesus älskar dem som representerar Fadern. Johannes kunde tala om Faderns kärlek såsom ingen annan av apostlarna. Han uppenbarade för sina medmänniskor det som han kände i sitt eget innersta. Han uppenbarade Kristi egenskaper i sitt liv. Från hans ansikte strålade Guds härlighet. Den helgelsens skönhet som förvandlat honom, lyste med en Kristus-lik klarhet från hans ansikte. Med beundran och kärlek betraktade han Frälsaren, till dess hans enda önskan blev att likna honom och att umgås med honom. Med hela sitt väsen återspeglade han Mästarens egenskaper.

”Sen”, sade han, ”vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi få kallas Guds barn. . . . Mina älskade, vi äro nu Guds barn, och vad vi skola bliva, det är ännu icke uppenbart. Men det veta vi, att när han en gång uppenbaras, skola vi bliva honom lika; ty då skola vi få se honom sådan han är.” -- 1 Joh. 3:1, 2.

Kapitel 54

Det nya budet

Efter Kristi himmelfärd framstår Johannes som en trogen och mycket ivrig arbetare för sin Mästare. Tillsammans med de andra apostlarna glädde han sig över Andens utgjutande på pingstdagen. Med ny frimodighet och kraft fortsatte han att förkunna evangelium för folket och leda deras tankar till den Osynlige. Han var en kraftfull förkunnare. Han talade innerligt och med djup uppriktighet. På ett värtaligt sätt och med behaglig röst berättade han om vad Jesus hade sagt och gjort. Hans framställning gjorde djupt intryck på hans lyssnare. Hans framställning var enkel. Den upplyftande kraften i de sanningar som han undervisade om och den varma och innerliga iver som präglade hans framställning av evangelium, gav honom tillträde till alla samhällsklasser.

Apostelns liv överensstämde med hans undervisning. Kristi kärlek som värmdes hans sinne, kom honom att arbeta ivrigt och outtröttligt för sina medmänniskor, framför andra för sina medtroende inom församlingen.

Kristus hade uppmanat de första apostlarna att älska varandra som han hade älskat dem. De skulle vittna inför världen på ett sätt som visade att Kristus som härlighetens hopp bodde inom dem. ”Ett nytt bud giver jag eder”, hade han sagt, ”att I skolen älska varandra; ja, såsom jag har älskat eder, så skolen ock I älska varandra.” -- Joh. 13:34. Men vid det här tillfället förstod inte apostlarna vad det egentligen innebar. Det var först efter det att de hade sett Kristi lidande, hans korsfästelse, uppståndelse och himmelfärd och fått den helige Ande på pingstdagen, som de började få en klarare uppfattning av Guds kärlek och den kärlek som de skulle visa mot varandra. Då kunde Johannes säga till sina medapostlar:

”Därav att Han gav sitt liv för oss hava vi lätt känna kärleken; så äro ock vi pliktiga att giva våra liv för bröderna.”

Då apostlarna, efter att ha fått den helige Ande, gick ut för att förkunna en levande Frälsare, var deras enda önskan att människor skulle bli frälsta. De gladdes sig över den lyckokänsla som de kände, då de umgicks med de andra troende. De var milda, omtänksamma, villiga att försaka sig själva och göra vilken uppoffring som helst för evangelii skull. I sitt dagliga umgänge med varandra visade de den kärlek som Kristus hade uppmanat dem att visa mot varandra. Genom osjälviska ord och handlingar försökte de tända denna kärlek i andras sinnen.

En sådan kärlek skulle de troende alltid känna. De skulle alltid visa en villig lydnad för det nya budet. De skulle stå i så nära förening med Kristus, att de kunde förverkliga allt som han önskade av dem. Genom sitt sätt att leva skulle de upphöja sin Frälsares makt som kunde göra dem rättfärdiga genom sin rättfärdighet.

Men så småningom kunde man märka en förändring. Församlingens medlemmar började finna fel hos varandra. Då deras tankar sysslade med andras brister och en kritiserande anda smög sig in ibland dem, förlorade de Frälsaren och hans kärlek ur sikte. De började ägna allt större uppmärksamhet åt yttre former. De lade större vikt vid teori än vid ett praktiskt kristet liv. I sin iver att finna fel hos andra, förbisåg de sina egna fel. Den broderliga kärlek som Kristus hade uppmanat dem att visa mot varandra, gick förlorad. Värst av allt var, att de inte längre var medvetna om denna förlust. De insåg inte att lycka och glädje försvann alltmer ur deras liv och att de snart, genom denna brist på Guds kärlek i sina sinnen, skulle komma att leva i andligt mörker.

Johannes insåg att denna inbördes kärlek i församlingen höll på att försvinna. Därför framhöll han ständigt för de troende behovet av denna kärlek. Hans brev till församlingen är uppfyllda av denna tanke. ”Mina älskade, låtom oss älska varandra”, skrev han, ”ty kärleken är av Gud, och var och en som älskar, han är född av Gud och känner Gud. Den som icke älskar, han har icke lärt känna Gud, ty Gud är kärleken. Därigenom har Guds kärlek blivit uppenbarad för oss, att Gud har sänt sin enfödde Son i världen, för att vi skola leva genom honom. Icke däri består kärleken, att vi hava älskat Gud utan däri, att han har älskat oss och sänt sin Son till försoning för våra synder. Mina älskade, om Gud så har älskat oss, då äro ock vi pliktiga att älska varandra.”

Kapitel 55

Konsekvensen

Om det särskilda sätt på vilket denna kärlek skulle visa sig bland Kristi efterföljare, skrev aposteln: ”På samma gång är det dock ett nytt bud jag skriver till eder. Och detta är sant både ifråga om honom och ifråga om eder; ty mörkret förgår och det sanna ljuset lyser redan. Den som säger sig vara i ljuset och hatar sin broder, han är ännu alltjämt i mörkret. Den som älskar sin broder, han förbliver i ljuset, och i honom är intet som länder till fall. Men den som hatar sin broder, han är i mörkret och vandrar i mörkret, och han vet icke vart han går; ty mörkret har förblindat hans ögon.” ”Ty detta är det budskap som vi hava hört från begynnelsen, att vi skola älska varandra.” ”Den som icke älskar, han förbliver i döden. Var och en som hatar sin broder, han är en mandråpare; och I veten, att ingen mandråpare har evigt liv förblivande i sig. Därav att Han gav sitt liv för oss hava vi lärt känna kärleken; så äro ock vi pliktiga att giva våra liv för bröderna.”

Det starkaste beviset

Den största faran för församlingen är inte omvärldens motstånd. Det är i stället det onda som de troende själva när i sina sinnen, som är den största olyckan och som är det effektivaste hindret för utförandet av Guds uppdrag. Det finns inte något säkrare sätt att försvaga det andliga livet än att Kristi efterföljare känner avund, visar misstankar, klandrar och har onda tankar i sina sinnen. Det starkaste beviset för att Gud har sänt sin Son i världen är å andra sidan, att det förekommer gemenskap och enhet bland troende av olika läggning och kynne som ingår i hans församling. Det är Kristi efterföljares förmån att få frambära ett sådant vittnesmål. Men för att kunna göra detta, måste de själva ställa sig under Kristi ledning. Deras karaktärer måste

omformas för att likna hans väsens egenskaper och deras vilja måste överensstämma med hans vilja.

”Ett nytt bud giver jag eder”, sade Jesus, ”att I skolen älska varandra; ja, såsom jag har älskat eder, så skolen ock I älska varandra.” -- Joh.13:34. Vilket härligt uttalande! Men hur torftigt praktiseras det inte! Det råder en sorglig brist på syskonkärlek inom Guds församling i våra dagar. Många som bekänner sig älska Frälsaren älskar inte varandra. Omvärlden iakttar dem som bekänner sig vara Kristi efterföljare, för att se om deras tro har någon inverkan på deras livsföring. Omvärlden har stor skicklighet att upptäcka karaktärsfel och inkonsekvens i de troendes handlingssätt. De bör därför inte ge fienden tillfälle att utpeka dem som ett folk, som står under Guds ledning, samtidigt som de hatar varandra. De är alla medlemmar av samma familj. Alla är de barn av samme himmelske Fader. De har alla samma hopp om odödlighet. Hur nära och ömsint borde de därför inte vara förenade i denna kärlek!

Den gudomliga kärleken riktar en mycket rörande vädjan till oss när den uppmanar oss att visa samma milda sympati och kärlek som Kristus visade. Bara den som känner en osjälvisk kärlek till sina trosfränder äger en sann kärlek till Gud. En sann Kristi efterföljare kan inte låta en nödställd människa, som svävar i fara, passera förbi utan att varna och hjälpa. Han skall inte ställa sig på avstånd från de felande och lämna dem att störta i ännu djupare olycka och missmod eller gå under i kampen mot det onda.

De som aldrig har känt Kristi milda och vinnande kärlek, kan inte leda andra fram till livets källa. Hans kärlek i sinnet är en betvingande kraft som leder människor att uppenbara honom i sina samtal, i en mild och medlidsam anda, i ett förädlade inflytande över dem med vilka de umgås. Kristi efterföljare som vill ha framgång då de vittnar om sin tro måste känna Kristus. Och för att kunna känna honom måste de känna hans kärlek. I

himmelen mäts deras duglighet att arbeta för Gud med deras förmåga att älska såsom Kristus älskade och att arbeta såsom han arbetade.

”Låtom oss älska icke med ord”, skrev aposteln, ”utan i gärning och sanning.” En Kristi efterföljare kan vinna en fullkomlig, Kristus-lik karaktär bara när han i sitt sinne har en benägenhet att hjälpa och bli till välsignelse för andra. Den anda av kärlek som omger den troende, gör honom till en impuls till en livsförändring och gör det möjligt för Gud att välsigna hans arbete.

Kärlek till Gud framför allt annat och osjälvisk kärlek till varandra är vår himmelske Faders bästa gåva. Denna kärlek är inte en tillfällig känsla, utan en gudomlig princip, en förblivande kraft. En inte helgad människan kan inte visa en sådan kärlek. Den finns bara hos den i vars sinne Jesus bor. ”Vi älska, därför att han först har älskat oss.” I dens sinne som den gudomliga nåden har förnyat är kärleken den härskande principen i varje handling. Den omformar karaktären, kontrollerar våra böjelser och begärelser och förädlar våra känslor. Om vi ger denna kärlek rum i våra sinnen, skall den göra vårt liv behagligt och utöva ett förädlande inflytande på vår omgivning.

En frälsande kraft

Johannes försökte få Kristi efterföljare att förstå de stora förmåner som de skulle få, om de lät sig behärskas av kärlekens anda. Denna frälsande kraft skulle kontrollera alla deras bevekelsegrunder och lyfta dem över världens fördärvande inflytande. Och i den mån som de gav denna kärlek full frihet och lät den bli den motiverande kraften i sina liv, skulle deras förtröstan och tillförsikt till Gud och hans sätt att handla med dem bli total. Sedan skulle de kunna komma till honom i tro, med full tillförsikt och veta att de av honom skulle få allting som de behövde för sitt nuvarande och

eviga goda. ”Därigenom är kärleken fullkomnad hos oss” , skrev han, ”att vi hava frimodighet i fråga om domens dag; ty sådan Han är, sådana äro ock vi i denna världen. Räddhåga finnes icke i kärleken, utan fullkomlig kärlek driver ut räddhågan.” ”Detta är den fasta tillförsikt vi hava till honom, att om vi bedja om något efter hans vilja, så hör han oss. Och om vi veta, att han hör oss, . . . så veta vi ock att vi redan hava det som vi hava bett honom om i vår bön.”

”Om någon syndar så hava vi en förespråkare hos Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig; och han är försoningen för våra synder, ja, icke allenast för våra, utan ock för hela världens.” ”Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.” Villkoren för att vi skall få del av Guds nåd är enkla och rimliga. Gud väntar inte av oss att vi skall utföra någon svår handling för att få hans förlåtelse. Vi behöver inte göra långa pilgrimsfärder eller utföra smärtsamma botövningar för att himmelens Gud skall ta emot oss eller för att försona våra överträdelser. ”Den som bekänner och övergiver” sina överträdelser, ”han får barmhärtighet.” -- Ords. 28:13.

Kristus beder för sin församling inför sin Fader i himmelen. Han beder för dem som han har återlöst med sitt blod. Även om århundrade efter århundrade har gått sedan dess, har kraften i Kristi försoningsoffer inte på något sätt förminskats. Varken liv eller död, varken höjd eller djup kan skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, inte därför att vi håller oss nära intill honom, utan därför att han håller oss nära intill sig. Om vår frälsning skulle bero på våra egna handlingar, skulle vi inte kunna bli frälsta. Men den är beroende av honom som står bakom alla sina löften. Vår kärlek till honom kan tyckas svag, men hans kärlek är den äldre broderns kärlek. Och så länge vi uppehåller vår förening med honom, kan ingen rycka oss ur hans hand.

Under det att åren gick och de troendes antal ökades, arbetade Johannes

med tilltagande trohet och iver för sina trossyskon. Många faror hotade församlingen under denna tid. Satan var ivrigt verksam med förförande kraft. Genom att förtala och misstänkliggöra Kristi efterföljare försökte Satans tjänare väcka motstånd mot Kristi lära. En följd därav blev, att församlingen hotades av splittring och villfarelse. Några som bekände Kristus, menade att Guds kärlek fritog dem från lydnad för Guds lag. Å andra sidan menade många att det var nödvändigt att följa de judiska sederna och ceremonierna. De menade att det räckte med att hålla lagen, utan tro på Kristi blod, för att man skulle få frälsning. Andra trodde att Kristus var en god människa, men förnekade hans gudom. Några som sade sig vara trogna mot Guds verk, var bedragare. De förnekade Kristus och hans evangelium i sitt dagliga liv. De levde själva i överträdelse och införde kätterska läror i församlingen. Därigenom blev många insnärjda i tvivel och villfarelse.

Om någon kommer . . .

Johannes blev mycket bekymrad då han såg dessa giftiga villoläror smyga sig in i församlingen. Han såg de faror som hotade församlingen. Han började omedelbart och beslutsamt att ta itu med den farliga situationen. Johannesbrevet präglas av en kärlekens anda. Det tycks som om han skrev med en penna doppad i kärlek. Men när han kom i beröring med dem som överträdde Guds lag men ändå gjorde anspråk på att leva utan synd, tvekade han inte att varna dem för detta farliga bedrägeri.

Då han skrev till en medhjälpare i det evangeliska arbetet, en kvinna med gott anseende och vidsträckt inflytande, skrev han: ”Många villolärare hava gått ut i världen vilka icke bekänna att Jesus är Kristus, som skulle komma i köttet; en sådan är Villoläraren och Antikrist. Tagen eder till vara, så att I icke förloren det som vi med vårt arbete hava kommit åstad, utan fån full lön. Var och en som så går framåt, att han icke förbliver i Kristi lära, han har icke Gud; den som förbliver i den läran, han har både Fadern och Sonen.

Om någon kommer till eder och icke har den läran med sig, så tagen icke emot honom i edra hus och hälsen honom icke. Ty den som hälsar honom han gör sig delaktig i hans onda gärningar.”

Vi har rätt att behandla dem som föreger sig tillhöra Kristus men samtidigt lever i uppenbar överträdelse av Guds lag, på samma sätt som den älskade aposteln behandlade dem. I denna sista tid existerar samma slags onda inflytande som det, som hotade den tidiga församlingens framgång och trygghet. Det är därför av den största vikt, att vi noga följer de råd som aposteln Johannes ger i detta avseende. ”Vi måste ha kärlek”, är det rop man hör överallt, särskilt från dem som bekänner sig vara helgade. Men den sanna kärleken är alltför ren för att kunna bortse från en synd som inte har blivit bekänd. Det är sant att vi skall älska de människor för vilka Kristus har dött. Men därför kan vi aldrig på något sätt försvara det onda. Vi kan aldrig ansluta oss till de upproriska och kalla detta för kärlek. Gud väntar av sitt folk under denna tid av världens historia, att de skall stå fasta för det som är rätt, lika tveklöst som Johannes gjorde det, då han motarbetade de själsfördärvande villfarelserna.

Aposteln visar, att på samma gång som vi skall visa kristlig hänsyn och takt, har vi rätt att gå rakt på sak med synd och syndare. Detta står inte i strid med den sanna kärleken. ”Var och en som gör synd”, skrev han, ”han överträder ock lagen, ty synd är överträdelse av lagen. Och I veten, att Han uppenbarades, för att han skulle borttaga synderna; och synd finnes icke i honom. Var och en som förbliver i honom, han syndar icke; var och en som syndar, han har icke sett honom och icke lärt känna honom.”

Som Kristi vittne invecklade sig Johannes inte i några strider eller tröttsamma diskussioner. Han framhöll det som han visste, det som han hade hört och sett. Han hade varit nära förenad med Kristus i hans verksamhet. Han hade lyssnat till hans undervisning och fått se hans stora underverk. Det

var inte många som kunde se skönheten i Kristi väsens egenskaper på samma sätt som Johannes såg den. För honom hade mörkret försvunnit och det sanna ljuset lyste för honom. Hans vittnesmål om Frälsarens liv och död var klart och kraftfullt. Han talade med ett sinne som överflödade av kärlek till Frälsaren, och ingen makt kunde hejda hans ord.

”Det som var från begynnelsen”, förklarade han, ”det vi hava hört, det vi med egna ögon hava sett, det vi skådade och med egna händer togo på, det förkunna vi: om livets Ord tala vi. . . . Ja, det vi hava sett och hört, det förkunna vi ock för eder, på det att också I mån hava gemenskap med Fadern och med hans Son, Jesus Kristus.”

På samma sätt har också varje sann Kristi efterföljare genom egen erfarenhet kunnat bekräfta, ”att Gud är sannfärdig”. (Joh. 3:33.)

Kapitel 56

Omskapande kraft

I aposteln Johannes' liv förverkligades sann helgelse. Under de år som han stod i nära gemenskap med Kristus, varnade och förmanade Frälsaren honom ofta. Johannes tog emot och rättade sig efter dessa tillrättavisningar. När Guds väsens egenskaper uppenbarades för Johannes såg han sina egna brister. Denna uppenbarelse gjorde honom ödmjuk. Dag efter dag såg han kontrasten mellan sitt häftiga lynne och Jesu mildhet och fördragsamhet. Han lyssnade till Jesu undervisning om ödmjukhet och tålmod. Dag efter dag drogs han närmare och närmare Jesus till dess att hans eget jag undanträngdes av kärleken till hans Mästare. Den kraft och mildhet, det majestät och den ödmjukhet, den karaktärsstyrka och det tålmod som han såg i Guds Sons dagliga liv fyllde honom med beundran. Han överlämnade sitt snarstuckna och ärelystna sinnelag åt Kristi omskapande kraft, och hans karaktär förvandlades.

En slående kontrast till den helgelse som växte fram i Johannes' liv finner vi i hans medapostel Judas Iskariots erfarenhet. Liksom sin kamrat bekände sig Judas vara en Kristi apostel, men han hade bara en yttre form av fromhet. Han var inte okänslig för skönheten i Kristi väsens egenskaper. Ofta, då han lyssnade till Frälsarens ord, kände han en inre övertygelse, men han ville inte ödmjuka sig eller bekänna sina synder. Genom att stå emot det gudomliga inflytandet vanärade han den Mästare som han menade sig älska. Johannes kämpade uppriktigt mot sina karaktärsfel, medan Judas kränkte sitt eget samvete och gav efter för frestelsen. Detta snärjde honom ännu hårdare i hans onda vanor. Tillämpningen av de sanningar som Kristus undervisade om, överensstämde inte med hans önskningar och avsikter. Han kunde inte förmå sig att förkasta sina egna idéer för att ta emot vishet från himmelen. I

stället för att vandra i ljuset föredrog han att vandra i mörkret. Han gav näring åt onda begärelser, girighet, hämndlystnad, mörka och ondskefulla tankar, till dess att han helt och hållet hade kommit under Satans inflytande.

Johannes och Judas representerar två olika slags människor bland dem som bekänner sig vara Kristi efterföljare. Båda dessa apostlar hade samma möjligheter att iaktta och följa det gudomliga föredömet. Båda stod i nära gemenskap med Jesus i hans verksamhet och hade tillfälle att lyssna till hans undervisning. Båda hade tillgång till den Guds nåd som omformar karaktären. Men medan en av dem var en ödmjuk Jesu efterföljare, visade den andre att han visserligen lyssnade till Jesu undervisning men inte var villig att leva efter den. Den ene underkuvade dagligen sitt eget jag och besegrade synden och blev därigenom helgad genom evangelium. Den andre avvisade Guds omskapande kraft, tillfredsställde sina själviska böjelser och fördes in under Satans inflytande.

Den som har detta hopp

En karaktärsförvandling som den man ser i Johannes' liv är alltid ett resultat av gemenskap med Kristus. En människa kan äga påtagliga brister i sin karaktär, men när hon blir en sann Kristi efterföljare kommer Guds Andes omskapande kraft att förvandla och helga henne. Hon betraktar Herrens härlighet såsom i en spegel och förvandlas därigenom från härlighet till härlighet intill dess att hon liknar den som hon beundrar.

Johannes undervisar om helgelse. I sina brev till församlingen gav han entydiga regler för Kristi efterföljares beteende. ”Var och en som har detta hopp till honom”, skrev han, ”han renar sig, likasom Han är ren.” ”Den som säger sig förbliva i honom, han är ock pliktig att själv så vandra, som Han vandrade.” -- 1 Joh. 3:3; 2:6. Han hävdade att en Kristi efterföljare skulle vara renhjärtad och leva ett rent liv. Han får aldrig vara nöjd med bara en

tom bekännelse. Liksom Gud är helig i sin sfär, bör människan vara helig i sin.

”Detta är Guds vilja”, skrev aposteln Paulus, ”detta som hör till eder helgelse.” -- 1 Tess. 4:3. Allt som Gud gör med sitt folk avser att göra församlingen helgad. Han har från evighet utvalt dem för att de skulle vara helgade. Han utgav sin Son att dö för dem, för att de skulle bli helgade genom lydnad för evangelium och frigjorda från det egna jagets småskurenhet. Han väntar ett personligt arbete av dem, ett fullkomligt överlämnande av sig själva åt honom. Gud kan äras av dem som bekänner sig tro på honom, bara då de förvandlas till hans avbilder och behärskas av hans Ande. Sedan kan de som hans vittnen berätta om vad Guds nåd har gjort för dem.

Sann helgelse är en tillämpning av kärlekens princip. ”Gud är kärleken, och den som förbliver i kärleken, han förbliver i Gud, och Gud förbliver i honom.” -- 1 Joh. 4:16. Den som lever i Kristus visar praktiskt tillämpad fromhet i sitt liv. Karaktären kommer att bli renad, upphöjd, förädlad och förhärligad. En ren lära kommer att sammansmälta med rättfärdighetsgärningar. Himmelska föreskrifter kommer att blandas med helgad livsföring.

De som vill tillägna sig helgelsens välsignelser måste först lära sig vad som menas med självförsakelse. Kristi kors är den centrala pelare som uppbär ”en härlighet, som väger översvinnligen tungt och varar i evighet”. ”Om någon vill efterfölja mig”, säger Jesus, ”så försake han sig själv och tage sitt kors på sig; så följ han mig.” -- 2 Kor. 4:17; Matt. 16:24. Det är vällukten av vår kärlek till våra medmänniskor som uppenbarar vår kärlek till Gud. Det är genom ödmjuk, oförtröttlig och trofast insats som Guds folks välfärd befrämjas. Gud uppehåller och styrker dem som är villiga att följa Kristi väg.

Ett livstidsverk

Helgelsen är inte ett ögonblicksverk, inte heller en timmes eller en dags utan ett livstidsverk. Man vinner den inte genom något lyckligt känslorus. Den är resultat av att vi ständigt dör bort från synden och ständigt lever för Kristus. Det som är orätt kan inte rättas till. Inte heller kan någon karaktärsförvandling åstadkommas genom svaga, tillfälliga försök. Det är bara genom långvarig och aldrig upphörande insats, sträng disciplin och modig kamp som vi kommer att övervinna. Vi vet inte den ena dagen, hur svår vår strid kommer att bli nästa dag. Så länge Satan härskar måste vi underkuva vårt eget jag, övervinna efterhängsna synder. Så länge liver varar, kommer det inte att ges någon viloplats, ingen höjdpunkt som vi kan uppnå och säga att vi har uppnått fullkomlighet. Helgelse är resultatet av livslång lydnad.

Ingen av apostlarna eller profeterna gjorde någonsin anspråk på att vara utan synd. Människor som har levat i den närmaste gemenskap med Gud, människor som hellre uppoffrat sitt liv än de avsiktligt gjort något orätt, människor som Gud har ärat med ljus och kraft från höjden -- sådana människor har bekänt att de har varit behäftade med synd. De har inte litat på någonting av jordiskt ursprung eller gjort anspråk på någon egen rättfärdighet. De har förtröstat på Kristi rättfärdighet.

Så kommer det att vara med alla som har sin blick riktad mot Kristus. Ju närmare vi kommer Jesus, dess klarare skall vi upptäcka renheten i hans väsens egenskaper och dess klarare skall vi se syndens ytterliga syndfullhet, och dess mindre skall vi känna någon benägenhet att upphöja oss själva. Vi kommer att ständigt sträcka oss mot Gud och ständigt, med uppriktig ånger och bekännelse av synd och hjärtats ödmjukhet, komma till honom. Vid varje steg framåt i vår kristna erfarenhet kommer vår ånger och omvändelse

att fördjupas. Vi kommer att lära oss, att det bara är i Kristus som vi finner fullkomlighet. Vi kommer att instämma i apostelns bekännelse: ”Ty jag vet, att i mig, (det är i mitt kött), bor icke något gott.” ”Men vad mig angår så vare det fjärran ifrån mig att berömma mig av något annat än av vår Herres, Jesu Kristi, kors, genom vilket världen för mig är korsfäst och jag för världen.” -- Rom. 7:18; Gal. 4:16.

Låt de änglar som följer vårt liv skriva Guds folks historia av kamp och strider. Låt dem återge människors böner och tårar, men låt inte Gud bli vanärad genom en förklaring: ”Jag är utan synd, jag är helig.” Helgade människor kommer aldrig någonsin att ge uttryck för sådana förmätta ord.

Aposteln Paulus hade själv blivit uppryckt till den tredje himmelen, där han hade sett och hört sådant som ingen människa får uttala. Ändå säger han anspråkslöst om sig själv: ”Icke som om jag redan hade vunnit det eller redan hade blivit fullkomlig, men jag far efter att vinna det.” -- Fil. 3:12. Låt himmelens änglar skriva om Paulus’ segrar i den sammandrabbning som är trons goda kamp. Må himmelen glädja sig åt hans fasta vandring mot himmelen och hur han, då han ser segerkransen framför sig, räknar allt annat som avskräde. Änglar gläder sig över att få berätta om hans segrar. Paulus däremot skryter aldrig över vad han åstadkommit. Paulus’ attityd skall vara varje Kristi efterföljares attityd under hans lopp framåt för att vinna den odödliga segerkransen.

De som känner sig benägna att skylta med anspråk på en upphöjd helgelse bör se in i Guds lags spegel. När de upptäcker dess vittfamnande krav och börjar fatta, att den till och med avser våra tankar och uppsåt, kommer de inte att skryta med att de är syndfria. ”Om vi säga”, säger Johannes, och han skiljer sig inte från sina trosfränder, ”att vi icke hava någon synd, så bedraga vi oss själva, och sanningen är icke i oss.” ”Om vi säga, att vi icke hava syndat, så göra vi honom till en ljugare, och hans ord är

icke i oss.” ”Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.” -- 1 Joh. 1:8, 10, 9.

Inte teoretisk tro

Det finns kristna bekännare som menar sig vara helgade och stå helt på Guds sida och göra anspråk på Guds löften, samtidigt som de vägrar att följa hans bud. Dessa överträdare av Guds lag gör anspråk på allt som Gud har lovat sina efterföljare. Men detta är bara förmäthenhet från deras sida, eftersom Johannes säger att sann kärlek till Gud visar sig i lydnad för alla hans bud. Det räcker inte att ha en teoretisk tro på sanningen, att bekänna sig tro på Kristus, att tro att Jesus inte är någon bedragare och att Bibelns religion inte är någon klokt uttänkt legend. ”Den som säger sig hava lärt känna honom och icke håller hans bud”, skrev Johannes, ”han är en lögnare, och i honom är icke sanningen. Men den som håller hans bud, i honom är förvisso Guds kärlek fullkomnad. Därav veta vi att vi äro i honom.” ”Den som håller hans bud, han förbliver i Gud, och Gud förbliver i honom.” -- 1 Joh. 2:4, 5; 3:24.

Johannes sade inte att frälsningen skulle förtjänas genom lydnad. Däremot sade han att lydnad var en frukt av tro och kärlek. ”I veten, att Han uppenbarades, för att han skulle borttaga synderna”, skrev han, ”och synd finnes icke i honom. Var och en som förbliver i honom, han syndar icke; var och en som syndar, han har icke sett honom och icke lärt känna honom.” -- 1 Joh. 3:5, 6. Om vi förblir i Kristus, om hans kärlek bor i våra sinnen, kommer våra känslor, våra tankar, våra handlingar att överensstämma med Guds vilja. Den som är helgad lever i överensstämmelse med Guds bud.

En brist i upplevelsen

Det finns många som strävar efter att hålla Guds bud, men som inte känner någon frid eller glädje. Denna brist i deras upplevelse är resultatet av att de har misslyckats med att visa tro. De vandrar omkring som på en salthed eller i en av solhetta förbränd öken. De gör bara anspråk på litet, då de kunde göra anspråk på mycket, eftersom Guds löften är utan gräns. Sådana människor missrepresenterar i sitt liv den helgelse som kan vinnas genom att lyda Gud. Gud vill att alla hans söner och döttrar skall vara lyckliga, ha sinnesfrid och visa lydnad. Den troende kan tillägna sig alla dessa välsignelser genom att visa tro. Genom tron kan varje brist i karaktären utfyllas, varje syndens orenhet avtvättas, varje fel kan rättas till och varje god böjelse och förmåga kan utvecklas.

Bönen är den hjälp som Gud har gett oss för att vinna seger i striden mot synden och för att utveckla en kristen karaktär. Det gudomliga inflytande som är svaret på trons bön, kommer att hos den människa som underordnar sig Guds vilja åstadkomma allt som hon beder om. Vi kan bedja om syndernas förlåtelse, om att få den helige Ande, om ett kristligt sinne, om förstånd och kraft att utföra Guds verk, om varje gåva som Gud har lovat att ge oss, och han har lovat att vi också skall få det.

Det var på Guds berg som Moses fick se avbilden av den underbara byggnad, som skulle bli den plats, där Gud skulle visa sin härlighet. Det är på berget med Gud -- på den avskilda platsen för samvaro i bön med honom -- som vi får se det ideal som han har uppställt för människan. Genom denna samvaro i bön med himmelen har Gud under alla tidsåldrar förverkligat sina beslut och planer för sina barn på jorden. Det har han gjort genom att efter hand avslöja de under som hans godhets välvilja utför för dem. Hans sätt att meddela oss sin undervisning illustreras med orden: "Hans uppgång är så viss som morgonrodnadens." -- Hos. 6:3. Den som förhåller sig på ett sådant sätt till Gud, så att Gud kan upplysa honom, skall gå framåt såsom från en dunkel morgongryning till middagssolens klarhet.

Sann helgelse betyder fullkomlig kärlek, fullkomlig lydnad, fullkomlig hängivenhet åt Guds vilja. Vi helgas åt Gud genom lydnad för evangelium. Vårt samvete renas från döda gärningar till att tjäna den levande Guden. Vi är ännu inte fullkomliga, men det är vår förmån att kunna avskära alla band som håller oss fångslade vid oss själva och vid synden, så att vi kan vandra vidare på vägen mot fullkomligheten. Stora möjligheter, höga och heliga resultat ligger inom räckhåll för oss alla.

Orsaken till att så många i denna tid gör så ringa framsteg i det kristna livet är, att de tolkar Guds vilja till att vara det som de själva vill göra. När de följer sina egna böjelser och benägenheter, smickrar de sig själva med att de lever i överensstämmelse med Guds vilja. De lever inte i någon konflikt med sitt eget jag. Det finns andra som till en tid lyckas hålla ut i striden mot de egna, själviska begären efter nöjen och bekvämlighet. De är uppriktiga och ivriga, men blir efter hand trötta på sin ständiga strävan och den ständiga kampen att döda det egna jaget. Håglösheten tycks dem så inbjudande och kampen mot det egna jaget så motbjudande, att de sluter sina trötta ögon och faller under frestelsens makt, i stället för att motstå den.

Inte vagga till sömns

Den undervisning som ges i Bibeln lämnar inte rum för något dagtingande med det onda. Guds Son uppenbarades för att han skulle dra alla människor till sig. Han kom inte för att vagga människorna till sömns, utan för att visa dem den smala vägen som vi alla skall gå för att slutligen nå fram till Guds stads portar. Hans barn skall vandra på den väg som han har utstakat för dem. Vad vi än måste avstå från av bekvämlighet eller självisk tillfredsställelse; vad det än kommer att kosta av arbete och lidande skall vi ständigt fortsätta striden mot det egna jaget.

Mer än på något annat sätt kan människan förhärlika Gud genom att bli ett helgat instrument, genom vilket han kan arbeta. Tiden är snabbt på väg in i evigheten. Låt oss inte undanhålla Gud det som är hans eget. Låt oss inte vägra honom det som, även om det inte kan betraktas som förtjänstfullt från vår sida att vi ger honom det, vi ändå inte kan undanhålla honom utan allvarlig förlust. Han vill ha en odelad häg. Ge den åt honom. Den är hans, både genom skapelse och genom återlösning. Han ber om vårt intellekt, låt honom få det, det är hans. Han ber om våra pengar, låt honom få dem, de är hans. "Veten I då icke, att I icke ären edra egna? I ären ju köpta." -- 1 Kor. 6:19, 20. Kristus vill bli hyllad av en helgad människa, en människa som har berett sig för Guds uppdrag genom att utöva den tro som är verksam i kärlek. Gud framställer för oss det högsta idealet -- fullkomlighet. Han uppmanar oss att helt och hållet ställa oss på hans sida här i världen, såsom han står på vår sida inför Gud i himmelen.

"Detta är Guds vilja", ifråga om er, "detta som hör till eder helgelse." -- 1 Tess. 4:3. Är det också din vilja? Dina synder kanske tornar upp sig som berg framför dig, men om du ödmjukar dig och bekänner dina synder och litar på en korsfäst och uppståndens Frälsares förtjänst, kommer han att förlåta dig och rena dig från all orättfärdighet. Gud vill att du skall leva i fullkomlig överensstämmelse med hans lag. Denna lag är ekot av hans röst som säger till dig: Helgad, ja ännu mer helgad. Längta efter fullheten av Kristi nåd. Låt dig uppfyllas av en innerlig önskan om hans rättfärdighet. Dess resultat är enligt Bibeln frid och dess effekt är tro och stillhet för evigt.

Om du i ditt innersta längtar efter Gud, skall du finna mer och mer av hans nåds oskattbara rikedomar. Då du mediterar över dessa rikedomar, skall du få dem och därmed uppenbara värdet av Frälsarens offer, hans rättfärdighets beskydd, hans visdoms fullhet och hans makt att framställa dig för Fadern, "obefläckad och ostrafflig". (2 Petr.3:14.)

Kapitel 57

Landsförvisningens ö

Mer än ett halvt århundrade hade gått sedan den kristna församlingen organiserades. Under den tid som gått hade evangeliets budskap ständigt mött motstånd. Dess fiender hade aldrig upphört med sina ansträngningar och hade slutligen lyckats att få den romerske kejsarens makt riktad mot de troende.

I den fruktansvärda förföljelse som följde, gjorde aposteln Johannes mycket för att öka de kristnas tro och göra den orubblig. Han förkunnade ett budskap som hans motståndare inte kunde motsäga och som hjälpte de troende att med mod och trohet gå igenom alla de prövningar som drabbade dem. När det såg ut som om Kristi efterföljares tro skulle vackla inför det bittra motstånd som de var tvungna att möta, återgav denne gamle och prövade evangeliets budbärare med kraft och vältalighet berättelsen om den korsfäste och uppståndne Frälsaren. Han stod fast vid sin tro. Från honom ljöd alltid det glada budskapet: ”Det som var från begynnelsen, det vi hava hört, det vi med egna ögon hava sett, det vi skådade och med egna händer togo på, det förkunna vi: om livets Ord tala vi. . . . Ja, det vi hava sett och hört, det förkunna vi ock för eder.” -- 1 Joh. 1:1-3.

Johannes blev mycket gammal. Han fick se Jerusalem förstöras och det praktfulla templet läggas i ruiner. Han levde längre än alla de andra apostlarna, som hade umgåtts med Frälsaren under hans verksamhet på jorden. Därför hade hans budskap stor kraft, då han förkunnade att Jesus var Messias, världens Frälsare. Ingen kunde betvivla hans uppriktighet. Genom hans förkunnelse blev många omvända.

Judarnas ledare fylldes av bittert hat mot Johannes för hans oryggliga trohet mot Kristi sak. De förklarade att deras motstånd mot Kristi efterföljare skulle vara förgäves, så länge folket lyssnade till Johannes' förkunnelse. Om man skulle kunna förmå människor att glömma Jesu underverk och hans undervisning, måste denne frimodige förkunnare tystas.

Johannes kallades därför till Rom för att förhöras om sin tro. Här blev emellertid apostelns undervisning förvrängd inför myndigheterna. Falska vittnen anklagade honom för att förkunna villfarelser som var riktade mot regeringen. Genom sådana beskyllningar hoppades hans fiender att kunna röja honom ur vägen.

Johannes försvarade sig på ett klart och övertygande sätt och med sådan okonstlad uppriktighet, att hans ord gjorde starkt intryck. De som lyssnade till honom blev förvånade över hans klokhets och vältalighet. Men ju mer överbevisande hans förkunnelse var, dess bittrare blev hans motståndares hat. Kejsar Domitianus greps av raseri. Han kunde inte förneka de sanningar som denne Kristi trogne försvarare förkunnade. Inte heller kunde han övervinna den kraft som följde Johannes' förkunnelse, men han hade satt sig i sinnet att tysta honom.

Johannes kastades i en kittel med kokande olja. Herren bevarade emellertid sin trogne budbärarens liv på samma sätt som han bevarade de tre hebréernas liv i den brinnande ugnen. Då det blev sagt: "Så går det för alla som tror på bedragaren Jesus Kristus från Nasaret", förklarade Johannes: "Min Mästare underkastade sig allt som Guds och människors fiende och hans änglar kunde uppfinna för att förödmjuka och plåga honom. Han gav sitt liv för att frälsa världen. Jag betraktar det som en ära att få lida för hans skull. Jag är en svag och syndig människa. Kristus var helig, mild och obesmittad. Han gjorde ingen synd, inte heller kunde man finna, att han någonsin talade något som inte var sant."

Dessa ord hade sin verkan och Johannes togs upp ur kitteln av samma män som kastat honom i den.

Men ännu en gång utsattes aposteln för svår förföljelse. Genom ett kejsarligt påbud blev Johannes landsförvisad till ön Patmos ”för Guds ords och Jesu vittnesbörds skull”. (Upp. 1:9.) Här, menade hans fiender, skulle hans inflytande inte längre märkas. Här måste han slutligen dö av umbäranden och lidande.

Patmos, som var en öde klippö i Egeiska Havet, hade av romerska regeringen gjorts till förvisningsort för brottslingar. För Guds budbärare blev denna dystra plats himmelens ort. Här var han inte längre upptagen av de tidigare årens ivriga verksamhet. Han var isolerad från samhällslivet och hade nu gemenskap med Gud och Kristus och i himmelens änglar. Från dem fick han undervisning om vad som skulle hända församlingen i framtiden. De händelser som skulle äga rum under de avslutande scenerna i denna världs historia, framställdes för honom i stora drag. Här skrev han ned de uppenbarelser han fick från Gud. När hans röst inte längre kunde vittna om honom som han älskade och tjänade, skulle dessa budskap, som han fick på denna öde ö, vara som en brinnande lampa, som upplyste Kristi efterföljare om Guds planer och beslut ifråga om jordens alla nationer.

Bland Patmos' klippor och berg samtalade Johannes med sin Skapare. Han såg tillbaka på sitt gångna liv. Han fylldes av frid med tanke på de välsignelser som han hade fått ta emot. Han hade levt ett kristet liv. I tron kunde han säga: ”Vi veta, att vi hava övergått från döden till livet.” -- 1 Joh. 3: 14. Situationen var en helt annan för kejsaren som hade bannlyst honom. Han kunde bara se tillbaka på blodiga krigsfält och plundring, på ruinerade hem, på gråtande änkor och faderlösa barn -- alltsammans en frukt av hans ärelystna maktkamp.

Gudomen uppenbarar sig

På denna isolerade plats kunde Johannes närmare sätta sig in i den gudomliga maktens uppenbarelser, såsom de framställs i naturen och i de inspirerade skrifterna. Han fann glädje och tillfredsställelse i att meditera över skapelsen och att beundra den gudomlige formgivaren. Under gångna år hade han sett skogklädda kullar, grönskande dalar och bördiga slätter. Det hade alltid varit ett nöje för honom att i den vackra naturen se Skaparens vishet och makt. Den natur som nu omgav honom skulle många betrakta som dyster och motbjudande. Men för Johannes var förhållandena helt annorlunda. Hans omgivning var visserligen kal och ödslig, men den blå himlen var lika klar och skön som den var över hans älskade Jerusalem. I de vilda, storslagna klipporna, i de hemlighetsfulla bråddjupen, i himlarymdernas härlighet kunde han finna en betydelsefull undervisning. Allt talade om Guds makt och härlighet.

Överallt omkring sig såg aposteln bevis på den flod som hade översvämmat jorden på grund av att dess invånare överträtt Guds lag. De väldiga klippblocken som slungats upp från havsdjupen och från jordens inre, när stora vattenmassor bröt fram ur jorden, påminde honom starkt om denna manifestation av Guds vrede. I rösten av många vatten, djup som ropade till djup kunde profeten känna igen Skaparens röst. Havet som piskades till raseri av de obarmhärtiga vindarna, blev för honom en bild av en vanärad Guds vrede. De väldiga vågorna som vräkte sig med fruktansvärd våldsamt mot klipporna, vilka som av en osynlig hand hejdade deras framfart, vittnade om den Allsmäktiges allt behärskande makt. Å andra sidan insåg han hur svaga och okloka människorna var. De kunde egentligen bara jämföras med maskar som krälade på marken, men ändå var de högfärdiga i sin inbillade kunskap och makt. Därför förhärdade de sina sinnen mot världsalltets härskare, som om Gud vore deras jämlike. Klipporna påminde

honom om Kristus, hans fasta klippa, hos vilken han kunde finna skydd för alla faror. Här, från det klippiga Patmos, hördes den landsförviste apostelns brinnande böner. Ur hans själ uppsteg en innerlig längtan efter Gud.

Nytt uppdrag

Berättelsen om Johannes ger oss en slående illustration på, hur Gud kan använda åldrande evangelii budbarare i sin tjänst. När Johannes blev landsförvist till Patmos, trodde många att hans arbete var slut och att det gamla brutna röet kunde falla sönder när som helst. Men Gud kunde alltjämt använda honom. Han var landsförvist från sina förra arbetsområden, men han upphörde ändå inte att vittna om evangelium. Till och med på Patmos vann han nya vänner och flera blev omvända. Det blev ett glädjens budskap för dem, då han berättade om en uppstånden Frälsare som i himmelen manar gott för sina barn ända till dess han skall återvända för att ta dem till sig. I sin höga ålder fick Johannes fler uppenbarelser från himmelen, än han fått under hela sitt tidigare liv.

Vi borde hysa den största och mest välvilliga aktning för dem som har uppoffrat hela sitt liv i arbetet för Gud. Dessa åldrande evangelii budbärare har troget stått på sin post under livets stormar och påfrestningar. Nu kanske de är svaga och bräckliga, men de äger alltjämt förmågor som de kan använda i Guds verk. Även om de är utarbetade och inte längre kan bära de tunga bördor som de yngre kan och bör bära, kan de ge mycket värdefulla råd.

De kan ha begått misstag, men av dessa har de lärt sig att undvika faror och misstag. Därför kan de också ge kloka råd. De har gått igenom proven. Även om de har förlorat något av sina fysiska krafter, ställer Gud dem inte åt sidan, utan ger dem särskild nåd och klokhet.

De som har tjänat sin Mästare när arbetet var hårt, de som har uthärdat fattigdom, men förblivit trogna även då det endast fanns få som tog emot deras förkunnelse skall hedras och respekteras. Gud vill att de yngre medarbetarna i det evangeliska arbetet skall få förstånd, styrka och mognad genom att umgås med dessa trogna människor. De yngre bör lära sig förstå att de har stora förmåner då de får ha sådana evangeliiveteraner i sin krets. De bör därför också ge dem en hedrad plats i sina rådsmöten.

När de som har använt hela sitt liv i Kristi tjänst, närmar sig slutet av sin jordiska arbetstid, skall den helige Ande leda dem till att berätta om de erfarenheter som de har haft i samband med arbetet för Gud. Guds sällsamma sätt att handla med sitt folk och hans stora godhet, då han frälst dem i prövningens stund, bör omtalas för dem som nyss kommit till tro. Gud vill att de gamla och beprövade skall stå på sin post och utföra sin del för att rädda människor från att dras ned i det ondas mäktiga malströmmar. Han vill att de skall bära den kristna vapenrustningen, till dess att han ger dem besked att lägga av den.

I aposteln Johannes' upplevelser under förföljelsen finns en undervisning av sällsam kraft och tröst för Kristi efterföljare. Gud hindrar inte onda människor från att genomföra sina intriger, men han styr deras onda avsikter så att de blir till nytta och välsignelse för dem som håller fast vid sin tro och förblir trogna under påfrestningar och strider. Ofta måste evangeliibudbärare utföra sitt arbete under förföljelse, bittert motstånd och vanärande, falska anklagelser. Under sådana förhållanden bör han tänka på, att den erfarenhet som han vinner i prövningens och lidandets glödgheta ugn, är värd all den smärta som han måste uthärda. På detta sätt drar Gud sina barn närmare sig och visar dem kanske både deras svaghet och sin egen styrka. Han lär dem att lita på honom. På detta sätt bereder han dem för att möta svårigheter, bära ansvar och genomföra den uppgift som Gud har gett dem efter deras förmåga.

Under alla tider har Guds utvalda tjänare varit utsatta för smädelser och förföljelser för evangeliets skull. Josef blev beljugen och förföljd på grund av att han stod fast vid sin renhet och ärlighet. David, Guds utvalde tjänare, blev av sina fiender jagad som ett villebråd. Daniel blev kastad i lejongropen, därför att han inte ville vara otrogen mot sin Gud. Job blev berövad sina jordiska ägodelar och fick lida svåra fysiska plågor, till dess han övergavs av sina vänner och släktingar. Men under allt detta förblev han orubbligt trogen mot Gud. Jeremia kunde inte hindras från att tala ord som Gud hade gett honom att tala. Hans budskap väckte konungens och furstarnas vrede, så att de kastade honom i en brunn med stinkande dy. Stefanus blev stenad på grund av att han förkunnade Kristus och honom korsfäst. Paulus kastades i fängelse, blev hudflängd, stenad och slutligen dödad, på grund av att han var Guds trogne budbärare bland de icke-judiska folken, Johannes blev landsförvist till ön Patmos ”för Guds ords och Jesu vittnesbörds skull”.

Dessa exempel på människors orubbliga trohet visar att Gud troget uppfyller sina löften om sin ständiga närvaro och sin uppehållande kraft. De vittnar om trons kraft att stå emot världens förföriska makt. Det är ett trons verk att i mörka stunder tryggt vila under Guds skyddande vingar och att känna sig övertygad om att, hur vi än slungas omkring av storm och vågor, vår Fader står vid rodret. Bara trons öga kan se bortom tidens gränser och rätt uppskatta värdet av de eviga ting.

Jesus ger inte sina efterföljare några förhoppningar om att vinna jordisk ära och rikedom eller att få leva ett liv som är fritt från påfrestningar. Däremot uppmanar han dem att följa honom på självförsakelsens och vanärens väg. Den som kom för att återlösa världen, måste kämpa mot det ondas makter. Onda människor och onda änglar sammangaddade sig obarmhärtigt mot Fridsfursten. Han liknade inte världen. Allt han gjorde och sade uppenbarade gudomlig medkänsla. Detta väckte den bittraste fientlighet

mot honom.

Visat sig äga Guds kraft

Så kommer det att bli för alla som vill leva ett kristet liv i Kristus Jesus. Förföljelse och vanära väntar alla som låter sig ledas av Kristi Ande. Förföljelsen tar sig olika uttryck i olika tider, men själva principen eller den anda som underblåser den, är samma anda som har mördat Herrens utvalda, ända sedan Abels dagar.

Under alla tider har Satan förföljt Guds trogna efterföljare. Han har plågat dem och dödat dem. Men i själva döden har de segrat. De har visat sig äga Guds kraft som är mäktigare än Satans. Ogudaktiga människor kan plåga och döda kroppen, men de kan inte komma åt det liv som är fördolt med Kristus i Gud. De kan spärra in människor inom fängelsemurarna, men de kan inte fångsla anden.

Genom prövningar och förföljelse blir Guds härlighet, hans väsens egenskaper, uppenbarade i hans utvalda. De som tror på Kristus, som hatas och förföljs av världen, blir uppfostrade och utbildade i Kristi skola. På jorden vandrar de på den smala vägen, och de blir renade i lidandets ugn. De följer Kristus genom hårda strider. De underkastar sig självförsakelse och bittra misräkningar. Det är emellertid på detta sätt som de får lära sig hur avskyvärd synden är och dess förbannelse. Då de blir delaktiga av Kristi lidande, kan de se bortom denna världs mörker in i härligheten därovan och säga: ”Jag håller före att denna tidens lidanden intet betyda i jämförelse med den härlighet, som kommer att uppenbaras på oss.” - Rom. 8:18.

Kapitel 58

Uppenbarelsen

På apostlarnas tid var Kristi efterföljare fyllda av verksamhetsiver och entusiasm. De arbetade så outtröttligt för sin Mästare, att evangelium på ganska kort tid, trots bittert motstånd, förkunnades överallt inom den av dem kända världen. Den iver som Jesu efterföljare på den tiden visade, har återgetts av inspirationen till uppmuntran för de troende under alla tidsåldrar. Om församlingen i Efesus, som Jesus använde som symbol för hela Kristi församling under den apostoliska tidsåldern, förklarar det trovärdiga och sannfärdiga vittnet:

”Jag känner dina gärningar och ditt arbete och din ståndaktighet, och jag vet, att du icke kan lida onda människor; du har provat dem som säga sig vara apostlar, men icke äro det, och har funnit dem vara lögnare. Och du är ståndaktig och har burit mycket för mitt namns skull och har icke förtröttats.” -- Upp. 2:2, 3.

Till en början utmärkte sig församlingen i Efesus för barnslig enkelhet och iver. De troende försökte ivrigt följa all Guds undervisning. I sitt liv visade de en uppriktig och innerlig kärlek till Kristus. De gladdes över att göra Guds vilja, eftersom Frälsaren genom sin Ande bodde i deras sinnen. De var uppfyllda av kärlek till sin Återlösare. Deras högsta önskan var att vinna människor för honom. De hade inte någon tanke på att utnyttja Kristi nåd för egen fördel. De visste betydelsen av sitt uppdrag. Budskapet: ”Frid på jorden, bland människor till vilka han har behag”, hade gjort ett så djupt intryck på dem att de ville förkunna frälsningens glada budskap till jordens avlägsnaste trakter. Världen förstod att de hade varit med Jesus. Syndfulla människor ångrade sig, fick förlåtelse, blev renade och helgade och fördes in

i gemenskap med Gud genom hans Son.

Den gyllene kedjan

Församlingens medlemmar var förenade i tänkesätt och handling. Kristi kärlek var den gyllene kedja som förenade dem. De sökte att alltmer fullständigt lära känna Gud. I deras dagliga liv kunde man se Kristi frid och glädje. De besökte de faderlösa och änkorna i deras nöd och bevarade sig obefläckade av världen. De förstod att om de underlät att göra detta, skulle detta motsäga deras bekännelse och vara ett förnekande av deras Frälsare.

De förkunnade sitt budskap överallt. Människor blev omvända och greps av samma iver att i sin tur låta andra få del av det värdefulla evangelium som de själva hade tagit emot. De gav sig inte någon ro förrän andra fick glädja sig i samma ljus som hade upplyst dem. Stora skaror av människor, som stod främmande för Gud, fick del av bakgrunden till den kristnes hopp. Varma, av Guds Ande inspirerade, personliga vädjanden riktades till dem som vandrade i mörker, till de utslagna och till dem som menade sig känna evangelium men som älskade nöjen mer än Gud.

Men efter en tid började de troendes iver att minska och deras kärlek till Gud och till varandra avtog. Kyla trängde in i församlingen. Några glömde det underbara sätt på vilket de hade tagit emot evangelium. En efter en av de gamla fanbärarna föll på sin post. Några av de yngre av evangelii budbärare som kunde ha hjälpt till med att bära banbrytarnas ansvar och därigenom blivit utbildade för att ta ledningen i verksamheten, hade börjat tröttna på de så ofta upprepade sanningarna. I deras krav på någonting nytt och uppseendeväckande försökte de introducera nya lärosatser, som var mer tillfredsställande för många, men som inte överensstämde med evangeliets grundläggande principer. I sin självtillit och andliga blindhet kunde de inte inse, att dessa hårklyverier skulle komma många att ifrågasätta erfarenheten

från det förgångna och skulle leda till förvirring och otro.

”Då sådana falska läror förkunnades, uppstod splittring. Många vände sig bort ifrån Jesus som trons begynnare och fullkomnare. Den tid som borde ha använts för att utbreda evangelium, upptogs av diskussioner om obetydliga lärosatser och meditationer över fångslande, av människor uppdiktade fabler. De människoskaror som kunde ha blivit omvända genom en trogen förkunnelse av evangelium, lämnades utan varning. Fromheten började snabbt avta. Det såg ut som om Satan skulle komma att vinna herravälde över dem som bekände sig vara Kristi efterföljare.

Det var under denna kritiska tid i församlingens historia som Johannes blev landsförvist. Aldrig hade församlingen behövt hans råd och undervisning mer än nu. Nästan alla hans tidigare medarbetare hade lidit martyrdöden. De som blivit kvar av Kristi efterföljare utsattes för bitter förföljelse. Situationen gav vid handen, att fienden snart skulle komma att triumfera över Kristi församling.

Men Guds osynliga hand ledde även nu. Genom hans försyn kom Johannes i en sådan situation i vilken Kristus kunde ge honom en sällsam uppenbarelse av sig själv och av de gudomliga sanningarna för att upplysa Guds folk.

Genom att landsförvisa Johannes hoppades evangeliets fiender att för alltid tysta detta trogna vittne. Men på ön Patmos fick denne apostel ett budskap, vars inflytande skulle fortsätta att stärka församlingarna ända till tidens slut. Även om de inte fritogs från ansvaret för sitt oriktiga handlingssätt, blev de som landsförviste Johannes, ett redskap i Guds hand för att genomföra hans beslut. Själva deras försök att utsläcka evangeliets ljus blev orsak till att det lyste med ännu större klarhet.

Det var på sabbaten som Herrens härlighet uppenbarades för den landsförviste aposteln. Johannes helighöll sabbaten på Patmos lika ivrigt som han gjorde det, då han förkunnade evangelium för människorna i Judéens städer och samhällen. Han gjorde anspråk på de dyrbara löften som Gud hade gett till dem som helighåller denna dag. ”Jag kom i andehänryckning på Herrens dag”, skrev Johannes, ”och fick då bakom mig höra en stark röst, lik ljudet av en basun. . . . Och jag vände mig om för att se vad det var för en röst som talade till mig; och när jag vände mig om, fick jag se sju gyllene ljusstakar och mitt ibland ljusstakarna någon som liknade en människoson.” -- Upp. 1:10-13.

Denne älskade apostel blev rikt gynnad. Han hade sett sin Mästare i Getsemane. Då var Jesu ansikte färat av ångestens blodsdroppar. Hans ”utseende var vanställt mer än andra människors, och hans gestalt oansenligare än andra människobarns”. (Jes. 52:14.) Han hade sett honom i händerna på de romerska soldaterna, klädd i en gammal purpurmantel och krönt med törnekrona. Han hade sett honom hänga på Golgata kors, föremål för grymt hån och misshandel. Nu tilläts Johannes att ännu en gång få se sin Herre. Men hur förändrat var inte hans utseende. Han var inte längre en smärtornas man, föraktad och förödmjukad av människor. Han var klädd i en klädnad av himmelsk strålgans. ”Hans huvud och hår var vitt såsom vit ull, såsom snö, och hans ögon voro såsom eldslågor. Hans fötter liknade glänsande malm, när den har blivit glödgd i en ugn.” -- Upp. 1:14, 15. Hans röst liknade musik från många vatten. Hans ansikte lyste som solen. I sin hand hade han sju stjärnor och från hans mun utgick ett tveeggat svärd som symbol på hans ords makt. Patmos lyste av den uppståndne Frälsarens härlighet.

Himmelen öppnades

”När jag såg honom”, skriver Johannes , ”föll jag ned för hans fötter,

såsom hade jag varit död. men han lade sin högra hand på mig och sade: 'Frukta icke'." -- V.17.

Johannes fick kraft, så att han kunde umgås med sin förhärligade Herre. Sedan öppnades himmelen för hans undrande blickar och han fick se dess härlighet. Han fick se Guds tron. Då han såg bortom denna jords strider, fick han se den vitklädda skaran av återlösta. Han hörde de himmelska änglarnas musik och den triumferande jubelsång som de sjöng, som hade segrat genom Lammets blod och genom sitt vittnesbörds ord. I den uppenbarelse som gavs honom, fick han se scen efter scen av hänförande intresse i Guds folks upplevelse på jorden och församlingens historia intill tidens slut. I bilder och symboler framställdes för honom ämnen av den största betydelse, som han skulle skriva ned, så att Guds folk i den tidsåldern och i kommande tidsåldrar skulle få en klar uppfattning om de faror och strider som väntade dem.

Denna uppenbarelse gavs för att leda och trösta församlingen under den kristna tidsåldern. Ändå har kristendomens lärare förklarat, att den är förseglad och att dess hemligheter inte kan förklaras. Därför har också många vänt sig bort från dess profetior och inte ägnat dem någon uppmärksamhet eller studerat dem. Men Gud vill inte att hans folk skall betrakta Uppenbarelsesboken på detta sätt. Den är "en uppenbarelse från Jesus Kristus, en som Gud gav honom, för att visa sina tjänare vad som snart skall ske". "Salig är den som får uppläsa denna profetias ord", förklarar Kristus, "och saliga äro de som få höra dem och som taga vara på vad däri är skrivet; ty tiden är nära." -- Vers 1, 3. "För var och en som hör de profetians ord, som stå i denna bok betyder jag detta: 'Om någon lägger något till dem, så skall Gud på honom lägga de plågor om vilka är skrivet i denna bok. Och om någon tager bort något från de ord som stå i denna profetias bok, skall Gud taga ifrån honom hans del i livets träd och i den heliga staden, om vilka är skrivet i denna bok.' Han som betyder detta säger: 'ja, jag kommer snart.'" -- Upp. 22:18-20.

Öppen, inte förseglad

I Uppenbarelsesboken finner vi en framställning av "Guds djupheter". Själva namnet "uppenbarelse" motsäger förklaringen att denna bok skulle vara förseglad. En uppenbarelse är något som sägs öppet. Gud själv uppenbarade för sin budbärare de hemligheter som finns i denna bok. Det var hans avsikt att de skulle vara tillgängliga så att alla kunde studera dem. Dess sanningar riktar sig till dem som lever under de sista dagarna av denna jords historia, men också till dem som levde på Johannes' tid. Några av de scener som beskrivs i denna profetia, ligger i det förgångna, några äger rum just nu medan andra beskriver slutet på den stora konflikten mellan mörkrets makter och himmelens furste. Några uppenbarar de återlöstas triumf och glädje på den nya jorden.

Ingen bör tänka sig att det är lönlöst att studera denna bok för att fatta dess budskap, därför att han inte kan förstå varje symbol som förekommer där. Den som uppenbarade det för Johannes skall ge den som ivrigt studerar och forskar efter sanning, en försmak av himmelska ting. De som är villiga att ta emot dess undervisning kommer att förstå dess innehåll. De skall få del av den välsignelse som har lovats dem som "uppläser denna profetias ord. . . och som taga vara på vad däri är skrivet" .

De sju stjärnornas hemlighet

I Uppenbarelsesboken sammanstrålar alla Bibelns böcker och får där sin fulländning. Den utgör ett motstycke till Daniels bok. Den ena är en profetia, den andra en uppenbarelse. Det som förseglades är inte en uppenbarelse, ut den del av Daniels bok som avser de yttersta dagarna. Ängeln sade: "Men

du, Daniel, må gömma dessa ord och försegla denna skrift intill ändens tid.” -- Dan. 12:4. Det var Kristus som uppmanade aposteln att skriva ned det som skulle uppenbaras för honom. ”Skriv upp i en bok vad du får se”, uppmanades han, ”och sänd den till de sju församlingarna i Efesus och Smyrna och Pergamus och Tyatira och Sardes och Filadelfia och Laodicea.” ”Jag är . . . den levande; jag var död, men se, jag lever i evigheternas evigheter. . . . Så skriv nu upp vad du har sett, och skriv upp både vad som nu är, och vad om härefter skall ske. Vad angår hemligheten med de sju stjärnorna, som du har sett i min högra hand, och de sju gyllene ljusstakarna, så må du veta att de sju stjärnorna äro de sju församlingarnas änglar, och de sju ljusstakarna äro de sju församlingarna.” -- Upp. 1:11, 17-20.

Namnen på de sju församlingarna är en beteckning för församlingen under sju olika tidsperioder under den kristna eran. Talet sju var fullkomlighetens tal. Det visar att budskapet sträcker sig ända fram till tidens slut. De symboler som används, visar tillståndet i församlingen under olika perioder i världens historia.

Om Kristus sägs det att han vandrar omkring mitt ibland de sju gyllene ljusstakarna. Detta beskriver hans förhållande till församlingarna. Han meddelar sig ständigt med dem. Han känner deras situation. Han iakttar deras ordning, deras fromhet, deras hängivenhet. Även om han är överstepräst och medlare i den himmelska helgedomen, framställs han som den som går fram och tillbaka bland sina församlingar på jorden. Han håller ständigt ett vakande öga över dem för att se, om någon av hans väktares ljus börjar lysa dunkelt eller slockna. Om dessa ljusstakar lämnades åt människor att vårda, skulle den rykande vecken snart slockna. Jesus är emellertid den sanne väktaren i Guds hus och i templets gårdar. Genom hans ständiga omvårdnad och uppehållande kraft underhålls deras liv och ljus.

Beskrivningen av Kristus säger att han håller de sju stjärnorna i sin

högra hand. Detta är en försäkran om att ingen församling som troget fullgör sitt uppdrag, behöver frukta för att duka under. Ingen stjärna som åtnjuter den Allsmäktiges beskydd, kan ryckas ur Kristi hand.

”Så säger han som håller de sju stjärnorna i sin högra hand.” -- Upp. 2:1. Dessa ord riktas till församlingens lärare, till dem som Gud har anförtrott stora och ansvarsfulla uppdrag. Det välsignelsebringande inflytande som skall finnas i och utövas av församlingen är nära förbundet med Guds budbärare som har till uppgift att uppenbara Kristi kärlek. Himmelens stjärnor står under hans kontroll. Han fyller dem med ljus. Han styr dem på deras banor genom världsrymden. Om han inte gjorde det, skulle de inte kunna existera. Detta gäller också hans förkunnare. De är bara instrument i hans hand och allt det goda de uträttar utförs endast genom hans makt. Genom dem låter han sitt ljus lysa. De får sin duglighet från Frälsaren. Om de ser upp till honom, som han såg upp till sin Fader, kommer de att kunna utföra hans uppdrag. I den mån de litar på Gud, ger han dem sin härlighet, för att de skall återspegla den till världen.

Redan tidigt i församlingens historia började den ”laglöshetens hemlighet” som hade förutsagts av aposteln Paulus att utfara sitt fördärvbringande verk. De falska lärare som Petrus hade varnat de kristna för, började framställa sina villfarelser. Många blev snärjda i deras falska läror. Några vacklade under prövningarna och frestades att uppge sin tro. Vid den tidpunkt då Johannes skrev denna uppenbarelse, hade många förlorat sin första kärlek till evangelium. Men i sin stora nåd lämnade Gud inte församlingen att fortsätta i sitt förfall och tillbakaglidande. I ett budskap av oändlig mildhet uppenbarade han sin kärlek för dem. Hans varma önskan är att de skall bygga på fast grund för evigheten. ”Betänk då” , vädjar han, ”varifrån du har fallit och bättra dig, och gör åter sådana gärningar som du gjorde under din första tid.” -- Upp. 2:5.

Om någon lyssnar . . .

Församlingen var bristfällig och i behov av sträng tillrättavisning och aga. Johannes inspirerades att skriva budskap av varning, bestraffning och förmaning till dem som hade glömt evangelii grundprinciper och därigenom stod i fara att förlora sitt hopp om frälsning. Men den bestraffning som Gud ger, sägs alltid i kärlek och med löfte om frid för varje Kristi efterföljare som ångrar sin synd. ” Se, jag står för dörren och klappar”, förklarar Herren, ”om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig.” -- Upp. 3:20.

Till dem som mitt under striden behåller sin tro på Gud, ger han erkännandet och löftet: ”Jag känner dina gärningar. Se, jag har låtit dig finna en öppen dörr, som ingen kan tillsluta. Ty väl är din kraft ringa, men du har tagit vara på mitt ord och har icke förnekat mitt namn.” ”Eftersom du har tagit vara på mitt bud om ståndaktighet, så skall ock jag taga vara på dig och frälsa dig ut ur den prövningens stund som skall komma över hela världen, för att sätta jordens inbyggare på prov.” De troende förmanades: ”Vakna upp och håll dig vaken, och styrk det som ännu är kvar, det som har varit nära att dö.” ”Jag kommer snart; håll fast det du har, så att ingen tager din krona.” -- Upp. 3:8, 10, 2, 11.

Han såg dem

Det var genom en som förklarade sig vara ”eder broder som med eder har del i bedrövelsen” (Upp. 1:9) som Kristus för sin församling uppenbarade vad de måste lida för hans sak. Den åldrande profeten såg ned genom långa sekel av mörker och vidskepelse. Han såg stora skaror lida martyrdöden på grund av sin kärlek till evangelium. Men han såg också att den som tidigare stått vid sina vittnens sida under förtryckets tider, inte skulle överge sina trogna efterföljare intill tidens ände. ”Frukta icke för det

som du skall få lida”, förklarade han. ”Se, djävulen skall kasta somliga av eder i fångelse, för att I skolen sättas på prov; och I skolen få utstå bedrövelse. . . . Var trogen intill döden, så skall jag giva dig livets krona.” -- Upp. 2:10.

Och till alla de trogna som kämpar mot det onda, hörde Johannes löftet: ”Den som vinner seger, åt honom skall jag giva att äta av livets träd, som står i Guds paradiset.” ”Den som vinner seger, han skall så bli klädd i vita kläder och jag skall aldrig utplåna hans namn ur livets bok, utan kännas vid hans namn inför min Fader och inför hans änglar.” ”Den som vinner seger, honom skall jag låta sitta med mig på min tron, likasom jag själv har vunnit seger och satt mig med min Fader på hans tron.” -- Upp. 2:7; 3:5, 21.

Johannes såg Guds godhets välvilja, hans mildhet och kärlek blandad med hans helighet, rättvisa och makt. Han såg hur syndare fann en Fader i honom som de hade fruktat på grund av sina synder. Och då han såg framåt, bortom slutet på den stora striden, såg han ”dem som hade vunnit seger. . . stå vid glashavet, med Guds harpor i sina händer” , och de sjöng ”Moses’ . . . och Lammets sång.” -- Upp. 15:2, 3.

Frälsaren visade sig för Johannes under symbolen av ”lejonet av Juda stam”, och ”ett lamm, som såg ut så som hade det varit slaktat”. (Upp. 5:5, 6.) Dessa symboler framställer en förening av oändlig makt och självupppoffrande kärlek. Lejonet av Juda, som var så förskräckligt för dem som förkastade Guds nåd, skall bli Guds lamm för dem som troget följer Frälsarens bud. Den eldstod som talar om skräck och vrede för överträdarna av Guds lag, är ett tecken på ljus, nåd och förlossning för dem som håller hans bud. Den arm som är mäktig att slå ned de upproriska, är också mäktig att förlossa de trogna. Var och en som troget håller ut, skall bli frälst. ”Han skall sända ut sina änglar med starkt basunljud, och de skola församla hans utvalda från de fyra väderstrecken, från himmelens ena ända till den andra.”

-- Matt. 24:31.

Guds folk skall, såsom det alltid varit, vara en liten hjord i jämförelse med världens miljoner. Men om de troget håller fast vid evangelium sådant det är uppenbart i Bibeln, skall Gud vara deras fasta borg. De står under den Allsmäktiges beskydd. Gud utgör alltid flertalet. När ljudet av den sista trumpetstöten tränger in i de dödas boning och de rättfärdiga kommer segrande fram och utropar: "Du död, var är din seger? Du död, var är din udd?" -- då skall Guds barn från alla tidsåldrar tillsammans med Gud, Kristus och änglarna vara en överväldigande majoritet.

Kristi sanna efterföljare följer honom genom svåra strider. De uthärdar självförsakelse och bittra missräkningar. Men allt detta ger dem en inblick i syndens förbannelse och dess avskyvärda natur, så att de lär sig att betrakta den med avsky. På samma sätt som de har fått del av Kristi lidande här, skall de få del av hans härlighet. I en syn såg profeten hur de som blivit kvar av Guds församling, slutligen segrade och han beskriver denna scen: "Jag fick se något som såg ut såsom ett glashav, blandat med eld. Och jag såg dem som hade vunnit seger. . . stå vid glashavet, med Guds harpor i sina händer. Och de sjöngo Moses' Guds tjänares sång och Lammets sång; de sjöngo: 'Stora och underbara äro dina verk, Herre Gud, du Allsmäktige; rättfärdiga och rätta äro dina vägar, du folkens konung.'" -- Upp. 15:2, 3.

Staden tillhör dem

"Jag fick se Lammet stå på Sions berg, och jämte det ett hundra fyrtiofyra tusen som hade dess namn och dess Faders namn skrivna på sina pannor." -- Upp. 14:1. I denna värld var de helgade åt Gud. De tjänade honom med sitt förstånd och i sitt sinne och nu kan han därför teckna sitt namn på deras pannor. "De skola regera i evigheternas evigheter." -- Upp. 22:5. De går inte in och ut som de som måste tigga om plats. De tillhör dem

om vilka Kristus säger: ”Kommen, I min Faders välsignade, och tagen i besittning det rike som är tillrett åt eder från världens begynnelse.” Han hälsar sina barn välkomna och säger: ”Gå in i din herres glädje.” -- Matt.25:34, 21.

”Dessa äro de som följa Lammet varthelst det går. De hava blivit friköpta ifrån människorna till en förstling åt Gud och Lammet.” -- Upp. 14:4. I sin syn ser profeten dem stå på Sions berg klädda för helig tjänst i glänsande, rent, fint linne som är de heligas rättfärdighet. Men alla de som följer Lammet i himmelen måste först ha följt det på jorden, inte ovilligt eller på grund av ett tillfälligt godtycke, utan förtröstansfullt, kärleksfullt och med villig lydnad, på samma sätt som en hjord följer sin herde.

”Ljudet som jag hörde var såsom när harpospelare spela på sina harpor. Och de sjöngo inför tronen. . . vad som tycktes vara en ny sång. . . och ingen kunde lära sig den sången, utom de ett hundra fyrtiofyra tusen som voro friköpta ifrån jorden. . . . Och i deras mun har ingen lögn blivit funnen: de äro ostraffliga.” -- Upp. 14:2-5.

”Jag såg den heliga staden, ett nytt Jerusalem, komma ned från himmelen, från Gud, färdigsmäckt såsom en brud som är prydd för sin brudgum.” ”Den glänste likt den dyrbaraste ädelsten, den var såsom kristallklar jaspis. Den hade en stor och hög mur med tolv portar, och vid portarna stodo tolv änglar, och över portarna voro skrivna namn: namnen på Israels tolv stammar.” ”Och de tolv portarna utgjordes av tolv pärlor; var särskild port utgjordes av en enda pärla. Och stadens gata var av rent guld, likt genomskinligt glas. Och jag såg i den intet tempel; ty Herren Gud, den Allsmäktige, är dess tempel, han och Lammet.” -- Upp. 21:2, 11, 12, 21, 22.

”Och ingen förbannelse skall vara mer. Och Guds och Lammets tron skall stå därinne, och hans tjänare skola tjäna honom och skola se hans

ansikte; och hans namn skall stå tecknat på deras pannor. Och ingen natt skall vara mer; och de behöva icke någon lampas ljus, ej heller solens ljus, ty Herren Gud skall lysa över dem.” -- Upp. 22:3-5. ”Och han visade mig en ström med levande vatten, klar som kristall. Den gick ut från Guds och Lammets tron och flöt fram mitt igenom stadens gata. Och på båda sidor om strömmen stodo livsträd, som gävo tolv skördar, ty de buro frukt var månad; och trädens löv tjänade till läkedom för folken.” ”Saliga äro de som två sina kläder för att få rätt att äta av livets träd och att gå in i staden genom dess portar.” -- Upp. 22: 1, 2, 14.

”Och jag hörde en stark röst från tronen säga: ’Se, nu står Guds tabernakel bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skola vara hans folk; ja, Gud själv skall vara hos dem’.” -- Upp. 21:3.

Kapitel 59

En härlig framtid

Mer än nitton århundraden har gått sedan apostlarna fick lägga sig till vila från sitt arbete. Historien om deras uppoffringar och arbete för Kristi sak lever emellertid alltjämt kvar som några av de mest dyrbara skatterna inom församlingen. Denna berättelse, som skrevs under den helige Andes ingivelse, skulle under alla tidsåldrar uppmuntra Kristi efterföljare till större iver och verksamhet för Frälsaren.

Det uppdrag som Kristus hade gett sina apostlar, utförde de. Då dessa budbärare gick ut för att förkunna evangelium, följdes deras arbete av en sådan uppenbarelse av Guds härlighet som människor aldrig tidigare hade sett. Med den helige Andes samarbete utförde apostlarna ett arbete som skakade hela världen. Evangelium spreds till alla folk på jorden under en enda generation.

Det resultat som följde Kristi utvalda apostlars arbete var i sanning härligt. Vid början av sin verksamhet saknade några av dem utbildning. De kände emellertid en oreserverad hängivenhet för sin Mästares uppdrag. Med honom som lärare fick de snart en lämplig utbildning för det stora arbete som han hade anförtrott dem. Guds godhets välvilja och hans evangelium fyllde deras sinnen, inspirerade deras motiv och styrde deras handlingar. Deras liv var fördolt med Kristus i Gud. Deras eget jag hade försvunnit i den oändliga kärlekens djup.

Apostlarna var människor som kunde tala och bedja med uppriktighet -- människor som kunde förlita sig på den makt som den Mäktige i Israel ägde. Hur nära stod de inte vid Guds sida och knöt sin personliga ära till hans

tron! Han var deras Gud. Hans ära var deras ära. Hans evangelium var deras evangelium. Varje angrepp mot evangelium sårade dem djupt. De kämpade med hela sin kraft för att befrämja Kristi sak. De kunde förkunna Livets ord. De hade tagit emot den himmelska smörjelsen. De väntade sig mycket. Därför var deras målsättning i arbetet högt. Kristus hade uppenbarat sig för dem. De såg upp till honom och väntade på hans ledning. Deras insikt i evangelium och deras förmåga att uthärda under motstånd stod i förhållande till deras trohet att underordna sig Guds vilja. Jesus Kristus, Guds visdom och kraft var det som de talade om. Hans namn -- det enda namn under himmelen genom vilket människor kan bli frälsta -- ärades och upphöjdes av dem. När de hävdade att Kristus, den uppståndne Frälsaren, kunde frälsa till det yttersta, greps människor av deras ord och vanns för evangelium. Skaror som hade smädat Frälsarens namn och föraktat hans makt, bekände sig nu vara den korsfästes efterföljare.

Det var inte i egen kraft utan i den levande Gudens kraft som apostlarna utförde sitt uppdrag. Deras arbete var inte lätt. I början av den kristna församlingens tid var arbetet förknippat med stora svårigheter och bittra sorger. Apostlarna fick ofta lida nöd och utsattes för smädelser och förföljelser. De räknade emellertid inte sitt liv som värdefullt för egen del, utan glädde sig över att de fick lida för Kristi skull. Man kunde inte i deras verksamhet se några tecken till tveksamhet, obeslutsamhet eller brist på initiativ. De var villiga att offra alla sina krafter i Guds tjänst. De var medvetna om det ansvar som vilade på dem. Detta gav dem en renare och rikare upplevelse. Guds godhets välvilja uppenbarades i de segrar som de vann för Kristus. Den allsmäktige Gudens kraft verkade i dem och genom dem för att föra evangeliets uppdrag till seger.

Byggde Herrens tempel

På den grund som Kristus själv hade lagt, byggde apostlarna Guds

församling. I Bibeln används ofta uppförandet av ett tempel som symbol på församlingens uppbyggande. Sakarja omtalar Kristus som telningen som skulle bygga Herrens tempel. Han talar om hur de icke-judiska folken hjälper till i detta arbete: ”Se, där är en man som skall kallas Telningen. Under honom skall det gro, och han skall bygga upp Herrens tempel.” ”Fjärran ifrån skall man komma och bygga på Herrens tempel.” Och Jesaja förklarar: ”Främlingar skola bygga upp dina murar.” -- Sak. 6:12, 15; Jes. 60:10.

När Petrus skriver om uppbyggandet av detta tempel, säger han: ”Kommen till honom, den levande stenen, som väl av människor är förkastad, men inför Gud är ’utvald och dyrbar’; och låten eder själva såsom levande stenar uppbyggas till ett andligt hus, så att I bliven ett ’heligt prästerskap’ , som skall frambära andliga offer, vilka genom Jesus Kristus äro välbehagliga för Gud.” -- 1 Petr. 2:4, 5.

I den judiska och den icke-judiska världens stenbrott arbetade apostlarna med att bryta sten för att lägga församlingens grundval. Om detta säger Paulus i brevet till de troende i Efesus: ”Alltså ären I nu icke mer främlingar och gäster, utan I haven medborgarskap med de heliga och ären Guds husfolk, uppbyggda på apostlarnas och profeternas grundval, där hörnstenen är Kristus Jesus själv, i vilken allt det som uppbygges bliver sammanslutet och så växer upp till ett heligt tempel i Herren. I honom bliven också I med de andra uppbyggda till en Guds boning, i Anden.” -- Ef. 2:19-22.

Och till församlingen i Korint skrev han: ”Efter den Guds nåd som blev mig given lade jag grunden såsom en förfaren byggmästare, och en annan bygger nu vidare därpå. Men var och en må se till, huru han bygger därpå. Ty en annan grund kan ingen lägga, än den som är lagd, nämligen Jesus Kristus; men om någon bygger på den grunden med guld, silver och dyrbara stenar eller med trä, hö och strå, så skall det en gång visa sig huru det är med

vars och ens verk. 'Den dagen' skall göra det kunnigt; ty den skall uppenbaras i eld, och hurudant vars och ens verk är, det skall elden pröva." -- 1 Kor. 3:10-13.

Apostlarna byggde på en säker grund, ja, på själva tidsåldrarnas klippa. Till denna grund förde de fram "stenarna" som de bröt från världens "stenbrott". Det var inte utan hinder som byggarna arbetade. Deras arbete gjordes ytterligt svårt av det motstånd de mötte från Kristi fienders sida. De hade att kämpa mot fanatism, fördomar och hat från de människors sida som byggde på en falsk grund. Många av dem som arbetade som uppbyggare av församlingen, kunde liknas vid dem som byggde på Jerusalems murar på Nehemjas tid. Om dessa blev det sagt: "De som byggde på muren och de som lassade på och buro bördor gjorde sitt arbete med den ena handen, och med den andra höllo de vapnet." -- Neh. 4:17.

Konungar och landshövdingar, präster och rådsherrar försökte omintetgöra arbetet på Guds tempel. Men trots fängelse, tortyr och död förde trogna människor arbetet vidare. Byggnaden växte till i skönhet och formfulländning. Ibland blev de som arbetade nästan förblindade, när vantrons dimma sänkte sig över dem. Vid andra tillfällen blev motståndarnas våldsamheter nästan övermäktiga. Men med fast tro och oryggligt mod drev de arbetet vidare.

Den ene efter den andre av dem som stod i främsta ledet bland byggarna, stupade för fiendens hand. Stefanus stenades, Jakob dödades med svärd, Paulus blev halshuggen, Petrus blev korsfäst, Johannes blev landsförvist. Trots detta växte församlingen ständigt. Nya arbetare intog de fallnas platser. Sten efter sten lades till byggnaden. På detta sätt reste sig så småningom Guds församlings tempel.

Under bitter förföljelse

Flera århundraden av bitter förföljelse följde på den kristna församlingens upprättande. Men människor som äventyrade sitt liv för förmånen att få arbeta på Guds tempel, saknades aldrig. Om dessa har det sagts: ”Andra åter underkastade sig begabberi och gisselslag, därtill ock bojor och fängelse; de blevo stenade, marterade, söndersågade, dödade med svärd. De gingo omkring höljda i fårskinn och gethudar, nödställda, misshandlade, plågade, dessa människor som världen icke var värdig att hysa; de irrade omkring i öknar och bergstrakter och levde i hålor och jordkolor.” -- Hebr. 11:36-38.

Rättfärdighetens fiende lämnade ingenting ogjort i sina ansträngningar att hindra det arbete som överlämnats åt Herrens byggare. Men Gud har icke ”låtit sig vara utan vittnesbörd”. (Apg. 14:17.) Nya arbetare kom, som på ett skickligt sätt försvarade den tro som en gång överlämnats åt de heliga. Historien vittnar om dessa människors uthållighet och tapperhet. Liksom apostlarna föll många på sin post, men templets uppbyggande fortsatte. Arbetarna blev slagna, men arbetet upphörde inte. Waldenserna, John Wycliffe, Hus och Hieronymus, Martin Luther och Zwingli, Cranmer, Latimer och Knox, hugenotterna, John och Charles Wesley samt en skara av andra framförde till grunden material, som skall bestå för evigt. Och de som på senare år har arbetat så ädelt för att befrämja Guds ords förkunnande och de som genom sin tjänst i icke-kristna länder öppnat vägen för förkunnandet av Guds sista budskap -- alla dessa har hjälpt till att bygga upp detta tempel.

Under de århundraden som gått sedan apostlarnas tid, har arbetet på Guds tempel fortsatt utan avbrott. Vi kan nu se tillbaka genom århundradena och se de levande stenar som ingått i detta tempel, glimma som ljuspunkter i vantrons och vidskepelsens mörker. Under hela evigheten skall dessa dyrbara klenoder stråla med tilltagande klarhet och vittna om den sällsamma kraften i Guds evangelium. Det bländande ljuset från dessa polerade stenar

uppenbarar den starka kontrasten mellan ljus och mörker, mellan sanningens guld och vantrons slagg.

Paulus och de andra apostlarna och alla de rättfärdiga som har levat sedan den tiden, har utfört sin del i uppbyggandet av detta tempel. Men ännu är inte allt fullbordat. Vi som lever i denna tid, har också en del att utföra. Också vi skall tillföra grunden material som kan bestå eldprovet -- guld, silver och dyrbara stenar "huggna såsom för palatser". (Ps. 144: 12.) Till dem som på detta sätt bygger för Gud, talar Paulus' ord av uppmuntran och varning: "Om det byggnadsverk, som någon har uppfört på den grunden, bliver bestående, så skall han undfå lön; men om hans verk brännes upp, då skall han gå miste om lönen. Själv skall han dock bliva frälst, men så som genom eld." -- 1 Kor. 3:14, 15.

Om apostlarna har det sagts: "De gingo ut och predikade allestädes. Och Herren verkade med dem och stadfäste ordet genom de tecken som åtföljde det." -- Mark. 16:20. På samma sätt som Kristus sände ut sina apostlar, sänder han nu ut medlemmarna i sin församling. Och de kan få samma kraft som apostlarna fick. Om de förtröstar på Gud och tar emot kraft ifrån honom, skall han samarbeta med dem, och deras arbete skall inte vara förgäves. De skall lära sig förstå att det arbete som de har tagit itu med, är något på vilket Herren kan sätta sitt sigill. Gud sade till Jeremia: "Säg icke: 'Jag är för ung', utan gå åstad vart jag än sänder dig, och tala vad jag än bjuder dig. Frukta icke för dem; ty jag är med dig och vill hjälpa dig." Sedan räckte Herren ut sin hand och rörde vid sin budbärares mun och sade: "Se, jag lägger mina ord i din mun." -- Jer. 1:7-9. Och han säger också till oss att vi skall gå ut och tala de ord som han ger oss, och känna hans heliga beröring på våra läppar.

Uppenbarade Hans kärlek

Kristus har överlämnat ett heligt uppdrag till församlingen. Varje medlem bör vara ett instrument, genom vilket Gud kan meddela världen sin nåds skatter, Kristi outgrundliga rikedomar. Det finns ingenting som Frälsaren högre önskar än sådana instrument, som inför världen vill representera hans Ande och hans väsens egenskaper. Det finns ingenting som världen behöver så mycket som uppenbarandet av Frälsarens kärlek genom mänskliga instrument. Hela himmelen väntar på människor genom vilka Gud kan uppenbara kristendomens kraft.

Församlingen är det instrument genom vilket Gud förkunnar evangelium för världen. De har fått befogenhet av honom att utföra ett särskilt uppdrag. Om den är trogen mot honom och följer hans bud, kommer hans nåds fullhet att vila över den. Om den står fast vid sitt trohetslöfte, kommer den att hedra Israels Gud och det kommer inte att finnas någon makt som kan bestå inför den.

Iver för Gud och hans sak inspirerade apostlarna till att förkunna evangelium med stor kraft. Skulle inte en liknande iver inspirera oss med ett fast beslut att överallt återge berättelsen om den återlösande kärleken, om Kristus och honom korsfäst? Det är varje troendes förmån, inte bara att se framåt till, utan även att påskynda Frälsarens återkomst.

Om församlingen vill klä sig i Kristi rättfärdighet och avsäga sig all trohet mot världen, kommer den att gå en ljus och härlig morgongryning till mötes. Guds löften till församlingen skall stå fasta för evigt. Han skall göra den till evig berömmelse, till en glädje för många generationer. Evangelium skall lämna dem bakom sig som föraktar och förkastar det, och vinna en härlig seger. Vid några tillfällen har dess framgång försenats, men det har aldrig kunnat hejdas helt. När Guds budskap möter motstånd, ger han det ännu större kraft, så att det kan utöva ett ännu större inflytande. Det skall fyllas av Guds kraft och bana sig väg genom de starkaste hinder och segra

över varje motstånd.

Vad var det som uppehöll Guds Son under hans liv på jorden, i arbete och uppoffringar? Han såg resultat av sina ansträngningar och blev tillfredsställd. Han såg framåt in i evigheten och såg de människors lycka som genom hans förödmjukelse hade fått förlåtelse och evigt liv. Han hörde ljudet av de återlöstas glädjesång. Han hörde de friköpta sjunga Moses' och Lammets sång.

Även vi kan se in i framtiden och känna himmelens sällhet. Bibeln återger visioner av den framtida härligheten, härliga scener som målats av Guds hand. Dessa är värdefulla för församlingen. Genom tron kan vi se in genom portarna till den eviga staden och höra välkomsthälsningen till dem som här samarbetat med Kristus och betraktat det som en ära att få lida för hans skull. När det blir sagt: ”Kommen, I min Faders välsignade”, kastar de sina kronor vid Återlösarens fötter och utropar: ”Lammet, som blev slaktat, är värdigt att mottaga makten, så ock rikedom och vishet och starkhet och ära, och pris och lov. . . . Honom, som sitter på tronen, och Lammet tillhör lovet och äran och priset och väldet i evigheternas evigheter.” -- Matt. 25:34; Upp. 5:12, 13.

Där får de återlösta möta dem som ledde dem till Frälsaren. Alla förenar sig i att lovprisa honom som led döden för att människor skulle få liv, som kan jämföras med Guds liv. Striden är då avslutad. Alla svårigheter och all kamp är slut. Segersången ljuder genom hela himmelen, i det att de frälsta stämmer in i en triumferande segersång: ”Värdigt, värdigt åt Lammet som var dödat men som lever igen.”

”Sedan fick jag se en stor skara, som ingen kunde räkna, en skara ur alla folkslag och stammar och folk och tungomål, stå inför tronen och inför Lammet; och de voro klädda i vita, fotsida kläder och hade palmer i sina

händer. Och de ropade med hög röst och sade: 'Frälsningen tillhör vår Gud, honom som sitter på tronen, och Lammet.'" -- Upp. 7:9, 10.

"Dessa äro de som komma ur den stora bedrövelsen, och som hava tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. Därför stå de inför Guds tron och tjäna honom, dag och natt, i hans tempel. Och han som sitter på tronen skall slå upp sitt tabernakel över dem. 'De skola icke mer hungra och icke mer törsta, och solens hetta skall icke träffa dem, ej heller eljest någon brännande hetta.' Ty Lammet, som står mitt för tronen, skall vara deras herde och leda dem till livets vattenkällor, och 'Gud skall avtorka alla tårar från deras ögon.'" "Och döden skall icke mer vara till, och ingen sorg eller klagan eller plåga skall vara mer; ty det som förr var är nu förgånget." -- Upp. 7:14-17; 21:4.